

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Let the favors be collected and the blood pour.

Hannaford Prep
Year Three

Play the Game

J. BREE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

OYUNU OYNAYIN

HANNAFORD PREP ÜÇÜNCÜ YIL

J BREE

İÇİNDEKİLER

Önsöz Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Ayrıca J Bree

Teşekkür Yazar

Hakkında

Laura'ya
Garip olan biziz, bayım.

PROLOGUE

HARLEY

Lips'i yanında tutan hasta arkasından yürümeye ZORLANIYORUM, tek vücut gibi hareket edene kadar onu kendine doğru bastırıyor.

Hannaford'daki herkesin gözü üzerimizde, biz bekleyen arabaya doğru yürürken bina nefesini tutmuş bekliyor. Bu bir açıklama, kamuya açık bir iddia ve biliyorum ki üçüncü yılımız için okula döndüğümüzde Lips'e yepyeni şüpheli hürmetle davranılacak. Bundan nefret edeceğim ama belki de bu onu güvende tutar.

Bizi bekleyen BMW büyükbabamınkiyle aynı tip. Çok görünüyor ama onu bir milyonun çok üzerinde değerli yapan görünmeyen unsurları. Kurşun geçirmez, alev geciktirici ve sözde bir bombalamaya dayanabilir, bu bir statü sembolü değil.

Savaş için üretilmiş bir araç.

Diarmuid kapıyı açmak ve beni içeri almak için kolunu omzuma doladığı yerden indiriyor. Lips beni protokol konusunda uyarmıştı ve bunun amcamın açık bir hamlesi olduğunu biliyorum, Çakal'a korunan bir oyuncu olduğumu söylüyor. Bundan nefret ediyorum; hayatımın herkese neye mal olduğundan nefret ediyorum, ama Lips'i de güvende tutacaksa, o zaman oynarım.

Benim yanıma tırmanıyor ve arkaya bakan koltuklara oturuyoruz. Bu riskli çünkü yüzüm Lips'e dönük olacak ve Çakal ikimizi de izlerken ona bakmamın imkânı yok.

Ona sahipmiş gibi izliyor. Sanki yanında zincirli tutmak için işaretiyle damgalayacağı derisinin inçlerini seçiyormuş gibi izliyor.

Bundan nefret ediyorum.

Göğsümde büyüyen öfke nefes alamayacağım kadar genişliyor ve sadece sözlerinin yankısı, bana odasında söylediği kurallar, kafatasımın içinde zıplayarak beni ileri onu boğmaktan alıkoyuyor. Amcam oturuyor, lanet bir aptal gibi sırtıyor ve Mounty'mi öpmeye ve dokunmaya devam eden bu sik kafalıya dönüp bakmamaya çalışıyorum. Beni tahrik çalıştığını biliyorum ama ne var musunuz? Başarıyor. Gözlerimi kendi ellerimden ya da Çakal'ın ellerinden ayırmıyorum.

Dizini o kadar sert kavırıyor ki yanıyor olması gerektiğini anlıyorum. Bu onun kötü bacağı ve yeni atlattı. Onu görmezden geliyor, başından savmaya çalışmıyor ve biliyorum ki o hasta kışkırtmamaya çalışıyor. Onu öldürmek istiyorum.

Sonunda Mounts Bay'in çorak, gri arazisi üzerimizde belirdiğinde, sessizliği şu sözlerle bozuyor

Arabayı.

"Bu yıl nerede kalıyorsun, küçük Kurt? Güvenliğinizi kontrol edeceğim ve güvende olduğunuzdan emin olacağım." O mırıldanıyor ve ben yumruklarımı sıkıyorum. Diarmuid ihtiyatlı bir şekilde beni dürtüyor. Derin bir nefes alıyorum ve kendimi yumruklarımı açmaya zorluyorum.

Lips, Floss'tan öğrendiği bir alışkanlıkla nefesinin altında mırıldanıyor ve "Bizi rıhtıma götür Luca," diyor.

"Senin için her şeyi yaparım prenses." Sik kafalı öyle diyor ve Lips onunla alay ediyor.

"Nerede kalıyorsun?" Çakal tekrar soruyor, sesi daha sert. Omuzlarımı geriye atıyorum, eğer silahına davranırsa yakalamaya hazırım.

Lips omuz silkiyor. "Arbour sahile geri dönüyor ve benim de birkaç işim var. Kabul şartlarımı görüşmek üzere rıhtımda bir arkadaşım ile buluşacağım. Sadece belirli işleri kabul ettiğimi biliyorsun."

Dişlerini sıkarak konuşuyor. "Körfez'de ne yaptığını sormuyorum, nerede kaldığını soruyorum."

Duraklıyor ve sonra düz bir sesle şöyle diyor: "Ve ben sana bu bilgiyi vermemeyi seçiyorum. Sana aylar önce söyledim, kendi ayaklarımın üzerinde durmayı öğreniyorum. Yolculuk için ama artık tek . Ben, Arbour ve dahil etmeyi seçtiğim herhangi bir kişi. Eğer sizden biri olmamı istiyorsanız, bana sponsor olmak yerine beni üye yapmalıydınız."

"Denedim. Bana ölmeyi tercih edeceğini ."

Tersledi. Bu benim için yeni bir haber. Yukarı bakıyorum ve gözleriyle karşılaşıyorum.

Floss'un Çakal'ın yanında ona bakmamam için beni neden uyardığını biliyorum; özlemi ve tapınmayı yüzümden uzak tutamayacağımı ve sadece Lips'in buna kör olduğunu biliyorum. Şimdi ona bakmaktan kendimi alamıyorum ve Çakal'ın çenesindeki sıkışma onun da bunu anlamamı sağlıyor.

Lips ona cevap verirken bana bakıyor, "Asla sahiplenilmeyeceğim, hele senin tarafından hiç. Ben Kurt'um."

Tehlikeyle flört ediyorum, bunu iliklerime biliyorum ama sözlerinin içimde yarattığı vahşi neşeyle ona sırtıyorum. Başını geriye atıp deli gibi gülüyor ve işte o zaman korktuğunu anlıyorum. O da bundan kadar etkilenmiş.

Araba rıhtıma yanaşılıyor ve Çakal'ın eli kız homurdanana kadar dizinde sıkılıyor. Öne atılıp bileğini kavriyorum, o pisliği boğmaya hazırım, o da boştaki eliyle silahına . Sağımda bir silah sesi duyuyorum ve .

"Küçük kıza zarar veriyorsun, Çakal. En iyisi onu bırak." Diarmuid mırıldanıyor.

Luca arabayı park ediyor ve kapıyı açıyor, muhtemelen kendisine dolu bir silah doğrultulmuş olan patronuna yardım etmek için, ama ben "Patron. Arabadan çıksan iyi olur."

Çakal bileğini elimden çekerken Diarmuid'e bakıp alay ediyor. "Bana silah mı ? Sen ölü bir adamsın, O'Cronin."

Diarmuid ona gıdaklıyor. "Onikiler'in bir üyesini incitmek mi? Bunun toplantılara geri dönmesini istemezsin, değil mi? Karga'sana ne yapacağını düşün, seni ortadan için uzun zamandır bekliyor."

"O benim!" diye kükreyerek kolunu tutuyor ve arabanın onun tarafındaki kapısı öyle bir güçle açılıyor ki, sanırım menteşelerinden kopacak.

"Çek o lanet ellerini onun üzerinden, D'Ardo." diye kükrüyor yeni gelen. Kızın kolunu bırakana kadar gözlerim Çakal'a takılı kalıyor. Yüzünü buruşturarak kapıdan dışarı bakıyor ve sonunda yüzü temkinli olmaya yakın bir hal alıyor.

Bir nefes veriyorum ve Lips'i kollarıma çekip ikimizi de arabanın diğer tarafındaki dışarı itiyorum. Titremiyor, göğsünde kalp çarpıntısı ya da nefes darlığı yok ama o kadar da iyi olduğumu söyleyemem.

küçük tartışmadan etkilenmemiş gibi. Dışarı çıktığımızda ve ben fark etmeden onu bıçaklamadığından emin olmak için ellerimi üzerinde gezdirdiğimde, başımı kaldırdığımda lanet olası Körfez Kasabı'nın bana baktığını görüyorum.

Ona aptal gibi bakıyorum. Bana göz kırpmıyor.

Hay sikeyim.

Kendimi neyin içine soktum ben?

"Sana söyledim, takviye çağırdım. Illi iyi bir adam, en iyisi." Dağlı kulağıma fısıldıyor ve sonra Kurt rolüne geri dönerek benden uzaklaşıyor.

İyi bir adam.

O bir kafes dövüşçüsü, eğitimli bir katil, tercih ettiği silahlar yumrukları veya lanet bir satır, merhamet göstermiyor ve vicdanı yok ve çılgın ateşli kız arkadaşına göre o iyi bir adam.

Sanırım felç geçireceğim.

BİRİNCİ BÖLÜM

TIGER İÇİN MÜŞTERİLERİ GÖZETLEMEK EN SEVDİĞİM İŞ TÜRÜ.

Onun için ne yapacağım konusunda seçiciyimdir. Sırf kirli müşterilerini hapisten kurtarmak için masum tanıkları öldürmeyeceğimi ona açıkça belirttim ve bana ahlakıma uygun bir iş bulma konusunda oldukça iyi.

İşte bu yüzden kendimi sabahın üçünde bir barın önünde, adi, sarhoş herifleri bir dağlı sokak kızı gibi giyinmiş buluyorum.

Aşırı ısınmış, yapış yapış olmuş sırtımı tuğla duvara yaslayıp telefonuma bakmak, şu anda satış yeterince büyük bir göstergesi olmalı ama üç kırık parmaktan sonra hala erkeklere siktirip gitmelerini söylemek zorunda kalıyorum. Satış yaptığımdan değil, sadece çok fazla dikkat çekmeden aradığım bilgiyi bulabileceğim en iyi yer burası.

Telefonum elimde sessizce titriyor ve yeni mesajı açmadan önce irkiliyorum.

Doğru. Neredesin lan sen? Söylemezsen grup mesajını atarım, sen de Avery'ye açıklarsın.

Ugh. Harley'e yarın sabah 10'a kadar gelmemesini söylemiştim. Çakal'la yaptığımız 'sohbetin' sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalmadan önce işi bitirmek ve üç saat uyumak istiyordum ama tipik Harley tarzıyla sahildeki otelinden erkenden Körfez'e geldi. POA'yı aradım ve onu kiraladığım site içindeki eve yerleştirdim ama gece mesaj yağmuru daha da kötüleşti.

Şimdi eve döneceğim. 30 dakika sürer.

Şu anda geri dönmeyeceğim ve yirmi dakika içinde gelmesi için bir Uber . Eminim Harley'i trafikte gecikmeler olduğuna inandırabilirim. Tiger'ın fotoğraflarını çekmem için bana elli bin dolar ödediği adam yolun karşısındaki bahçede aylak aylak dolaşıyor. Uyuşturucu için orada olduğunu biliyorum, sadece o sik kafalının çıkmasını beklemek zorundayım.

Arabaya bindim bile.

Patronluk taslayan çocuklar. Ona barın adını gönderiyorum ve gösterdiğim tüm tene . Ya bunun için tam bir pislik olacak ya da arabada ateşli bir öpüşme seansı yaşayacağım. Acaba arabayı güçlendirdi mi? Farkında bile olmadan kalçalarım birbirine sürtünüyor çünkü hasarlıyım ve bu boktan şey için ısınyorum.

Gözlerim hedefimi takip ederken bile başımı telefonuma bakıyormuşum gibi eğiyorum. Her ne kadar kafası güzel olsa da gece ilerledikçe vücut dili daha da tedirginleşiyor. Harley buraya gelmeden harekete geçmesini istiyorum. Eğer olay çıkarırsa, kimliğim açığa çıkar ve yeni bir görüş noktası bulup bir geceyi daha bu aptalı takip ederek geçirmek zorunda kalırım.

Önce motorun gürültüsünü duyuyorum, sonra bağırışlar ve ısıklar havayı deliyor. Nefesimin altında inliyorum. Mustang durduğunda, kim olduğunu zaten biliyorum ve şimdi tüm lanet caddenin dikkatini üzerime çekmiş durumdayım. *Lanet* olası güzel bir araba, kaldırımda rölantide çalışırken bile bir canavar gibi gürleyen eski bir kaslı araba. Mat siyah ve gümüş süslemeler, benim için bile araba ıslak bir rüya gibi görünüyor.

Dudaklarımı en iyi Dağlı sokak kızı gülümsememle büzüyorum ve şoför penceresine doğru ilerliyorum. Barın dışındaki boş adamlar bana laf atmaya, diğer sokak kızları da saçmalamaya başlıyor. Sürücü koltuğunda için için yanan adam için hepsini görmezden geliyorum.

Harley çok kızgın.

"Çalışıyorum, bu yüzden beni tekrar burada istemiyorsan, bu lanet olası oyunu oynamalısın." Mırıldanıyorum çünkü ona hayatının satış yapıyormuşum gibi görünmek .

Harley homurdanıyor ama dudaklarına sahte bir gülümseme yerleşiyor ve homurdanarak, "O şortun içinde amının hatlarını görebiliyorum, Mounty," diyor.

Titrek bir nefes alıyorum ve sadece huysuz olup olmadığını kontrol etmek için aşağı bakıyorum. Tamam, ufacık bir deve parmağım var ama uygunsuz ya da başka bir şey olacak kadar dramatik değil.

"Bak, bu işi bitirmeden gid. Bu benim dokuzuncu işim ve sen buraya geldiğinde çalışmak zorunda kalmayayım diye beri kıcımlı yırtarak çalışıyorum. Lütfen, bu işi halletmem için beni yalnız bırak."

Bana kaşlarını çatıyor ve cüzdanını almak için koltuğunda kayıyor. kızlar ona bağıyor, dikkatini çekmeye ve beni anlaştırmadan çıkarmaya çalışıyorlar. Harley'nin dudağı onlara doğru kıvrılıyor ve sessizleşiyorlar.

Elli dolarlık bir banknot çıkardı ve iğrenç bir şekilde bana doğru salladı. Bu gece daha azına kemik kırmıştım. "Bu bana bir saat kazandırır, değil mi? Seni köşeye götüreyim, seçeceğine sen karar verirsin, ben de sen çalışırken sana göz kulak olurum."

Bir an dudağımı çiğnedikten sonra arabaya doğru eğilip onu öpüyorum, sokak kızlarının yaptığı gibi kirli ve çiğ.

Dudağını ısırdığımda Harley homurdanıyor ve bana dokunmamaya dikkat ederek parayı sütyenimin içine sokuyor. İş için giyinmişken ve her saniyesinden nefret ederken bana bu şekilde dokunmak istemiyor. Bu çok tatlı. Kendime seyircilerimizi hatırlatmak ve öpücüğü aşırı seksi tutmak zorundayım.

Burada büyüdüğüm için bunu nasıl yapacağımı biliyor olmam çok saçma.

Ondan uzaklaşıyorum ve sanki ona sunacaklarımın bir ön gösterimini yapıyormuşum gibi arabanın etrafında . Gözleri benimkilere yapışıp kaldı.

Şortum çok dar olduğu için arabaya binmek için garip bir şekilde kaymam gerekiyor ve kapıyı kapattığımda sıcak deri koltukların kokusu yüzüme çarpıyor. Harley'i iyi bir yere yönlendiriyorum ve o da park , klimayı , aşırı ısınmış tenimde mutluluk verici bir serinlik esiyor.

"Bilgi mi, vurgun mu?" Harley diyor ki.

"Fotoğraflar. Çok tehlikeli bir şey değil." Bu kısmen doğru. İşaret endişe değil ama satıcı beni görürse ciddi sonuçlar doğurabilir.

"Ne kadar?" Harley mırıldanıyor, ben hedefime bakarken beni izliyor. "Elli bin. Bu en küçük iş, o yüzden en sona bıraktım."

sallıyor ve koltuğuna geri yerleşiyor, elimi tutarken gözleri kapanıyor. Yüzüm kızarıyor ve uyuşturucu bağımlısına odaklanmaya çalışıyorum. Harley başparmağını parmak eklemlerimde dalgınca gezdiriyor.

"Konuşabilir miyiz yoksa bu dikkatini dağıtır mı?" Mırıldanıyor, gözleri hâlâ kapalı. Lanet olsun. İç çekiyorum. "Bu Illi'yle mi yoksa Çakal'la mı ilgili?"

"İkisi de. Kim olduğunu biliyorum. Çakal'dan uzak durmanı istememin adil olmadığını bilecek

kadar bu dünya hakkında bilgim var ama onun sana dokunduğunu görmek ve ne kadar

Seni korkutmak *çok kötüydü*, Mounty."

Boğazımın arkasındaki yutkunarak bastırıyorum. "Biliyorum. Ben... Ben onunla ilgileniyorum. Illi de bunun bir parçası."

Bayi nihayet geldiğinde telefonumu aldım. İşaret tam arabanın önünde, caddenin karşısında, ama çektiğim fotoğraflar ne olup bittiğini gösterecek kadar net. Adam pek kurnaz değil, ama bana ödenen fahiş fiyatın nedeni yakalanma riskinin ne kadar yüksek olduğu, malını işaretleyen işareti bulmanın ne kadar zor değil. O kadar ileri gitmiş ki, kendi annesinin önünde bile satın alabilir.

"Kasap'la nasıl tanıştın?" . "Onun için kullanılan bu isimden nefret ediyorum."

Harley bana homurdanıyor. "İşte o böyle biri; insanları sakatlıyor."

Ona ters ters baktım. "Ayrıca ikimizin de kışını kurtardı. O da gibi. Bu hayata istemeden geldi ama çok aranan bir dizi beceriye sahipti. Ona Hannaford'a başvurduğumu söylediğimde çıkmama yardım etti, kendimi Mounts Bay'den uzaklaştırmama yardım etti ve sonra tüm bağlantıyı kesti, böylece aklanma şansım olacaktı. O iyi bir adam."

Harley bana sanki ahlak sistemine meydan okuyormuşum gibi bakıyor, sonra gözleri benden uzaklaşıyor ve "Siktir. Yaptık."

Gözlerim, Çakal'ın tanıdığım ve beni *kesinlikle* tanıyan adamlarından biri olan ve şimdi arabaya doğru yürüyen satıcıyı bulmak için dalıyor ve gerçekten düşünmeden hareket ediyorum. Harley'nin koltuğunu geri itmek için koltuğun serbest bırakma düğmesini tutmak üzere öne doğru eğildim. Dizlerinin arasında yere diz çökmek ve direksiyonun altına garip bir şekilde çömelmek için tırmanırken keskin bir şekilde nefes alıyor. Kemerini açmak ve pantolonunu indirmek için el yordamıyla uğraşırken gözleri açılıyor ve acımasızca küfrediyor. O itiraz bile elim ona sürtünürken aletin sertleştiğini hissedebiliyorum.

"Mounty-" diye tısladı ve ben de ona bir bakış attım.

"Bundan kurtulmak için sana sakso çekmeyeceğim ama rol yapacağım. Oyunculuk becerilerin nasıl?" Fısıldıyorum ve o cevap vermeden pencereden bir ses geliyor.

Biraz yüzüm kızarıyor -çünkü *gerçekten*, başımı sallayıp düzgün şekilde numara yapacak mıyım?

"Bu sürtük için iyi para ödedim. Sinirlenmeden önce siktirip gitsen ve paramın karşılığını alsam nasıl olur, sık kafalı?" Harley bir kez daha okuldaki kibirli puştaya dönüşüyor.

Saçımı tuttuğu hareket edemiyorum, Tanrı'ya şükür. Çömeldiğim yerden Reggie'nin üzerindeki sigara ve ot kokusunu alabiliyorum. O lanet olası sürüngen ve onun yakınlığından tiksiniyor. Neyse direksiyon simidi gösterdiğim tenin çoğunu gizliyor ve yara izlerini göremeyecek ya da fark edemeyecek.

"Senin gibi bir adamın burada ne işi ? Eğer 67 model Rector'a paran yetiyorsa, varoş kızlarının sunduklarından daha iyi bir amcığa da paran yeter."

Harley bıyık altından gülerken cevap : "Daha pahalı olması daha iyi olduğu anlamına gelmez. Kimse varoş kızları kadar berbat değildir."

Reggie bir saniye bekler ve sonra güler. "Eğer onları tokatlayabilirsin. Yüksek sınıftan kızlar onlara sert davranırsan ağlarlar. Onunla geçirdiğin zamanın tadını çıkar. Onu daha sonra kendim bulacağım, bakalım ağzı söylediğin kadar iyi mi?"

Harley homurdanıyor ve camı açıyor. Sıkı tutuşu biraz gevşiyor ama yüzüne baktığımda Reggie'nin gidişini izlediğini görüyorum. Reggie kendi arabasına dönene kadar elini çekmiyor ve

uzaklaşıyor. Çok kızgın görünüyordu, ben de dikkatini dağıtmaya çalıştım.

"Bu Mounty amcığı seni hayal kırıklığına uğratabilir. Diğerleri gibi tam olarak alışamadım ve bok gibi yatıyor."

Harley'nin gözleri parlıyor ve beni sayesinde beceriksizce kaldırıp kucağına oturtuyor. "Kendini onlarla kıyaslama ve açık konuşmak gerekirse, seninle ilgili hiçbir zaman hayal kırıklığına uğramadım. Olmayacağım da."

Hannaford'dan uzakta sesi daha da bir sokak çocuğu gibi çıkıyor ve yüzüm kızarıırken bile ona sırtıtıyorum. "Göreceğiz bakalım."

Bana şehvetle sırtıtıyor. "Evet, yapacağız."

Eve döndüğümüzde açlıktan ölüyordum.

Harley verdiğim kilolar hakkında ve hemen buzdolabını karıştırıyor. Geçinmek için ne kadar az şeye ihtiyacım olduğunu bildiğim halde yemeğe para harcamaktan nefret ediyorum ve bunu aptalca Harley'e söylediğimde bana hırlıyor, "Ben buradayım diye mi yiyorsun lan?"

İç çekerek, ikimize de hamburger hazırlarken ona bir bira iteliyorum. Harley bavullarını almak için arabaya doğru eğiliyor ve onları oturma odasına bırakıyor. Ev çok küçük; ihtiyacım olan şey için mükemmel. Mutfak, yemek ve oturma odası tek bir alan ve iki yatak odası banyo ile birbirine bağlanıyor. Alt kattaki alan tamamen iki araba alabilen garajdan oluşuyor.

"Kimin arabası bu 'stang?" Tabakları masaya bırakıp ikimiz için de biraz daha bira alırken "Kimin arabası?" diyorum. Birayı pek sevmem ama bu gece sinyumuşatacak bir şeye ihtiyacım var. Ben hâlâ Kurt'um, Lips yaz tatili için kenara çekildi.

Harley kocaman bir ısırık alıyor ve şöyle diyor: "Okula daha çok yemek yapmalısın. Avery hiç hamburger yapmıyor ve Morrison hamburger yaptığına içine ananas koyuyor."

Dehşet içinde ona bakıyorum, sonra Blaise'e mesaj atıp ona olan tiksintimi dile getiriyorum, saatin neredeyse sabahın beşi olduğunu unutarak.

Karşılığında bana bir kurdun küçük bir eskizini gönderiyor, basit ve mavi mürekkeple. Bayıldım.

"Bu Morrison'ın. Babamda bir tane vardı ve büyükbabam beni kızdırmak için onu öldürdükten sonra hurdaya çıkardı. Bunlardan sadece on falan var ve ben bulduğumda Morrison satın aldı. Bir gün ondan satın alacağımı söyledim ama o inatçı bir pislikti ve yine de benim adıma devretti. Sanırım teknik olarak benim. Parasını ödeyene kadar benimmiş gibi hissetmeyeceğim."

Tamam, şimdi Blaise'i için pişmanım.

Başımı sallıyorum ve onun mirasıyla ilgili planlarımı düşünmemeye çalışıyorum. Ne kadar yorgun olduğum için bu sadece başımı ağrıtabilecek. "Okuldan sonra ne yapacaksın? Sana hiç sormamıştım."

"Oraya varacağımı hiç düşünmemiştim. Bilemiyorum. Herkes nereye giderse ben de oraya gideceğim. Avery Ash iş hayatına falan istiyorlar. Onlar hangi üniversiteyi seçerse ben de orada yapacak bir şeyler bulurum. Annem tanışmadan önce doktor olmak istiyordu, belki ben de onun için bunu yaparım."

Biramı yudumladım ve irkildim. "Doktorlar para kazanıyor, kısa sürede o arabaya sahip olacaksın." Harley içkisini yudumlarırken bana sırtıtıyor. "Bir gecede elli bin kazanmıyorlar."

Yüzüm kızardı. "Cerrahlar yapabilir, göt herif. Ayrıca, *bu* benim kariyer yolum değil. O zamana kadar idare ediyorum." Harley sandalyemin arkasına rahat bir kol atarak beni yanına çekti.

Unutmuştum.

Onun bana bu kadar yakın olmasının nasıl bir şey olduğunu anlıyorum ve rahatlamak için derin bir nefes almak zorunda kalıyorum. Sanki birbirimizden uzak kaldığımız haftalarda, okulun son haftasında yatağımı paylaşırken kurmayı başardığı tüm yakınlık silinip . Lanet olsun, eğer en hasarlı seçenek ben değilsem, neden beni seçtiler ki?

"Okuldan sonra ne yapıyorsun? Bizimle geliyorsun, değil mi?" Mırıldanıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Avery ile birlikte dünyayı fethedeceğim. Bunun için henüz doğru üniversite kursunu bulamadım ama seçenekleri araştırıyoruz."

Ona söylemek istemiyorum, çünkü şu anda onu maddi olarak desteklediğimi hala söylemedim, ancak tatil sırasında kazandığım para Avery'ye gönderiliyor ve yatırımlara yatırılıyor, böylece Harley ve benim önümüzdeki iki yıl ihtiyacımız olan her şeyi .

Avery borsada bir dahi, o kadar iyi ki Ash'le birlikte annelerinden kalan miras, paranın kontrolünü ele geçirdiğinden beri iki katına çıktı. Bana söylediğinde hemen ondan bana öğretmesini istedim ve şimdi benim kirli parama yatırım yapıyoruz. Sonunda yasal bir gelirim olacak. Avery ayrıca bana her gün üniversite broşürleri ve kurs fikirleri gönderiyor. Benim katkım olmadan okul seçmeyi reddediyor ve ona bana en iyi bursu veren okulu seçeceğimi söylediğimde, o zaman benimle birlikte o okula başvuracağını söyledi. Ne kadar tartışsam da onu ikna edemedim.

Beni arkada bırakıp gitmesini ve onu bu yüzden daha çok sevmezsem siktir etmesini.

Joey'nin doğum günü için Amsterdam'a yapacakları seyahatten önce babaları son dakikada iş için çağırılmıştı, bu yüzden onun yerine babalarının ekibiyle birlikte seyahatin tadını çıkarmışlardı. Avery, Joey'i Ash'ten uzak tutmak için iki korumaya para vermiş ve ikizler de bu molanın tadını çıkarmışlardı. İki gün önce Amerika'ya dönmüşler ve Körfez'deki konağa taşınmak üzere eşyalarını toplamaya başlamışlardı.

Sadece Blaise iki hafta sonra okullar açılana kadar hepimizden uzakta kalacak.

Ukala pislik için endişeleniyorum ama zengin, duygusal olarak sikilmiş, sık kafalı ebeveynlerle nasıl başa çıkılacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Esniyorum ve gözlerimi ovuşturuyorum. Harley şakağıma bir öpücük konduruyor ve "Hadi, şunu temizleyeyim de yatağa gidelim" diyor.

Donup kalıyorum ve sanki tepkilerim çok komikmiş gibi benimle alay ediyor.

"Sana daha önce de söyledim, seninle aynı yatakta uyumak zorunda değilim." Bana oflayıp pufluyor ve tabağını kapıyor. "Sen pişirdin, ben de temizliyorum, siktir git" diyene kadar bulaşıklar konusunda onunla tartışıyorum.

Bankta oturmak için hareket ediyorum ve onu temizlik yaparken izlerken kıpırdanıyorum. Bana ama fazladan duyuları falan var çünkü on dakika yatak meselesini düşünüp kendimi gergin bulduktan sonra, "Bak, muhtemelen sorun yaşayacağını anlıyorum-" diyor.

"Neden sorun yaşayayım ki?" Şak diye söyledim.

Bana sert bir bakış attı. "Yıllardır tecavüz tehdidi altında yaşıyorsun, hem de birden fazla kaynaktan. Eminim bu herkesi ürkütür. Acelem yok. Diğer ikisi ağırdan alacaktır, özellikle de onlara nedenini söylersen. Sakin ol amina koyayım."

O bulaşıkları yıkarken ben kıvranıyor ve tırnaklarımı yiyorum.

"Korkmuyorum." " söylemedim. *Gergin* dediğime eminim."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Beni durduran sadece Çakal değildi. Sıradan şeylerle ilgilenmiyorum, hiç ilgilenmedim ve ilgilenmeyeceğim. Sadece erkeklerle yatmak istemedim."

Harley sessizce tencereleri fırçalıyor ve ben nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışırken izliyorum. Avery tarafından iyi eğitildiğini bildiğim bir titizlikle tezgahı silmeye başladığında, "Bunun sıradan olduğunu düşünüp düşünmediğimi mi soruyorsun? Çünkü Mounty'nin amına .

Bu işi ne kadar ciddiye aldığımızı zaten biliyorsunuz."

Yutkunuyorum. "Bir şeyi kafanda bilmek, ona gerçekten inanmaya izin vermekten çok farklı. Sanırım hala tüm bunların yüzüme patlayacağını düşünüyorum."

Harley başını sallayıp ellerini sildikten sonra bankın etrafından dolaşüyor ve bacaklarımı nazikçe açarak duruyor. İçimdeki gerginlik eriyene kadar bir süre bekliyor, sonra eğilip yüzümü nazikçe kavradığında ürperiyorum, konuşurken kelimeleri dudaklarıma üflüyor. "Seni sonsuza kadar saklayacağım. Ben bu işi karşılıksız yapmam." Ve sonra cevap niteliğindeki iç çekişimi yutuyor.

Bunu özledim. Dudaklarını dudaklarımda hissetmeyi ve ellerinin yüzümü onun her şeyiymişim gibi tutmasını özledim ve bu tek başına Kurt'un etkisini kırıyor. Bacaklarımı kalçalarına doluyorum ve onu kendime çekiyorum; bana asla yeterince yaklaşmıyor. Acaba seks yaptığımızda da böyle hissedecek ? Bu düşünceyle ürperiyorum ve öpüşürken inliyorum, daha fazlası için dilini emiyorum.

Harley uzaklaşıyor ve bana doğru inliyor, "Beni *tüketmek* ister gibi öpüyorsun." "Belki de ."

Gülümseyerek ve kendimi onun göğsüne Dudaksız bir şekilde sürterek alay ediyorum.

Tekrar inleyip kalçalarımı onunkilerle aynı hizaya getirerek aletini içime sürttüğünde, bu hareket için zihinsel olarak kendimi beşlik çakıyorum. Bir esneme daha beni ele geçiriyor ve o kıkırdıyor.

Kollarını bacaklarımdan altından geçirip iri elleriyle kıçımı kavlıyor, beni kaldırıp göğsüne bastırırken sıkıyor. "Seni yatağına yatıracağım, bebeğim. Ben gidip soğuk bir duş ."

Boğazımı temizliyorum ama bu sesimin törpülenerek çıkmasını engellemiyor. "Benim... bizim yatağımızda uyu.

Diğeri Avery için. Diğerleri buraya geldiğinde ayrıntıları öğrenebiliriz."

İKİNCİ BÖLÜM

HARLEY'NİN ELLERİNİN VÜCUDUMU OKŞAMASIYLA UYANMAK MUHTEMEL EN GÜZEL DUYGU. Dünya. Güneş panjurlardaki çatlaklardan içeri süzülüyor ve en azından öğle vakti olmalı. Sırtımı uzatıyorum ve bu hareket kıcımlı elime doğru iterken Harley takdirle nefesinin altında mırıldanıyor. Omurgamı okşuyor ve kıcımlı çok yaklaşıyor, sonra omuzlarımın arasından tekrar başlamak için uzaklaşıyor. Homurdanıyorum ve ona ters ters bakmak için gözlerimi açıyorum. "geçme."

Sırıttırıyor. "Yavaş gidiyorum Mounty, açgözlü olma."

Belki ellerinin ışıdır, belki de haftalar süren boktan bir uykudan sonra nihayet düzgün bir uyku çekebildiğim, ama yüzümü göğsüne çevirip onu ısıtırıyorum. Sert değil ama dikkatini çekecek kadar. "Siktir git Mounty, beni ısırmaya başlarsan ben seni ısıtırırım." Sesi gürlüyor ve ben ona sırtıttırıyorum. Başını bana doğru sallıyor. "Dün gece bana dokunmaktansa pencereden atlamayı tercih ediyormuş gibi, şimdi ise bütün günü bu yatakta benimle çıplak geçirmek istiyormuş gibi sırtıttırıyor. Seninle ne yapacağımı bilmiyorum. Seni çok uzun zamandır istiyordum ve seni iterek bunu mahvetmeyeceğim."

Yaltaklanıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "Sana öyle bakmak istememiştim. Lips ve Kurt arasında geçiş yapmak zor. Ben... kolay dokunamıyorum. Bu benim için yeni bir şey. Lanet olsun, Avery'nin bana sürekli dokunmasına alışmam haftalarımı aldı. Bana ilk sarıldığında neredeyse sıçrayacaktım. Ve... Bu konuda konuşmak istemiyorum, seni kızdırmak istemiyorum ama Hannaford'dan önce bana sadece insanlar bana zarar verdiğinde dokunulurdu." yumruyu temizlemek için boğazımı temizliyorum. Lanet olsun, yine kendime acıma hastalığına yakalandım. İtirafımın havada bıraktığı lekeyi temizlemek için konuyu değiştiriyorum.

"Neden bana söylemedin? Madem beni söylediğin kadar uzun süredir, o zaman neden söylemedin?"

Bana inliyor ve büyük avuçlarından biriyle yüzünü ovuşturuyor. Göz ucuyla bana bakıyor ve sonra iç geçiriyor. Onu kendinden emin değilken görmek garip.

"Hiç kız arkadaşım olmadı ya da birine çıkma teklif etmedim."

Ona homurdanıyorum, her zamanki gibi zarif. "Siktir git. Seni Annabelle'in suratına boşalırken gördüm, şimdi bana saçmalamaya başlama, Arbour."

İndiği sırada ormanlık alanda kurduğumuz yoğun göz temasını hatırlayarak bana sırtıttırıyor. "Daha önce hiç kızlarla sevişmediğimi söylemiyorum, sadece bir kızı kalıcı bir şey olarak istemediğimi söylüyorum."

Kalıcı bir şey. Şu anda hepimizin sahip olduğu şeyi tanımlamak için ne kadar güzel bir yol. Ona bakıyorum.

tekrar inler ve devam eder.

"Bak, sana karşı hissettiklerimden korkuyordum. Dürüst olmam gerekirse hâlâ da öyleyim. Çevrem bir sebepten dolayı küçük; insanlara güvenmiyorum ve onlardan hoşlanmıyorum. Ve sonra sen o lanet okula başın dik ve açık ve ben sadece... Onu seviyorum. Yaptığın her şeyi seviyorum, beni içine çekiyorsun ve gözlerimi senden alamıyorum. O lanet bahsi kazanmaya çalışan diğer sık kafalılar gibi olduğumu düşünmeden nasıl konuşacağımı bilemedim."

Başımı sallıyorum. Ayrı kaldığımız haftaları bu ilişkiyi düşünerek geçirdim ve bundan hem heyecan hem de dehşet duyuyorum. "Ailenin" bir parçası olmak hoşuma gidiyor. Kıskançlık ve ilişki dramasının sahip olduğumuz şeyi mahvetmesini istemiyorum. "Blaise ve Ash'in kafalarını koparmak nasıl oldu da beni paylaşmayı umursamaz hale geldin anlamıyorum."

Nefesini üflüyor ve elini yüzünde gezdiriyor. "Mesele onların seninle birlikte olması değildi. Sana sahip olup olamayacağım ile ilgiliydi."

Çekiliyor ve yatağın kenarına oturuyor, sanki konuşurken bana bakmak istemiyormuş gibi. Bir an tereddüt ediyorum ve sonra kendimi sırtına yaslıyorum, kollarım ve bacaklarım ona sarılıyor. Yıkık bacağumdaki yara izini bir parmağıyla boş boş takip ediyor.

"Sadece birimizi seçeceğini düşünmüştüm ve o kişinin ben olmamamla başa çıkamadım. Biz normal değiliz. Üçümüz de baş etmek zorunda kaldığımız her şey yüzünden berbat durumdayız ve asla normal olamayacağız. Seni paylaşmak yaptığımız tuhaf şeyler arasında ilk beşe bile girmez." Nefesinin altında kıkırdıyor ve ben de onu sıkıyorum.

Bunun, okuldan ayrılmadan önce Ash'e yaptığım gibi, onun küçük bir açıklaması olduğunu hissediyorum. Bu bana bütün olmadığını ve onunla birlikte olmanın kolay bir seçenek olmadığını söylüyor.

Endişelenmesi için bir
sebep yok. Ben kolay iş
yapmam.

"Sanırım seni güvende tutmak, hayatta tutmak için üç de ihtiyaç var. Kahretsin, ve Floss, belki o zaman bile yönettiğin bu lanet dünya seni ortadan kaldırabilir. Bunun olmasına izin veremem, Mounty. Çakal'la o arabada oturmak bana seni buradan çıkarmamız gerektiğini kanıtladı. Sensiz sahilde kalmak cehennem gibiydi."

İkimiz de olanların sonuçlarını düşünürken sessizliğe gömüldük. Orada sadece annesini görmek için iki hafta kalmayı planlamıştı ama ben kalış süresini uzatmak ve onu Çakal'dan uzak tutmak için otelini aramıştım. Bu konuda bana karşı ve ben de Avery'yi arayıp onunla konuşmak zorunda kalmıştım. Sonunda kabul ettiğinde, Illi'yi arkasını kollaması için oraya gönderdim. Harley'e asla söylemeyeceğim bir şey çünkü bu onu çok . Bu adamların az önce kapımıza gelen cehennem hakkında hiçbir fikirleri olmadığını biliyorum. Hay .

Harley kalkıyor ve biraz daha uyursam bana Fransız tostı söz veriyor, gözlerimin altındaki koyu halkaların hala orada olduğunu ve onlar geçene kadar yataktan çıkmama izin vermeyeceğini iddia ediyor. Otoriter, karşı konulmaz pislik. Stang'i ve ben eve ne kadar yiyecek getireceği konusunda biraz endişeleniyorum.

Bir saat sonra telefonumun çalmasıyla uyandım ve onu bulmak için çarşafaları karıştırdım. Mesaja bakınca inledim. Harley'den Avery'nin dahil olmadığı yeni grup mesajına. 'Ortak ilişki' grubu. *Yüce Tanrım*. Bana sormadan el değmemiş durumumu diğer ikisine yayınlamış çünkü tam bir pislik.

Ön kapının kilidinin açıldığını ve market poşetlerinin hışırtısını duyuyorum. Sonra telefonum Ash'in cevabıyla çalıyor.

Açıkla. Şimdi.

"Seni pislik." Yırtılmadan bunu nasıl açıklayacağımı bulmaya çalışırken ona bağıryorum.

onların kibirli kafalarını uçurur. Tanrım.

Çakal'ın dünyasındaki herhangi bir erkek bana dokunursa ölüm riskiyle karşı karşıya olduğunu bilir. Okul dışında hiçbir şey için Mounts Bay'den ayrılmadım. Hannaford'da kimseyi becermedim. Bu yeterince iyi bir açıklama mı?

Yutkunuyorum ve yastığımı yumrukluyorum. Harley'nin etrafı karıştırdığını, eşyaları kaldırdığını ve kahvaltım için gerekli malzemeleri çıkardığını duyuyorum. *Hayatımın* en güzel Fransız tostı olsa iyi olur. Onun telefonu mutfakta çınlarken benimki de elimde çalıyor.

Yani siz ikiniz sikişmediniz mi? O mavi taşakların nasıl, Arbour?

Blaise'e gözlerimi deviriyorum ve Harley cevap veriyor.

Benim taşaklarım iyi, seninkiler nasıl, sık kafalı? Sadece ikinize de haber vereyim dedim çünkü Dağcı bu konuda çok gergin.

İşte bu, o pisliği öldüreceğim.

Ash, lütfen Avery'e söyle de mazeretimi oluşturmaya başlasın. Kuzenini bıçaklayacağım.

Harley duyabileceğim kadar yüksek bir sesle bana homurdanıyor ve "Bıçağın burada, başka neyle yapacaksın?" diye sesleniyor.

"Gerektiğinde oldukça yenilikçi olabiliyorum, Arbour!"

Tiger'ın fotoğraflarını ona şahsen etmeden önce iki gün boyunca elimde tutmak zorundayım. Çılgınlık derecesinde dikkatli ve onun için yaptığım iş için en güvenli elektronik dosya paylaşım seçeneklerini bile kullanmayı reddediyor. Onları bir USB'ye yüklemek ve ona rıhtımda buluşma noktasını mesajla zorunda kalıyorum. Fox her zamanki gibi canlı müzikli, içkili, uyuşturuculu yaz partisine ev sahipliği yapıyor ve elli yaşın altındaki her Dağlı orada olacak. Yaz boyunca Körfez'de bu partiden daha büyük bir şey yoktur.

Harley'e USB'yi bırakmak için uğrayacağımı söyledim ve bana beyin hasarı geçirmişim gibi baktı. Sanırım partiye birlikte gideceğiz. Kötü fikir, parti Çakal'ın adamlarıyla dolu olacak ama onu vazgeçirmek mümkün değil.

İşte bu yüzden kendimi 11'de banyo aynasına bakarken buluyorum.

Üzerimdeki tulum en sevdiklerimden biri. Sırtı açık ve üst kısmı derin bir v ile dökümlü bir halter yaka. Göbek deliğimi görebileceğiniz kadar derin. Alt kısmı ise hareket ettikçe iç çamaşırımın görünmemesi için tanga giymemi gerektirecek kadar kısa. Çok fazla kalça veya göğüs göstermeden seksi, sadece küçük bakışlar. Diğer dağlı kızlarla kıyaslandığında Amiş kızı gibi görüneceğim. Kıyafetle ilgili sorun şu ki, yeni ve gelişmiş göğüslerimle, aptal bir yapışkanlı sütyen giymem ve ardından tulumun önünü bantlamam gerekiyor, böylece depoda .

Bence Harley anevrizma geçirirdi.

Bir fotoğraf çekip Avery'ye gönderiyorum. Hemen cevap verdi.

Bu kıyafetleri nereden buluyorsun? Chanel versiyonu var mı? Ayrıca Harley'e mesaj seni daha çok beslemesini söyleyeceğim.

Ona homurdanıyorum ve iyi bir önlem için ona sırtımın bir fotoğrafını gönderiyorum. Beni görüntülü aradı. "Nereye gidiyorsun? Harley bunu gördü mü?"

Omuz silkiyorum. "Son işimi bitiriyorum. Harley durumu biliyor, biraz ten göstermeden rıhtıma gidemezsin."

Avery bana sırtıyor ve kabarık Chanel'ini giyerken hala kötü bir kraliçe gibi görünmeyi başarıyor

bornoz. "Eminim bu konuda çok heyecanlıdır. Ash az önce onu aradı ve kitap kulüplerinde ev kadınları gibi dedikodu yapıyorlar."

Ona homurdanıyorum ve hâlâ ne kadar hareket kabiliyetim olduğunu anlamak için dönüyorum.

Avery telefonda kıkırdıyor. "Az önce bir meme ucu gördüm, eğer Harley'nin kapıdan çıkmadan önce onu senden istemiyorsan daha fazla banda ihtiyacın olacak."

Yüzümü buruşturuyorum ve aramayı sonlandırıyorum, Avery'nin sesi hâlâ benimle dalga geçiyor gibi geliyor.

Her şeyi sonra banyodan çıkıyorum ve oturma odasındaki boy aynasının önünde duruyorum. dans ediyorum ve güvenli olduğundan emin olmak için kıcımlı sallıyorum, hatta iyi bir önlem için bir sürtük düşüşü bile atıyorum.

Arkamdan boğuk bir ses ve ardından bir öksürük duyuyorum.

Harley bankta oturmuş, koyu renk kot pantolonu ve dar beyaz gömleğiyle harap görünüyor. Beni izlerken gözlerindeki bakışı görmeden önce nefesim bir an için göğsümde sıkışıyor. Dizüstü bilgisayarı hâlâ masanın üzerinde ama Ash ve Blaise'in kıyafetimi görebilmesi için ekran ters çevrilmiş. Ah. Az önce beni dağ dansı yaparken izliyorlardı. Oops. Onlara garip bir şekilde el sallıyorum.

"Siktir. Giymek için başka bir şey seç." diye bağıyor Blaise ve Ash ona ters ters bakıyor. "Ne isterse giyebilir. Hıyarlık etme."

Harley ensesini ovuşturuyor ve homurdanıyor: "Sutyen takmanı tercih ederdim. Siktir et, bu gece çok meşgul olacağım. İkinizden biri kefaletimi ödeyecek, değil mi?"

Ash başını sallıyor ve bana el sallıyor. "Şu çömelme şeylerinden bir tane daha yap. Yavaşça."

Yüzüm kızarıyor ve ona gülüyorum. Yatak odasına dönüp telefonumu alıyorum ve dans için iyi bir ritmi olan bir şey bulana kadar şarkılar arasında geziniyorum. Dışarı çıktığımda Harley bana bakıyor ve şarkıyı başlattığımda sırtıyor. Körfez'de doğup büyüdüğü için ne biliyor. Diğer ikisinin Mounty'nin partisi hakkında hiçbir fikri yok.

"Film çekmek yok." Onu sert bir şekilde uyarıyorum ve ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırıyor.

Üzerimde üç çift göz varken tek başıma dans etmek biraz garip geliyor ama her yazımı bir tür partide çalışarak geçirdim ve müzik ruhumda yaşıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi müziğe bırakıyorum, seksi ya da baştan çıkarıcı olmaya çalışmıyorum, ama ilkel zengin çocuklar için Mounty tarzının erotik görüneceğini biliyorum.

Şarkı bittiğinde kafamı kaldırdım ve Harley'nin terlediğini gördüm.

Kahretsin, bu beni iyi hissettiriyor.

Blaise ağzı açık bana bakıyor ve Ash de buraya gelmeye hazır görünüyor. Titriyorum ve sadece sütyenin kalın silikonu sert meme uçlarımın görünmesini engelliyor. Kalçalarımın birbirine sürtünmesini izleyen Harley'nin gözleri tehlikeli bir şekilde kararıyor.

Kapının çalınması beni olduğum yerde dondurdu.

Harley sese kaşlarını çatarak benden uzaklaşıyor ve Ash acımasızca küfrediyor. Belimden eğilip görüntülü görüşmedeki ikisine sessiz olmalarını işaret ediyorum, sonra da gözetleme deliğini kontrol ediyorum. Kapının eşiğinde dövmeli kasları ve gümüş sarısı saçlarıyla dev bir kütle duruyor.

Yüce Tanrım.

Harley anevrizma geçirecek.

İçimi çektim ve kapının kilidini açtım. Kapıyı açmadan önce omzumun üzerinden Harley'nin gözleriyle buluşuyorum ve geldiğinde sakın bir şekilde, "Benimle aynı fikirde olmadığını biliyorum ama sana yemin ederim, o iyi bir adam. Ona güveniyorum. Sakın ve onu dinle. Eğer buradaysa önemli bir şey olmalı."

Ve sonra Johnny Illium, Körfez Kasabı ya da benim için sadece , beni kemik kırıcı bir içine sürüklüyor. Onikiler arasındaki en azılı kafes dövüşçüsü ve kiralık *katil* olması umurumda değil; ben kucaklaşmam.

"Çekil üstümden, ben sarılan biri değilim!" Nefes nefese kaldım ve o da bana homurdandı.

"Ben de öyle. Bu Odie'den. Sana onu aramanı söylememi istedi, normal insanların yaptığı şeyleri yaptığı için onu azarlamanı dinlemeyi özlemiş." Beni yere bırakıyor ve kapıyı tekmeleyerek kapatıyor, sanki burası onun eviymiş de güvende tutması gerekiyormuş gibi kilidi açıyor. Harley, dürüst olmak gerekirse, önce beni sonra da kendini öldürecekmiş gibi görünüyor.

"Burası geçen yıldan daha iyi. *Erkek arkadaşını* etkilemeye mi çalışıyorsun?" Illi, sesini bir eşek gibi alaya alarak söylüyor ve sanki düzenli bir ziyaretçisiymiş gibi yemek sandalyelerinden birine yayılıyor. Erkek arkadaşını kızdırmayı emin olduğum bir şekilde kaşlarını bana doğru oynatıyor.

Harley çok öfkeli ve kusacakmış gibi görünüyor. İrkildim. Eğer Kurt, Mounts Bay sokaklarında fısıldanıyorsa Kasap da partilerde ve barlarda insanların seçtikleri kitleye korku aşılama çığlık attıkları adamdır.

"Çakal'ın öldürmek için her şeyi riske atmaya hazır olduğu çocukla düzgün şekilde tanışmak için uğrayayım dedim." Deri ceketini omuz silkerek çıkarıyor ve başka bir koltuğa asıyor. Dizüstü bilgisayarını ve açık sohbet odasını görüyor ve kapatmadan önce çocuklara alaycı bir el sallıyor. Ash aklını .

Ona homurdanıyorum. "Gerçekten mi, Illi? Beni arayamaz mıydın? Ya da geleceğin konusunda beni uyaramaz mıydın? Biz de tam yola çıkmak üzereydik."

O da benimle birlikte başını sallıyor. "Güzel. Nereye gidiyoruz?"

"*Seninle* bir yere gitmesine izin vereceğimi mi sandın?" diye tersliyor Harley ve ben de ona sert bir bakış atıyorum. O bunu ve beni tamamen görmezden geliyor.

Illi ona sırtıyor. "Çok tatlısın. Kurt'un lanet bir bakıcıya ihtiyacı yok, o yüzden saçmalamayı kes. Buraya Çakal'ın bana ödediğin miktarı *üç katına* çıkarmayı teklif söylemeye geldim. O'Cronin'in çocuğuna bir suikast düzenledi."

. "Yapamaz. On İki'ye hesap vermeden olmaz."

Illi başını bana doğru eğiyor. "Bunu, getireceği gazabı göze alacağını ve tüm fikri kolayca üzerine yıkabileceğini bildiği astları arasında yaydı. Pek çoğu kabul , çünkü sana karşı olduğunu biliyorlar, ama kabul eden birkaç kişi var."

"Ya sen?" diye hırlıyor Harley, "Beni öldürmeye mi geldin?"

"Onu çevirdim." Illi omuz silkerek söylüyor. Omuz silkmeye çalıştığını varsayıyorum, omuzlarını saran kalın kas ipleri bunu biraz gülünç gösteriyor. Parmakları seğiriyor ve sigara içmek için can attığını biliyorum. Benim yanımda sigara içmesine asla izin vermem.

Illi'nin tam olarak ne biliyorum ama Harley'nin bizim dünyamızda gerçek bir deneyimi yok ve hâlâ Illi'ye şehri yerle bir etmek üzere olan bir atom bombası gibi bakıyor. "Peki bu bize mal ?" Tersliyor.

Illi kaşlarını çatıyor ve bana inanmaz bir bakış atmak için dönüyor. ve gözlerimi deviriyorum. "Ben onun *bekçisi* de değilim. Seninle istediği gibi konuşabilir ve eğer kızdırırsa, sadece onu öldüreceğini düşünürsem müdahale ederim. Onu öldürmek *yok*, Illi."

Illi, Harley'e bir uyarı bakışıyla bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Korkarım buraya sadece bunun için gelmedim. Toplantı ertelenecek. Sonbahar tatilinde geri gelmeniz gerekecek. Karga sana önce seni uyarayım dedim."

Omurgam dikleşiyor. Toplantılar iptal edilmez. Illi tekrar Harley'e bakıyor ve ben dişlerimi sıkıyorum.

Siktiğimin çocukları!

"Senden büyük bir şey kısım burası, küçük Kurt." Illi yüzünü buruşturur ve bir süre daha Harley'e bakar.

Elimi ona doğru ve "Harley benim. Her ne , bu odadan çıkmayacak." Harley'nin kaşları kalkıyor ama Illi'ye başıyla onay veriyor.

"Akbaba öldü." Hay

sikeyim.

Oh, *Tanrım*.

Illi'nin gözleriyle buluşuyorum ve yavaşça başımı sallıyorum. "Yani artık sen de benimsin."

Harley yüzünü buruşturuyor ama ikimiz de onu görmezden geliyoruz. Illi elini yüzünde gezdiriyor.

"Sormak niyetinde değildim ama Çakal bana oğlunla ilgili yaklaştığında Odie'den bahsetti... Onu incitecek bir şeye açık bırakamam. *Yine*."

O sözünü bitirmeden ben başımı sallıyorum. "Biliyorum. de benimsiniz. kalsın, onu güvende tutacağız."

Harley aramıza bakıyor ve homurdanıyor: "O hasta herifin ölümü nasıl oluyor da birdenbire onu işe alacağın anlamına geliyor? Bu dünyadan uzak durmak istediğini sanıyordum, Kasap'ı almak seni nasıl özgür kılıyor?"

Illi dalgın dalgın parmaklarını çıtlatıyor ama Harley bu hareketi dikkatle izliyor. "Akbaba karımı sattı. Hem de iki kez. Küçük Kurt'a yıllar önce onun ölümünün benim ölümüm söylemiştim."

Harley sandalyesinden fırladı. Illi'nin yeteneklerine ne kadar güvendiğinin bir kanıtı olarak hiç irkilmiyor. "On İki'nin bir üyesini öldürdün ve şimdi de Lips'in seni içeri almasını sağlayarak onu riske mi atmak istiyorsun?! Hay sikeyim. İşte bu."

Bir elimi kaldırdım. "Illi ve Odie içeride. Bunu yıllar önce sen istediğinde yapmalıydım. Çakal'dan daha erken kaçabilirdim."

Harley topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Ona daha önce sordun mu?"

Eğer bu ikisi anlaşılmazsa hayatım çok hızlı ve karmaşık bir hal alacak. Ash ve Blaise'in bundan ne kadar nefret edeceğini bile.

Illi bir an duraklar ve sonra iç çeker. "Odie'm Kurt sayesinde hayatta. Eğer ona bir şey olsaydı, nefes almaya devam etmem için hiçbir sebep kalmazdı. Daha önce Lips'ten beni aralarına almalarını istedim ve kabul etmese bile ondan gelecek her türlü silahlanma çağrısına cevap vereceğimi söyledim."

Yapmıştı da. Hannaford'da onu bir telefonla aradım ve ne pahasına olursa olsun Çakal'la kapışmaya hazır bir şekilde bizimle rıhtımda buluştu. Kafamda onu işe almanın ayrıntılarını gözden geçiriyorum ve irkiliyorum. "Sana henüz ödeme yapamam, ben-"

"Ben zengin bir adamım. Beni işe alın, ben de size işimden pay

vereyim." Başımı salladım. "Senin paranı almayacağım."

Illi bacaklarını önünde uzatıyor ve parmaklarını başının arkasında birleştiriyor. Bu hareket onu daha da büyük gösterir ve Harley onu dikkatle izler. Illi ona sırtıyor ve sonra bir eşek gibi ona bir öpücük konduruyor. *Lanet olsun*.

", bir imparatorluğu ele istemiyorsun. Ama bu yüzden kendimi sana sunacağım, başka kimseye değil. Beni kullanmayacaksın. Bana ihanet etmeyeceksin. Matteo'nun yaptığı gibi bir kancığa kadar kibirlenmeyeceksin. Odie'yle tanıştığın andan itibaren onu korudun. Sana kendimi sunmak ve işimden pay vermek, sana olan borcumun yanında *hiçbir şey*. Beni kabul et. Bedeli ne olursa olsun seni ve çocuğu koruyacağım."

Boyun eğerek başımı sallıyorum ve sertçe nefes veriyorum. "Bu sonsuza dek sürecek, Illi.

Bunun sonsuza dek süreceğini unutma." Gülümsüyor ve bu onun sert yüzünü hiç yumuşatmıyor. "Odie de öyle. Sana bir hayat borcum var."

Derin bir nefes daha alıyorum. "Son bir şey daha. Koruduğum sadece Harley değil. Ailemi de koruyorum. En iyi arkadaşımı ve... görüştüğüm *üç* adamı."

Illium önce bana sonra Harley'e göz kırptı. Sonra kahkahalarla kükredi.

"Güzel! *Evet!* Artık Matteo'nun boktan gündemlerine uymak yok. Tamamdır, küçük Kurt. Bana bilgilerini gönder, ben de irtibatta kalayım. Seni Matteo'dan uzak tutacağız."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AKBABA'NIN ÖLÜMÜ, ON İKİ'NİN TECRİT ALTINA ALINMASI ANLAMINA GELİR.

Kaplan partide buluşmayı reddediyor, bunun yerine mesaj atarak ertesi öğleden sonra Ana Cadde'deki bir şarküteride gündüz buluşma talep ediyor. Bir sürü tanık ve saklanacak yer var. Illi ve Odie'nin göreve başlama haberleri hızla yayılıyor ve sanırım Kasap'ın bana hesap vermesi Kaplan'ı daha da sinirlendiriyor.

Harley'i uyandırmadan yataktan çıktım ve ona bir not bıraktım. Illi gittikten sonra tartışmıştık ve ben Averyyi görüntülü aramak için yatağıma gitmiş, diğer ikisinden gelen mesaj ve aramaları görmezden gelmişim. Harley, Illi'nin sürpriz ziyaretinden önce içtiği birayı bırakmış ve benim acil durum viski şişemi bulmuştu. Lanet şeyi bitirene kadar yatağa girmedi ve gecenin yarısını karaciğer zehirlenmesinden öleceğinden emin olarak geçirdim. İyi olacağını bilmeliydim, balık gibi içiyor ama zar zor uyuyabildim.

Bırakma işlemi sorunsuz gerçekleşti. Kaplan bana Illi hakkında soru sormuyor, ancak her zamanki kaba şakaları yok ve sürekli omzumun üzerinden bakıyor. Onikilerin sadece iki üyesi kaldı ve onlardan biri olarak, Kaplan'ın hiçbir zaman saflarımızda bir cinayet işlendiğinde olduğu kadar yalnız hissetmediğinden eminim.

Ben çıkana kadar sessizce, "Bir katili korumak akıllıca bir hareket değil, Wolf" dedi.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum, hissetmediğim kabadayılığı zorluyorum. "Akbaba deri satıyordu. Bu hayranlık ve saygı uyandıran bir iş değil. Onun ölmesini isteyen binlerce insan var. Umarım varsayımlarda bulunmuyorsundur, Kaplan?"

Bana saygılı bir şekilde başını sallayıp gitmeden önce dikkatle bakıyor.

Ayı tarafından korunan ve kirli parasını aklamak için kullanılan bir içki dükkanında duruyorum. Tezgâhın arkasındaki adam bana şöyle bir bakıyor ve paramı almayı el sallıyor. Daha fazla bira ve iki yeni acil durum viski şişesi alıyorum.

Yatağımdaki akşamdan kalma karmaşayı düşündüğümde kendi kendime inliyorum. Bunu anlamasını nasıl sağlayabilirim ki? Ugh.

Telefonum çalıyor ve kontrol etmek için şişeleri karıştırırken yüzüm .

Körfezdeyim. Adresinizi gönderebilir misiniz?

Blaise'in mesajına . Onu göreceğim için heyecanlıyım, aslında çok heyecanlıyım ama ailesiyle birlikte New York'ta olması gerekiyordu. Mesajları daha seyrek geliyordu ve mola devam ettikçe sesi daha az onun gibi çıkıyordu. Ona adresi gönderirken dudağımı çiğniyorum ve sonra tekrar mesaj atmadan önce bir saniye duraklıyorum.

Bir işi yeni bitirdim. Oraya gitmeden önce beni alabilir misin?

Oturacak bir bank buluyorum ve ona nerede detaylarını gönderiyorum. Sadece bir blok ötede olmalı.

çünkü iki dakika sonra .

Maserati gözleri üzerine çekiyor. Çok fazla göz ve bunun Çakal'a geri döneceğini biliyorum.

Arabaya doğru koşturuyorum ve şişeleri arka koltuğa yerleştirdikten sonra arabaya biniyorum. Emniyet kemerimi taktıktan sonra Blaise'i selamlamak için dönüyorum ve kelimeler boğazımda düğümleniyor. Zor oluyor ama ona bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Burnuna piercing taktırması, artık Hannaford'dan çıktık ve saçları yeni kesilmiş. Harika kokuyor, sanki beni görmeye gelmek için duştan sonra doğruca arabaya binmiş gibi. Yanlış tek şey yüzündeki ifade.

O bir boşluk.

Benim arsız, hırçın, tutkulu, karanlık rock yıldızımdan eser yok. Arabayı tekrar yola çekip bizi konağa geri götürürken bile sadece boş, boş bir kap. Ne oldu lan böyle? Onu bekledim ama hiçbir şey söylemedi

"Bunu nasıl düzeltebilirim?" Sessizliğe daha dayanamadığımda söylüyorum. Bana bakıyor ve gözleri donuklaşıyor. ". Kimse düzeltemez."

Başımı sallıyorum ve elimi kalçasına önce tereddüt ediyorum, açık bir şekilde cinsel olamayacak kadar alçak, ama dostça bir jestten daha fazlası olacak kadar yüksek.

Kapılara vardığımızda, kapıları açması için ona yedek sensörü uzatıyorum. Camını açmak için kıpırdamıyor, sanki tüm sorunlarının cevabıymış gibi küçük plastik küreye bakıyor. Ben sessiz kalıyorum. Bazen sabırlı olmak ve şeyleri beklemek gerekir.

"Annem hamile." Huh.

Beklediğim gibi değil.

"Babam bana ümitlerini kestiklerini söyledi. Berbat notlarımın bir isyan ya da araba kullanamayacak kadar şımarık ve tembel olduğumun bir işareti olduğunu düşündüklerini ama artık sadece *geri zekalı* olduğumu bildiklerini söyledi. Tam olarak onun sözleri, benim değil. Benim yerime başka bir erkek çocuk sahibi olacaklarından emin olmak için bir doğurganlık uzmanına bile gittiler. O doğar doğmaz babam beni mirasından çıkaracak."

Sesinin ve hiç küfür etmemesi beni endişelendiriyor. Ayrıca, bunu düzeltemiyorum. Nasıl oluyor da hepimiz boktan ailelere sahip olmayı başarabiliyoruz? Dünyanın düzgün insanları nerede?

"Para umurumda bile değil. Ben iyiyim, kendime yetecek kadarım var ve hiçbir zaman işi yürütmek istemedim. Ama şimdiden benim *kötü etki*mi bebekten uzak tutmaktan bahsediyorlar. Tanımama izin verilmeyen bir kardeşim çünkü babamın olmamı istediği kişi olamayacak kadar *aptalım*."

Evet, bunu dinleyemem.

Hiç de bile. yükseltmek için haftada üç gece ders çalışabilmek partilerden ve eğlenceden vazgeçen adamdan değil. İtibarını ve kariyerini riske atsa bile arkadaşlarının yanında duran adamdan. Joey sevdiği birini tehdit ettiğinde onunla başa çıkabilen adam. Şarkı listeleri, şiirler, skeçler ve tatlı sözlerle beni büyüleyen, benden özür dileyen adam değil. Tanışmamızdan yıllar önce şarkılarıyla hayatımı kurtaran adam değil.

Parmaklarımız sensörün etrafında birbirine dolanana kadar elini tutuyorum. "Beni dinle, bunu düzeltmek için yapabileceğimiz çok şey var. Ailen ya da onların boktan tavırları değil ama seni kardeşinden uzak tutmalarını imkânsız hale getirebiliriz. Artık bunu düşünme bile, ben . Sen aptal değilsin. Bunu yargılayacak en iyi kişi benim, seninle saatlerce ödev yaptım. Onun istediği gibi değilsin ama bu seni ondan *aşağı* yapmaz. Bir sürü boktan insanla tanıştım Blaise, bir ton aptal, zalim, bencil insanla uğraşmak zorunda kaldım ve sen onun senden istediğinden çok daha değerlisin. Onlara *hiçbir şey* borçlu değilsin."

Eli benim elimde biraz titriyor ve sonra başını hafifçe sallıyor. "Benim için kanlı elmaslar harcamak yok, Mounty. Ben buna değmem."

Boğazıma düğümlenen yumruyu yutkunarak geçiriyorum. "Sen benim elmaslarımdan daha değerlisin. Her birini bizim için harcamayı planlıyorum. Ailemiz için, gerçekten önemli olan ailemiz için. Bu için geçici bir şey olsa bile, benim için buna değer."

Başını öyle hızlı bana doğru çeviriyor ki, Kurt postuna sıkı sıkıya bürünmemiş olsam irkilirdim. Gözleri vahşi ve hiddetli. "Bu lanet olası geçici bir şey değil. Ne benim için, ne Ash ya da Harley için, ne de senin için. Telafi etmemiz gereken çok şey olduğunu biliyorum ama bunu yapmak için ne yapacağım. Bir daha sakın böyle şeyler söyleme."

Bundan sonra nasıl düz yürüyebilirim ki?! Hay sikeyim.

Döndüğümüzde Harley şezlongda uyuyordu. Blaise'in çantalarını içeri taşımasına yardım ediyorum ve onları odamıza götürüyoruz, Harley'nin çantalarının üzerinden geçip onları dağınık bir yığın halinde yere atıyoruz. Yatak odasında fazla yer kalmadı ve Ash buraya geldiğinde her yerimiz patlama tehlikesiyle karşı karşıya kalacak.

Blaise biraz daha az boşluğa benziyor ama hâlâ suratı asık. Onu neşelendirmeye çalışmaktan vazgeçiyorum ve onun yerine yemek pişirmeye başlıyorum. Harley gürültümüzden uyanmıyor ve ben de göt kendi dilinde boğulmadığından emin olmak için kontrol ediyorum.

Mac'n'Cheese yapıyorum çünkü Blaise'in rahatlatıcı bir yemeğe ihtiyacı var ve bunu önerdiğimde dudakları gülümsemeyi gibi seğiriyor. Harley için buzdolabına bir tabak ve sonra Blaise ve beni sarması için yatağımızdan battaniyeyi sürüklüyorum ve birlikte kanepede yiyoruz. Termostatı gülünç sıcaklıklara düşürmek zorunda kalıyorum ama Blaise sonunda kolunu bana doladığında ve yemek yerken onun koyduğu berbat filmi buna değiyor.

"Onun nesi var?" Blaise makarnayı ağızdan ölmek üzere olan bir adam gibi mideye indirdikten sonra mırıldanıyor.

Yüzümü buruştururken Harley'e bakıyorum. "Bir arkadaşım hakkında tartıştık ve sonra da içip uyudu. Ash ve Avesi aramalıyız, böylece hepinize birden anlatabilirim. Kurt olarak benim konumumla ilgili."

Blaise başını sallıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. Parmakları atletimle şortumun arasında açıkta kalan tenimin üzerinde dans ediyor. "Bana ürkek görünmüyorsun. Harley buraya iner inmez seni soymaya mı çalıştı? Bu kadar aptal olacağını düşünmezdim, bıçaklarla aran iyi olduğunu hepimiz biliyoruz."

Yüzüm kızardı. Siktiğimin oğlanları. "Hayır, zaten biliyordu ve ben gergin değilim. Sadece tekrar Kurt değil de Dağcı olabilmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Burası bana bir şeyler yapıyor."

Blaise tekrar başını sallıyor ve çenemin hemen altındaki yumuşak deriden boğazımı öpmek için eğiliyor. Dili ve dişleri karışıma katıldığında ürperiyorum, dudakları omzumu kemirene kadar yavaşça aşağı iniyor. İç çekerken başım geriye düşüyor.

"Harley'i burada bırakalım ve yatağa gidelim. İkizleri görüntülü arayabiliriz ve sen de bize neler anlattırın."

Kelimeleri çıkarabilmek için iki kez boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Senin de bana kızmanı istemiyorum. Sadece yatağa gidebilir miyiz ve bununla yarın yüzleşebilir miyim?"

Sonra beni yatağa götürdü, gözlerimi açık tutamayana kadar yavaş ve tatlı bir şekilde öptü.

artık. Burada olduğu için çok mutluyum ve iyi olduğundan emin olana kadar suratsız herifin gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim.

Gece yarısından bir süre sonra Harley bize katılıyor ve kaval kemikleri Blaise'in çantalarına çarpınca homurdanıyor. Yatağa girdiğinde Blaise'in kollarında dönüp ona bakıyorum, komodinin üzerindeki çalar saatin ışığı kaşlarını çatmasını görecektik kadar aydınlatıyor.

"Onun burada ne işi var?" O fısıldıyor ve ben omuz silkiyorum.

"Babası boktan bir insan. Hâlâ kızgın mısın? Havada öfke varken uyuyamıyorum, midem ekşiyor."

Harley nefesinin altında homurdanıyor, sonra beni öpüyor, naneli ve temiz bir tadı var. önce onu bir saniyeliğine öpüyorum. ne kadar yetenekli da diliyle dikkatimi dağıtmasına izin vermeyeceğim. "Çakal'dan uzaklaşıyorum ama Kurt olmaktan vazgeçemem. Bu hayat için. Eğer başa çıkamazsan-"

"Başa çıkabilirim, bir daha beni korkutma. Elimden bir şey gelmez, seni güvende tutmak istiyorum ve gerçekçi ol, Kasap bir iblis. Onunla tanıştıysan senin için ne kadar boktan şeyler düşündükçe çıldırıyorum. Onunla *arkadaş olduysan*. Ama sana güveniyorum. Ben ."

Karanlıkta gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Acaba bu çocuklar özür kelimesinin nasıl telaffuz edileceğini biliyorlar mı, dudaklarından hiç geçti mi? Hmm. Hayır, bir kez Blaise'den duydum ve Harley benim önümde Avery'den özür diledi, ama sanırım gelenin en iyisi bu.

Onu tekrar öpüyorum, sadece hızlı bir ve ikisinin arasına sıkışmış bir şekilde uykuya dalıyorum.

Harley ve Blaise ile evcilik oynamak çok saçma ve sağlığım için tehlikeli.

İkizlerin bize katılabilmeleri için bir hafta daha beklemeleri gerekiyor. Ash bir saat boyunca telefonda bana öfkelenildi, ben de Avery'ye kapatması için dumanlı işaretler gönderdim.

Blaise kendini çok beğenmiş, Harley de bunun çok komik olduğunu düşünüyor ve onu daha da kızdırmak için telefonlarına çıkmıyor.

Benim uygunsuz pozisyonlardaki rastgele fotoğraf ve videolarımla Ash'le alay etme oyunu oynuyorlar. Bunların yarısı aptalca, diğer yarısı ise öfkeyle kızarmamı ve kendimi banyoya kilitlememi sağlıyor. Sahte seks mesajları göndermek için telefonumu çaldıktan sonra Blaise'e karşı soğukkanlılığımı kaybediyorum ve misilleme olarak telefonunu duvara kırıyorum. Çok zengin olduğu için kaybettiğim omuz silkmiyor bile.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Ash'i görüntülü aradığımda, "Bana açgözlü, damlayan amcığının sikim için yanıp tutuştuğu hakkında mesaj atacağını düşünmemiştim." diye tersliyor.

Yutkunuyorum.

Belki *şimdi* mesaj atmayacağım ama sonraya da bırakmayacağım. İki pisliği lanet kanepelerde uyuttum.

Bir hafta boyunca dışarıda takılmanın ve sadece 'normal' olmanın verdiği eğlenceye rağmen, on yedinci doğum günüm yaklaştıkça içimde derin bir korku oluşmaya başladığını hissedebiliyorum. Hiçbir eğlence ve oyun, ıstırabın beni bütünüyle yutmasını engelleyemeyecek.

İkisini de ne beklemeleri konusunda uyarıyorum, tamamen işlevsizim, ama Harley süper güçleri olduğunu ve beni hareket ettirebileceğini varsayıyor.

Onun yok.

Benim yok.

Harley beni göğsüne bastırıyor ve Fransız tostı yiyeceğime söz veriyor. Bu işe yaramadığında, eğer oturup bir şeyler yersem bana yatak odasında özel bir Vanth Falling konseri vaat ediyor. Sonunda

Gözlerimi açarsam bana dünyayı vaat ediyor.

Yapamam.

Onun için bile değil.

Sonunda yataktan kalkıyor ve Blaise'e beni izlemesini söylüyor. Blaise oturup sırtımı okşamaya başladığında yatak eğiliyor. Ona teşekkür istiyorum, rollerin değiştiği ve sonunda hastalıklı olanın ben olduğumla ilgili bir şaka yapmak istiyorum. Ama yapamıyorum. Benden geriye hiçbir şey kalmadı.

Blaise benimle konuşmaya çalışmıyor, sadece kırılabilirmişim nazıkçe dokunuyor. Siktir, sanırım şu anda öyleyim. Sonra Harley'nin sesi tekrar başlıyor.

"ya da konuşmuyor, çıldırmak üzereyim... evet, Floss... evet, şimdi gel... değil, sadece lanet arabaya bin ve şimdi gel."

Sonra konuşmayı kesti. Blaise saçlarımı okşayarak yüzümden uzaklaştırıyor. Sonunda o da beni terk ediyor ve sessizlikte tek yuvarlanabiliyorum.

Avery' keskin ses tonuyla kuzenine saf buz soluduğunu tekrar fark ediyorum. "Sana söyledim, doğum günlerini hiç kutlamaz. Noel için çalıştı çünkü bu Sana bir şey. Doğum gününü bizim için bile yapmayacak. Onu rahat bırak ve onu düzeltmeye çalışmaktan vazgeç." Dudaklarının yanağını okşadığını hissediyorum.

Kapıda mırıldanmalar oluyor ve battaniyeler kalkıp biri tırmandığında serin hava vücudumu yıkıyor. Hareket etmiyorum ya da konuşmuyorum. Teninin baş döndürücü kokusu bana ipucu vermediyse bile, iz bırakan parmakları Ash olduğunu ele veriyor. Çok zor bir iş ama iç çekmeyi başarıyorum.

"Şşş, Mounty. Bugün çalışmıyoruz. Avery diğer ikisine bakıcılık yapacak ve onları meşgul edecek. Sen ve ben burada birlikte bir hiç olacağız."

Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama başım göğsüne çarpma kadar yavaşça hareket ediyorum ve o da bir rica olarak algılayıp beni kollarına alıyor. Gözlerimi açamıyorum ya da konuşamıyorum ama onun umurunda değil.

"Yarın kendini daha iyi hissettiğinde, o mükemmel kıcını benim için tekrar sallayabilir misin? Durmadan bunu düşünüyorum ve lanet olsun, onu olarak görmeden bir gün daha geçiremem. Kalçalarının hareketini, sikimin üzerinde nasıl hareket ettiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve nefesinin altında mırıldanıyor. "Hâlâ hayatta olduğunu bilmek güzel, Mounty. Yaşayanlar geri döndüğünde sana neler yapacağımı duymak ister ? Dört gözle beklememiz gereken her şeyi?"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BU DÜNYADA KİMSE BENİM KAHVEMİ AVERY KADAR İYİ .

Beni çok şaşırttı ve sevindirdi, şehir evini çok sevdi. Bu kadar küçük olmasından nefret edeceğinden emindim, özellikle de erkeklerin toplamından daha fazla çanta getirdiği ve hepimiz onun takıldığı için, ama hepimizin aynı yerde olması gerçekten tek ihtiyacı olan şey. Derslerimiz başlamadan önce son bir haftamız kaldı.

İkimiz de erkeklerden saatler önce uyanıyoruz, böylece kahve içebiliyor ve içinde bulunduğumuz karmaşayı onların sidikli yorumları olmadan gözden geçirebiliyoruz. Tam bir mutluluk.

"Akbaba öldüğüne göre şimdi ne olacak?" Avery kahvesini yudumluyor ve kahvaltısını özenle kemiriyor.

Benimkini bir hayvan gibi yiyorum, hiç siklemiyorum. "Oyunu tekrar . Yeni bir üyeye sahip olmamız sekiz ya da dokuz ay sürecek. Başlamadan önce pek çok avucun yağlanması gerekiyor ve Akbaba'nın imparatorluğunun değerlendirilmesi, bölünmesi ve parçalanması gerekiyor."

Avery başını bana doğru eğiyor. "Bu nasıl oluyor? Buna kim karar veriyor?"

İç çekiyorum. "Karga ve Çakal bunun için kafa kafaya verecekler sanırım. Başka kimse deri satmakla ilgilenmiyor ve bu da gereken tam zamanlı bir operasyon olacak. Çakal imparatorluğuna deri katmaktan başka bir şey istemez. Karga... Bilmiyorum. Sırf Çakal ondan daha büyük olmasın diye bu işi üstlenmek isteyecektir ama bu işi elinde tutacağını sanmıyorum. O... bunu nasıl söylesem... o acımasız. O soğuk, klinik ve tereddüt etmeyecek. İmparatorluğunu Çakal'ın tek rakibi yapan şey bu, ama o bir yırtıcı değil. Çakal'ın kızlara ne yaptığını gördüm, Akbaba'nın işini devralırsa ne yapacağını biliyorum. Karga'nın isteksiz deri sattığını düşünemiyorum. İstekli kızları kaçırmak, evet, ama kaçırılan gençleri uyuşturup satmak için ithal etmek? Hayır."

Avery ürperir. "Babamın o müzayedelerde ne kadar para harcadığını merak ediyorum."

Yüzümü buruşturuyorum. Bunu düşünmek de istemiyorum, Beaumont cephesinde hala yapmam gereken ne kadar çok iş olduğunu hatırlamak istemiyorum. Sadece O'Cronin grubuyla gerçekten ilerleme kaydettim. Illi'nin etrafta olması, öldürme yeteneğinin ötesinde bir nimet .

"Yatak paylaşımı nasıl gidiyor? Gecenin bir yarısı inleme sesleriyle uyanmadım, bu yüzden doğrudan grup sekse atlamadığınızı varsayıyorum."

Kahvemi o kadar sert içiyorum ki burnumdan geliyor. Avery kahkahalarla çığlık atıyor ve ben de *ondan* ayrılmaya karar veriyorum.

temizledikten sonra , "Harley diğerlerine deneyimsiz olduğumu söylemeye karar verdi, bu yüzden onlar da dalga geçmeye başladılar."

Ve, *lanet olsun*, bu işte iyilerdi.

Blaise sabahları evin içinde tişört giymeyi reddediyor ve ben bunun için ölüyorum.

Ash bunu beynimi ve lanet külotumu eritmek bir meydan okuma olarak gördü ve sabah koşusuna bir erkeğin üzerinde gördüğüm en küçük şortla çıkmaya başladı. Şimdi duşta o o kıçta hayal ediyorum. Avery'ye onlardan elli çift sipariş etmesini söylüyorum ve o da bana dramatik bir şekilde gülüyor. Harley beni izlemekten hoşlanıyor; gözleri yanıyor ve yoğunlaşıyor, beni soyuyor tek bir bakışla beceriyor ve sonra ona yaklaştığımda geri çekiliyor.

Sanırım yalvarmamı istiyorlar. Ben de öyle düşünüyorum.

Avery kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Eğer Ash'i kırmak istiyorsan senin için seçtiği dantellerden giy. O zamanlar seni ne kadar çok istediğini fark etmediğine hâlâ inanamıyorum. Tanrı aşkına, lanet olası külotunu seçmekte ısrar etti."

Ona başımı sallıyorum.

Banyoda bana katıldığı ve şeyi önüme serdiği günden beri bu konuda bana bok atıyor. Bir an düşündüm ve sonra ona sııttım.

"Onlardan intikam almama yardım etmek ister misin? Onları kendi oyunlarında yenmeme?"

Fincanının kenarından bana bir kaşını çeviriyor. "Her zaman, Mounty."

Yalan söyledim. Bu kötü kraliçenin gitmesine asla izin vermeyeceğim.

KONUTTAKİ SON GECEMİZDE Avery hepimiz için şehrin güzel tarafındaki bir restoranda yemek için rezervasyon yaptırdığını söylüyor ve sonra hazırlanmam için beni odasına götürüyor. Saat öğleden sonra üç bile değil, bu yüzden hazırlanmamızın neden üç saat süreceği hakkında hiçbir fikrim yok. Bunu ona homurdanarak söylüyorum.

Bana gülerken karnını tutuyor. *Daha da uzun sürüyor.*

Avery bana kendi bebeği gibi davranıyor ve ben de gözlerimi kapatıp ona izin veriyorum. Saçlarımı evcilleştiriyor ve çarpıcı, yumuşak dalgalar halinde kıvrıyor. Makyajım sade ama parlak kırmızı bir rujla dudaklarımı gür ve seksi gösteriyor. Avery'nin benim için gardırobundan çıkardığı kırmızı elbise şık, çarpıcı ve ona ne kadar mal olduğunu *asla* ağzından kaçırmamasını söylüyorum. Yüksek bir yakası var ve önden bakıldığında mütevazı görünüyor, hatta eteği dizimin hemen üstüne kadar iniyor. Asıl gösterişli olan arka kısmı, kesik kısmı aşağıya iniyor ve kıcımın üzerinden yukarıya doğru kıvrılıyor, böylece kıcım yuvarlak ve dik görünüyor. Yaka kısmı gerdanlık gibi görünecek şekilde üstten düğmeli ve ben bile bu karşısında biraz heyecanlanıyorum.

Avery kıkırdar.

"Benden yardım isterken bunu mu düşünüyordun?" Kibirleniyor.

Ona kıcımı sallıyorum ve o daha da sert gülüyor. "Bu daha iyi. Kıcımın bu kadar güzel görünebileceğini bilmiyordum."

Kapıda bir gümbürtü duyuldu ve Harley ikimize de homurdandı. "Yemeğe mi gidiyoruz yoksa lanet olası bir moda geçidine mi? Ben açım ve Morrison daha fazla sigara içerse hiçbir işe yaramayacak."

Blaise'i bulmak ve onu için kapıyı açıyorum ve Harley beni görünce bir adım geri atıyor. Onu siyah pantolon ve beyaz düğmeli gömlekle gördüğümde nefes almakta zorlansam da sırtıyorum.

"Tanrım, ikinizin de ağzının suyu akıyor." Avery geçerken homurdanıyor.

Harley sırtıyor ve beni kollarına almak için bir adım öne çıkıyor. "Bir *hanımefendi* gibi görünüyorsun. Bu çok garip."

Onunla alay ve eğer bana elbiseyi üzerimden söküp atmak istiyormuş gibi hakarete uğrardım. Daha en iyi kısmını bile görmedi. "Avery'nin bizi kibirli bir yere götüreceğini varsayıyorum ve Doc oradayken grup tişörtü giyemem."

Harley sırtıyor. "Blaise yine de deneyecek."

Avery'nin çılgılığı havayı yarıyor ve ikimiz de Blaise'in sidikli cevabına gülüyoruz. Harley beni öpmek için eğilirken elleri kıçımında geziniyor. Sanırım bunun sadece hızlı bir öpücük olmasını planlıyordu ama dudaklarım birbirine değdiği anda dudaklarımı onunkilere açıyorum ve iniltisini yutuyorum. Oturma odasındaki ayak sesleri bizi ayırıyor.

"Hâlâ yemeğe gidiyor muyuz, yoksa ikiniz koridorda sevişecek misiniz?" Ash ters ters bakıyor ve ben de ona sırtıyorum.

"Elbisemi boşa harcamayacağım. Hadi gidelim." Harley'den uzaklaşıyorum ve arkama bakmadan kapıya doğru yürüyorum. Nefes alışları ve küfürler duyuyorum ve aptal gibi gülümsüyorum. Avery'nin kendini beğenmiş yüzü, elbisemin arkasına tepki hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"İsteseniz şu anda herhangi birinin sizi bir şeyin üzerine eğmesini oldukça eminim."

Ben de çocuklara sırtıyorum. Blaise de onlara katıldı ve gömleğinin düğmelerini iliklemeye ara bana baktı, gözleri doymak bilmiyordu.

"Acıktım. Hadi yemeğe gidelim." Alın bunu, pislikler.

BLAISE bizi Maserati'ye bindiriyor ve ben arkada Ash ile Harley'nin arasına oturuyorum. Harley elini benimkinin içine sokuyor ve gözlerini kapatarak koltuk başlığına yaslıyor. Ash kaşlarını çatarak camdan dışarı bakıyor ve kalçamın açıkta kalan derisine desenler çiziyor. Koltuğumda kaykıldığımda bana bakıyor ve sırtıyor.

"Kırmızı mı?" Fısıldıyor ve ben tam olarak ne sorduğunu biliyorum. "Hiçbir şey. Çizgiler olsun istemedim."

Ash nefesini içine çekiyor ve Harley'nin eli benim elimde kasılıyor. Avery bana dönüp baktığında sırtıyorum, sonunda onları kendi oyunlarında alt ettiğim için memnunum.

Restoran gülünç derecede gösterişli, Ash ve Avery'nin tam uyum sağladıkları için sık sık gittiklerini hayal ettiğim türden bir yer. Blaise rahat ama üstü örtülü bir tiksintiyle etrafına bakıyor. Yemeklerin fiyatlarını gördüğümüzde benim öfkeli bakışlarımı paylaşan tek kişi Harley.

"İstakoz bu fiyata kendi kendine mi servis yapacak? Ben o kadar para harcamadım."

"Bütün tatil boyunca *alışveriş* yapacaksın."

Avery bana sırtıyor ama Ash'in kafası karışmış görünüyor. "Gecekondu mahallelerinde bakkaliye ne kadar tutuyor?"

Blaise, o şımarık pislığe attığım bakış karşısında deli gibi kıkırdıyor. "Artık seni beslemiyorum. Ayrıca bu gece kanepede."

"Şak, orospu çocuğu." Avery nefesinin altından mırıldanıyor, benimle sadece onun yapabileceği şekilde alay ediyor.

Ash ona ters ters bakıyor ve Harley kendini beğenmiş bir kolunu sandalyemin arkasına doluyor. Ash'i tehdit etmek mango tavuğu sipariş etmek istiyorum çünkü alerjisi olduğunu biliyorum ama ateşle oynamamaya karar veriyorum ve duygularımı yemek için makarna sipariş ediyorum. Ayrıca, menüde yüz doların altında olup da salata *olmayan* tek yemek bu.

"Yarınki Hannaford için hepimiz ne hissediyoruz?" Avery tatlı tatlı soruyor ve Blaise

Ona keten bir peçete.

"Joey'nin kapını kırması konusunda endişelenmemize gerek olmamasına sevindim." Ash dedi ve burbonunu içti. Evet, şımarık, on yedi yaşındaki pislik bir burbon sipariş etti ve kimse onu sorgulamadı.

"Yüzme için eyalet takımına katılacağım. Üniversite için bazı burslara başvuracağım, bakalım bu bana daha iyi bir şans verecek mi?" Harley mırıldandı. Avery gözlerime ve ben de ona başımı hafifçe sallıyorum. Ona henüz bahsetmedim ve de.

"Boynuma dövme yaptıracağım. Ve ellerime. Oh, ve bu yıl en yüksek derslere yazıldım çünkü açıkça deliyim, ama Dağcı bana bunun üstesinden geleceğine söz verdi. Eğer sizin gibi üniversiteye gitmemi sağlamayı başarırsa, girmek için gerekli notları almam gerekecek." Blaise neşeyle söylüyor.

Ben ona gülümsüyorum ama diğer üçü de yüzlerinde çeşitli derecelerde şokla ona bakıyor. Ash önce toparlandı. "Ellerine ve boynuna dövme yaptırırsan seni evlatlıktan reddeder."

Oh. Yani henüz hepsine söylememiş. Kahretsin.

Blaise boğazını temizler. "Çok geç, çoktan yaptı. Aile duyurusu; annem hamile. Bir oğlan. Aileden çıkarıldım, şimdi yeni bir oğul yolda. Bak, yemek geldi."

Şaşkın sessizlik garsonlar gidene kadar devam ediyor. Blaise ve ben mutlu bir şekilde yemeğimizi yiyoruz ama diğerlerinin kendi yemeklerine başlamaları bir dakika sürüyor.

"Tebrikler, sanırım?" Harley söylüyor ve Ash ona ters ters bakıyor.

"Hamile olan o değil ve bunun iyi bir şey olduğunu kim söyledi?" Avery başını eğiyor. "Baban seni kesinlikle evlatlıktan mı reddetti? Şimdi onun hayatını mahvetmeye başlayabilir miyim?"

Ona sırtıyorum. "*Biz*, Aves, şimdi onun hayatını mahvetmeye başlayabilir *miyiz*? Bay Blaine Morrison için *çok* yaratıcı planlarım var."

Blaise bakıyor. "Ne planı?"

"O adamın canına okuyacağım, hem de acımasızca."

Harley ve Ash heyecanla çığlık atarken Blaise belli belirsiz endişeli görünüyor. Avery somonunu özenle yemeye devam ediyor ve duraklayarak, "Bebeğe de Blaise adını mı verecekler? Tamamen senin yerine mi geçecekler?"

Kulağa çok sert geliyor ama küçümseme Blaise'e yönelik değil. Garip bir şekilde ensesini kaşıyor. "Blaise. Ona Blaise adını veriyorlar."

Onun için üzülüyorum. "En azından Eclipse değil mi?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

HANNAFORD'UN KAPISINDAN İÇERİ GİRMEK BU YIL FARKLI HİSSETTİRİYOR.

Maserati'nin ön koltuğundayım, kulak tıkaçlarım takılı, yeni ve henüz yayınlanmamış Vanth albümüne tam bir hayran gibi şarkı ve Blaise bana şaşkın bakışlar atarken dudağını ısırıp duruyor. Harley ve ikizler 'Stang'de ve her iki araba da personel parkına girdiğinde Blaise şarkı bitene kadar arabayı rölantide bırakıyor.

Sonunda arabadan indiğimizde Avery elinde telefonuyla bana sırtıyor ve çocukların telefonları aynı anda çaldığında açık araba camından şarkı söylememi kaydettiğini anlıyorum.

"Ash beni tehdit etti, Lips, ben zorlandım." Mırıldanıyor ve ben ona bir an bile inanmıyorum.

Harley çantamı omzuna atıyor ve ben başımla onu selamlıyorum. Kasam ve elmaslar orada. Ona çok güveniyorum, bu yüzden almasını sorun etmiyorum ama orada olduklarını bilmesini istiyorum. Siktir , muhtemelen bu yıl saklanma yerini seçmeme yardım etmelerini sağlayacağım.

Blaise ve Ash mutlu bir şekilde didişirken ben Blaise'in kolunun altına giriyorum, onlara dokunma konusunda bu kadar açık olduğum için hâlâ gerginim. Çakal Harley'i biliyor ve ona boyun eğmekle ilgilenmediğimi açıkça belirttim ama yine de bunu yapmak çok sinir bozucu. Ya onları da hedef gösterirsem? *Hay sikeyim.*

Blaise tereddüt ettiğimi fark ediyor ve koruyucu bir şekilde bana sarılıyor. Boğazımda oluşan yumruyu sertçe . Korunmaya ve kollanmaya asla alışamayacağım.

Avery sağ olsun, geçen yılki odanın aynısını tutuyor ve çocukların bizi yalnız bırakması için elinden geleni yapıyor. Kendi başımıza yerleşmek güzel. Okul yarın başlıyor ve hepimiz koridorları paylaştığımız yılanların arasına geri dönmeye zorundayız.

Avery'nin eşyalarını yerleştirmesine yardım ettiğimde, konaktaki küçük baloncuğumuzu özlemeye başlamıştım bile.

Avery bana bir kutu dondurma itiyor ve ben homurdanınca kendi dondurmasını bana doğru sallıyor. Hiç izlemediğimi öğrendikten sonra birlikte Ghostu izliyoruz ve iki yıl daha burada sıkışıp kaldığımız için üzülüyoruz. Tamam, ben , Avery telefonuyla uğraşıyor ve benim boktan tavrıma laf atıyor.

Yatağa girdiğim gibi sinirli bir şekilde uyanıyorum ve üniformamı giyerken nihayet bu yıl heyecanlanmam gereken bir şey olduğunu hatırlıyorum.

Üç kelime: Uyluk. Yüksek. Çorap.

Üçüncü sınıf, Hannaford Hazırlık Akademisi olarak bilinen boktan yılan çukurundaki *en iyi* yıl olacak. Avery, üniformamla odamızda dönüp durduğumu, çoraplarımın bacağıma kadar çekildiğini görünce bir çocuk gibi ciyakladığımı görünce kıcıyla gülüyor.

Evet!

Keşke okul yönetimini topuklu ayakkabılardan vazgeçip Doc'larımı giymeme izin vermeye ikna

edebilseydim,

Hazır olurdum. Bunu ona önerdiğimde Avery yüzünü buruşturdu. Hain.

"Önce hangi dersimiz var? Daha programıma bile bakmadım." Sonunda topuklu ayakkabılarımı giyerken homurdanıyorum.

Avery zaten mükemmel olan saçlarıyla uğraşırken nefesinin altında mırıldanıyor. "Önce tam bir okul toplantımız var. Geç bir ekleme , Bay Trevelen'e ve okul yönetim kurulu başkanına mesaj ama ne için olduğunu söylemek için ikisinden de geri dönüş almadım."

Kaşlarımı çattım.

Sürprizlerden hoşlanmıyorum ve hayat sürekli sürprizler çıkarıyor.

Kapımızın kilidinin açılma sesi beni ürkütüyor ve Avery'ye bir bakış atıyorum. O da gözlerini deviriyor. "Ash bir kopyasını almakta ısrar etti. Sadece acil durumlarda kullanılmak üzere olduğunu söylüyor ve *görünü*şe göre bu sabah Dağcı'sıyla arasında kilitli bir kapı olması acil durum sayılıyor."

Ash adım adım odaya giriyor, Harley ve Blaise de hemen arkasından onu takip ediyor. Üniformaları içinde hepsi de muhteşem görünüyor ve yemin ederim külotumu mahvediyorum.

Ash bana sırtıyor ve kız kardeşine sesleniyor, "Avery, Dağcı ile olan ilişkiye karşı tutumun hakkında bir konuşma daha yapmak zorunda mıyız?"

Avery tatlı tatlı omuz silkiyor. "Eğer bir gün buraya döndüğümde seni sikin dışarıda , seni mahvederim. Yavaşça ve büyük bir zevkle."

Doğru.

Tırmanan Beaumont saçmalığından uzaklaşıyorum ve çantamı omzuma atıyorum. Blaise bana ve hızlıca öpücük konduruyor dilini çıkarmıyor çünkü Avery'yi her zaman taşıdığım bıçakla silahlandırđığım için biraz endişeli. Ne kadar keskin olduğunu ilk elden gördü ve pislik babasının düşündüğünün aksine aptal değil.

Harley çoraplarımı görünce dudağını ısıırıyor ve beni kollarına alıyor, beni öperken bir eliyle yüzümü kavırıyor ve kesmeden ikimizi de kapıya doğru götürüyor. Çok aptalca ama bayılıyorum.

O sırtarak uzaklaşıyor ve Blaise, Avery'nin kardeşine attığı laflardan birine kıkırdarak biz çıkarken arkamızdan geliyor.

Dört adım.

Annabelle Summers bize saldırmadan önce koridorda dört adım atmıştık. "Şimdi de Dağlı *sürtüğü* mü beceriyorsunuz?" Tükürdü ve ben de ona karşı çenemi sıktım.

Harley ona homurdanıyor ve onu tamamen görmezden gelerek yürümeye devam ediyor. Blaise'e dönüp baktığımda kızın kendini ona attığını görüyorum. Blaise dikkatlice kollarını ondan ayırmaya çalışıyor ve kız dramatik bir şekilde hıçkırmaya başlıyor. Onu görünce kusabilirim.

Harley kolunu benden çekiyor, ikimizden birinin gidip onunla ilgilenmesini bekliyor ama buna gerek yok. Avery bir fincan dolusu sıcak kahveyi kafasına döktü.

Annabelle çığlık atarak Blaise'den uzaklaşıyor ve acınası sahte hıçkırıkları iç burkan gerçek hıçkırıklara dönüşüyor. Koridordaki tüm kızlar donup kalıyor ve Avery'ye bakakalıyor. Yani, ben de öyle sayılırım.

Annabelle'e bakıyor ve ardından diğer kızları mesafeli bir bakışla inceliyor. Ash arkasından yaklaşıarak onu kelimenin tam anlamıyla .

"Kibarca sormaktan . Bu andan aileme müdahale eden herkesle derhal ve güç kullanarak hesaplaşılacaktır. Artık geri adım atmayacağım ve siz küçük sürtüklere *hiçbir şey yok* ki kayıtlardan silinmesin. Bunu unutmayın." Avery'nin sesi buz gibi ve ben ona sanki ruh eşimmiş gibi gülümsüyorum. "Ash, Harley ve Blaise siz sürtüklere yasak. Bu hepinizin alacağı tek uyarı."

Harley alay ediyor ve kulağıma fısıldıyor, "Onu becermek istiyormuş gibi bakmayı kes, hepimize kompleks vereceksin."

Ona kaşlarını çatıyorum. "Eğer ikimiz de düşünseydik, şimdiye kadar çoktan evlenmiş olurduk. Ben onu geçen sene karım yapardım."

Kahkahalarla kükrüyor.

BAY TREVELEN hoş geldiniz konuşmasına başladı ve ben kendimi .

Şapel hâlâ Hannaford'da en sevmediğim yer. Avery ve Ash'in arasına sıkıca sıkışmış olduğum için burada olmak biraz daha katlanılabilir bir durum, parmakları lezzetli bir şekilde kalçalarımın izler bırakıyor ve içimde kıvrınma isteği uyandırıyor. Doğum günümdeki kirli ağzı sağ olsun, şimdi bu desenleri bana fısıldadığı iğrenç şeylerle ilişkilendiriyorum.

Açlıktan ölüyordum ve bu piçler taze demlenmiş kahveyle servis edilen vişneli dondurmali Fransız tostı gibi etrafta dolaşıyorlardı.

Kırılacağım.

Yirmili yaşlarının sonlarında, topuklu ayakkabıları bir öğretmen için fazla yüksek olan bir kadın yürürken dikkatim sahneye geri . Çekici; kıvrımlı ve baştan çıkarıcı, sarı saçları ve kırmızı rujuyla Monroe görünümünü tamamlıyor. Yanından geçerken Bay Trevelen'in kolunu okşar ve ayakları tökezler. Önümüzdeki ikinci sınıflar fısıldaşmaya ve kıpırdanmaya başladılar. Avery ve ben bakıştık.

Kalçalarımın parmaklar duraksamıyor.

"Bu parlak giriş için teşekkür ederim, Richard. Günaydın öğrenciler. Müdürünüzün az önce size bildirdiği gibi, benim adım Bayan Vivienne Turner. Bu ilk hafta boyunca sizlerle tek tanışmaktan ve hepinize tarih öğretmekten keyif alacağımı umuyorum."

Avery ve ben telefonu çıkmadan önce bir bakış daha paylaşıyoruz. Blaise koridorun sonundaki öğretmenin onun ne yaptığını görmemesi için vücuduna açı veriyor. Bay Ember Çakal' maaş bordrosunda ve okuldaki diğer gözlerini temizleyene kadar ona karşı dikkat çekmemeyi zaten konuşmuştuk.

Bayan Turner kalçalarını havayı becermeye çalışır gibi sallayarak sahneden ayrılıyor ve Trevelen okulla ilgili planlarını anlatmaya devam ediyor ve ben de aklımın onun devam eden saflığından uzaklaşmasına izin veriyorum. Bu yıl derslerimde erken ilerlemem gerekiyor. Geçen seneye göre daha hazırlıklı çünkü çok daha fazla yük var. Üç erkek arkadaşım var, Akbaba'yı öldüren adamı koruyorum, Çakal Harley'in ölmesini istiyor, O'Cronin'leri henüz çözemedim, Beaumont'lar ve şimdi de Morrison'lar var. *Yüce Tanrım*, boyumdan büyük işlere kalkışmış olabilirim.

Toplantı nihayet bittiğinde, hep birlikte sabah derslerimize gitmek üzere yola çıkıyoruz.

Avery kolunu benimkine doluyor ve kulağıma sessizce mırıldanıyor, "Okul yönetiminden az önce haber geldi. Annabelle burslu burada."

Ona bir bakış attım. Birinci sınıflardan biri yanımdan geçerken Blaise'in ona attığı hırıltı orgazm etkisi yaratıyor. "Neden ona ki? Derslerinden zar zor geçiyor."

Avery homurdanıyor. "Tatil boyunca mektup yazdı ve durumunu anlattı. Onlara aile işini yeniden canlandırmak için doğru eğitimi istediğini söyledi."

Gözlerimi deviriyorum. "Elbette. Buraya *kesinlikle* eğitim için geldi, sik için değil."

Toplantı nedeniyle ilk iki oturumu atlayarak derse geldiğimizde, Blaise alfabetik oturma düzeni kendini odanın diğer tarafında bulunca somurtuyor.

Harley ile tarih sınıfımızın en ve ikizler tam önümüzde. Ben

Blaise'in yanında oturan kızı tanıyorum ve bu beni endişelendiriyor. Kim olduğunu ve not ortalamasının ne öğrenmek için bir not alıyorum. Yapmak zorunda kaldığımız ortak ödevler yüzünden, onun bir yük bilmem .

Harley ona baktığını görüyor ve bana ders programını uzatıyor; Avery onun için erken almış olmalı. Ortak ödevleri ve onları nerede paylaşacağımızı işaretlemiş bile. Ona tatlı tatlı gülümsüyorum. Yüzümde aptalca görüldüğünden eminim ama o da bana sırtıyor.

"Bu yıl seni meşgul edecek bir sürü şeyim var." Şaka yapıyor ve ben de ona homurdanıyorum.

Bana dönüp kıkırdıyor ve şöyle diyor: "Çocukları bölebilir, çalışma planları yapabilir ve herkesi tutabiliriz. Eğer bana Morrison'a nasıl öğreteceğimi gösterirsen, bana hıyarlık ettiğinde boğazını kesmemeye çalışırım."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Belki onunla *bu* şekilde konuşmasaydın, o da sana karşılık vermezdi." Harley omuz silkiyor. "O her zaman bir pislik olacak, Mounty; bu onun varlığının her zerresinde var."

Ona laf atmak için ağzımı açıyorum, Blaise'i neden savunduğumu ben bile bilmiyorum çünkü o tam bir *pislik*, ama kapı açılıyor ve yeni öğretmenimiz direğe doğru yürüyen bir striptizci gibi içeri giriyor. Tanrım, bana bunu atlatmam için gereken gücü ver.

Erkek öğrencilere teker teker, sanki hepsini ölçüp gibi nazlı nazlı gülümsüyor. Bayan Turner Harley'e odaklandığında Avery gözlerinde bir cinayetle bana bakıyor. İki şey düşünüyorum; o kıza bayılıyorum ve yeni öğretmen tehlikeli bir çizgide yürüyor.

"Günaydın! Hepiniz bu yıl benimle eğlenen ilk öğrenciler olma mutluluğunu yaşayacaksınız."

Blaise'in homurtusu o kadar yüksek ki odanın öbür ucundan duyuluyor ve Avery ona kıkırdıyor. Bayan Turner bunu görmezden geliyor ve tahtaya yazmaya başlıyor.

"Bana Bayan Vivienne olarak hitap edilmesini tercih ederim. Bayan Turner benim cazibemdeki biri için fazla yaşlı ve kadınsı geliyor."

Avery ile bir bakış daha paylaşıyorum. Sesi kızışmış bir sürtük gibi çıkıyor ve bu çok iğrenç.

Nefes nefese bir ses tonuyla tarihin *zevkleri* ve *harikaları* hakkında gevezelik ediyor. Onun yerine ders programına göz atıyorum. İlk olarak neyi ele planlıyordum ki, odadaki her çocuk için bir sınav kağıdı dağıtmaya başladı. Ash kağıdı elinden kapıyor ve onunla alay ediyor. Kız ona göz kırptığında, odadaki diğer sıklar gibi nefes nefese kalmadığına şaşırarak, her birer test veriyor.

Harley kıkırdar. "Sağ ol dostum."

Sınavı ilk ben bitiriyorum, ki bu hiç şaşırtıcı değil, ama asıl şaşırtıcı olan Ash'in Harley'den önce bitirmesi. Ona kaşlarımı kaldırıyorum ve o da bana sırtıyor. Yalancı puşt, daha zeki olduğunu biliyordum! Harley ona ters ters bakıyor ve ben birdenbire bu yıl uğraşacağım yepyeni bir baş ağrısının farkına varıyorum.

Bayan *Vivienne* sınavları tek tek gözden geçirmek için odada dolaşüyor ve Blaise'e gülümseyip ona rahatlıyorum.

Masamıza geldiğinde kalçasını masaya dayıyor kollarını göğüslerinin altında kavuşturarak göğüslerini yukarı doğru itiyor, böylece tişörtünden Harley'in üzerine dökülmek üzereler.

Bu sürtük de kim?

Harley beyaz tahtaya bakıyor, gözleri ona kaymıyor bile ve sinsi sinsi dolaşan lanet bir beşik kapma avcısından başka bir şey olmadığını anladığımda ben de önüme bakıyorum. O sürtüğe istediği ilgiyi vermenin bir anlamı yok. Harley sırtıyor ve elini masanın altında benimkinin içine sokuyor. Avery hâlâ onu izleyen tek kişi ve aklından neler geçtiğini çok iyi biliyorum.

Değerlendirin.

Plan.

Yok et.

Bayan Vivienne Harley'nin dikkatini çekemediğini fark edince bizimkinin yanındaki masaya doğru eğiliyor ve kışını onun koluna dayıyor. Karşımızdaki adamlar şehvetle inliyor ama Harley'nin eli benimkinde kenetleniyor.

Ash gibi değil.

Bir kadını incitmek istemeyebilir ama ahlaki olarak buna karşı da değildir. Eğer bir sürtük onu ya da ailesini tehdit ederse, barışçıl bir çözüm bulmayacaktır. O lanet sorunla ilgilenecektir.

Bu sorunla ilgilenmek istiyor.

Ona doğru eğildim ve fısıldadım, "Onu dışarı çıkarmamı ister misin?" Harley sırtarak karşılık verdi. "Benimle flört etmeyi bırak, Mouny."

Ders nihayet diğinde, Bayan Vivienne biz sesleniyor. "Bay Arbour, lütfen ders bittikten sonra burada kalabilir misiniz? Sizinle konuşmam gereken bir şey var."

Gözlerim onun yüzüne kayıyor. Avery ve Harley Bayan Vivienne'e ters ters bakıyor, o da Harley'e baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyor.

Siktir et.

Ona fısıldar gibi yapmak için eğildim, "Sana dokunursa boğazını keser ve kan kaybından ölmesini izlerim."

Harley bana sırtıyor. "Onu uyaracağım."

Günü kimseyi öldürmek zorunda kalmadan atlattık ama Harley'e o kaltağın ne istediğini sorma olmadı. Akşam yemeği için odamıza döndüğümüzde Avery'ye bundan bahsettim.

İç geçiriyor ve kahve makinesini benim için çalıştırıyor. "O bir hayalet. Dosyası dolu ama hepsi temiz. Birine internetteki tüm varlığını tarattım ve *hiçbir şey* bulamadım. Bir yerlerde yasal bir tecavüz vakası saklıyor olmalı diye düşündüm."

Ayakkabılarımı çıkarırken inliyorum, rahat Doc'larımla geçirdiğim haftalardan sonra ayaklarım aptal topuklardan dolayı ağrıyor. Avery mutfakta tencere ve tavalarla uğraşmaya başlıyor, yemek pişirmiyor ama çılgınca ovuyor. Öfkesini tamamen anlıyorum.

Bu da bana şunu hatırlattı.

"Sürtük kelimesi resmen yasak. Eğer biri bana bir daha Dağlı sürtük derse, tırnaklarını kerpetenle sökerim." Homurdanıyorum ve Avery bana bir kaşını kaldırıyor.

"Bu bir varsayım mı yoksa senin becerilerin arasında mı?" Ona bir bakış attım. "Bu benim arasında."

Başını eğiyor ve nefesinin altında mırıldanıyor. Ne *yapabileceğimi* hiç konuşmadık. ve daha önce de yapmıştım. Bir dakika bekledim ama cevap vermeyince "Sorun mu var?" dedim.

Gülümsüyor. "Tabii ki hayır, sadece bir durum ortaya çıkarsa diye bu bilgiyi dosyalıyorum. Elimizdeki tüm araçları bilmek iyi bir şey."

Ona gülüyorum ve bana uzattığı kahve fincanını alıyorum.

ALTINCI BÖLÜM

HARLEY ERTESİ SABAH KAHVALTI İÇİN YEMEKHANEDE BULUŞMAMIZ İÇİN BIZE MESAJ ATTİ.

Avery ikimize de kahve yaptı. Yol boyunca telefonundan başını kaldırmıyor, kolumu sıkıca kavrayarak onu güvenli bir şekilde oraya götüreceğime güveniyor. Kendi düşüncelerim ve tarih öğretmeninin ondan ne istediğine dair endişelerim o kadar dikkatimi dağıtıyor ki, ona çarpana kadar yolumuza adamı fark etmiyorum.

Bacağımdan yukarı fırlayan keskin acıyla homurdanıyorum ve Avery, neyse ki, beni dik tutmak için kolumu sıkıca kavramayı başarıyor. Gözleri her kime çarptığımıza dair hızlı bir değerlendirme yapıyor ve ardından parmakları telefonunun ekranında geziniyor.

Darcy'yi görmek için yukarı baktım.

Thomas Darcy olmadığını biliyorum, çünkü geçen yıl son sınıftaydı ve bu adam ondan bir karış daha kısa, ama benzerlik çarpıcı.

Ona zihinsel olarak küçük Darcy adını taktım.

"Senin için ne yapabilirim, pislik?" Ben tersliyorum ve Avery benim tavrıma kıkırdıyor, onu yutuyor.

Bana sırtıyor ve ona çarptığım göğsünü ovuşturuyor. "Her yerde seni arıyordum, Mounty! Kardeşim yakalanması zor bir kız olduğun konusunda beni uyarıştı."

Gözlerimi deviriyorum ve irkilmemek için bir adım atıyorum. Tam da ihtiyacım olan şey, bacağımın harekete . "Sadece yaz tatili boyunca fahişelik yapmadığından emin olmak istedim. Öyle olduğunu biliyorum.

Senin gibi kızlar için yaygın bir meslek ve başını çatı kazanmak zorunda olmadığını bilmem gerekiyor. Thomas'ın bahis bekçiliği devraldım."

İçin. Lanet olsun. Aşkına.

Onun iğrenç küstahlığı karşısında bir an için nutkum tutuldu. Önemli değil, Avery arkamı kolluyor ve benim için konuşuyor.

"Joey mezun oldu, bahis falan yok. Kımılta Darcy, seni kalıcı bir şekilde ortadan kaldırmadan önce." Dedi, tatlı ve tehlikeli.

Küçük Darcy'nin hayatta içgüdüğü yok ve ağzı sürekli laf yapıyor. "Joey'nin artık burada olmaması bahsin devam etmediği anlamına gelmez. Örumcek ağlarını temizlediğim için mutluyum, Mounty! Belki de sikten uzak geçen zaman o amcığı biraz sıkılaştırmıştır."

Derin nefes . Derin nefes ver.

Normal bir insan böyle yapar. Ben mi? O herifin burnunu avucumun içiyle kırar, sonra da sikine öyle sert bir yumruk atarım ki ataları bile hisseder.

Ondan çıkan ciyaklama sesi büyüdü.

Avery kıkırdıyor ve her şeyi telefonuna kaydediyor. Ona telefonu bir kenara bırakmasını çünkü o ürkütücü herifi geberteceğimi söylemeyi düşünüyorum ama sonra bir çantanın yere düştüğünü

duyuyorum ve bulanıklığı görüyorum

Siyah saçları ve sert kaslarıyla yanımızdan geçip küçük Darcy'yi duvara yapıştırdı.

"Tekrar söyle, Darcy. Kız arkadaşına tekrar teklif et, seni lanet olası bir *komaya* sokmadan önce bunu kendim duymak istiyorum."

Yemin ederim, kalbim durdu.

Oda da duruyor, tüm öğrenciler hareket etmeyi, konuşmayı ve *nefes almayı bırakıyor*, şimdi karşılarında hırlayan öfkeli bir Beaumont . Vücuduma Çakal'ın bana sahip olmadığını ve kiminle istersem onunla birlikte olabileceğimi hatırlatmak zorundayım ama Ash'in sözleriyle içimde hâlâ küçük bir panik var.

Dedikodular ve Çakal' tehdidi üçünün de üzerinde olmadan kendimize biraz daha zaman ayırmak istedim. Hay sikeyim.

"Senin olduğunu bilmiyordum!" Küçük Darcy tükürüyor, kelimenin tam anlamıyla tükürüyor çünkü burnundan ve ağzından kan akıyor. Avery kolumu çekiştirerek onlardan uzaklaşıyor ama ben bunu görmek . Ash'in bu oyunu nasıl oynayacağını bilmek istiyorum.

"O benim. O Arbour'un, Morrison'un ve eğer tek bir sik kafalının ona teklifte bulunduğunu öğrenirsem, onları dışarı çıkaracağım. Biter. *Artık yok.*" İzleyen tüm öğrencilerin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyor ve şimdi aldığım bakışlar karşısında

Bana ters ters bakacak kadar aptal birkaç kız var ve Avery telefonuna not almaya başlıyor. Ona gözlerimi deviriyorum. Önemsiz ergen saçmalıklarıyla uğraşacak vaktim yok. Bırak kıskansınlar, lanet olsun, Annabelle'in şu anda sahip olduğum şeye sahip olduğunu düşündüğümde ben de kıskançlıktan kıvranıyordum.

Ash bir elini küçük Darcy'nin boğazını kavramak için hareket ettiriyor ve gözlerinin paniklemesine neden olacak kadar sıkıyor. "Sevgili kız kardeşim Mounty'nin banka bilgilerini verecek ve sen de parayı oraya yatıracaksın. Bu onun lanet olası parası. Eğer seni bir daha onun üç metre yakınında yakalarsam... giderim Darcy. *Git.*"

Küçük Darcy'nin telefonu ve Avery ona alaycı bir el sallıyor. Ash ellerini bırakır ve bir adım geri atarak çantasını almak için eğilir, sonra da tutsak izleyiciler kaçışana kadar odanın etrafına bakar.

"Her şey kontrolüm altındaydı." Ben , o da bana ters ters bakıyor.

"Bir kez olsun seni savunmama izin ver, Mounty, Tanrı aşkına. Ayrıca, senin bizim kız arkadaşımız olduğunu ve rastgele bir sikiş olmadığını bir şekilde duyurmamız gerekiyordu. Birinin kanını akıtmaktan daha iyi bir yol yok."

Avery ona bir bakış atar. "Onu becermesen iyi edersin."

Ash sallantılı bir adım atmamı izledikten sonra iç geçiriyor ve bir kolunu belime dolayarak beni kendi tarafına . Avery de diğer kolunu onunkinin içine sokuyor ama yüzündeki sert ifade değişmiyor.

"Avery, lütfen. Bir noktada Lips beni becermek isteyecek." Hayır.

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama o bana gülüyor ve kolunu sıkıyor.

"Lips, v kartı tartışmasında kesinlikle Morrison'ın tarafındayım." Avery sesinin çok yüksek olduğunu söylüyor ve öğrencilerle dolu koridorlarda yürüyoruz.

Neden? *Neden?! Bunu hak etmek için ne yaptım ben?!*

"Sen benim kardeşimsin, benim tarafımda olman gerekirdi!" Ash ona tıslayarak karşılık veriyor, sözde ihanetine sinirleniyor.

Avery kıkırdıyor ve basit biriymiş gibi başını sallıyor. Bunu benden başka bir yerde görmek güzel. "Bunu konuşmuştuk. Bu benim sevgim için bir Battle Royale. Lips önde gidiyor; büyük ölçüde, gerçekten bana daha fazla odaklanmaya başlamalısın. Sırada Morrison var. Sonra, sen ve Harley ortak kaybedenlersiniz."

"Morrison öne geçmek için ne yaptı?"

Avery ona sırtlıyor ve ben de ölümün bu konuşmaya tercih edilebileceğine karar veriyorum.

"Tartışmaya devam ediyorsun

ve Harley benim dilini onun boğazına sokmaya devam ediyor. Morrison en azından sağduyulu davranmaya *çalışıyor*."

Üçlü ilişkimin haberi bizden önce yemek salonuna .

Blaise kamburunu çıkarmış, sadece duvardan destek alıyor ve biz geldiğimizde Harley kaşlarını çatmış telefonuna bakıyor. Ash'e dudak bükmeden önce kafasını kaldırıp bana şöyle bir bakıyor, "Halka açık bir iddia, gerçekten mi? Sanki zaten yeterince yokmuş gibi."

Ash'in gözleri buz kesiyor ve ben inliyorum. "Az önce tabağından bir şeyler *aldım*. Artık bu okulda ona dokunacak tek bir erkek bile yok çünkü bizzat ben onların canına okuyacağım."

Titriyorum ve ondan uzaklaşıyorum ki bana çiçek ya da normal kızların sevdiği başka bir şey vermiş gibi tepki vermesin.

Blaise duvarı itiyor ve beni kolunun altına alıyor. "Her neyse, artık bitti. Yemek yiyebilir miyiz, böylece gün başlayabilir? Zaten bitmesini istiyorum."

Cevaplarını beklemeden yemek salonuna geçiyoruz, Blaise kedi gibi esnerken yanağını başımın üstüne .

Bütün gözler bizi izlemek için dönüyor.

Geriliyorum ve sadece Blaise'in bana dolanan kolu beni ondan uzaklaşmaktan alıkoyuyor. Avery yanıma kolunu benimkinin içine sokuyor ve diğer öğrenciler bakışlarını kaçırana kadar odaya bakıyor.

"Onları görmezden gel, Yıldız." Blaise mırıldanıyor ve bu beni garip gerginliğimden kurtarıyor. Ona Avery'nin buz gibi bakışının en iyi taklidini yapıyorum.

"Bu ne biçim bir lakap böyle?" Avery alay ediyor ve Blaise'in gözleri parlıyor. Onları *terslemeyi* düşünüyorum.

"Bu bir iç şaka, ." Sırıttırıyor ve doldurmak için bir tepsi alıyor.

Oturup kahvaltılarımıza gömüldüğümüzde Harley'nin gözleri kapıya kayıyor ve inliyor. Omzumun üzerinden baktığımda *Bayan Vivienne*'in içeri girdiğini görüyorum. Blaise alttan alta kıs kıs gülüyor ve ben de kaburgalarına vuruyorum.

"Üstün yetenekli öğrenciler çalışma grubuna katılırsam benim için üç farklı burs programına *kişisel* tavsiye mektubu yazmayı teklif ." Harley, gözleri temkinli bir şekilde onu izlerken söylüyor.

"Bunu Lips'e değil de sana mı teklif etti? Koro hariç her derste seni yeniyor, orada da Morrison'ı yeniyor." Ash, çok yardımsever ama aynı zamanda çok da sık kafalı bir şekilde, tedarik eder.

Harley yemi yutmaz, sadece kaşlarını kaldırır ve "Bunun farkındayım ama dağcının aleti , bu yüzden onun sürtük tipi olduğunu sanmıyorum" der.

Avery avucunu kaldırır. "Sanırım hepinizi uyarmalıyım. Lips, *sürtük* kelimesinin yasak olduğunu ilan etti.

Tırnaklarınızı yerde seviyorsanız, yeni bir kelime seçerdim." Hepsi

bana bakıyor ve ben omuz silkiyorum. "Pense acıtıyor."

Harley bana sırtıttırıyor. "Benim şerefim için onun kanını böyle mi akıtacaksın, Mounty?"

Kendini beğenmiş yüzüne bir peçete fırlatıyorum. "Ne onuru? Onu bu konuda ikna etmelisin."

Avery bana sert bir bakış attı ve ben de omuz silkтім, "Ona karşı elimizde hiçbir şey yok. En iyi ihtimalle ona dokunmaya çalışır ve o *da* kızın elini kırdıktan sonra kızın sahibi biz oluruz. En kötü ihtimalle de, burs için içeri girer."

Bundan memnun değilim ama bu konuda sahiplenici ve acınası da olmayacağım. Ona ya güvenirim ya da güvenmem ve güvenmeseydim Kurt olduğumu söylemezdim. Ayrıca, o bir

Çaresiz, ilgi arayan bir puma. neyimiz var?

Avery etkilenmiş görünüyor. "*Acımasız*. Bayıldım buna."

Harley'nin gözleri kısılır. "Benim için endişelenmiyor musun?"

"Onu becerecek misin? Hayır mı? O zaman endişelenmiyorum. Eğer elini kullanacak olursa, bunu eminim. Sadece o srtkten içki kabul etme."

Blaise, Harley'nin çektiği surat karşısında kahkahalarla kükrer ama Avery konuşmayı daha güvenli bir yöne çeker.

YEDİNCİ BÖLÜM

CUMA GÜNÜ HEP BİRLİKTE ERKEN BİR AKŞAM YEMEĞİ YEMEK ÜZERE ODAMIZDA BULUŞMAYA KARAR VERDİK.

Ekstra iş yükü ve yüzme takımıyla antrenmanları olduğu için Harley'i ders dışında zar zor görebiliyorum. Bu konuda tedirgin olmaya başladığını söyleyebilirim ve benden zorla uzaklaştırıldığı ilk birkaç haftadan sonra, kendimi kabarcıklı bir öpücük için banyoya geri çekilirken buluyorum. Sadece Avery kafasına servis kaşığı fırlattığı için duruyor. Bolca kızarıyorum ama kimse benim utancımı umursamıyor gibi görünüyor. Bu rutin Avery için rahatlatıcı ve ben de cehennemde geçen yoğun bir haftadan sonra sadece takılmayı harika buluyorum.

Akşam yemeği bittikten ve mutfak temizlendikten sonra Ash, Avery ve Harley eğitim seanslarına gidiyor, Blaise ve ben de birlikte ekstra bir çalışma seansı düzenliyoruz.

Her zaman Avery dönene kadar ders çalışırız ve ölüm onu hızlı bir öpücükle gitmesi için tersler, bu yüzden üniformamı banyodan çıktığımda onu yatağımda uzanırken bulduğumda şok oldum.

Ona kaşlarımı çatıyorum ve o da bana yatağı şakacı bir şekilde okşuyor.

"ama Mounty, iyi davrandım." Bana resmen mırıldanıyor.

Hain dizlerim titriyor ama onlara bırakmalarını söylüyorum. Geçen senenin tekrarına, onunla son dakikada ödev yığınları arasında boğuşmaya ihtiyacım yok, bu yüzden ellerimi kalçalarımın altına koyup ona Avery'nin sert bakışlarını en iyi şekilde taklit ediyorum.

İşi ertelediği için onu azarlamaya o kadar hazırım ki, ama sonra blazer ceketini çıkarmak için öne doğru eğiliyor, gömleğinin iki düğmesini açıyor ve dövmelelerinin renginin ortaya çıkmasına izin veriyor.

Yüce

Tanrım.

Pes

ediyorum.

Çok çabuk pes ediyorum, yanına uzanmak için tırmanıyorum ve bunu yaptığım anda vücudunun sert hatlarıyla beni örtüyor, sanki o da benim kadar çaresizmiş gibi. Bir saniye bana bakıyor ve aradığı her neyse buluyor, sırtıyor ve dudaklarımı almak için eğiliyor.

Derin ve kirli ellerimi açık yakasına sokup teninin canlı renklerini okşuyorum ve cevap olarak çıkardığı inilti *müstehcen*. Onu öpmeye bayılıyorum. Tüm vücudunu kullanması, sanki bana karşı hareket etmesi gerekiyormuş gibi çünkü hareketsiz kalmak çok zor.

Kalçalarımı doğru çekiyor ve kalbim göğsümde tekliyor. Çok heyecanlıyım ve *bir şeyler* için hazırım. Dudaklarını boynumdan aşağı öpmek için hareket ettiriyor ve artık düşünemiyorum.

Azdım amına koyayım.

Burada olan da bu.

Hepsi dalga geçiyor ve beni çılgına çeviriyorlar ve lanet olsun, birileri bu konuda bir şeyler yapsa

iyi olur, yoksa sorunla kendim uğraşmak zorunda kalacağım.

Blaise'e bunu söylediğimde, kulağımın altındaki yumuşak deriyi emerken kelimeleri inleyerek söylediğimde, kalçalarını daha sert bir şekilde bana doğru itiyor.

"Bu konuda bir şeyler yapabilirim, Yıldız." derken sesindeki kahkahayı duyabiliyorum. Ne istiyorsun?"

Yüzüm kızardı.

Siktir, bilmiyorum!

Bana bıyık altından gülüyor ve ben de ona ters ters bakıyorum. "Eğer benim bilgisiz bir bakire olduğum konusunda hıyarlık , onun yerine gidip soğuk bir duş alacağım."

Uzaklaşmak için hareket ediyorum ama kalçalarımı bırakmıyor ve bu hareket beni sürtüyor. Yutkunmadan ve aptal gibi kızmamadan ne kadar büyük ya da sert olduğunu düşünemiyorum.

Bana homurdanıyor, "Kahretsin, götlük yapmıyorum; yavaş gitmeye çalışıyorum. Daha önce yaptığın bir şeyi seç."

Yüzüm kızardı ve ona biraz daha baktım.

Beynindeki tıklamaları izliyorum. Geri çekildi. "Ciddi değil misin?"

Mucizevi bir şekilde yüzüm daha da ısınıyor. "Evet, çok ciddiym! Bakire olduğumu biliyorsun."

Blaise bir nefes verip telefonuna uzanıyor, vücudu üzerime doğru kıvrılıyor ve beni yatağa tamamen dikkat dağıtıcı bir şekilde bastırıyor. "Bakire olman daha önce hiç sevişmediğin anlamına gelmiyor. Hiç bir erkekle öpüşüp birbirinizi boşaltmadınız mı?"

Aklıma Harley'nin sikine sürtünmenin verdiği o delice erotik his geliyor ve tepkimi gizlemek için öksürüyorum. "Hayır. Neredeyse hiçbir şey yapmadım. Bu kadar iyi karşıladığın için teşekkürler, Tanrım. Kimi arıyorsun sen? Eğer *ispiyonlayacaksan*-"

Bir elini ağızma bastırıyor ve yatağa doğru kayıyor, sırtım göğsüne yaslanana kadar manevra yapıyor. Başım omzuna düşene ve boğazım açıkta kalana kadar beni çekiyor, sanki beni kulaktan kulağa kesecekmiş gibi. Bu kesinlikle tahrik edici bir şey olmamalı ama sanırım hepimiz normalin olmadığını biliyoruz.

Kulağıma nefes alıyor, tüylerim diken oluyor, "Seni öyle bir boşaltmak istiyorum ki Çakal küçük kalesinden adımı haykırdığını duysun. O kadar ıslak olmanı istiyorum ki, döllerin kolumdan aşağı aksın ve günlerce tenimde kokunu duyayım. Sana dokunmama izin vereceksin, değil mi Star? Boşalmanı izlemek ."

Merhametli Tanrım.

Böyle konuşmayı ona kim öğretti?!

Elini ağızımdan çekmiyor, ben de ona cevap vermek için başımı sallamak zorunda kalıyorum.

Omzumdaki deriyi yalayıp emerken mutlu şekilde mırıldanıyor, ben kıvrınana kadar diliyle küçük yaralarımın izini sürüyor. Boşta kalan eli gömleğimin altından geçip derimden başka bir şey bulamayınca burnumdan umutsuzca nefes alıyorum.

Bir daha asla sütyen takmamaya karar verdim.

Eli göğüslerimden birini kavıyor ve sıkıyor, iniltisi ensemden boğuluyor ve omurgamdan aşağı zevk dalgaları gönderiyor. Tanrı'ya şükür yine yemek yiyorum ve onun tutunabileceği bir şey var çünkü sanırım sadece bundan bile boşalabilirim.

"Becer beni." Nasırlı parmaklarının arasında meme uçlarımı yuvarlayarak inliyor.

Kıçımı sikine sürttüğümde tekrar homurdanıyor ve gömleğimi çıkarıp beni sırtüstü çevirecek kadar uzun süre elini ağızımdan çekiyor, sonra beni ölüyormuş gibi öperek sessiz kalmamı sağlıyor.

Sikeyim. Ben.

Pantolonumu yırttığını fark etmedim bile. Aptal gömleğinin düğmelerini koparmadan çıkarmaya çalışmakla o kadar meşgulüm ki sonunda bana acıyor. Pantolonunu da çıkarıyor, geriye sadece boxer'ı kalıyor ve onu görünce ağzım sulanıyor.

Fuuuuuuck.

Bir an için aptallaşıyorum ve beynim tekrar çalışmaya karar onun da aynı şekilde etkilenmiş görünmesi beni şaşırtıyor. Ellerini karnımda ve göğüslerimin üzerinde gezdiriyor.

"Bunları nerede saklıyordun?" İnliyor ve ben de onunla alay ediyorum. "Gelip gidiyorlar."

Kulak mememi ısırarak için eğildi ve homurdandı, "O zaman bir daha gitmelerine izin verme." Otoriter pislik ama, lanet olsun, bu çok ateşli.

Esprili bir karşılık bulamıyorum ve beni tekrar öpüyor, dudaklarımı ısıırıyor ve ben onun için bitene kadar emiyor. Elleri külotuma değene kadar doğru iniyor.

Kalbim tekliyor ama hâlâ o kadar çaresizim ki öpücüğüne inlemek için iki kere düşünmüyorum.

Parmakları külotumun danteli üzerinde kıvrılıyor ve şimdiden ne kadar ıslak olduğumu hissedince homurdanıyor. Geri çekiliyor ve boynumun derisini emerken içine bir şeyler mırıldanıyor ama kelimeleri anlayacak odaklanmamın imkânı yok, boynumun derisini işaretlerken ve parmaklarını zaten yaptığım karmaşanın içinde kaydırırken değil.

Daha yeni başladı.

Bir saniye daha bekleyemeyeceğime karar verdim ve acele etmesi için kendi külotumu yırtıp .

Yu

kar çalışıyor.

1. Parmakları kaygan tenimin üzerinde kayıyor ve külotum yere düşmeden önce klitorisimi okşuyor. Aman Tanrım. Klitorisimi bu kadar kolay bulabilmesi için kaç kızla birlikte olmuş düşünmek bile istemiyorum.

O kadar çabuk boşalacağım ki, *haftalar* süren ön sevişme beni onun için kremaya hazırlıyor. Hâlâ tam bir baş belası ve bacaklarım titreyip yatakta çırpınmaya başladığında, titreşen klitorisimden bir parmağını içeri sokup G noktamı için kancaya takıyor. Neredeyse yataktan fırlayacaktım.

"Siktir, Mouny. Gelmek ister misin?"

Başımı sallıyorum ve bir fahişe gibi inliyorum. Bana sırtıyor, ikinci bir parmak eklemekten önce parmağını içime pompalıyor, sıkı oturuştan inliyor. Acıtmıyor ama üçüncüyü denerse muhtemelen kaburgalarına .

Ulaşamadığım orgazmın verdiği hayal kırıklığıyla *titremeye* başladığımda, sonunda klitorisimi tekrar ovmaya başlıyor, sıkı, çıldırtıcı daireler çiziyor ve ben paramparça oluyorum.

kadar sert boşalıyorum ki ellerinden ve aktığını hissediyorum, başım geriye düşüyor, adı göğsümden bir solukta fırlıyor.

Sonunda gözlerimdeki yıldızları kırıştırdığımda Blaise'in bana krema yemiş kedi gibi sırttığını görüyorum.

Benimkini kesinlikle aldı.

Birkaç kelime bulmam iki denememi aldı. "Hareket edebileceğimi sanmıyorum."

Bana gülüyor ve eğer hareket edebilseydim, o kendini beğenmiş bir yastık geçirirdim. Yataktan kalkacakmış gibi hareket ediyor ve ben de kolunu tutuyorum.

"Mouny, ben gidip senin otuz bir çekeceğim. Ondan sonra uzun sürmez." Aptal gibi kızardım ama onu daha yakına çektim. "Burada yap. İzlemek istiyorum."

Sanki bunu hiç beklemiyormuş gibi kaşlarını kaldırıp bana baktı ve açıkçası ben de beklemiyordum.

Bunu söylemeyi beklemiyordum ama gitmesini istemiyorum.

Beni tekrar öpüyor, bu yüzden elinin içine kaymasını kaçırıyorum, ama dudaklarıma karşı homurdandığında alnımı göğsüne yaslamak ve aşağı bakmak için ayrılıyorum.

Lanet olsun.

Tamam, şimdi herhangi biriyle seks yapma konusunda biraz gerginim çünkü Blaise muhtemelen Harley'le aynı boyutta ve Tanrım, o nasıl sığacak? Aklıma Ash geliyor, çünkü henüz bu kadar yaklaşmadığım tek kişi o, ama Annabelle'in onun sahip olduğu ekstra inçlerle ilgili alayları takılıyor. *Hay sikeyim.*

Blaise'in gözleri meme uçlarımla kalçalarımındaki ıslaklığın arasında bir yere yapışmış, bu yüzden homurdanıp yumruğunun üzerine boşalırken yaşadığım küçük panik anını kaçırıyor.

Sikeyim.

Bu iyi bir bakış.

Blaise benden biraz daha çabuk toparlıyor, yüzü *kızarmış*, terli ve sersemlemiş bir halde elini atılmış gömleğine siliyor. Ona kırıştırıyorum ve o da bana gülüyor, yataktan kalkıp gömleği çamaşır sepetine atıyor ellerini yıkıyor.

Hala hareket edemiyorum.

Bu sadece onun daha çok gülmesine neden oluyor ama ben de ona sırtıyorum, nihayet onu Körfeze geldiğinden beri taşıdığı kasvetten arınmış olarak gördüğüm için mutluyum.

Gömleğimi giymeme yardım ediyor ve sonra ikimizi de yatağa sokup ışığı kapatıyor. Göğsüne yerleşiyorum, kendimi uykuya yakın bulduğuma şaşıyorum. Gözlerim kapanıyor ve o sırtıma daireler çiziyor.

"Avery'nin sikimi izin vermeyeceğine söz ver."

Ona göz kırpıyorum ama ciddi olup anlamak için hava çok karanlık. "Ne?"

"Ash ve Harley ile birlikte odamızda kalması ve bütün gece odanın kalması için ona mesaj gönderdim. Bıçağını vaftiz edecek kişinin ben bildiğini söylemek için mesaj attı. Mounty, aletim olmadan yaşayamam."

Gülüşümü onun göğsüne bastırıyorum ve uykuya dalıyorum.

Kahve kokusuyla uyandım ve gözlerimi açtığımda Avery'nin burnumun dibinde bir fincan buldum.

Mutlu bir şekilde mırıldanıyorum, fincanı kapıyorum ve tatlı, hayat veren sıvıyı yudumlamaya başladığımda Avery çok tatlı bir şekilde "Bu sabah yatak arkadaşın için bir şey var mı?" diyor.

Yatak

arkadaşı mı?

Oh.

Sikeyim.

Doğrulduğumda elimdeki sıcak kahve fincanını neredeyse unutuyordum. Neyse ki dün gece uyumadan önce en azından üzerimize bir şeyler giymişiz. Avery'ye cesurca bakarken yanaklarım yanıyor. Bana sırtıyor.

"Sanırım uyumayı tercih eder." Mırıldanıyorum ve o çıplak kıkırmı fark etmeden yataktan çıkmaya çalışmak için yer değiştiriyorum.

"Yorgun, mi? Büyük gece mi?" O mırıldanıyor ve ben pes ediyorum, bacaklarımı açıp banyoya koşmaya hazırlanıyorum, çıplak kıkım lanet olsun! Beynimin şifreleri çözmesi için bir dakikaya ihtiyacım var.

"Sabah insanı olmadığını biliyorsun, Aves." Mırıldanıyorum ve koşarak banyoya gidiyorum.

temizlenip suyun beni izin veriyorum. Hay sikeyim. Harley ya da Ash'e bu konuda ne diyeceğim? Bu onların paylaşp paylaşamayacağını gerçek testi.

Nihayet kendime geldiğimde Blaise hâlâ horluyordu. Avery dağ gibi krep pişiriyor, Ash ise hayatı buna bağıymış gibi kahve . Kapıyı duyduğunda dönüp bana bir fincan uzatıyor, hiç tereddüt etmeden ya da yargılamadan. Bir nefes verdim.

"Harley havuzda işi bitince gelecek ve birlikte çalışabiliriz. Avery biyoloji konusunda şimdiden tedirgin olmaya başladı." Sırıttıyor ve ben de bankta ona katılıyorum. Krep en sevdiğim şey değil ama o kadar açım ki elli tane yiyebilirim.

Avery omzunun üzerinden ona homurdanıyor, "Neden her zaman ölü şeyleri kesmek zorundayız? Bu iğrenç bir şey."

Ash homurdanıyor. "Mounty eşleşmemiş olman çok kötü, Harley bana onun elinin en sağlam el olduğunu söyledi."

Avery gülerken ben onun kaburgalarına dirsek atıyorum. Masaya kuruluyoruz, krepler ve ödevler etrafımıza yayılıyor ve Harley'i yemek yiyoruz. Blaise'i uyandırmayı reddediyorum ve bahsetmiyorum çünkü asıl işkencenin o uyandırdığı anda başlayacağını biliyorum. Avery' dikkati dağılmış durumda, aklı kahvaltısından çok telefonunda. Kafasını kaldırdığında ona kaşlarımı çatıyorum.

"Joey babamın Washington'daki malikanesine taşındı. Yeni bir satıcısı var ve şimdiden orada sorun yaratmaya başladı."

Yüzünü ekşittim. "Ceset izi gibi sorunlar mı?"

Ash homurdanıyor. "Senior, Joey'nin bebek bakıcılığı görevini üstlenmekten hoşlanmıyor. Bu işi bize bırakmak onun için daha kolay oldu. Zaten dışarı çıkmasını engellemeye çalışan babamın iki adamını bıçakladı."

Yavaşça başımı sallıyorum. Sonunda Ash'in hayatının neden Joey'nin nefes almasına bağlı olduğunu sorma fırsatım var ama Blaise horlarken ve Harley dönüş yolundayken bunun doğru zaman olduğundan emin değilim. Avery yüzümdeki kararsızlığı görüyor ve Ash'e dikkatli bir bakış atıyor.

"Büyüklerimiz, Joey'nin, onun şiddet zevkini miras alan tek kişi duyduğu *hayal kırıklığı*ni açıkça ifade etti."

Doğru

İğrenç

Harley kapının kilidini açar, *Tanrı aşkına* hepsinde anahtar olmalı ve içeri girer. Blaise'in horlayan haliyle alay eder ve ona bir yastık fırlatır. Blaise hiç kıpırdamıyor bile. Harley yanıma bir sandalye çekiyor ve bana bakarken gözleri gergin olsa da yanağımı tatlı tatlı öpüyor ve ıslak saçları yüzümün yan tarafını gıdıklıyor. Kızarmamaya çalışıyorum ve başaramıyorum ama çok rahatladım.

Boğazımı temizliyorum. "Baban ikiniz acımasız diktatörler olduğunuz ama aynı zamanda ahlaklı olmayı başardığınız için mi kızgın? aşkına. Adamla tanışmak istemiyorum. Liam O'Cronin'i ve uğraşmak yeterli, teşekkürler."

Ash yine homurdanıyor ve "Lütfen bana o alçağın boğazını keserken kendini kaydedeceğini söyle ki hepimiz bunun keyfini çıkaralım" diyor.

"Listemde var."

Harley' eli kalçamı sıkıyor, içine girdiği sohbeti kaçırmıyor. "Bir saniyeliğine en ketum insan sen gibi davranabilir miyiz ve bize listede ne olduğunu söyleyebilir misin?"

Bir nefes veriyorum ve Avery ile bakışıyoruz. "Blaise uyanana kadar beklemeliyiz, böylece kendimi tekrar etmek zorunda kalmam."

Avery bana sinsi bir bakış attı ve ben de elime bir kaşık almak üzere olduğunu bildiğim için kendimi hazırladım.

kıpırdanmaya başladı. "Ash, git şu pisliği sarsarak uyandır. Dünyadaki son yemeğinde ne istediğini sor çünkü sırf sikini çıkarabilmek için beni odamdan kovduğu için onun bağırsaklarını deşeceğim. Mounty, umarım sana karşı nazik olmuştur."

Öldür beni.

Hemen *öldür beni*.

Başımı arkaya eğip bir tavana bakıyorum, öfkeyle kızarıyorum ve şu anda üzerime yapışmış olan gözlerden kaçıyorum. Blaise yaşayanlar diyarına döneceği anın *bu* olduğuna karar veriyor, sertçe ve eminim Avery'ye attığı bakış Ash ya da Harley'den böbreklerine bir bıçak yemesine neden olacak.

"Onu rahat bırak."

Avery'nin ona bakışı o kadar soğuk ki odanın sıcaklığı değişiyor. "O benim en iyi arkadaşım. İstersem *seni öldürmem* gerekip ona sorabilirim."

Blaise yataktan kalktı, buruşuk ve çok lezzetli görünüyordu, sonra bize doğru yürüdü. Başımı tatlı tatlı öpüyor, yanağımı okşuyor ve ona ters ters bakıyor, "Bu konuda kaltaklık . Biz yokken sor bu saçmalığı ona, onu patlatarak kendini bok gibi hissetmesine neden olma. Bu lanet olası bir oyun değil."

Avery'nin fırlattığı buzdan mı bilmiyorum ama tüm oda donuyor. Şu anda Ash'e ya da Harley'e bakamayacak kadar endişeliyim, bu yüzden odağım Avery'de kalıyor. Gözlerini Blaise'e dikey ama Blaise geri adım atmıyor ve ben de çıkacak kavgayı düşünerek terlemeye başlıyorum. Bu tam da olmasından korktuğum şeydi, kahretsin! Kavgayı yatıştırmaya çalışmak ağzımı açtığımda, yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor.

"İlişkinizi ciddiye almanıza sevindim. Morrison hâlâ ikinci sırada. Siz ikiniz bir adım öne çıkmalısınız." Bana kendini beğenmiş bir bakış atarak kararını verdi.

Blaise onunla alay ediyor, başımı tekrar öpüyor ve sonra banyoya doğru ilerliyor.

Ash, Avery'ye sert bir bakış atar. "Nasıl? Ben ona doğru bakıyorum ve sen bana lanet bir bölüm atıyorsun."

Avery tabakları kaldırmak için ayağa kalkar. "Sana kendimi açıklamıyorum Ash. Ailemizi güvende ve mutlu tutmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyorum, bu Lips için birinizi öldürmek anlamına gelse bile."

Harley kolunu omuzlarıma ve uyandığımdan beri ilk kez derin bir nefes alıyorum. Avery'ye kibirli bir ses tonuyla, "Yani niyetlerimizin saf olduğundan emin olmak için hepimiz senin tarafından test mi ediliyoruz? Hiç endişelenmiyorum. Bu gece burada uyuyacağım. Tüm zamanımı o sürtük öğretmenle geçirmekten bıktım."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

MATEMATİK DERSİNDE OTURMUŞ, BLAISE'IN KIZARAN SIRA ARKADAŞINI DIKKATLE IZLIYORUM. Telefonum sessizce bacağımda titreşirken odanın diğer ucundayım. Harley bunu hissediyor ve etrafına bakınıyor, sonra mesajın küçük ailemizin dışından geldiği belli olunca kaşlarını çatarak bana bakıyor. Omuz silkiyorum ve metni kontrol etmeden önce öğretmeninin arkasını dönmesini bekliyorum.

Senin kibirli okuluna geliyorum, küçük Kurt. Büyük haberler, şahsen teslim edilmesi gereken türden. O'Cronin denen çocuk seni havuza sokabilir, değil mi? Saat 11'de orada buluşalım.

İnledim. Tam da ihtiyacım olan şey. Harley bana kaşlarını ve ben de ona Illi'nin mesajını göstermek için ekranı gösteriyorum. Kaşları derinleşiyor ve başını hafifçe sallıyor.

toplamlara tekrar odaklanmaya çalışıyorum ama girdap bunu imkansız kılıyor, bu yüzden bunun yerine kızaran kızın kafasının arkasına .

Harley dikkatimi çekmek için bana hafifçe vuruyor ve sadece kaşlarını kullanarak sorunumun ne olduğunu soruyor. Evet, artık akıcı konuşabiliyorum. Yatağımy geçiren altın tanrının ne dediğini iyi biliyorum. Sadece yatağımy, Avery'nin dikkatli gözleri etrafımdayken bedenimi geçiremez ve tüm ekstra derslerle birlikte bana geldiği gecelerde gece yarısından önce odamıza zar zor gelebiliyor. Bayan Vivienne'in acele edip ona bir hamle yapmasını ve böylece her şeyin bitmesini umuyorum, ne kadar ona dokunduğunu düşünmek beni ürpertiıyor olsa da.

Karşılığında kaşlarıma istediğim şeyi söyletebileceğimden emin değilim, onun yerine omuz silkiyorum.

Dersten sonra Avery bana gülüyor, ben de kızaran kıza göz ucuyla bakıyorum. Kolumu onun sıkıştırıyorum ve öğle yemeği için yemekhaneye doğru yürüyorum, dün geceki dövüş kulübü için birbirleriyle kına yakan çocukları görmezden geliyorum.

Ash'in kazandığını zaten biliyorum.

Parmak eklemlerindeki çürükler ve yarıklar bunu ele vermeseydi, diğer öğrencilerden gördüğü saygı ve dehşet dolu bakışlar bana ipucu verebilirdi. Blaise'in Harley'e Joey'nin eski dalkavuklarından biriyle yaptığı acımasız bir kavganın videosunu göndermekle ilgili şaka yaptığını duyuyorum ve bir kopyasını kendim almak için not alıyorum.

Araştırma amaçlı.

Ahem.

Avery mırıldanmadan önce telefonuna bakarak yüzünü buruşturuyor, "O zavallı küçük koyuna neden ters ters baktığını anlamıyorum. Adam onu fark etmedi bile ve kız da onunla konuşamayacak utangaçtı."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Aynen öyle. Yani çalışma kitabıyla ilgili yardıma ihtiyacı varsa, onunla konuşamıyorsa hiçbir şey yapamaz. Bütün ders boyunca tek bir not bile almadı."

Avery kıkırdar. "Sen de ."

"Fark şı ki, Dağcı Cebir ünitesinin tamamını bitirdi ve şı anda Cebir ünitesi üzerinde çalışıyor.

Sınıfın *sekiz* hafta daha geçmeyeceği Geometri çalışma kitabı. O kadar ileride ki Harley'nin *ekstra özel dersleri* bile ona yaklaşıyor." Ash araya ve Avery bana bir bakış atıyor.

"Geceleri uyuyor musun? Ne kadar kahve içiyorsun? Kendine iyi baktığından emin olmak için baleyi bırakıp takip etmeye başlamam mı gerekiyor?" Tıslıyor ve ben de ona gülüyorum.

Yemek salonuna doğru ilerliyoruz ve bana yönelen bakışları görmezden çalışıyorum. En azından etrafım diğerleriyle çevriliyken fısıltıları dinlemek zorunda kalmıyorum. Buradaki öğrenciler tehlikeli olanların kendileri olduğunu düşünüyor .

Siktiğimin zengin aptalları.

Kendim ve Avery için bir tepsi alıyorum, bağımsız hareketime üç çift bakışı görmezden geliyorum. Ash tepsiyi almadan önce iki adım atabildim. Şövalye ruhlu sik kafalı. "Gayet iyi uyuyorum. Bu yıl işler daha sakın, en azından okulda. Joey'nin seni boğmasından ya da Harlow'un seni zehirlemesinden endişe etmiyorum. Bütün gün kanepemde oturup bana dik dik bakan seksi herifler yüzünden stres yaşamıyorum." Avery bana dramatik bir şekilde gülüyor ve ben de ona sırtarak karşılık veriyorum. "Her şey her zaman olduğu gibi boka sarmadan önce önüme bakıyorum."

Ünlü son sözler.

HARLEY saat 22:00'de kapımıza geliyor.

İçeri giriyor ve ben kaşlarımı çatıyorum, erken gelmesine şaşıyorum. Avery kabarık bir havluya sarınmış halde banyodan dışarı fırlıyor ve ona çıkışıyor, "Anahtarlar acil durumlar için! Eğer içeri bırakmazsan etrafta çıplak dolaşmaya başlayacağım!"

Harley ona ters ters bakar. "Sadece Morrison'ın hayatını riske atmış olacaksın. Kuzenimin memelerini görmek istemiyorum ama bu beni ömür boyu yaralayacak değil. Sana baktığı için bıçaklanacak olan Morrison."

Avery onun blöfünü görmek için havlusunu biraz gevşetir.

İnliyorum ve elimi yüzüme vuruyorum, çünkü ikisi tür boktan tavuk oyunu oynar gibi birbirlerine bakıyorlar.

kesmek için boğazımı temizliyorum. "Gidebilir miyiz, Harley? Lütfen? Yoksa beklerken bir film açmamı ister misin?"

İsteksizce gözlerini kaçırıyor ve Avery zafer çılgınlıkları atıyor. "Bir mayo kap, Kasap gelmeden önce yüzmeye gidebiliriz."

Yüzüm kızardı. "Yüzme konusunda berbatım." "Ben . Seni üstünde tutacağım."

Bunu itiraf etmekten gurur duymuyorum ama karar verici faktör onun ıslak, çıplak göğsüne bastırılma düşüncesi.

Evet, lütfen. Küçük bir sorun var.

"yok."

Harley bana kaşlarını çatı. "Sen Körfez'densin, nasıl takım elbisen olmaz?"

Avery beni dolabına çekip bornozunu giyiyor, çekmecelerini karıştırıp küçük bir kumaş parçası buluyor ve bana uzatıyor.

Küçük göğüslerimi bile örtmesine imkan yok.

Ona bir bakış attım ve o da bana sırtı. "O pislik sana bunu verdiği için ayaklarımı öpüyor olmalı."

.

Bu müstehcen. Gerçekten müstehcen.

Avery bana bakarken tüm vücudum kızarıyor, sanki kendi kişisel modeliymişim gibi klinik olarak onaylıyor ve şekilde çıplak olmaktan çok daha kötü. Teknik olarak bandaj tarzı bir tek parça ama mikro bikinilerin önemli kısımları daha fazla örttüğünü görmüştüm. Bu şeyin içinde göğüs altı dekoltesi var, Tanrı aşkına! Aynada arkamı dönüyorum ve bakıyorum, kalçamın yüzde seksen beşi orada.

"Sana aşağı inerken örtünmen için bir şeyler bulayım." Avery başka bir çekmeceye doğru ilerlerken mırıldanıyor.

Harley bıkkın bir şekilde içini ve seslenir, "Bunu bir moda geçidine dönüştürürsen yüzme şansımız olmayacak, Floss. *Arkadaşımız* buraya geldiğinde giymek için bir kazak al."

Avery onu görmezden geliyor ve ipeksi, pırıltılı bir şal elbiseyi üzerime sarıyor, bağlayıp düğmeliyor ve işimiz bittiğinde Harley'nin beni tekrar içine sokmak zorunda kalacağından emin olana kadar beni içine sokuyor. Beni dolaptan dışarı ittiğinde ona çıkışıyor, "Eğer yolda birine rastlarsan ve o, bıçaklarsın. *Bir şey değil, sevgili kuzenim.*"

Harley ona gözlerini deviriyor, sonra yanağına tatlı bir öpücük konduruyor ve beni kolunun altına alıp havuza doğru yürümeye başlıyor. Göğsünün katı sıcaklığına gömülmeden önce koridora çıkana kadar bekliyorum. Çıkardığı memnuniyet gürültüsü kulağımı tırmalıyor.

Bizi binaya sokmak için kendi anahtarlarını kullanıyor ve alıştırılmış bir kolaylıkla alarmı devre dışı bırakıyor. Sorgulayan bakışımı yakalayınca omuz silkiyor, "Koç uyuyamadığımda buraya geldiğimi biliyor. Birinin alarmı devre dışı bıraktığını söyleyen bir uyarı alıyor ve bunun benim kodum olduğunu görünce görmezden geliyor."

Huh.

Bunun onun için rahatlatıcı olduğunu bilmiyordum. küçük ritüelleri var, her birinin. Avery takıntılı bir şekilde temizlik yapıyor ve her şeyi titiz bir düzene sokuyor, Ash nefes alamayana kadar koşuyor ve Blaise defterindeki şarkı sözleri ve çizimlerle uğraşıyor. Hepsi de dünyamızın karanlık gerçekliğiyle nasıl başa öğrenmişler.

Yatağıma giriyorum ve yılda iki gün varlığıma son veriyorum.

Harley o hareketini yapıp tişörtünü tek eliyle çıkardığında ben parçalanmış küçük ailemizi düşünmekle meşguldüm. Bana sırtıyor, tam bir pislik, çünkü artık dikkatimi çektiğini *biliyor* ve kot pantolonunu bacaklarından aşağı itiyor, ta ki bir çift yüzme şortuyla kalana kadar.

Merhametli Tanrım.

O çocuğa *bir ağaç* gibi tırmanmak isterdim. Şimdi yapabileceğim aklıma geliyor. *İsa ağladı.*

Ruhumun bedenime beklerken sırtışı yerinde kalıyor ve sadece elbiseyi karıştırmaya başladığımda, sonunda kumaş yere düşene ve ben seyrek siyah takım elbiseyle kalana kadar aptal şeye dişlerimi duraksıyor.

"Lanet olsun." Harley ve beni kollarına almadan önce göz kırpmayı zar zor başarıyorum, bacaklarım içgüdüsel olarak ona sarılıyor, sanki olmak için yaratılmışlar gibi. Belki de öyleydiler; bunu sorgulamıyorum. İstesem de şu anda sorgulayamam.

Bir koluyla beni kırımın altından tutuyor, *kutsal ateş*, ve diğer koluyla boynumun arkasını nazikçe kavrayıp dudaklarımı çekiyor. Dudakları birbirine değmeden hemen önce fısıldıyor: "Havuzda ilk kez seks yapmıyoruz ama lanet olsun, çok baştan çıkarıcı. kıyafet şeytanın işi ve beni öldürmeye çalışıyor. Sikimi için biraz soğuk suya ihtiyacım var."

Bir kahkaha atıyorum, ama onu kızdıramadan beni öpücüğünün içine çekiyor. Kollarında biraz kıpırdanıyorum, sadece vücudunu bir parça aşağı kadar ve evet, gördüğünden hoşlandığını hissediyorum. Biraz daha kıpırdanıyorum, öpücüğün içinde inliyorum ve ona karşı sürtünüyorum, inlemeleriyle o kadar dikkatim dağılıyor ki

Hareket ettiğimizi zar zor fark ediyorum. Ancak o suya adımını atıp beton basamakları yavaşça ben kopup suya batmaya hazırlanıyorum.

"O kadar korkmuş görünme bebeğim. Seni düşürmeyeceğim." Boynumu ısırarak alay ediyor.

Ona bir keresinde kararına kadar suyun altında tutulduğumu söylemek istemiyorum ve bunu onunla yapmak, yapabileceğimi bilmediğim bir güven seviyesini kullanmaktır. Onunla sadece yüzmeye gitmek değil, suyun içinde ona bu kadar yakın olmak. Boğazımı temizliyorum ve hayaletleri kovalamaya çalışıyorum.

Su, şımarık veletler için özel olarak inşa edilmiş bir havuzdan beklediğimden daha soğuk ve su omuzlarıma çarptığında ısıramadan önce ağzımdan küçük bir nefes çıkıyor. Harley bana sırtıyor ve beni tekrar göğsüne doğru çekiyor, sert meme uçlarım göğsüne sürtündüğünde homurdanıyor. İkimizi de su tutmak için yüzene kadar bizi daha da derine götürüyor. Yüzündeki gerginlik biz azalırken ağırlıksız düşünceler düşünmeye çalışıyorum.

Çok rahatlamış görünüyor.

İlli'nin gelip bu anı mahvetmesini istemiyorum.

"Seni çok özledim. Okula nefret ediyorum." İtirafım karşısında boğazımda oluşan yumruyu yutmaya çalışarak söylüyorum. Başımı çalışıyorum ama Harley yanağımı tutuyor ve beni ona bakmaya zorluyor.

"Ben de seni özledim. Beni seçtiği için o aptal slu - *fuck* - skank'tan nefret ediyorum. Sonunda bu yılı seninle geçirmem gerekiyordu ama bunun yerine ellerden kaçıyorum."

Ondan uzaklaşıyorum ve sert bakışlarımı ona dikiyorum, havuzdan çıkıp sürtüğü avlamaya hazırım ama o omuz silkiyor. "Kolumu ve omzumu okşayıp duruyor. Floss'un gözüne girmek için yeterli değil ama beni çok . Siktir, onun hakkında konuşmak . Biraz daha sikimi okşa, dikkatim dağılır."

Bana *kurt* gibi sırtıyor ve ben de ona kıkır kıkır gülüyorum, benim onun için can attığım kadar o da beni istediği için kendimi çok mutlu hissediyorum. Tekrar göğsüne doğru kıvrılıyorum ve iniltisini yutmak için öne doğru eğiliyorum. Hâlâ öpüşmekten daha fazlası konusunda kendime güvenim yok ama yaptığım her şeye verdiği tepkiler beni cesaretlendiriyor, sanki hevesim deneyimsiz bir aptal gibi görünmeden bunu atlatmam için yeterli olabilirmiş gibi. Harley bizi havuzun bir tarafına yüzdürüyor ve kıcımlı küçük bir çıkıntıya yerleştiriyor, böylece ben onu suyun altına sürüklemeyi bacaklarımın arasına yerleştirebiliyorum. Boynumu öpmek için hareket ediyor, kulağımın altındaki deriyi emiyor ve kalçalarımı onunkilere çalışıyorum ama bir eliyle beni sabit tutuyor ve sert bir şekilde Tut. Siktir , daha fazlasına ihtiyacım var.

"Seks yok mu yoksa öpüşmek dışında bir şey yok mu?" ve boynumdan uzaklaşıyor. Yanaklarım yanıyor ama yüzündeki şaşkın ifade sinirlerimi zorlamama değişiyor.

Bir saniye bana baktı ve sonra sesi bir törpüden öteye gitmeyerek "Siktir" dedi. Doğru.

Bundan daha fazlasını bekliyordum ama ben utancımın ölemeden beni tekrar öpmeye ve sanki bir görevdeymiş gibi sikini içime başladı. Yüzde yüz sikişe hazırım o nefes nefese kalıp inleyene kadar dilini emiyorum, kalçalarımı titreyene kadar da yaklaşıtıyorum. Parmakları mayonun dikişi boyunca dans ve ben dudaklarından kopmamaya çalışarak başımı sallıyorum, ama Tanrım, eğer şu anda bana dokunmazsa öleceğim.

Mayo o kadar dar ki tek parmağıyla tutup kenara çekebiliyor, parmakları kaygan am dudaklarımda saygıyla kayarken tekrar inliyor, sanki hissin tadını çıkarıyormuş gibi beni okşuyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve bana attığı için için yanan bakışlar nefes almamı zorlaştırıyor.

"Durabiliriz." Fısıldıyor, amımı avuçlamadığı eliyle saçları .

Hayal kırıklığıyla ona şiddet uygulamayı düşünüyorum ve sıkı dişlerimin arasından "Eğer yaparsan seni bıçaklarım" diye haykırıyorum.

Bana sırtıyor, sonra avucunun topuğunu klitorisime sürüyor, bir parmağını itiyor ve parmağın etrafını sıkıldığında kalçaları öne doğru sarsılıyor. Parmağını içime pompalıyor, G noktamın üzerinde tırmıklamak için kıvrıyor ve inlerken başım geriye düşüyor. Bir tane daha ekliyor ve diğer eliyle klitorisimi ovma için hareket ediyor, kalçalarım sarsılıp bükülene kadar sıkı, çıldırtıcı daireler çiziyor. Su etrafımızda ısınıyor gibi görünüyor, sanki vücutlarımızdan attığımız ısı havuzun sıcaklığını değiştiriyor. Düzgün düşünemiyorum ve tüm varlığım bana yaptığı şeye odaklanmış durumda ve yakında boşalmazsam öleceğimi düşünüyorum.

"Kahretsin, sanki bu dokunduğum ilk ammiş gibi beni şortumun içine boşaltacaksın." Sesi ihtiyaç ve ateşten başka bir şey değil ve ürperiyorum, alt dudağını tekrar emmek için dudaklarını yakalıyorum. Onun tadına o kadar bağımlıyım ki.

Bu bir iltifat olmamalı, ama yaklaşan doruk noktamın sisinde bile onun sözleriyle *gurur* duyuyorum. Tek sorun şu ki, şortunun içine boşalmasını istemiyorum; parmaklarının amıma gömülmesinin bana kadar iyi hissettirmek istiyorum. O kadar zor olamaz, değil mi?

Yutkunuyorum.

Sonra kendime hiçbir şeyden korkmadığımı hatırlatıyorum, hele bir *sikten* hiç. Düşündüğümünden çok daha büyük olsa ve Dünya'da yürüyen en ateşli adamlardan birine bağlı olsa bile. *Derin* bir *nefes alıyorum*. Elimi inanılmaz karın kaslarından aşağıya, şortunun kemerine doğru kaydırıyorum. Parmaklarımı aletin etrafına doladığımda ölmek üzere olan bir adam gibi inliyor ve merhametli Tanrım, bu sesi mezara götüreceğim. Yalan söylemiyordu, elimde zonkluyor ve kavurucu bir şekilde sıcak, sanki boşalmasına birkaç sert pompa uzaktaymış gibi. Bir deneyeceğim.

Zil sesim havayı kesip *her şeyi mahvetmeden* önce bir vuruş yapabiliyorum.

Bu sadece Illi olabilir ve onu birkaç dakikalığına bile görmezden gelemeyiz çünkü kendi bırakılırsa Hannaford'da ne tür bir belaya bulaşabileceğini kim bilebilir. Harley ağzımın içine doğru inliyor ve ben ayrıldığımda acımasızca küfrediyor. "Bütün evren beni engelliyor mu?"

Belli belirsiz gülmeye benzer bir şey yapıyorum ama içimden, bu kesinti yüzünden ölüyorum.

HARLEY beni tekrar elbisenin içine sokamıyor ve onun yerine gömleğini başıma geçiriyor.

Bacaklarım hem huzursuz hem de sallanıyor, tehlikeli bir karışım ve Harley yürüme çabalarımın alay ediyor. "otur, ben gidip onu içeri alayım. Kahretsin, bacak bacak üstüne at! O mükemmel ıslak amcığı görmesini istemiyorum."

Illi'nin bana bakmakla ilgilenmediğini bildiğim halde yüzüm kızarıyor ve dediğini yapıyorum. Gözleri başka birine ait ve Odie'yi düşündüğümde göğsümde bir sızı hissediyorum.

Umarım Çakal onun peşinden gitmemiştir.

Harley yüzme çantasını karıştırıyor ve takım eşofmanını ve ceketini giyiyor, dövmesi açıkça görülebilir diye fermuarını yarıya çekiyor. Onu daha önce hiç bunlarla görmemiştim ve omuzları o kadar geniş ve belirgin görünüyor ki ona yeniden aşık oluyorum.

Tamam, yeni kural: Illi'yle buluşup önemli, muhtemelen hayati tehlike arz eden bilgileri paylaşmadan hemen önce etrafta dolaşmak yok. Hormonlarım azıyor ve beynim artık çalışmıyor.

Harley'nin geri dönerken çıkardığı sürtünme sesi dikkatimi tekrar olması gereken yere çekmeden önce nefes almaya çalışmak için bir saniyemi ayırıyorum.

Illi istese bile bu kadar yersiz görünemezdi.

Harley kaşlarını onu tünediğim banka doğru götürüyor. Harley'nin keskin kokusunu alabiliyorum.

Tütün ve Illi'nin parmaklarının seğirmesi bana tekrar yakmasına izin verilmesini dilediğini söylüyor. Illi Harley' sırtarak öpücük gönderiyor ve dövme, yaralı eliyle deri ceketini çekiştiriyor. Ona başımı sallıyorum.

"İkinizin iyi geçinmesine ihtiyacım var Illi, lütfen onu kışkırtmayı bırak."

Illi, motorcu çizmelerinin içinde ürkütücü bir sessizlikle yanıma geliyor ve omuzlarıma rahat bir kol . "Senin için her şeyi yaparım, küçük Kurt. Okul nasıl gidiyor? Burada üniforma çok garip, yaşlı bir adamın ıslak rüyası gibi görünüyorsun."

Harley, Illi'nin koluna ters ters bakıyordu ama onun küçük yorumuyla omurgası dikleşti ve hırlamak için öne doğru adım attı, "*Siktir. Defol.*"

Illi ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırır. "Şu haline bak, beni pis bir ihtiyar sanıyorsun! Daha azı için insanların derisini yüzdüm, küçük gangster."

İkisine de gözlerimi deviriyorum ve Illi'yi pek de nazik olmayan bir şekilde uzaklaştırıyorum. Ona hayatımdan daha fazla güveniyorum ama üzerimi zar zor örtmüşken bana bu kadar yakın oturmasını istemiyorum. Kıkırdıyor ve bana nefes almam için fazlasıyla alan bırakarak ilerliyor. Bu Harley'nin öfkesini kelimelerin yapabileceğinden çok daha fazla yatıştırıyor ve diğer tarafımda nöbet tutmaya başlıyor. Sakin olmasını hatırlatmak için elimi onun elinin içine sokup biraz sıkıyorum. İşe yarayacağından şüpheliyim ama deniyorum işte.

"Pekala, ben eğlendim. Sana haberi vermeden önce havayı biraz yumuşatmaya çalışıyordum. Bektan bir dünyanın içindeyiz evlat. Umarım kolunda büyük bir şey vardır çünkü ona ihtiyacımız olacak."

Sikeyim.

büyük bir şeyi, bir şey olduğundan bile emin değilim. Ona başımı salladım ve "Şimdi ne oldu?" diye mırıldandım.

"Konuştuğumuz gibi, dünyanın bizim köşesinde onlardan herhangi biri hakkında bir haber olmadığını görmek için küçük ekibiniz hakkında etrafa sordum. Bizi tehdit edebilecek her şeyden haberdar olduğumuzdan emin olmak için. Eyalet dışından bir haber geldi. Morningstar'a Matteo tarafından O'Cronin'i öldürmesi için teklif götürülmüş."

"Ben Arbour." Gözlerimi kapatıp kendimi sabitlemek için bir saniye beklerken mırıldanıyorum.

Illi küçümseyici bir el hareketi yapıyor. "Doğru. *Arbour* konusunda onunla temasa geçildi ama bunu bekliyordum. İkizlerinizle ilgili olarak kıdemli Joseph Beaumont'la da irtibat kurmasını beklemiyordum."

Gözlerim ona kaydı.

Ne.. Ne. Sikeyim.

Kalbimin göğüs boşluğumda patlamasını engellemeye çalışırken bir dakika sessizlik oluyor. Illi suyu izliyor ve kendi kendine yavaşça sallıyor, sanki iç monoloğuna katılıyormuş gibi.

"Morningstar da kim lan?" Harley sonunda cevap beklemekten bıktığında tersler.

"Şeytan." Fısıldıyorum ve Illi bana üzgün bir gülümseme veriyor.

Gözleri Harley'inkilere kayıyor ve ilk kez onu kışkırtmaya çalışmıyor. Sadece durumun ne kadar kötü olduğuna dair gerçekleri ortaya koyuyor. "Bir keresinde ülkedeki en büyük MC kulüp binasına tek başına girdi ve lanet duvarları motorcu iç organlarıyla boyadı. Bu bir metafor değil; şehir ilk müdahale ekiplerine kriz danışmanlığı sağlamak zorunda kaldı çünkü kabuslardan fırlamış gibiydi. Polisler adli tıp incelemesi on dört farklı DNA türü bulundu, ancak hiçbir ceset bulunamadı ve hala '*çözülemedi*'. O bir sosyopat. Hiçbir şey hissetmiyor. Eğer senin peşine düşerse, boku yeriz. Kuzenlerinin peşine düşerse, *sıçtı*k demektir. Eğer eyaletini terk eder ve Mounts Bay'de dolaşırsa, *sıçtı*k demektir."

Harley içinden homurdanıyor ve iki eliyle yüzünü ovalıyor. "Neden *her zaman* Daha kötü biri mi? En kötüsünün *sen* sanıyordum."

Bu, kasvetli havayı biraz dağıtıyor ve Illi, Harley ona güzel demiş gibi gülümsüyor. "Bunu söylemen çok hoş ama her zaman daha kötü biri *vardır*. Ben kendi adıma Morningstar'dan daha kötü biriyle asla tanışmak istemem. Beaumont denen herifin neden kendi çocuklarını öldürmek istediği hakkında bir fikrin var mı? Onların iyi insanlar olduğunu söylediğini sanıyordum. Senin sik kafalılara tahammül ettiğini hiç görmedim. Şu D'Ardo denen herif dışında."

Yüzümü buruşturup omuz silkiyorum. "Onlar en iyi insanlar. Ailelerinin neden durumda olduğunun bir kısmını biliyorum ama geri kalan detayları ve bunu çözebiliriz. *Siktir*."

Illi bana bir bakış daha attı. "Evlat, şeytanla anlaşma olmaz. Bu eski bir hikaye değil; anlaşma yapamazsın. Eğer işi Beaumont'tan alırsa... hepsi gider. ."

Kabaca yutkunuyorum. Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim. Hayır. Lanet olsun. Olmaz. "Herkes ulaş ikizlerin benim olduğunu söyle. Morrison'ın da."

Illi bir nefes veriyor ve çenesini ovuşturuyor, kafatası halkaları ışığı yakalıyor ve bana uğursuzca sırtıyor. "Onları sen mi alıyorsun?"

Harley beni dikkatle izliyor ama ben başımı sallıyorum. "Onlara sormadım, sadece benim korumam altında olduklarını söyle. Nasıl ifade ettiğin umurumda değil, sadece onlara dokunan olursa bana hesap vereceklerini iyi bildiklerinden emin ol. Morningstar işi alırsa... iyilik istemeye başlayacağım."

Harley yumruklarını tehlikeli bir şekilde sıkarak yere bakıyor. Illi ona bakıyor ve sonra sanki cesaretini sınıyormuş gibi yumuşak bir sesle, "Savaş olacak, evlat," diyor.

Harley omuz silkiyor. "Tanrı'dan daha zenginler, gerekirse onları ülke dışına çıkarırız. Antarktika'nın yılın bu zamanlarında güzel olduğunu duydum. Ash buna bayılacak."

DOKUZUNCU BÖLÜM

HARLEY, ASH'LE YALNIZ KONUŞMA FIRSATI BULANA KADAR KÖTÜ HABERİ KENDİSİNE SAKLAMAYI KABUL EDİYOR. Bu konuda. Babasıyla nasıl başa çıkacağımıza dair bir plan yapana kadar Avery'ye söylemek istemiyorum ve adamın sorununun ne olduğunu bilmeden bir plan yapamam.

Ash'i yalnız yakalamak bir müdahale olmadan imkansız. de aynı sınıftayız ve yemek saatlerimizi paylaşıyoruz ve onun ders dışı programları Avery'ninkilerle aynı saatte olduğu için asla baş başa kalma şansımız olmuyor. Bana karşı zaman sevecen, iğneleyici ve alaycı ama kız kardeşi yanımdayken dudaklarına bir öpücük fazlasını yapamıyorum.

Kendimi çok suçlu hissediyorum.

Blaise çalışma seanslarımız sırasında çoğu gece beni yatağa bağlıyor ve Harley de haftada birkaç gece uyuyor, güneş ve yüzme antrenmanına gitmek zorunda kalmadan önce beni anlamsızca öpüyor, bu yüzden bu gerçekten adil görünmüyor.

İki hafta boyunca onunla özel bir konuşma yapmak için zaman yaratmaya çalıştım ama hiçbir şey işe yaramadı. Avery bana şüpheyle bakmaya başlıyor ve bir sonraki Pazartesi günü, ona üst üste üçüncü hafta sonu için planlarının ne olduğunu sorduğumda, sahte bir kızgınlıkla bana ofluyor.

"Hangisi için can atıyorsun? Sanırım bu gece uyumak için bir park bankı bulacağım. Sadece hiçbirini mutfakta, banyoda ya da yatağında becerme. Ya da kanepede. Biliyor musun, sadece yatağına bağlı kal ve sevişmeden *hemen* sonra çarşafı değiştir."

Dramatizmine gözlerimi deviriyorum ve onu kahvaltılık tabaklarından uzaklaştırıyorum ki onun yerine ben yapabileyim. İkimize de birer kahve yapmak için harekete geçiyor ve ben de minnettarlığımdan onun lanet ayaklarını öpebiliyorum.

ona söylemenin iyi bir yolu yok, bu yüzden iç çekiyorum ve tavaları biraz daha sert ovuyorum. "Yalan söylemeyeceğimize söz vermiştik, o yüzden... Sana yalan söylemeyeceğim. Yeni bir tehditle karşı karşıya olduğumuzu öğrendim. Şu anda yardım edebileceğin bir şey değil, bu yüzden sana henüz söylemek istemiyorum. Puma fahişeye ve koyunları hizada tutmakla yeterince uğraşıyorsun ve ben zaten durumu etkisiz hale getirmek için mümkün olan her şeyi yapıyorum. Durum değişirse sana gelirim ve yeni bir hareket tarzı."

Avery nefesinin altında usulca mırıldanıyor. "Biraz stres atmaya mı ihtiyacın var? Bana hangi adam olduğunu söyle, ben de gidip onların odasında uyuyayım. Eğer Blaise'se kendi çarşafı alırsam gerek. Yemin ederim kendi çarşafını hiç yıkamıyor; diğer ikisini bundan daha iyi eğittim."

Onunla alay ediyorum ve ellerimi siliyorum. "Aslında Ash'le konuşmam gerek. Bu bir... ilişki meselesi değil. Tehditler ilgili. Babanın ne kadar *kötü* biri olduğunu anlatmaya hazır değilken onu zorlayacak bir şey söylemek istemediğini biliyorum ama bilmem gerek. Bu durum beni zorladı."

Avery bir an bana bakıyor, sonra kaşlarını çatıyor ve telefonunu çıkarıyor. "Özel dersi iptal edeceğim."

Blaise, ona ve Harley'ye bu gece burada kalmamalarını söyle, Ash de pisti atlayabilir." Dudağını ve sonra sessizce, "Ben de kalmalıyım. Eğer bu... eğer bu bir güvenlik meselesiye, senin iyiliğin için bir şeyleri atlamasını ya da olduğundan daha azmış gibi göstermeye çalışmasını istemiyorum. Bana yaptığı gibi seni de korumaya çalışacaktır. Yani, Harley ve Blaise'i de bundan koruyor."

Kalbim mideme kadar iniyor ama başımı sallıyorum.

AVERY, Ash'i akşam yemeğimizin nedeni konusunda önceden uyarır, böylece odamıza hırçın ve tartışmacı bir ruh hali içinde gelir. Avery buna üç dakika kadar katlandıktan sonra Ash'in kafasına bir havlu atıyor ve gidip duşta serinlemesini söylüyor. Akşam yemeğini hazırlıyorum ve ikisini de görmezden geliyorum çünkü ikizler arasındaki bir kavgaya karışılmaması gerektiğini bilecek kadar akıllıyım.

Avery yemeklerimizi hazırlıyor ve Ash'e gizli zulasından bir burbon dolduruyor. Doldurduğu büyük boy bardağa kaşlarımı kaldırıyorum çünkü bunu içerse kısa sürede kelimeleri gevelemeye başlayacak. Omuz silkiyor ve banyo kapısı açıldığında eğilip fısıldıyor, "Dilini gevşetecek küçük bir şey olmadan bu konuda imkân yok."

Sikeyim.

Başımı salladım ve . Ash oturmadan önce bir an tereddüt ediyor ve Blaise'in ödünç aldığım büyük boy bando tişörtü sayesinde omzumda açıkta kalan küçük deri parçasını öpüyor.

"Yemek için teşekkürler. Medeniyete döndüğümüzden beri varoş yemeklerini gerçekten özledim." Mırıldanıyor ve ben ona gözlerimi devirirken Avery masanın altından onu tekmeliyor. Avery'nin ağzından dökülmek üzere olan tiradı durdurmak için elimi kaldırıyorum ve o da bana sırtıtıyor.

"Hiçbir boktan tavır bu konuşmayı durduramaz. Bunun yapmak istediğin bir şey olmadığının farkındayım ve sana bir takas teklif etmeye hazırım; sen bana kendi boktan şeylerini anlattıysan ben de sana kendi boktan şeylerimi ."

Averynin gözleri saklayamadan parlıyor. Bana sormak için yanıp tutuştuğu şeylerin bir listesi var ve şimdi ben bunları Ash'e konuşması için bir teşvik olarak sunuyorum. Bu konuda çok düşündüm ama hepimizi güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Harley'e yaptığın gibi sorular mı? Yoksa bana şeyi anlatacak mısın?" Ash içkisine bakarken gözlerinin buz olduğunu söylüyor. Bardağı henüz eline almamıştı.

"Bana ne bilmek istediğini söylemeye ne dersin? Çünkü baban hakkında her şeyi bilmem gerekiyor. Seni neden öldürmeye , geçmişte neler yaptığını, Joey'i neden kayırdığını ve temizlik için kimi seçtiğine dair bildiğin her şeyi. Eğer kesinlikle gerekli olmasaydı senden bunu istemezdim."

Ash bardağı alır ve yarısını iki yudumda içer. Konuşmaya başladığında klinik bir soğukkanlılıkla ve sabit bir ses tonuyla konuşuyor. "Babam bir sadist. Annemi yüksek sosyetedeki konumu için paravan olarak kullanırdı. Onu döver, tokatlar, 'cezalandırırdı' ama asla ona karşı bir canavar gibi davranmazdı. Bunu müzayedelerde satın kızlara sakladı. İnsanları incitmekten hoşlanıyor. Kadınları becermeyi tercih ediyor ama onu şey acı ve gerçekten, kişi çığlık attığı sürece, tek ihtiyacı olan şey bu. Annemin öldürüldüğü gün, annem onu malikanedeki özel odasına kadar takip etmişti. Her zaman ayrı uyurlardı ve annemin onun odasına girmesine asla izin verilmezdi. Kaçırılıp kendisine satılan yirmi bir yaşındaki bir üniversite öğrencisini bir masaya bağlatmış ve bir neşterle adını kızın derisine defalarca kazırken bir yandan da açık yaraların üzerinde otuz bir çekiyormuş."

Yüce Tanrım. Ash bardağı tekrar alıyor, parmaklarında ince bir titreme var ve bardağı bitiriyor. Avery kusacakmış gibi bakıyor, sanki gerçekleri bilmek ve şu anda soğurken bunları duymak çok farklı iki şeymiş gibi.

Ash yüzünü buruşturmadan devam ediyor. "Annem bizi dışarı çıkarırken Joey bizi mutfakta buldu. Annem onun da bir sosyopat olduğunu yıllardır biliyordu; zaten kolumu iki kez kırmıştı. Onu yanımıza almaya hiç niyeti yoktu ve bizi bulduğunda babamı aradı. Onu şoförlü arabadan yakaladı ve saçlarından tutarak eve sürükledi. Onu kızın bağlandığı masanın yatırdı, kanı hala sıcaktı ve Joey'den yardım istedi. Sonra ikisi birlikte onu doğradılar. Dadımız o gece bizi yemeğe getirdiğinde babam Avery'yi resmi yemek salonunun dışında bekletti ve bana kıza tam olarak ne yaptıklarını anlattı. Polis departmanındaki sahtekâr üstlerinden birini aradı ve annemin ölümüne intihar kararı verildi."

Boğazımdaki safrayı yutuyorum ve çok dikkatli bir şekilde uzanıp onun elini kendi elimle kapatıyorum. Beni sallamayınca bir iç çekiş tutuyorum.

"Ne bilmek istiyorsun? Sana her şeyi anlatırım." Ona şeytanlarından uzaklaşmasını teklif etmeye çalışarak söylüyorum.

Ash başını sertçe sallıyor ve Avery'ye bakıyor. "Bana eğer 'yakında bir şeyler vaat etmezsem' aynısını bana yapmak zorunda kalacağını söyledi. Joey'i bana nasıl *gerçek* bir erkek olunacağını öğretmekle görevlendirdi, kadınlara saygı duyan bir ibne değil. Kız kardeşimi sevmeme, annemizi sevmeme katlanamıyor. O sadece bir miras istiyor. Oğullarının etraflarındaki herkese ve her şeye işkence etmeye, dövmeye, tecavüz etmeye ve yok etmeye devam ettiğini bilerek ölmek istiyor. Deli ama aynı zamanda çok zeki. Takım elbise içinde yakışıklı ve derli toplu görünüyor. Yaptığı şeylere bu dünyada kimse inanmaz. İkisini tek şey yüksek sosyetedeki konumumuz. Kim olduğu için her şey yanına kâr kalıyor. Eğer ifşa olursa, en az on eyalette ve üç ülkede ölüm cezasıyla karşı karşıya ."

Parmaklarını sıkıyorum ama beni görmezden geliyor. Onu kırdığımız için biraz endişelenmeye başlıyorum. "Yani annemizi öldürdükleri andan itibaren Avery'yi pazarlık aracı olarak kullandılar. Joey'nin bana öğretmeyi, yapmayı seçtiği her şeye boyun eğeceğim, yoksa Avery o masada bitecek. Onların kararlılığını bir kez test ettim ve Harley de Avery'yi sonsuza dek gitmeden önce hastaneye götürmek için neredeyse ıslahevine gidiyordu."

Avery ürperiyor ve kollarını ovuşturarak anıların derisini sıızlatmasını engellemeye çalışıyor.

Ash masanın üzerindeki bardağı dalgınca çeviriyor, hâlâ Avery'ye bakıyor. "Temizlik işlerinin hepsi görevliler tarafından yapılıyor. Cebinde o kadar çok kirli domuz var ki, *temiz* birini bulmak, sahip olduğu birini bulmaktan daha zor olurdu. Hepsi bu, Mounty. bu."

Başımı sallıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Sizi öldürmek için neden başka biriyle bağlantı kurduğunu biliyor musunuz? İkinizi de öldürmesi için? Eğer bu kadar... becerikli ve istekliyse, neden bunu yapması için bir başkasına korkunç miktarda para ödesin?"

Avery bana kaşlarını çatı. "Tehdit bize karşı mı?"

Sertçe yutkunuyorum. "Evet. İkinizi de öldürtmek için bir adamla temasa geçti. Adam... aslında babana oldukça benziyor, tek farkı yaptığı her şeyin büyük ve gösterişli olması. Sanırım izini kaybettirmekte o kadar başarılı ki dokunulmaz biri olarak dikkat çekmekten hoşlanıyor. Babanızın cinayeti kendisi işlemekten *hoşlanıyormuş* gibi görünürken, sizin cinayetinizi üstlenmesi mantıklı gelmiyor."

Avery bir an bana bakıyor ve sonra gözleri Ash'e kayıyor. Planlamanın başlamasını bekliyorum. Telefonunun çıkmasını ve keskin, acımasız zihninin işe koyulmasını bekliyorum.

Böyle bir şey olmaz.

Yemek tabağını almak için ayağa kalkıyor ve tabağıyla çöpe atıyor. Masadaki her şeyi, tüm tabaklarımızı, çatal bıçak takımlarımızı, bardaklarımızı ve peçetelerimizi alıp çöpe atmasını izliyorum. Camın kırıldığını ve çöp torbasının yırtıldığını duyuyorum ama gitmesine izin veriyorum.

Şeytanları alanımızdan kovmak zorunda ve onlar gidene kadar rahat edemeyecek.

Avery mutfağı Ash ile sessizce oturuyoruz. O tekrar yerleşene kadar hiç mutfak eşyası kalmayacak ama aklını kaçırın bir en iyi arkadaşım ve son on yıldır *iki* seri katilin kurbanı olduğunu söyleyen bir erkek arkadaşım varken kimin ? Benim kesinlikle umurunda değil.

"Ne bilmek istiyorsun? Sana bazı gerçeklerin sözünü verdim." Boş bardağının etrafında ellerimizin ötesinde ona dokunmamaya dikkat ederek fısıldıyorum.

"Bu gece olmaz, Mounty. Ödememi başka bir zaman alırım. Şimdi içebilir miyim? Surat asan, asık suratlı bir olmak istemiyorum. Zaten ailede onlardan biri var, bir başkasına gerek yok." Dedi ve onu nazikçe ayağa kaldırıp yatağıma doğru yönlendirdim.

Bana kaşlarını çattı ve "Uyumuyorum. Uyumayacağım ve Avery o kadar gürültü yapıyor ki Harley ve Morrison bunu duyup cesetlerimizi gelecekler. Bununla başa çıkabilmek için bir içkiye ihtiyacım var."

Dudaklarım titriyor ama bir avucumu göğsüne koyuyorum. "Şşş, Beaumont. Bu gece çalışmıyoruz. Sen ve ben burada birlikte bir hiç olacağız." Gözleri sabit ve hiç yumuşamıyorlar, ben de omuz silkiyorum. "Eğer bu işe yaramazsa, seninle gelirim ve sen bayılana kadar koşarken çimlerin üzerinde otururum, ama önce bunu deneyeceğiz. Seni yurda geri için kalkan çağırmak zorunda kalmak istemiyorum çünkü bunu tek yapabilmemin imkânı yok."

Onu bekledim. Sonunda, çarşafplarımın arasından kayıyor ve yanına tırmanıyorum, lambamı kapatıyorum, böylece sadece mutfak tepe ışıkları . Bu bir tür ortam aydınlatması gibi geliyor ve Ash tüm iç hasarı ortadayken yanımda yatarken böyle bir şey düşündüğüm için yüzümü buruşturuyorum. Henüz bir şeye çarpmamış olmasına şaşıyorum. Yarın biri ona meydan okursa, sanırım bir temizlik ekibi çağıracağım.

Hikâyesi beynimde tekrarlanıyor ve belki de alkolün en kötü fikir olmadığını düşünmeye başlıyorum. Her şey o kadar hastalıklı ve çarpık ki, Şeytan'ın kapımızda belirmesini engellemek için ne yapabileceğimi hiç yaklaşmadım. Yüksek sosyetenin ve Mounts Bay'in kenar mahallelerinin en şeytani ve iyi bağlantıları olan adamlarıyla karşı karşıyayız.

Gerçekten kolay iş , değil mi?

Ash beni kollarının arasına almak için hareket ediyor, sırtım göğsüne bastırılana ve bacaklarımız onun sevdiği şekilde birbirine dolanana kadar beni kaydırıyor ve parmakları uyluklarıma dokunduğunda ürperiyorum. Dudakları omzumun yumuşak tenine değiyor.

"Seni odamıza için ne yapmam gerekiyor, Mounty? Avery alışana kadar çok sabırlı davrandım ama artık benim yatağımda uyumaya başlamalısın." Tenime doğru mırıldanıyor ve göğsüm sıkışırken biraz hırıldanıyorum. Onların odasında vakit geçirme düşüncesi, gece için bir yatak seçmek, onların alanında olmak - önce kafamı buna alıştırmam gerekiyor. Bunu hem şehvetten hem de gariplikten ölmeden nasıl yapacağımı bulmam gerekiyor.

Önce değinmem gereken başka bir şey var.

"İnsanları öldürdüğümü biliyorsun, değil mi?" Fısıldıyorum, cesurca, şimdi ona bakmıyorum. Beni reddedip çekip giderse bu işimi kolaylaştıracak.

"Ben de öyle. Sana daha önce de söyledim Mounty, beni korkutup kaçıramayacaksın."

Ertesi sabah yemekhanede kahvaltı için Harley ve Blaise'le buluştum. Avery odasının yıkımını şafak sökene kadar bitirmemişti ve şimdi mutfakta ya da banyoda çivilenmemiş hiçbir şey kalmamıştı. Ash o gün derse girmeyip geride kalmaya ve onu uyuması için ikna etmeye karar verdi. Diğer ikisinin kaçınılmaz olarak soracağı sorular için kendimi .

"Haberini iyi karşılamadı o zaman? Ash söz konusu olduğunda hiç iyi karşılamaz." Harley, öğrencilerin koltuklarımızda geniş bir alan neden olan türden bir şiddetle yumurtalarını bıçaklayarak söylüyor.

"Dayak yiyen ve hedef alınan hep o oluyor, bu yüzden onu suçlamıyorum. Neredeyse her zaman." Blaise mırıldanıyor, kaşlarını çatıyor ve sanki bir bakışıyla sihirli bir şekilde meyve suyunu artırabilirmiş gibi.

İkisinin arasına bakıyorum ve soruyorum: "Harley sana söyledi o zaman? Darbeyi durdurmak için ne yapabileceğimizi anlamamıza yardımcı olması için ailenin tüm, düzenlenmemiş geçmişini aldım ve sonrasında Avery'nin bazı şeytanları temizlemesi gerekiyordu. Bir süre ona nazik ol çünkü muhtemelen geri dönecektir."

İkisi de durdu ve bana baktı.

"Sana söyledi mi? Sana babası ve Joey hakkında konuştu mu? Ash mi? Alexander Asher William Beaumont, en iyi arkadaşım ve tam bir göt herif, Beaumont Malikânesinde kapalı kapılar ardında neler olduğunu sana anlattı mı?" Blaise saçmalıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum.

"Evet... gerçekten çok kötüydü, ama şimdi içinde bulunduğumuz bu karmaşada yolumu bulmak için bilmem gereken her şeye sahibim." Sesime güven katmaya çalışıyorum ama bir boka yarayacağımızdan emin değilim. Her şeyi havaya uçurmaya ve en iyisi için dua etmeye daha yakın olabiliriz.

Bakışıyorlar ama ben görmezden geliyorum. Boş tabağımı itiyorum ve sınıflarımıza başlamadan önce son buzlu kahvemi yudumluyorum.

"Star, bize anlatmadı bile. Lanet olsun, senin hakkında gerçekten ciddi." Blaise mırıldanıyor ve benim ona kaşlarım çatılıyor.

"Öyle olmadığımı mı düşünüyordun? Vay be."

Blaise yüzünü buruşturuyor, yanakları hafifçe kızarıyor ve Harley ona homurdanarak araya girip ikisinin de kıcını kurtarıyor. "Blaise ve ben tüm boş zamanımızı seni nasıl yalnız bırakacağımızı düşünerek geçiriyoruz. Ash yapmıyor. Bu sık... Ash'in tereddütleri olduğundan endişeleniyor çünkü o hiçbir zaman bekârlığı benimseyen bir tip olmadı."

Siktiğimin salak çocukları! Kızarıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Dün gece bana Avery'nin bu kadar savunmacı olmayı bırakmasını beklediğini söyledi. Ayrıca odana gelmeye başlamam gerektiğini de söyledi."

de gözlerindeki yırtıcı parıltıyı görüyorum ve bir elimi kaldırıyorum. "Bunu düşünüyorum. Ne kadar öfkeli bir fahişe olduğuma dair *daha fazla* dedikodu duymakla ilgilenmiyorum. birkaç zengin sık kafalıyı pataklayıp bıçaklamaya çok yakınım. Sabrımı daha fazla test etmeme gerek yok."

Harley o sert meydan okuyuşuyla odaya bakıyor ve öğrenciler gözlerini kaçırmaya, bedenlerini onun gazabından uzaklaştırmaya başlıyor. Tekrar söylüyorum; çok fena kırılmış olmalıyım çünkü bu bakış çok . Bana ve kızarmış yanaklarıma bakıp sırtıyor. Yanağımı hafifçe kavırıyor, beni kirli, derin ve sahip olduğumuz izleyici kitlesi için fazlasıyla dilli bir şekilde öpüyor. Blaise, biz bakacak kadar cesur olanların bakışları karşısında kıkırdıyor.

"Senin için onlarla ben ilgilenirim bebeğim." Harley mırıldanıyor ve benim

kızarmam derinleşiyor. "Şimdi kim flört ediyor?"

Odadan çıkarken tüm gözler bizi takip ediyor, özellikle de Blaise kolunu omuzlarıma , başımı tutuyorum. Zengin pisliklerin ne düşündüğü kimin umurunda? Benim değil.

Tamam, biraz önemsiyorum.

Hepsinin siktirip isteyecek kadar.

ONUNCU BÖLÜM

KORO HALA EN SEVMEDİĞİM DERS.

Blaise ve ben birlikte içeri girip yerlerimizi alırken Bayan Umber gülümsüyor. Hâlâ ön tarafa oturmamızda ısrar ediyor ki 'bizi izleyebilsin', bu da onun 'Blaise'e kıkırdayıp kızarmak' deme şekli. Sanırım artık hayatım bu, yatağımdaki kaya tanrısı için ödenmesi gereken çok ağır bir bedel.

Avery ekstra dans dersleri almak için korodan ayrıldı ve şarkı söylemeye başladığı anda Blaise'in ona diktiği şehvetli bakışları paylaşacak kimsem yok. Yani benimkiler dışında.

"Pekala, sınıf! Bu yılki performansınız hakkında düşünmeye başlama zamanı! Müfredatınızdan zaten biliyorsunuz ki, bu yıl söylemek için kendi orijinal materyalleriniz üzerinde çalışacaksınız, bu bazılarınız için heyecan verici bir meydan okuma, için ise sıradan bir olay." Bayan Umber nazlı ve tamamen uygunsuz bir bakışla Blaise'e bakıyor, o da hafifçe rahatsız görünüyor.

Onunla alay ediyorum ve kaburgalarını dürtüyorum. O her zaman utanmaz bir flörtçüydü ve durmasını hiç istemiyorum; o olmadan Blaise Morrison olmazdı. Aptal gibi kaşlarını oynatıyor bana.

"Çiftler halinde çalışacaksınız, bu yüzden akıllıca seçim yapın!" Şarkı yazımı için gerekenlerin ve kaynakların bir listesini detaylandırarak tahtaya başlıyor ve ben not almaya başladığımda Blaise kalemimi benden alıyor.

"Şarkımızı çoktan yazdım." Kulağıma fısıldıyor ve titrediğimde ukalaca sırtıyor. "Senin çalışmandan kendime pay ." Mırıldanıyorum ama o sadece omuz silkiyor.

"Benimle birlikte söyle, kaydetmeme izin ver ve kendin dinle. Bu ödevdeki en zor iş ve bunu yapabilecek tek kişi sen olacaksın."

Sikeyim.

Zor olduğu konusunda haksız değil, ama bunu yapabilmeyi umutsuzca istiyorum. Kendim ve onun için. Ash de muhtemelen şarkı için ruhunu satacaktır. Avery'nin şarkı söylerken kaydettiği videoyu etrafımda oynatmasını yasaklamak zorunda kaldım çünkü çok sık dinliyor.

"Yapabilir miyim bilmiyorum. Dinleyebilirim eğer benim için söylersen kulak tıkaçlarını takarak seni taklit edebilirim."

Blaise parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Bunun üzerinde birlikte çalışacağız. Bunu atlatman gerek çünkü bunu bir sonraki albümüme koyacağım. Bir single olacak ve radyolarda çalınacak ve büyük ses getirecek. Bir gün sahnede benimle birlikte söylemeni istiyorum. Eğer dinleyemezsen hiçbirini yapamayız."

Vay anasını.

Birden kendimi çok sıcak, çok dolu ve çok *sevilmiş* hissettim. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilemediğim için başımı sallayıp elini sıkıyorum.

İYİ GÜNÜM, tarih dersimizde çılgılık atarak durdu.

Elimdeki kâğıda bakıyorum ve sanki bu bir şekilde koyu kırmızı mürekkeple yazılmış işareti gibi gözlerimi öfkeyle kırıştırıyorum.

B+

Hayatım boyunca A+'dan düşük not almadım. Asla. Harley derslerimizde beni yendiğinde bile bu çok küçük oluyor ve ben burada *B artıya* bakıyorum.

Başım yüksek perdeden bir doluyor ve zihnim tamamen kontrolden çıkıyor. Gitmiş. Ciddi bir bakım için kapalı. Nefesim garip küçük pantolonlara dönüşüyor - muhtemelen hiperventilasyon yapıyorum - ve bir tartışma başlarken sırtımda yavaş daireler çizen bir el hissediyorum. Beynimi parçalayan panikten uzaklaşmaya odaklanamıyorum.

Bir sandalye sertçe arkaya sürtünüyor, nefesin ılık okşayışı boynuma iniyor ve sonra Ash kulağıma fısıldarken alçak bir ses duyuyorum, "Avery bunu düzeltecek, Mounty. Sadece nefes al, Tanrı aşkına! Kimse berbat bir not yüzünden *ölmeyecek*."

bu bir bakış açısı. Göğsüm derin bir nefes alacak kadar rahatlıyor. Sadece bir tane, ama odayı tekrar odak noktasına getiriyor ve süren savaşı duyabiliyorum.

"Bay Beaumont, masanıza dönün! Ve *Bayan* Beaumont, kendi sınıfımda benimle bu şekilde konuşulmasına izin vermeyeceğim. Eğer küçük *arkadaşınız* notundan memnun değilse, daha çok çalışması gerekecek." Bayan Vivienne ağzından kaçırdı ve büyük bir hata yaptı. Gözlerim nihayet işaretten ayrılıyor ve en iyi arkadaşıma bakıyorum, omuzları geriye atılmış çenesi yukarı kalkmış.

Oda durur.

Konuşmayı bırakır, hareket etmeyi bırakır, *var olmayı* bırakır.

Bayan Vivienne kaşlarını çatarak ve ne olup bittiğinden emin olamayarak etrafına .

Avery yavaşça ayağa kalkıyor, sabit bir elle eteğini düzeltiyor. Bütün hafta kan dökmenin kıyısında sallanıp durdu ve bu kaltak daha yeni ringe çıktı. Ash sandalyesinde yaslanıp sınıfı inceliyor ama göz göze gelmek isteyen tek bir öğrenci bile yok.

koyun.

"Bu okula gelip ailemle oyun oynayabileceğini sanıyorsan, öğrenecek çok şeyi olan aptal, çaresiz, yaşlı bir *kancıksın*. Sana karşı hoşgörölü davrandım; sosyal inceliklere uydum ve kabul edilmiş kurallara göre oynadım, ama şimdi bu koridorlarda yürüyen diğer sefil fahişelerle aynı şeyi alacaksın. Lips'e kağıdının hak ettiği notu vermek için tek bir şansınız var, hemen şimdi, ya da kendi yıkınıza giden yolda ilerlemeye devam edebilirsiniz çünkü sizi temin ederim Bayan Turner, burada güç konumunda değilsiniz. Sizinle ilgili tüm izleri sileceğim."

Bayan Vivienne'in yanakları kızarıyor ve Harley'in elinin hala sırtıma daireler çizdiği yere bir bakış . Gözleri kısıldı. Bu kaltak yemiş. Avery'nin buzkonuşması aptal fahişe topuklarının üzerinde titremesine neden olmadıysa, zaman hayatta kalma içgüdüleri açık.

"Doğruca müdürün odasına gidin, Bayan Beaumont. Zilden sonra sizinle orada buluşacağım ve Bay Trevelen ile yaptıklarınızı tartışacağız. Kabul edilemez davranışlarınız ve tehditleriniz için uygun bir ceza bulacaktır."

Avery başını geriye atıp gülüyor ve ben bile bu ses karşısında ürperiyorum.

Harley çantasını toplamaya başlıyor ve benim hâlâ kırmızı mürekkepten sersemlemiş olduğumu görünce benimkini de topluyor. Bayan Vivienne'in gözleri Avery'den uzaklaşıp tek kişiye odaklanırken ona bakıyor

gerçekten gibi görünüyor. "Bay Arbour, sizi kovmadım."

Ona homurdanıyor ve beni ayağa kaldırıyor; Ash ve Blaise de , çantalarını hazırlayıp omuzlarına asıyorlar. Harley Avery'nin çantasını bile aldı, böylece gideceğimiz yere öfke dolu adımlarla ilerlerken ağırlık yapmayacaktı.

"Ne sanıyorsunuz siz?! , hemen oturun! Ailenizi arayacağım!" Bayan Vivienne çığlık atıyor ama gözleri hâlâ Harley'e sabitlenmiş durumda. Ellerini yumruk yapıyor ve Avery, kaltağı tokatlamasını engellemek için kolunu onunkinin içine .

Ash uyuşmuş ellerimi çantamdan çekip Blaise'e uzatıyor, o çantayı kolayca omzuna atıyor ve ağzı açık kalan öğretmenimize ukala bir sırıtışla bakarak odadan çıkıyor ve ona sesleniyor: " iyi şanslar!"

Avery onun peşinden koşuyor, Harley'i de peşinden sürüklüyor. Ash beni dikkatlice kolunun altına alıyor ve odadan dışarı , tutuşu o kadar güvenli ki uyuşmuş bacaklarım bile bize çelme takamıyor.

"Bu sadece bir iz, Mounty, ölüyormuş gibi nefes nefese kalmayı bırak. Avery bir saat içinde tamir edecek." Ash öyle diyor ve beni yemek salonuna götürüyor. Yanından geçtiğimiz öğretmenlerin hiçbiri bize bakmıyor ve Ash beni bir tabak makarna ve bir buzlu kahve ile uzun, boş masada her zamanki yerlerimize oturtana kadar bir daha konuşmuyor.

Çok dikkatli.

Kesinlikle duygularımı yemem gerekiyor ve buradaki makarna rakipsiz. Midemin yatışması için birkaç dakika bekliyorum ve sonra ölüm son yemeğimmiş gibi yiyorum. Ash beni dikkatle izliyor, sanki kırılmak üzereymişim gibi. Harika. Şimdi çılgın bir sorumluyum; boktan bir işaret bir nöbete sokabilir ve bundan kurtulmak için şımartılmam gerekir. Mükemmel.

"Kes ." Ash tersledi ve ben de ona bir bakış attım.

"Ne?! , değil mi!" Hepsi yemeğimi garipsemeye başladı.

"Seni bu kadar sefil gösteren her ne haltsa onu düşünmeyi bırak. Bu sana küçük, kıskanç bir amcık tarafından verilmiş saçma bir işaret. Ne önemi var ki?"

Çatalımı bırakıyorum ve bana kaşlarını çattığında ters ters bakıyorum. Yaşadığımız diğer her şeyle kıyaslandığında bunun önemsiz olduğunu biliyorum ama lanet olsun. Notlarımın bunu etkilemesini hiç beklemiyordum.

"Bu önemli çünkü hayatım boyunca beni içine doğduğum boktan durumdan kurtaracak tek şey notlarımdı. Hiç B+ almadım. Hiç başarısız *olmadım* çünkü başarısız olmayı göze alamam. Notlarım mükemmelin altında olursa ölürüm. Sanırım bunun için bir dakika hakkım var!"

Ash başını sallıyor ve kollarını kavuşturarak koltuğunda geriye yaslanıyor. Özel sırasında bunu yüzlerce kez yaptığını gördüğüm küçük bir déjà vu anı yaşıyorum. "Harley risk değmez mi?"

Geri çekiliyorum. "Götlük yapma, tabii ki öyle."

Omuz silkiyor. "O zaman aş bunu. Bunu yaptı çünkü sende onun çok istediği bir şey var. Avery bunu düzeltecek. Seni tehdit eden *her şeyi* düzelteceğiz. Seni güvenmezsen bu iş . Bizi savunabilecek tek kişi sen değilsin."

Midem bulanıyor. Yepyeni bir nedenden dolayı panikliyorum. "Sana güveniyorum. Hâlâ bu aile olayını nasıl yapacağımı öğreniyorum."

Ash'in maskesi aşılmaz ve keşke bir kez olsun maskesinin ardını görebilseydim. "Sana söyledim, seni elimde tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Eğer o kadının ortadan kaybolmasını istiyorsan, o zaman kaybolacak Mounty, ama şimdilik Avery'nin bunu düzelteceğine güveniyoruz."

Kızarıyorum ve başka tarafa bakıyorum. Kendime gelmem gerekiyor. Ash, Avery'nin koltuğuna geçip beni tekrar yanına yatırıyor ve kontrolümün tekrar yerine geldiğini hissedene kadar beni nazıkçe sıkıyor.

"Dün gece de söylediğim gibi, Mounty, gel benim yatağında uyu, ben de seni rahatlatayım."

sabaha kadar."

O gece hepimiz odamızdaki masanın etrafına yerleştüğümüzde, yemek ve ödevler etrafımıza yayılmışken, gelen kutumda bir işaret değişikliği ve resmi bir özür var. Hiç de samimi ve Avery'ye gösterdiğimde öfkeyle mesaj atmaya başlıyor.

", Aves. Benim için olan tek şey işaret." Köftelerimin arasında mırıldanıyorum ve o da yaptığı konuşmayla dikkati dağılmış bir şekilde bana mırıldanıyor. Bir şeyler ısmarlıyor diye biraz endişelendim.

Gözlerini benimkilere dikti. "Körfezde ne kadar kalacağız? Biriyle buluşmak için ayarlamalar yapıyorum."

Ash karanlık bir bakışla çatalını yere bıraktı.

"Kim?" Ah canım.

En azından porselenleri henüz değiştirmedik çünkü Avery Ashe kafasına bir tabak fırlatacakmış gibi bakıyor. Elimi onunkinin içine sokuyorum çünkü, ya sür ya öl. Ash ve Harley'nin ikimize de attığı bakışlara bakılırsa kan dökülebilir. Harley'nin bacağı benimkine karşı gergin.

"Seni ." Hırlıyor ve ben bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum. Bu Atticus Crawford.

Ash'in gözleri kısılıyor ve yemeğimiz mahvolmadan araya giriyorum. "gittiğimiz ilk gece onunla otelde öğle ya da akşam yemeği için buluşmayı ayarla. Böylece toplantıdan sonra oradan ayrılmak zorunda kalırsak onu savmak zorunda kalmazsın."

Blaise sırtıyor ve ben de ona vahşi bir bakış attığımı umuyorum. Umurunda değil. "Belki *Ona üflemek* tam da yapmak istediği şey Star."

Hızlı düşünmem Blaise'in hayatını kurtarıırken, ayağa kalkmasını ve onu boğazlamasını engellemek için kıcımlı Harley'in kucağına kaydırdım. Homurdanıyor ve beni sabit tutmak için kalçalarını kavırıyor. *Nedenini* çünkü şu anda aptal gibi kızarmam gerekmiyor. Ash şaşırtıcı bir şekilde Blaise'in ukalalığına karşı daha bağışlayıcı davranıyor ve ona sadece bir bakış fırlatıyor.

"Pekâlâ. Şimdi her şey halloldu, hadi partiyi konuşalım." Diyorum ve koltuğuma geri kaymaya çalıştığım da Harley'nin elleri beni durduruyor. Avery hiç mutlu görünmüyor. Hatta gözlerini gibi görünüyor.

"Benim eski bir dostumla yemeğe çıkmama izin yok ama sen yemek masasında Lips'e çakabiliyorsun, öyle mi? Siktir git, Arbour." Avery tıslıyor ve ben de o masayı onlara doğru çevirmeden önce lanet köftelerimi yiyebilmek dua etmeye başlıyorum. Harley'nin parmaklarını üzerimden çekiyorum ve koltuğuma geri oturuyorum. Benim dışımda herkes vahşice bakıyor. Yaşasın.

"Sanırım yalnız gitmeliyim. Harley Çakal tarafından hedef , Ash ve Blaise'i hedef göstermek istemiyorum ve Avery de orada güvende . Illi beni almayı teklif etti, ben de onu kabul edeceğim."

Tüm vahşi bakışlar bana odaklandı. Tanrı aşkına!

"Cesedimi çiğnemedi *Kasap*'la rıhtımdaki partiye bensiz mi gideceksin?" Harley homurdanıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Daha önce milyonlarca kez gitmedim değil ve Illi arkamı kollayacak. Sizi götürmek istediğim bir değil."

Blaise kaşlarını çatarak bira şişesinin kapağını Harley'e fırlatıyor. "Neden? Yani Çakal istediği zaman Hannaford'a gelip Harley'i öldürebilir, dedikodu sitesi ilişkilerimizi dünyaya duyurdu ve biz her zaman Avery'yi koruyoruz. Sizi de koruyabilmemiz için neden bizi almıyorsunuz?"

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Avery'yi uyuşturucu, seks, cinayet, şiddet, kızların kaçırılması, işkence, tecavüz, liste uzayıp gidiyor, bunlarla dolu bir yere mi götürmek istiyorsun? Bunu mu istiyorsun? Çünkü ben kesinlikle istemiyorum."

Blaise'den bir tepki bekliyorum ama o sadece bana bakıyor. Ash hırladı, "Pekala, bu çözer. Hepimiz gidiyoruz. Tartışma bitmiştir."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

PARTİYE KATILMAK İÇİN İHTİYACIMIZ OLAN ŞEYLERİ BULMAK HAFTALARIMI ALIYOR.

Herkesin ölçülerini istediğimde Avery bana sert bir bakış atıyor ve ben de ölçülere neden ihtiyacım olduğunu söylemeyi reddediyorum. Hiçbirine kıyafetlerin ne olması gerektiğini söylememin yok çünkü siktir et. Baş ağrısına daha fazla ihtiyacım .

Ürünleri Haven'daki butik mağazalardan birine sipariş ettim ve güz tatilinden önceki Perşembe günü elime ulaştılar. Ertesi gün dersten çıkmak için tüm öğretmenlerime e-posta gönderiyorum ve onları almak için Harley'nin arabasını ödünç almak istediğimde, sanki onu sınıyormuşum gibi bana bakıyor. Gece yarısından sonra yatağıma girdiğinde, sabah Haven'a kadar bana eşlik edeceğini söylüyor.

Uyandığımda Harley'nin elleri kıçımı kavırıyor ve beni vücuduna çekiyordu.

Yemin ederim bu dünyaya beni kızdırmak, tüm kontrolümü kırmak ve beni çaresiz bir karmaşaya dönüştürmek için gelmişti ve Tanrım, bu konuda çok iyiydi. Yüzünü bulmak için uzanırken gözlerimi kapalı tutuyorum, bir öpücük için onu dudaklarıma çekiyorum. Bugünle uğraşmaktan çok memnunum, yataktan çıkmak ve dış dünyanın bizimle uğraşmasına izin vermek istemiyorum. Bir molaya ihtiyacım var, kahretsın!

"Burada kalabiliriz." Mırıldanıyorum ve o da ağzımın içine doğru inliyor.

"Beni kışkırtma bebeğim. Sipariş ettiğin şeyleri gerektiğini söylemiştin ve çoktan geç oldu. Ash ve Blaise Avery'yi saatler önce sınıfa ."

Öfkeli bir çocuk gibi kaşlarımı çatıyorum. "Bu yardımcı olmuyor. Bu *sıcak* yatağıma terk etmek istemiyorum.

boş oda."

Harley inliyor ve benden uzaklaşıyor, yataktan tökezleyerek çıkıyor ve aletini içinde yeniden düzenliyor, sanki bu bir şekilde sertleşmesine yardımcı olacaktı gibi. "Şimdi gitmezsek kafede Fransız tostunu yemek için duramayız ve ikimiz de biliyoruz ki acıkırsan kendini kaybedersin. Şimdi çıkarsak her şeyi zamanında bitirebiliriz ve ben de Avery'yi Ash'le yatmaya kalmaya ikna ederim."

Titriyorum çünkü *evet*. "Giyin Arbour. Yemeğe ihtiyacım var."

Harley'nin yedek anahtarlarını almak için erkeklerin odasına uğramak zorunda kalıyoruz, oturma odasını benim odamda orijinal anahtarlarını için ayırdıktan sonra. Daha önce kayıp anahtarlar yüzünden başımın yandığını aklıma not ediyorum.

Harley'nin 'Stang' Haven'a götürüyoruz ve sanki kendisinin bir uzantısıymış gibi, zahmetsiz ve pürüzsüz bir şekilde kullanmasına hayran kalıyorum. Büyük, sert ve yaralı ellerini seyretmeye bayılıyorum ve sonra vücudumda nasıl hissettirdiklerini hatırladıkça ciğerlerim nasıl çalıştığını unutuyor. Kahretsın, yemeğimi içime çekmeli ve şu alışverişi bitirmeliyim.

Harley kızarmış yanaklarına kendini beğenmiş bir sik gibi sırtıyor.

En erken kapandığı için kafenin arkasına park ediyoruz ve sonra Harley yemeğimizin parasını ödememe izin vermeyince dudağımı . Ona *asla* para verenin ben olduğumu söylememek için bir not alıyorum.

Onu işe aldılar. Felç geçirebilir.

Arka taraftaki köşe kabinlerden birine yan yana oturuyoruz. Garson kız Harley'e sanki onun için her yere eğilecekmiş gibi bakıyor ve karşılığında Harley'in ona attığı kibirli, ilgisiz bakış, bize servis ettiği yemeği yeme konusunda beni endişelendiriyor ama buna değer.

"Avery, Senior'un ikisini de öldürtme planlarıyla ilgili haberlerle nasıl başa çıkıyor?" Harley ağzındaki yumurtaların arasında mırıldanıyor. İğrenç olmalı ama adam o kadar seksi ki her şeyden paçayı kurtarabilir.

Ona omuz silkiyorum. "Odamız hiç bu kadar temiz olmamıştı. Avery yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığı için çok kızgın ve Ash de onları bu durumdan kurtarmak benim omuzlarımda olduğu için çok öfkeli."

Harley kaşlarını çatar. "Tabii ki öyle. Hepimiz öyleyiz. Sizi güvende ve hayatta tutmak yeterince zor, bir de psikopatin Körfez'e gelip bu karışıma katılmasına gerek yok."

Her zamanki hanımefendi halimle ona homurdanıyorum ve çatalımı ona doğru uzatıyorum. "On yedi yıl boyunca siz arkamda olmadan hayatta . Bana bir şey olmaz, asıl endişelenmemiz gereken boktan ailelerinize sizlersiniz."

Hay sikeyim. geldi... Boğazımı temizliyorum. "Bakın, toplantı sadece Akbaba'nın ölümüyle ilgili değil. Her zamanki saçmalıkları da gözden geçireceğiz ve ben büyük bir şeyi harekete geçirdim. Seni büyükbabandan sonsuza dek kurtarmak için bazı iyilikler yaptım. O toplantıya hazırlıklı olmalısın. Sana söylediğim tüm kurallara ve en iyi şekilde davranman gerekiyor çünkü bu bitirdiğimizde bizi takip eden bir tehdit daha azalmış olacak."

Harley yavaşça çiğniyor, kaşlarını çatarak tabağına . bekledim, ihtiyacı olan son şey sorunları hakkında zorlanmak.

Sonunda gözlerini benimkilere dikti. "Risk altında mısın? Bu seni daha fazla tehlikeye mi atıyor?"

Başımı sallıyorum ve o da elini yüzünde gezdirerek iç geçiriyor. "Tamam, tamam. Tamam, ediyorum. Büyükbabamın gelip seni bulmasını istemiyorum, bu yüzden eğer bu kıcımdan kurtaracaksa yapacağım."

Eğiliyorum ve onu tatlı tatlı öpmeye çalışıyorum, hala emin olmadığım bir şey çünkü nasıl *tatlı* olunacağını bilmiyorum. Beni orada tutmak için yanağımı kavırıyor, sanırım başarıyorum.

", alışverişini yapıp geri dönelim, böylece seni öpmekten fazlasını yapabilirim."

HARLEY bir eliyle bütün çantaları taşıyor, diğer eliyle de parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. Arabayı bıraktığımız ara sokağa geri dönerken kollarımızı şakacı bir şekilde sallıyor, o kadar rahat ve kendinden farklı ki, ben de karşılığında ona aşık bir salak gibi gülüyorum. Sanırım ben de tam olarak .

Güneş battığı için sokaklar . Sadece bar hala açık, o sakın kasabanın diğer tarafında, bu yüzden yalnızız ve sessizlik içinde yürümekten mutluyuz, kelimelerin dikkatimizi dağıtmasına gerek kalmadan birbirimizi içimize çekiyoruz.

Ara sokağa ve Harley anahtarlarını kotundan çıkarmak için önce elimi biraz sıkıyor. Harley ne olduğunu anlamadan yarım saniye önce duyularım arkamızda sessiz olmaya çalışan ayakların hafif törpüsünü algılıyor. Ceset Harley'e arkadan çarptığında elim bıçağımı almak için cebime kaymaya başlamıştı bile.

Harley düşüşünü engellemek için kollarını havaya kaldırırken çantaların hepsi havaya uçuyor.

Bir an için donup kaldım, Hannaford'dan zengin bir puştun erkek yurdundaki başarısız bir kavga için intikam almaya çalıştığını düşündüm ve sonra çelik bıçağa vuran ışık parıltısını gördüm.

saldırmanın eli.

Bu bir hit.

Lips zihnimin en uzak köşelerine, güvende ve korunaklı olduğu yere geri çekiliyor ve beni Kurt'la baş başa bırakıyor.

Harley adamı yuvarlanacak kadar yerinden oynatmayı başarıyor ve ben de ilk elden onun çok iyi bir kavgacı olduğunu görüyorum; güçlü, hızlı ve kirli dövüşmeye istekli. Sorun şu ki Harley onu sadece bayıltacak ve eğer yaşamasına izin bu bir zayıflık işareti olacak. Kurt olarak özenle inşa ettiğim imajımı yerle bir edecek bir şey ve hepimizin hayatı bu imaja bağlı. Yaşamasına izin verirse Çakal adamlarını göndermeye devam edecek ve sonunda biri Harley'i öldürecek.

Bunun olmasına izin veremem.

Harley bıçağı savuruyor ve tek eliyle onu boğazından yakalıyor. Şansımı deniyorum ve sahip olduğum tüm gücü kullanarak bıçağımın ağzını kafatasının tabanına saplıyorum; bu, birini öldürmenin en hızlı ve en etkili yoludur. Harley'nin güçlü tutuşu, bıçağı omuriliğe saplamam için bana doğru direnci veriyor ve saldırgan için ışıklar sönüyor.

Anında öldü.

Adamın kolları düşüp yere yığıldığında Harley'nin gözleri parlıyor ve bıçağıma sabitleniyor. Bıçağı çekmeden önce bedeni üzerinden itiyorum çünkü ihtiyacım olan son şey onun kanlar içinde kalması ve babasının cinayetiyle ilgili bir tür flashback yaşaması. Harley ayağa fırladı ve önce adama, sonra da bana baktı.

Ellerim sabit.

Ona boş boş bakıyorum, bağırmaya başlamasını, suçlamalarda bulunmasını ya da başka bir şey olmasını bekliyorum ve bana doğru bir adım attığında içgüdüsel olarak geri çekiliyorum.

Beni çekmek için elini uzatırken perişan görünüyor. "Şşş, bebeğim. Sadece iyi olduğunu bilmem gerek."

Göz kırpıyorum.

Tekrar göz kırpıyorum.

Hayır, az önce bir adamı öldüren ben olduğum halde benim için nasıl endişelenebildiğine dair hâlâ bir fikrim yok. Benden korkması gerekmez mi? Avery'yi arayıp aileyi benden uzak tutması gerekmez mi?

"Bebeğim, lütfen. Sakın ." Yalvarıyor ve sanırım 'lütfen' kelimesi içinde bulunduğum trans halini hafifletiyor ve kollarına atılıyorum. Beni ancak ayaklarınızın dibinde sızan bir ceset varken hissedebileceğiniz türden bir vahşilikle göğsüne bastırıyor.

Yüzünü saçlarıma gömüyor ve "Ne yapmamı istediğini söyle." diyor.

Sanırım duygusal olarak demek istiyor ama ben bu tür ölümler hakkında bir şey hissetme yeteneğimi yıllar önce kaybettim. Geri çekiliyorum ve adamı düzgünce görebilmek için botumun burnuyla sırt üstü itiyorum. Harika, onu tanıyorum. Mounts Bay sokaklarında Whip diye tanınıyor, gerçek adının ne olduğunu kimse bilmiyor. Çakal'ın adamlarına yaklaşmak için sürekli rıhtımda dolaşan bir pislik. Gangster olmanın kulağa hoş geldiğini sanıyordu.

Onun için işe yaramadı.

Harley'e dönüp bakıyorum, beni dikkatle izliyor, gözleri aldığım her nefesi kaydediyor. Garip bir şekilde güven verici.

"Avery'yi ara. Ona 911 olduğunu söyle ve bu ara yolda kamera olup olmadığını sor, hemen sildirmesi gerekiyor."

Harley başını sallıyor ve ben Whip'in boş gözlerine bakıyorum. Gözlerin kendisi değişmemiş olsa bile, yaşamın onlardan bu kadar çabuk akıp gitmesi ve geride hiçbir şey bırakmaması garip.

Odaklanmak için kendimi silkeliyorum.

Harley, uzaklaşmadan kendi çağrımı yapabilmem için yeterince sessiz mırıldanıyor. Onu burada cesetle yalnız bırakmak istemiyorum. Sabıkası var, yüzünde bir dövme var ve otoriteye ve ailemiz dışındaki herkese karşı bir tutumu var. Kaderin bir cilvesi polisler , gözetim altında olmadan kendini anında vurdurur.

"Kurt." Ayı hoşbeşle uğraşmaz, sağ . İçimde numara güç yok.

"Öncelikli bir temizlik ekibine ihtiyacım var." Adresi söylüyorum ve arka planda insanları yönlendirdiğini duyuyorum. Harley telefonu kapatıyor ve etrafta kamera olmadığı anlamına geldiğini düşündüğüm bir dizi karmaşık el hareketi yapıyor. Çok bol olan boş zamanlarımızda ona ve diğerlerine askeri el işaretlerini öğretmeye başlamak için bir not alıyorum.

"İki dakika uzaklıkta." Ayı söylüyor ve ben de odağımı tekrar ona çeviriyorum.

"Mükemmel. Ödeme?" Soğukkanlı ve sakın bir ses tonuyla söylüyorum. Harley kaşlarını cesede bakıyor, sanki o pisliği kendisi öldürmek istiyormuş gibi. Elmaslarıma karşı garip bir şekilde korumacı.

Ayı homurdanıyor, "Önemli değil evlat. Senin için bir işim var, bir saat içinde yapabileceğin hızlı bir giriş ve çıkış.

Eğer toplantı için buradayken bu işi halledersen, ben de bunu halledip sana bir tane daha borçlanacağım."

Düşünmek için başımı eğiyorum. Sanırım bu fazlasıyla adil. Ondan diğer üyelere daha fazla şey almış olsam da bir elmaştan vazgeçmek istemiyorum. "Seninle çalışmak bir zevk, Bear." Ses tonum hala düz ve bana bir kahkaha attı.

"Körfez'de görüşürüz, evlat."

Ben duş alırken HARLEY diğerlerine olanları en ince ayrıntısına kadar anlatıyor.

Hâlâ kopukluk hissiyle mücadele ediyorum ve Dudaklar'a geri dönmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, giyinip banyodan çıktığımda hâlâ Kurt oluyorum.

Hepsi bana saatli bir bombaymışım gibi

bakıyor. Ben de boş boş bakıyorum.

Bana yaklaştırmaya, elimi tutmaya çalışan Avery oluyor ve Harley uyardığında bir an duraksıyor. Geri çekilmiyorum çünkü ona güveniyorum ve Harley bana ilk dokunmaya çalıştığında olduğu gibi adrenalin artık beni zorlamıyor.

Avery iç geçiriyor ve dondurucudan benim vişneli dondurmamdan bir küvet alıp içine bir kaşık tıktırıyor ve sonra bir barış teklifi gibi bana uzatıyor. Bir an şaşkınlıkla bakıyorum ve sonra alıyorum. Odadaki gerginlik biraz azalıyor.

Beni nazikçe kanepeye götürüyor ve üzerime bir battaniye örtüyor. Üşümüyorum. Bunu neden yaptığını bilmiyorum ama çenemi kapalı tutup gitmesine izin vermek daha kolay geliyor. Kendi dondurma kutusunu alıyor ve telefonunu çıkarıp yanıma yerleşiyor, kolunu benimkine sokuyor. Çocuklar odanın amaçsızca hareket ederken ben sessizce yiyorum.

"Ben iyiyim. Bunu daha önce sayısız kez yapmadım değil." Mırıldanıyorum ve Avery telefonundan başını kaldırmadan başını sallıyor. Gözleri üzerimde olmadan konuşmak daha kolay.

"Biliyorum, sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin. Bu benim için. İyi bilmeye ihtiyacım var ve burada olmak beni rahatlatıyor. Bu aile olmanın parçası, Lips." Nazikçe açıklıyor, her zamanki ateşinden eser yok.

Başımı sallıyorum ve sandalyeye geri yaslanıyorum. Bunu onun için yapabilirim. Onun için yapamayacağım bir şey olduğundan emin değilim.

Dördüncü kaşıktaki vücudum rahatlıyor. Onuncu kaşıktaki tekrar Lips oluyorum.

Saatler süren gergin sessizlikten sonra Ash ve Blaise benimle birlikte yatağıma tırmandılar. İkisi de bana vermiyor, Blaise'in göğsü sırtımı Ash'e bastırıyor, Ash'in yüzü gömülüyor. İkisi de bana dokunuyor, sanki hâlâ burada, bütün ve sarsılmaz olduğuma dair güvenceye ihtiyaçları varmış gibi.

Harley kanepede yatıyor çünkü uyumayacağını biliyor. Şafağa kadar kapıyı izliyor.

ON İKİNCİ BÖLÜM

OTELE VARDIĞIMIZDA ASH, AVERY'NİN ATTICUS İLE AKŞAM YEMEĞİ RANDEVUSUNA EŞLİK ETMEKTE ISRAR EDİYOR ve bence kabul etmesinin tek sebebi bunun gerçek bir randevu olmamasından korkması.

Bu bana duş almak ve tıraş olmak için biraz zaman veriyor, yani partiye hazırlanmak için *her şeyi*. herkese kıyafet kuralının iç çamaşırı ve külot olduğunu söylemedim.

Çakal ev sahibi ve Harley'i ona yumruk atması için kışkırtmaya çalışıyor. Midem kurşunla doluymuş gibi hissediyorum çünkü başarılı olabilir.

kıyafetlerinin olduğu çantaları odalarında bırakıyorum ve saat onda hazırlanmaya başlamak için kendimi banyoya kilitliyorum. Blaise benim için saçımı yıkamayı teklif ediyor, hatta Harley'nin beni sabunlamasına yardım söylüyor ve ben bakire bir aptal gibi kızarınca Harley ona küfrediyor. Çok baştan çıktım. Islak, çıplak ve onların arasında sıkışmış.

Merhametli Tanrım.

Aynanın önünde havluya sarınmış bir şekilde durmuş makyajımı yapıyordum Avery kapıyı çalıp bana katıldı.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve o da kızarıyor.

"Sanırım bunun gerçek bir randevu olmasını istedi. Benimle aşağı indiğinde Ash' kolunu kırmak ister gibi baktı. Son iki saat boyunca onların atışmalarını izledim."

"Neden Ash'e gitmesini söylemedin? O söylerdi." Belki de. Tamam, şüpheliyim.

Avery, Atticus'şöyle bir bakıp "keşke çıkaran ben olsaydım" emin olduğum göz alıcı ve zarif kırmızı ipek elbisesini çıkarıyor. "Belki de kovalanmak istiyorum. Belki de onun benim için çalışmasını hak ettiğimi düşünüyorum. Yıllardır onun için bir tepsideyim ve o beni çevirdi."

Belkiler yok; erkek onun için *sürünebilir*. Ama kız kıza konuşmakla ilgili bir şey öğrendiysem, o da soru sormak ve en iyi arkadaşınızı inciten herkesi sindirmeyi teklif etmektir. "Daha önce neden ilgilenmediğini hiç söyledi mi? Yaş farkı onu olabilir. Yani, belki de senin on sekizine biraz daha yaklaşmanı bekliyordu, böylece kendini bir sürüngen gibi hissetmeyecekti."

Avery mırıldanarak duşa giriyor ve her zaman yaptığı gibi cildini keseliyor. Ne kadar sert olduğunu görünce irkiliyorum. "Birinci sınıfta onunla bu konuda konuşmaya çalıştım. Gelecekte bir şeyle ilgilenirse bekleyebileceğimi söyledim. Beni reddettiğini söyledi. Bu kalbime saplanmış bir bıçak gibiydi. İşte o zaman Rory'yle görüşmeye başladım."

Ben de öğürüyormuş gibi yapıyorum. "Onun adını söyleme! Onun varlığını unutmak üzereydim. Bugünlerde ne yapıyor acaba?"

Avery duşu kapatırken bana sırtıyor. "Ash mutsuz olduğundan ve benden çok uzakta olduğundan emin olmak için ona göz kulak oluyor. Görünüşe göre omurilik yaralanması yürüme yeteneğinden daha fazlasını etkilemiş."

Ahh, mükemmel. Tecavüzcünün daha fazla hak ettiği bir şey yok.

Avery ve benim giymemiz için aldığım iç çamaşırlarının bulunduğu çantaları açtığımda mutlu şekilde iç çekiyorum ve sonra daha az sevinçle tekrar iç çekiyorum. Kendini bir havluya sarıyor ve çantanın içine bakıyor.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Diyor ve ben başımı sallayınca kıkırdıyor. "Ash kızgın." Daha da sert gülerken nefesi kesiliyor.

Aptal ayıcığın içine girmek için kıvranmaya başlıyorum ama onu vücuduma oturtmak çok zor. Dantelden yapılmış ve bembeyaz, ama çok fazla askısı ve beyaz bir gerdanlığı var. Bir meleğin giyeceği bir şey gibi görünüyor.

"Kurallara sadık kalarak ikimize de mümkün olan en fazla korumayı sağladım." Birçok kayıştan birini yanlışlıkla derime geçirirken homurdanıyorum ve nefesimin altında acımasızca küfrediyorum. Acımıyor ama bu aptal şey yüzünden çok sinirleniyorum. Avery bana kıkırdıyor ve acıyarak yaptığım dağınıklığı ustalıkla düzeltiyor. O kendininkini çok daha kolay takıyor ve ben de bu kadar zarif olduğu için ona ters ters bakıyorum. Ve *esnek*.

"Ayakkabıları giymek zorunda mıyız? Ben pek 'savaş botu' tarzında bir kız değilim."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Sanki düz ayakkabı giymektense bileğini kırmayı tercih ettiğini fark . Parti , bir depoda ve muhtemelen birkaç bin kişi katılacak. Topuklu ayakkabıyla ölürsün ve Ash'e kendini taşıtmamak için *onu* giyeceksin. İhtiyaç duyacağı terapiyi düşünsene."

Avery homurdanıyor ve gerçekten olduğu gibi şımarık bir velet gibi kaşlarını çatıyor. Ona biraz alaycı bir tavırla sırtıyorum. "Minnettar olmalısın, *tamamen* beyaz olan botları bulmam ne kadar sürdü biliyor musun? Çok uzun zaman."

Avery sanki onu ölümcül bir şekilde yaralıyormuşum gibi tekrar iç geçiriyor ve Ash homurdanmadan önce banyo kapısında sinirli bir gümbürtü duyuluyor, "Bu lanet bir şaka, değil mi? Partiye daracak donla gitmeyeceğim."

Avery'nin gözleri fincan tabağına döndü. İkimiz de bornozlarımızı sonra kapıyı açıyorum.

Ash ikimize de kaşlarını çatmış ve onun için bıraktığım 'kıyafetleri' giymiş. Kesinlikle iç çamaşırı değil ama iç çamaşırı. Üzerinde sade bir çift beyaz boxer külotla duruyor ve ben kendimi tutamayıp aşağıya bakıyorum çünkü lanet olsun, *işte o efsanevi dev aleti*. Ereksiyon olmadan bile kocaman. Sikeyim. Fuuuuuuuuuck.

Yutkunuyorum.

"*Benimle dalga* mı geçiyorsun, Mounty?" Avery tıslıyor ve sonra kız kardeşi beynimin kulaklarımdan eriyip gitmesini izlerken tam anlamıyla burada durup ateşli erkek arkadaşımın sikine baktığımı hatırlıyorum.

Boğazımı temizliyorum ve kızarmamı görmezden gelmeye çalışıyorum. "Size tek gidebileceğimi söylemiştim. Hepiniz gelmek için ısrar ettiniz. İçeri girmek için bu "

Ash nefesinin altından homurdanıyor ve beni kollarından birinin altına sıkıştırana kadar çekiyor. Terlemeye başlıyorum çünkü dev çok yakınım. O fark etmiyor. "Sanki tek başına lanet külotunla dolaşmana izin verecekmişiz gibi. Kız kardeşimi içine soktuğun şeyi görünce ne kadar terapiye ihtiyacım olacak?"

Avery telefonunu eline alır ve bornozun altında onu saklayabileceği bir yer olmadığını fark edince kaşlarını çatır. "İhtiyacınız olan miktarı karşılayabileceğimizden emin değilim. Şu anda ihtiyacım olan miktarı kesinlikle karşılayamayız."

Blaise kendi beyaz boxer külotuyla tökezleyerek odaya girdiğinde de homurdanıyorum, kaşlarını çatıp külotunun kemerini çekiştiren Harley' gülüyorum.

Avery nefesinin altından çantasına doğru ilerledi ve çantasından bir tane çıkardı.

güzelce dikilmiş paltolar. Bornozdaki sıyrılıp geçirdiğinde Harley'nin kaşları çatılır ve hırıltıya dönüşür. "Ne. Ne. Sikeyim. Mounty."

İçimi çekiyorum ve bir elimi uzatıyorum, diğer elimle kendi bornozumu sıkıca kapatıyorum. "Bak. Bu bulabildiğim en mütevazı iç çamaşırı ve bikini giydiğinden daha fazla örtünüyor! Tamamen beyaz. Elimden geleni yaptım ve *bir kez daha* yalnız gideceğimi söyledim. En azından kasıkları kapalı."

Harley'nin gözleri benimkilere kayıyor ve Avery'nin göğüs dekoltesini tamamen gösteren ve vücuduna ikinci bir deri gibi yapışan beyaz, vinyl, yular yakalı oyuncaktan uzaklaşıyor. İki vinyl şeridi göğüslerinin üzerinde yerinde tutan küçük bir zincir var ve biraz gergin görünüyor. Eğer o zincir koparsa partideki her bir erkek dağlı bu gece ölebilir.

"Peki sen bu boktan gösteride ne giyiyorsun?" Harley tersliyor ve bornozu daha da sıkı sararken ona ters ters bakıyorum.

"Oraya varana kadar sana göstermeyeceğim. Oraya huzur ve sessizlik içinde gitmeyi tercih ederim."

Harley bana gözlerini deviriyor ve telefonunu botuna sokmak için belinden eğiliyor. Lanet olsun, o kıcı *ısırılabilir*.

Ash homurdanarak Avery'nin paltosunu giymesine yardım ederken, gözlerini somurtkan bir şekilde yere dikmiş olan Blaise kendi gözlerini benden ayırmıyor ve ondan kesinlikle uzak duruyor. Sırıttırıyor ve göğsü beni sıkıştırana kadar beni duvara sıkıştırıyor ve o sararken nefes alamıyorum. "Bana bir göz at, küçük Yıldız. Huysuz heriflere söylemem."

Arsız herif böbreklere yumruk atmayı hedefliyor. Aşağı bakması cübbeyi uzatırken bile ona kaşlarımı çatıyorum.

Gözlerindeki bakış beni lanet bir su birikintisine dönüştürüyor.

Dudağını ısırtıyor ve beni öpmek için.

"Benim yanımda ondan uzak dur, Morrison! Sana az önce ne gösterdiğini biliyorum ve eğer şu anda ereksiyon halindeysen, onu keserim!"

Ayrılıyor ve ben kızarıırken Blaise bana sırıttırıyor. Kıyafetimi diğerlerinden korurken Avery'nin paltolarından birini giymeme yardım ediyor ve sonra beni arabasına kadar götürüyor. Arkada Ash ve Harley'nin arasına oturuyorum ve iç çamaşırlarımı mahvetmemek için gözlerimi ön camdan ayırmıyorum. Blaise'in öpücüğü zaten mahvetmişti.

Blaise'i rıhtıma ve Onikiler'in arabalarını park dev tekne kulübesine yönlendirmek zorundayım. Çitlerdeki güvenlik görevlisi içeri bakıyor ve beni görünce saygıyla başını eğiyor. Avery bu konuda kıkırdıyor ve Harley mırıldanıyor, "Size söyledim çocuklar, bu çok garip."

Lynx'e ait olduğunu tahmin ettiğim bir Rolls Royce ile Crow'a ait olması gereken bir Bentley'nin arasına park ediyoruz. Hepsi arabadan inerken çocuklar onlara takdirle bakıyor. Kalp yavaşlatmak ve sinirlerimi yatıştırmak için kendime bir dakika veriyorum.

Harley açık arabanın kapısına yaslanıp beni, diğerleriyle hangi arabanın daha güzel olduğu konusunda tartışıyor. Onların dikkatinin dağılmasından faydalaniyorum ve dikkatlice dışarı kayıyorum. Derin bir nefes alarak paltomu çıkardım ve arka koltuğa bıraktım. Arabanın kapısını kapatmak için Harley'i avucumu sırtına koyarak itiyorum ve o da iç çamaşırını görmek için bana dönüyor. Çenesi düşüyor, afallıyor ve sonra acımasızca küfrediyor.

"Hayran değil misin?" O benden uzaklaşırken ben yakınıyorum.

"Körfezin kenar mahallelerindeki rıhtımlarda boxer'dan başka şey giymeden dolaşıyorum ve şimdi seni dediğin şeyle görmekten zevk bile alamıyorum çünkü Avery ne kadar *hayranın* olduğumu görürse beni hadım eder."

Oh.

Doğru.

"Siktir." Ash arkamızdan cırlıyor ve Harley'nin sözlerinin beni soktuğu sersemlikten irkiliyorum. Avery elleri kalçalarında, çıkarmış ve elinde telefonuyla kötü kötü sırtıyor. Ash'in yüzü soğuk maskesine bürünüyor ve geriye doğru bir adım atıyor. "Hayır, hayır Avery, devam et." Ash tersliyor ve Avery öldürülüyormuş gibi inliyor.

Blaise kahkahalarla kükrüyor, tüm bu durumdan tamamen memnun. "Güzel, değil mi? Aves, Mounty'nin sikime ne yaptığını görmene aldırmam, birlikte yürüyebiliriz."

"Siktir. Defol." Ona tısladı ve kolumu tuttu. "Siz içinüz hormonlarınızı dizginlemeyi öğrenene kadar arkamızdan yürüyebilirsiniz. Daha önce görmediğiniz bir şey değil."

Onlara sırtıyorum ve Avery ile yürümek için dönüyorum, ayıcığın arkasını gösteriyorum. İniltiler duyuyorum ve iyi bir önlem için kıcımlı biraz oynatıyorum.

"Bu taraftan Aves, konuşmayı bana bırakmayı unutma."

Kapıdaki ŞAPKA hepimize bakıyor.

Onu tanımıyorum, belli ki yeni biri ve Avery'ye bakma şeklinden *hiç* hoşlanmadım. Bunun olacağını biliyordum! Hepsini uyarmıştım ve eğer ona bakmayı kesmezse Ash onu dövecek, sonra Harley anlaşılmayı mühürleyecek ve Blaise onları neşeyle izlerken boğazını kesecek.

"Eğer bu partiye gizlice girmeye çalışıyorsan, yanlış rengi seçmişsin. Kurt arkadaş getirmez. Asla."

Avery alaycı bir şekilde kıkırdıyor, sesi cam kırıkları ve açık arterler gibi. Sırtıyorum ve öne doğru bir adım atıyorum. "Geçmemize izin vermelisin. Vermezseniz pişman olursunuz."

Omzumun üzerinden adamlara bakıyor ve homurdanıyor. "Ben lanet Çakal'la birlikteyim. Üç güzel çocuğun beni korkutacağını mı sanıyorsun? Hepiniz para kokuyorsunuz ama para sizi buraya sokmaz."

Tekrar duraklıyor ve gözleriyle Avery'yi yavaşça tarıyor. Onun hakkında bir değerlendirme yapmakla o kadar meşguldür ki arkasında beliren kas duvarını fark etmez. Avery'nin vücudu yeni geleni içine çekerken kaskatı kesiliyor, tek korku belirtisi bu ve ahmak bu tepkiyi onun hakkında yaptığı değerlendirmeye bir yanıt olarak algılıyor.

"Belki sizi içeri alırım, o küçük zengin amcığı bu gece için bana bırakırsınız ve geri kalanınız geçebilirsiniz."

Illi ile gözlerimi kilitliyorum ve "Kimse Avery'ye amcık diyemez Illium. *Hiç kimse.*"

Döndüğünde üzerinde sadece beyaz bir boxer külot ve beyaz savaş botları olan Kasap'ın kendisine gören ahmak altına işiyor. Ayrıca vücudunda birkaç bıçak, bir silah ve kendine özgü et satırı da var ama şahsen ben tehlike anlamına gelen şeyin sırtış olduğunu biliyorum.

Öne doğru eğilip enayinin cebine uzanıyor. Avery bana bir kaşını kaldırıyor ve karşılığında benim gülümsemem kendini bir hal alıyor.

"Patronun sana bu küçük meşaleyi neden verdi biliyor musun?" Illi meşaleyi çıkarıp adamın yüzüne doğru sallarken mırıldanıyor. İçimden sessizce gülüyorum.

Avery aklını kaçırarak.

"Bu- bu tanımlamak için-" Adam sözlerini öyle bir geveliyor ki Illi omzuna vurup sözünü kesiyor.

"Evet. Başka türlü ortaya çıkmayan izleri bulmak için. Bu gece kullandın mı? Birine salladın mı yoksa daha çok büyük adam tipi misin? Hayır, sen küçük kızlara tecavüz etmeyi seviyorsun. Silahımı kullanmayı seviyorsun."

ucuz küçük Çakal serserisi, sana isteksiz bir amcık bulmak için. Senin tipin hakkında *her şeyi* biliyorum." Illi feneri yaktı ve yanağına tuttu.

Kurt amblemi parlıyor.

Bunu gördüğümde irkiliyorum çünkü onu işe aldığımda bundan ona bahsetmemiştim. Ondan bunu yapmasını isterken kendimi rahat hissetmedim ve şimdi Harley bana kızacak. *Hay sikeyim.*

Ahmak yine sözcükleri acınası bir şekilde geveliyor: "Senin Kurt'a ait olduğunu biliyorum.

Herkes yapar. Ama-ama-"

Illi fenerin ışığını bana doğru tutuyor ve benim parlamaya başlayınca Avery'nin nefesi kesiliyor.

"Siktir!" Adam çılgılık atıyor ve kaçmaya çalışırken Illi onu tam karnından bıçaklıyor ve bıçağı iyi bir önlem için biraz döndürüyor. Elinin bıçağa doğru hareket ettiğini bile görmedim; o kadar iyi.

Adam sıkışmış bir domuz gibi ciyaklarken kaşlarını kaldırıp ona .

"Ne? O yaşayacak! Kimsenin küçük dostuna hakaret edemeyeceğini söylemiştin, ben de bunun bir daha asla olmamasını . *Bir şey* değil! Sana sarılırdım ama açıkçası seni o şeyin içinde görmek kız kardeşimi çıplak görmek gibi. Bu çok rahatsız edici ve bunu bir daha asla yapmayalım."

Gülüyorum ve Avery'nin elini tutarak onu ileri doğru çekiyorum ve omzumun üzerinden çocuklara bakıyorum. Hepsi Illi'ye derin güvensizlik, nefret ve biraz da ihtiyatla bakıyor. Onları ; az önce bir adamı bıçakladı.

"Demek bu Illi. O bir hazine."

Illi kıkırdıyor ve sanki seksen yaşında bir kadınmış da kurabiyelerini tatmaları için onları ikna etmeye çalışıyormuş gibi parmaklarını oynatıyor. Harley ona kaşlarını çatıyor, artık onun yanında midesi bulanmış gibi görünmüyor ki bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum. Blaise omuz ve bana gülümsüyor, bana güveniyor. Oh, benim tatlı saf rock tanrım.

Sonra Ash var.

Illi'yi mesafeli bir bakışla inceliyor ve sonra bana bakıyor. "Kasap bu mu?"

Başımı sallıyorum ve çıkmasını bekliyorum.

"Senin koruman altındayken Kurt'a ya da kız kardeşime dokunan olursa, sana ne dedikleri umurunda değil, kasaplığı ben yaparım."

Harley kuzenine aklını kaçırmış gibi ama aynı zamanda çok *etkilenmiş* gibi bakıyor. Biraz bayılıyorum çünkü sadece Ash, son kurbanı hâlâ ayaklarımızın dibinde kanlar yatan bir adamı tehdit edebilir.

Illi ona sırtıyor, gözleri gururlu bir baba gibi parlıyor. "Joseph Beaumont'un oğlundan da farklı şey beklemezdim."

DEPO insanlarla dolup taşıyor, müzik o kadar yüksek ki tekrar nefes almayı öğrenmek bir saniye sürüyor ve bedenler bize doğru yaklaşırken Avery elimi tutuyor.

Illi önden gidiyor ve biz merdivenli platforma varana kadar siyah ışıklar bana vuruyor, dövmelemlerim anında parlıyor ve kalabalık Kızıldeniz gibi ikiye ayrılıyor. Avery birbirine bağlı ellerimizi kaldırıyor, sonra koluma bakıyor, çeviriyor ve dövmelemlerime hayretle bakıyor. Yüzünü tam olarak okumak için çok karanlık ama bunun için beni azarlayacağını biliyorum.

İkinci kat sadece davetlilere açık ve alt kattan daha güvenli. Illi'ye herkesin geleceğini söylediğimde, biz toplantıdayken Blaise, Ash ve Avery'ye göz kulak olmaları için birkaç adam ayarlamıştı. Onlarla barda buluşana ve kafalarını bana doğru kadar bu konuda temkinliyim

Sahte , korku dolu bir saygıyla. Gözleri Avery'ye hiç dokunmuyor ve Illi onlara onu hayatları pahasına korumalarını işaret ettiğinde bunu isteyerek kabul ediyorlar.

Illi'ye ona ne kadar borçlu olduklarını sormak bir not aldım.

Avery'nin yanağını öpüyorum ve elini güven verici bir şekilde sıkıyorum, o da kolayca karşılık veriyor. Ash ve Blaise Harley'e kaş göz yapıyor ve biz uzaklaşırken dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyorlar. Harley kolunu belime doluyor ve beni vücuduna çekiyor. Asansöre binmeden önce ona elimden gelen güvenceyi vererek izin veriyorum.

odaya girip çıkmanın tek bir yolu var, o da servis asansörü. Asansörü koruyan haydut Illiyi görünce irkiliyor ve bizi asansöre bindirmek için kendini paralıyor. Kafese benzeyen kapı kapanırken Illi sırtıyor ve ona el sallıyor, biz de dayanılmaz bir yavaşlıkla ilerlemeye başlıyoruz.

Harley'nin bedeninden uzaklaşıyorum ama elini tutmaya devam ederek son bir derin nefes alıyorum.

"Illi, bir dakikaya ihtiyacımız var." Mırıldanıyorum ve dövmeli kas yığını sessizce köşeye doğru ilerliyor, ayakkabılarına bakıyor. Harley'nin ondan hoşlanmamasından nefret ediyorum çünkü o aslında iyi bir adam, sadece biraz berbat ve tehlikeli. Benim gibi. Söylediğimiz her kelimeyi duyacak ama bize biraz alan açmaya çalışıyor ki bu da onun için çok iyi bir şey.

Harley'nin eli sıkışıyor. "Kuralları biliyorum, kaybetmeyeceğim."

"Sizi kışkırtmaya çalışacak. Bize ne giydirdiğine baksana. Onu görmezden gel ve bu gece seninle eve gideceğimi ve senin yatağında uyuyacağımı unutma. Ben seçimimi yaptım ve seçimim değil."

Harley başını sallıyor ve avucunu kalbimin üzerine bastırıyor. "Bıçağın mı? Yoksa bu gece insanları bıçaklayacak olan tek kişi Illi mi?"

Ona Illi dedi, Kasap değil. Bunu iyiye işaret olarak alıyorum. Illi sessizce kıkırdıyor ve ben ikisiyle de alay ediyorum. "Çizmemde bir tane var ama Illi'ye güveniyorum. Onu daha önce satır görmüştüm, bu işi kontrol altında tutuyor."

Harley kaşlarını çattı ve ellerini benden çekti. Omzunun üzerinden Kasapa bakıyor ve şöyle diyor: "Onun önünde kime satır fırlattın lan sen? Tanrı aşkına."

Illi sırtıyor ve asansör durduğu anda arkamdaki yerini alarak geri adım atıyor. "Karımı kurtarmak için Akbaba'nın kötülük yuvasına girdiğimizde küçük Kurt'un boğazına bıçak dayayan adama fırlattım. Onu boğazından yakaladım ve amcık filmlerdeki gibi üzerimize kan fışkırttı. Çok havalıydı ve küçük Wolfie ona nasıl göstereceğime dair söz verdirtti. Bu arada gösterdim, yüzden onu mutfakta kızdırma."

Harley, Illi'ye başıyla selam verip, "Tamam. Sen yeterince iyi bir adamsın," diye mırıldanırken kapılar gıcırdayarak açılır.

Illi kahkahalarla kükrüyor ve birlikte toplantı odasına giriyoruz.

Vay anasını.

Umarım ne halt ettiğimi biliyordumdur.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ONIKILER'IN MASASI YUVARLAKTI VE BEN DE HEMEN COYOTE'LERİN ARASINA OTURMAK İÇİN YERİMİ SEÇTİM. ve Ayı. Oturmadan önce Illi Luca'dan bir ceket kapıyor, sağ örtünmeme yardım etmeye fazlasıyla istekli ve Harley de içine girmeme yardım ediyor. Hatta ceketin fermuarını benim için sonuna çekerken, gözleri odadaki her erkeğe dik dik bakmamaya çalışıyormuş gibi seğiriyor. Koruyucu dürtülerini kontrol ettiği için onunla garip bir şekilde gurur duyuyorum. Sonra benimkiler diğer uşaklar, dalkavuklar, muhafızlar ve aşırı korumacı kocalarla birlikte duvarın yanında nöbet tutmaya başlıyorlar.

Sadece aşırı korumacı bir koca var ve erkek arkadaşımın Lynx'in kemiklerini kırmaya çalışacağını düşünüyormuş gibi Harley'e dik dik bakıyor. Kaşlarımı çattım ve sonra kadının kendisinin de Harleye, ayaklarının dibinde diz çöküp sikine tapınacakmış gibi baktığını gördüm.

Sikeyim.

Tam ihtiyacım olan şey.

Etrafıma bakıyorum ve hâlâ Yaban Domuzunu beklediğimizi görüyorum. Çakal tam karşımda oturuyor ve ben ona doğru bakmayı reddediyorum. Üç parçalı bir takım elbise içinde kusursuzca giyinmiş. Sadece Tilki ve Çakal gerekli iç çamaşırlarını giymiş, diğer herkes soyunmadan içeri girebilmek için Çakal'a yaklaşmış.

Arabadaki tartışmasından sonra onunla konuşmayı reddettim, yüzden iç çamaşırı olsun. Yirmi yaşında benden sonraki en genç üye olan Coyote'ye kaşlarımı çatıyorum, o da bana sırtıyor.

"Neden olmasın ki? Bundan sonra am avına çıkacağım, zindanımdan çıkmayalı uzun zaman oldu."

Nefesimin altında ona kıkırdıyorum. O grubun hacker'ı, dünyada bu adamdan korunabilecek hiçbir dijital bilgi yok ve teknoloji konusunda sertifikalı bir dahi. Bir gün daimi olduğunda, güvenlik sistemimi kurması için bu herifi tutacağım.

"Birlikte geldiğin seksi parça kim? Ekibinin bir parçası mı?" Çakal devam ediyor ve ben ona bir bakış atıyorum.

"O benim." Düz bir tonla söylüyorum ve Karga'nın masanın karşısındaki bakışlarıyla karşılaşıyorum. Çelik grisi gözleri beni keserken nefesim kesiliyor. O da Çakal kadar tehlikeli ve şu anda hayatımızda fazladan bir saçmalığa ihtiyacım yok.

Bir dakika sonra başını bana doğru eğdi ve "Korumam yeterli oldu mu?" diye sordu.

"Beklediğim gibi örnek teşkil ediyor." Dedim ve neredeyse dostça başını salladı.

Yaban Domuzu sonunda giyinik bir halde, gür sakallı ve her tarafı yamalarla kaplı üç dev motorcuyla birlikte geliyor. Ekibi isteyerek bir bar kavgasına gireceğim türden değil ve Illi ile Harley'nin yanında durduklarında pek memnun olmadım. Hay sikeyim.

Çakal toplantıyı başlatıyor ve ben de ona bakmak zorunda kalıyorum. Bakışları benimkinde sabit kalıyor ve sahiplenme takıntısını artık diğerlerinden saklamaya çalışmıyor. Tam ihtiyacım olan şey. I

Çünkü Harley'i öldürmesi için okuluma bir adam göndermek bardağı taşıran son damla oldu. Bunu düzeltmek için zayıtsız bir yol bulmaya çalışmaktan bıktım.

Ben savaşa gidiyorum.

Çakal, büyük oyuncuların bölge savaşları ve polislerin dahil olmasıyla ilgili bazı çekişmelerden bahsediyor ve ben de ağzımı sıkı sıkıya kapalı tutuyorum. Kimse bu konulardaki fikirlerimi umursamıyor ve ben de onlara herhangi bir tavsiyede bulunacak kadar umursamıyorum. Sadece rahat bırakılmak istiyorum. İşler oldukça hızlı bir şekilde ve ben de arkama yaslanıp Karga'nın Çakal'ı her seferinde yere sermesini keyifle izliyorum. İmparatorlukları büyüklük açısından birbirlerine rakip olsa da, Çakal'ı susturan genellikle Karga oluyor.

Eğer korkunç, soğukkanlı bir adam olmasaydı, Karga'yı gerçekten severdim.

Sonunda Öküz konuşur ve diğerlerini , "Akbaba'nın öldüğü ve katilinin burada bizimle birlikte durduğu, içimizden biri tarafından korunduğu gerçeğini konuşmayacak mıyız?"

Donup kalmıyorum ya da ürkmüyorum. Sadece bakıyorum.

"Kendini açıklayacak mısın Kurt?" Çakal alay ediyor ve sonunda ona bakıyorum. Bana seslenirken kendini beğenmiş ve çok kibirli ama siktir et onu.

"Hayır. Yapmayacağım. Kasap'ın dair kanıtınız yoksa, devam edin."

Engerek bana dudak büktü, "O bir üyeyi öldürdü. Eğer bunu görmezden geleceksen, Onikiler kurumunun yüzüne tükürüyorsun demektir. Belki senden de kurtulmamız gerekiyordur."

Elimi kaldırıyorum çünkü Illi'nin korumam altındaki insanlara bıçak fırlatmaya ve ateş etmeye başlamak üzere olduğunu biliyorum ve Harley'nin aklından neler geçtiğini bilmek bile istemiyorum. Hay sikeyim.

"Illi'yi uzun tanıyorum ve yıllardır onun göreve başlaması görüşmeler yapıyoruz. Akbaba'nın ölümüyle hiçbir ilgisi olmadığını söylediğinde ona inanıyorum. Eğer herhangi biriniz onun suçlu olduğuna dair bir kanıta sahipse onu seve seve ederim." Apaçık bir yalan, asla satmam ve da bunu biliyor, ancak suçuna dair hiçbir kanıt olmadığına da yemin etti, bu yüzden bu yalanı söyleme riskini göze alıyorum.

"Yıllardır insanlara o zavallı Fransız sürtüğüne yaptıkları için Akbabayı öldüreceğini söylüyordu, tabii ki yaptı!" Engerek tersliyor ve ben yine elimi kaldırıyorum, ancak bu konuda sessiz kalmanın Illi'yi öldürüyor olması gerektiğini biliyorum.

"Aynen öyle. Bunu yıllardır söylüyorsa, neden şimdi? Neden Akbaba'nın işi büyüyene, koruması güçlenene ve binlerce kız daha satılana kadar bekledi? Onu öldürmek istedi ama On İki'yle uğraşmak istemedi. Şimdi Akbaba'nın ölümü benim lehime oldu ve sonunda benden biri olmak için şartlarımı kabul etti. Yani Akbaba'nın ölümüne sevindiğimi söylemiyorum ama elde ettiğim sonuçtan çok memnunum."

Ayı mantığının doğru olduğunu düşünerek başını sallıyor ve bir an için kazandığımı sanıyorum. Hayır.

Tabii ki hayır, Çakal ona açıkça meydan okuduğum için bunun peşini asla bırakmaz.

Sanki bu en sevdiği oyunmuş gibi bana sırtıyor, beni köşeye sıkıştırıyor ve kırılacağımı umarak beni büküyor. Öyle olduğunu biliyorum. "Bunu makul bulmuyorum. Çoğunluk kuralları, Wolf, ve eğer iyiliklerini çağırmayacaksan burada çoğunluğu edemezsin."

İyiliklerim. Onları kullanmam için beni zorlamak istiyor. O bile gerçekte kaç tane bilmiyor ve bu gece kullanmam gerekenden fazlasını kullanmak istemesem de kullanacağım. Sadece altı oya ihtiyacım var.

"Boş ver iyilikleri, benim oyum Kurt'a." Yaban Domuzu homurdanır ve Çakal'ın kafası ona doğru döner.

Kabul ediyorum, ben de biraz şaşırdım. Muhtemelen beni desteklemesini bekleyeceğim son üyelere biriydi.

Omuz silkiyor. "On İki'ye sadık olmaktan başka bir şey ve ondan istediğim her işi kabul etti. Eğer onu ekibinde istiyorsa, öyle olsun; eğer sadık olmazsa bıçaklanacak kendi sırtıdır."

Çakal dişlerini gıcırdatıyor ve "eden başka oy var mı?" diyor.

Nefesimi tutuyorum.

Bir süre sonra Ayı, Tilki, Çakal ve Vaşak bir ses çıkarıyor ya da evet oyu veriyorlar. Sadece bir kişiye daha ihtiyacım var ve tam bana epey borcu olan Öküzden bir iyilik istemek için ağzımı açtığımda Karga, "Evet. Çoğunluk kazandı, Kasap kurtuldu" diyor.

Ona doğru bakıyorum ama gözleri Çakal'ın üzerinde. Küçük rekabetleri benim lehime işledi, *Şükürler* olsun.

"Akbaba'nın işini halletmeye geçmeden önce başka bir sorun var mı?" Çakal tersliyor ve ben de ona gülümseyerek en iyi Avery taklidimi yapıyorum. Ne de olsa kız tam bir buz kraliçesi. Bunu aylardır planlıyordum, Çakal'ın bu odada tanıdığı sessiz, çekingen Kurt'un olmasını biliyordum, artık arkamda korumam gereken bir ailem olduğu için oluşan vahşi, koruyucu Kurt'un değil. Kendimi içeri atıyorum.

"İki şey var. Birincisi; halkıma karşı yapılan bazı tehditlere değinmek istiyorum. Çakal'a Harley Arbour'un benim olduğunu resmen hatırlatmak isterim ve eğer onu karanlık sokaklarda bıçaklamak için daha fazla sokak faresi gönderirse, bunu sadece bana değil, tüm Onikiler'e karşı açık bir ihanet eylemi olarak göreceğim."

Sessizlik.

Sanırım masanın öbür Çakal' damarlarındaki kanın öfkeyle pompalandığını duyabiliyorum ve gözlerindeki hafif parlama onu şok ettiğimin tek işareti.

"Onu neden öldürteyim ki?" Şimdi Karga ve Yaban Domuzu onu dikkatle izliyor.

"Çünkü seni çevirdiğim için kızsınsın. Bir imparatorluk kurmamayı tercih edebilirim ama bu masada seninle eşitim. Halkımın peşine tekrar birini gönderirsen, senin icabına bakmak için iyilik istemek zorunda kalmam. On İki'nin bunu yapmaktan başka seçeneği kalmayacak."

Çakal tartışmaya ya da yaptıklarını inkâr etmeye çalışmıyor, sadece yıllardır beni cezalandırdığı gibi cezalandırmak istercesine bana bakıyor ve bunu eğitim olarak nitelendiriyor. Siktir et onu. Ondan uzak kaldığım iki yıl içinde bir ton şey öğrendim ve bu beni daha tehlikeli hale getirdi. Artık korumam gereken insanlar var.

", senin amın altın kaplama falan mı?" Çakal kulağıma mırıldanıyor ve onu uzaklaştırma dürtüsüne zorunda kalıyorum.

"Kurum ya ayakta kalır, ya da kalmaz." Diyorum ve gerginlik masayı sarıyor. grubun ayaklarını kaydırıldığını, yaklaştığımız kavgaya dalmaya hazırlandıklarını .

"İkinci şey, Kurt?" Yaban Domuzu soruyor, açıkça konuşmayı kendi saflarımızda kan dökülmesinden ve savaştan uzaklaştırmak istiyor.

Eğilip savaş botlarımdan birinin diline tıktırdığım kadife torbaları alıyorum. Yığını masanın ortasına yerleştirmek için ayağa kalkıyorum. On bir çanta, on bir elmas.

"Hepiniz ne biliyorsunuz."

Masadakilerin hepsi aç gözlerle elmaslara bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Güzel. Artık devam edebiliriz."

Deri ticareti hakkında bir saat boyunca tartışmak zorunda kaldım ve tam da tahmin ettiğim gibi hiçbir çözüm bulunamadı. Karga geri adım atmayı reddediyor ve bir noktada sanırım Çakal

fırsatını bulduğunda onu nasıl parçalayacağını planlıyor. Yine benim lehime işliyor çünkü masanın geri kalanı da bunu görüyor.

Çakal dengesiz.

Aramızda uyumlu olma zamanı sayıyor.

Çakal nihayet toplantıyı bitirdiğinde kimse ayrılmak için ayağa kalkmaz. Adamlarından birine bileğini hafifçe ve asansör çalışmaya başlar. Onikiler yavaşça elmaslarını toplar ve biz beklerken onları bir kenara koyarlar.

Derin bir nefes alıyorum.

bölüm son derece tatmin edici olacak ama aynı zamanda Harley'nin görmesinden en çok endişe ettiğim bölüm. Liam ve Domnall O'Cronin toplantı odasına girmeden önce onu uyarmadığım, güvenliğinin bedeli konusunda benimle tartışmasını istemediğim için otuz saniye pişmanlık duyuyorum.

İkisi de Harley'i grubun arasında fark etmiyor, ben ayakta dururken gözleri sadece beni görüyor. Avuçlarımı önümdeki masaya koyup öne doğru eğilerek lanet olası pislik gangsterlere hitap ederken Illi'nin bana ceket almasına çok seviniyorum.

"Bize katıldığın için teşekkürler Liam." Karanlık bir tonda söylüyorum, nefret ve tiksinti açıkça . Domnall onu tamamen göz ardı etmem karşısında seğiriyor ve ben de bunun için kendime zihinsel bir beşlik çakıyorum.

Liam'ın dudakları kıvrılıyor. "Fazla seçeneğimiz yoktu, değil ? Bütün bunlar ne için? Zaten varisimi çaldın, benden daha ne isteyebilirsin ki?"

Bana gösterdiği saygısızlığı görmezden geliyorum ve ona sırtıyıyorum. "Onu ben çalmadım. O beni arayıp buldu. Gerçek sadakat istediğine karar verdi, ailenizin verdiği saçmalıkları değil. Ama bunların hepsi konumuzun dışında. Seni buraya ailenin işinin bittiğini bildirmek için getirdim. Onikiler'in sizinle işi bitti. Toparlanıp yaşayacak yeni bir eyalet bulmanız gerekecek. Alabama'nın yılın bu zamanlarında güzel olduğunu duydum, 'imparatorluğunuzu' orada yönetmeyi deneyin."

Liam'ın yüzü bana bakarken gevşiyor ve sonra gözleri çılgınca masanın etrafındaki diğerlerine kayıyor. Kimse beni düzeltmek için konuşmayınca yüzü yavaşça mora dönüyor.

"Ailemiz nesillerdir burada yaşıyor ve çalışıyor, bizi öylece dışarıda !" Yine kimse hareket etmiyor ya da konuşmuyor, tam olarak benim talimat verdiğim gibi. Bu insanlar üzerinde gücü olan benim. O'Cronin ailesi şimdi. Sırtışım daha da genişliyor.

"Kalmanıza izin vermeye ikna olabilirim. Hatta belki işlerinizi bizimle yürütmeye devam edebilirsiniz."

Domnall sonunda Harley'i görüyor ve donup kalıyor; iri yarı, öfkeli, neredeyse çıplak yeğeninin Kasapın yanında durduğunu görünce vücudu tamamen kilitleniyor; dövmeleriyle, sırtışıyla ve elindeki silah cephaneliğiyle tam bir psikopat gibi görüldüğünden eminim. İkisi de benim rengimde giyinmişti; ikisi de bana

Liam omuzlarını geriye atıyor, küçümseme dudağındaki kıvrımı derinleştiriyor. "Seni *ikna* etmek için ne yapmam gerekiyor? Çocuğu bu kadar çok istiyorsan sende kalsın. Eğer kendini sana sattıysa, o zaman kadar zayıf demektir."

Sikeyim.

Harley'nin ilk adımını duyuyorum ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

Sonra sessizlik, şükürler . Tekrar öne eğilip Liam'ın gözlerinin içine bakıyorum, gözümü kırpmadan.

"Paramı istiyorum. Torununuzun hakkı olan ve ondan sakladığınız mirası istiyorum. Her kuruşunun faiziyle birlikte hesaplarıma aktarılmasını istiyorum. Sana iyi bir getiri sağladığını tahmin ediyorum. O para *benim*."

Domnall yüz hatlarını düzeltme yeteneğini kaybetti ve şimdi açıkça bana bakıyor. Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve Illi bir adım öne çıkıyor. "Kendine dikkat et gangster. Sadece aptal bir adam Kurt'u

kışkırtır ve ben seni onun için parçalamak için can *atıyorum*."

Tekrar oturuyorum, ellerimle ceketimi düzeltiyorum, sanki ipek bir elbiseymiş ve ben de Avery Beaumont'muşum gibi. "Parayı geri almak için bir yargıç satın almayı düşündüm. Kolay, hızlı, basit. Ama küçük güç hamlelerinin işe yaramadığını fark etmeni izlemenin tatminini yaşamak istedim. O para benim ve onu bana vereceksin. Eğer , reddetmeni *savaş* ilanı olarak kabul edeceğim. Eyaletteki son O'Cronin'i de yok edeceğim."

Liam masayı son bir kez daha gözden geçirdikten sonra bana öyle bir bakıyor ki, benden daha az erkek olan birinin kanı kaynar. İyi ki ne bir erkeğim ne de ölümcül, sakın Kurt't daha aşağı biriyim. Benimle aynı fikirdeymiş gibi başımı sallıyorum. "Cuma gününe kadar hesabıma geçmezse seni bulacağım Liam. Hepiniz için geleceğim. Belki yeni başlarım, adı neydi? Aodhan mı? Belki o da bana katılmak ister mi diye bakmaya gelirim. Onu etkilemek için Illi'yi getireceğim."

Domnall oğlunun adını duyunca yüzünü buruşturuyor ve ben de sırtıyorum. Kanca, çizgi ve platin; becerdin olduklarını biliyorlar. Liam sıkıldığı dişlerinin arasından tükürüyor, "Anlaştık."

Mafya üyeleri dışarı fırladıktan kısa bir süre sonra toplantı odası boşalıyor. Illi ve Harley hemen geliyorlar ve ben Harley'nin gözlerinin içine kaçınıyorum. Çakal masanın diğer tarafından bize delik deşik bakarken ailesiyle yüzleşmeme vereceği tepkiyi görmek istemiyorum.

Karga ayağa kalkmak için acele etmiyor ve asansörü işaret edip "Önce bayanlar" dediğinde Çakal'ın bütün düğmelerine bastığını anlıyorum. Bir sonraki toplantıda seni görmek için sabırsızlanıyorum Wolf."

Başımı saygıyla ona doğru eğiyorum ve Harley'e döndüğümde omzumun üzerinden Çakal'la göz teması kuruyor. Hem onu uyarmak hem de iyi olduğumu söylemek için elini nazikçe tutuyorum o da benimkini sıkıyor. Illi homurdanıyor ve kollarını yanında kavuşturuyor, belli ki Çakal'ın hareketlerine sinirlenmiş ve bir saniye içinde Harley için onunla kapışmaya hazır. Bir tür ateşkes sağladıkları için o kadar rahatlamışım ki Harley'nin göz temasını sürdürürken ne halt ettiğini fark etmiyorum ve -

Ve beni bir kaktüsle sikerek ceketin açıyor, omuzlarımdan itiyor ve ellerini üzerimde öyle bir gezdiriyor ki dizlerimin bağı çözülmek üzere. Kafamı kaldırıp Çakal'a sırtıttığını görüyorum ve sonra ağzımı sikmeye çalışır gibi beni öpüyor, yüzüm kocaman ellerinin .

Fuuuuuuck.

Illi kıkırdar ve dirseğiyle Harley'i dürter. "Kız arkadaşını kap. Bundan sonra bir içkiye ve lanet bir sigaraya ihtiyacım var. Hadi gidip küçük rengarenk ekibimizin geri kalanını bulalım."

Harley başka bir sırtıyla dudaklarımdan ayrılıyor, bu bana, sonra kıcımlı tutup beni kollarına alıyor ve bizi asansöre doğru götürüyor.

"Az önce benim için on bir elmas mı harcadın?" Boynuma mırıldanıyor ve tabii ki arkamızdaki psikopat benimle göz teması kurarken bile önceliği bu. Çakal'ın gözlerinde kan ve katliamdan başka bir şey yok ama ben onları sabit ve sakın tutuyorum. Harley kafese giriyor ve kapı kapanıyor.

"Az önce Çakal'a benim olduğu konusunda sataştın mı?" Hâlâ biraz şaşkınlıkla karşılık veriyorum.

"Evet, söyledim. Siktir et onu bebeğim, az önce ne yaptığını onlara anlattın. Ayrıca seni bırakmazsa Kasap'a gidip ona satır attırırız."

Illi kıkırdıyor ve parmağını satırın üzerinde sevgiyle gezdiriyor. Güldüm ve Harley'nin kollarından sıyrıldım.

durmak için. Kendimi daha hafif hissediyorum, sanki Çakal'dan son adımı da ve artık ayaklarımın üzerinde duruyormuşum gibi. Onun koruması olmadan bu kadar yalnız hissetmek dehşet verici ve bir an için nefesimi kesiyor ama sonra Illi'nin şakalar yaptığını ve Harley'nin onlara kıkırdadığını duyuyorum ve özenle inşa ettiğim ailenin bu riske değdiğini hatırlıyorum.

Illi bara geri dönmemize öncülük ediyor ve orada kafayı bulmuş bir Blaise, bir içki tutan ve telefonuna bakan Avery ve çok tedirgin görünen Ash'i buluyoruz. Ben kaşlarımı kaldırarak Blaise'i gösterdiğimde Ash gözlerini deviriyor ve barın diğer ucunu işaret ediyor; orada salyaları akarak onu canlı canlı yemek istercesine izleyen Mounty kızlarından oluşan bir kalabalık var. Illi görünce gülüyor ve parmaklarını oynatarak kalabalığı tek bir hareketle kolayca dağıtıyor.

İçemeyecek kadar heyecanlıyım ama adrenalinin etkisini *bir şeye* ihtiyacım var.

Ash beni dikkatle izliyor, sonra elimi tutuyor ve başını dans pistine doğru eğiyor. Harley benim yerime ona başını sallıyor ve ben de Illi'ye dönüp Blaise ve Avery'yi izlemesini işaret ediyorum. Avery şeytani sırıtışla bana bakıyor ve kokteylini kaldırarak beni selamlıyor. Tamam, çakırkeyif Avery erkeklerin beni seksi erkek sandviçindeki ete dönüştürmesine çok daha sıcak bakıyor. Bildiğim iyi oldu.

Kalabalığın içinde ilerlerken Harley beni Ash'in sırtına bastırıyor. İkinci kat daha güvenli yine de terli, sarhoş, kıvranan Mounty'lerle dolup taşıyor ve siyah ışıklar tenime değmeden hiçbiri aralarında yürüyenin kim olduğunu bilmiyor.

Ash bizi Avery'nin bizi net olarak göremeyeceği uzağa götürüyor ve bu onun iyi bir şey yapmadığına dair ilk ipucum.

İkincisi ise benimle dans etmek için arkasını döndüğünde bana attığı donumu eriten sırıtış. Ash beni öpmek için eğilip kalçalarımı kavrayarak ikimizi de müzikle birlikte sallanırken hareket ettirirken Harley'nin göğsünün kahkahalarla gümbürdediğini hissedebiliyorum. Bu tarz danslarda Harley doğal değil ama kalçalarının sürtünmesi ve dilinin benimkinin üzerinde gezinmesi beni sallanmaktan başka bir şey yapamaz hale getiriyor. Dünyam ve onların tenlerinin benimkine dokunuşuna daralırken dans eden diğer insanlar tamamen kayboluyor. Harley'nin ağzı boynumun tendonlarında geziniyor, ısırtıyor ve emiyor ve bu partiden onurumla ayrılamayacağımdan emin oluyorum.

Buna değer.

Harley'nin elleri belimi kavradığı yerden yukarı kayarak tulumun dantelinin altına giriyor ve ben onun sikine sürtünüp Ash'in ağzına doğru nefes nefese kalana kadar meme uçlarımı yuvarlıyor. Ash iç çamaşırının üzerinden sıırılsıklam olmuş amımı avuçluyor ve ben başımı sallayana kadar bir an duraksıyor, dudaklarından ayrılıp başımı Harley'nin omzuna koyuyorum ve tam bir sürtük gibi inliyorum. Buna bayılıyorum.

Harley omzumu ısıtırken gözleri vücudumda Ash'in bana dokunabileceği bir yer bulana kadar ayakkabıyı çekiştirip kaydırıldığı yere . Ayakkabının kasık çıtçıtlar var ve o kadar çaresizim ki yırtıp açmayı düşünüyorum ama ikisinin de tüm dans pistine bu şekilde çıplak kalmamdan memnun olacaklarını sanmıyorum. Kimsenin bizi fark ettiğini sanmıyorum, barda sevişen bir çift var, bu yüzden kimse umursamıyor, ama ben adamlarımı tanıyorum.

Sanki Ash'e verdiğim selam onun haftalardır gösterdiği kısıtlamayı serbest bırakıyor ve artık elleri olduğu için acımasız davranıyor. Bir parmağını içime sokuyor ve birkaç hızlı pompalamadan sonra bir tane daha ekliyor, ben gevezelik eden bir olana kadar lanet alay gibi ara sıra G noktamın üzerinde gezdiriyor. Ona sert bir bakış atıyorum ama o beğenmiş bir sık gibi bana sırıtıyor ve başparmağı klitorisimin üzerinde en hafif dokunuşla ağlamak istiyorum.

O alay ettikçe ben Harley'nin sikine daha çok asılıyorum ve onun göğsü sırtıma yaslanıyor. Ash'in bu işi uzatmaktan, beni aklımı başımdan almaktan ne kadar zevk hissedebiliyorum ve tam onu itip Harley'den lanet olası işi bitirmesini isteyecekken başparmağını klitorisime sürtüyor ve ben binlerce parçaya ayrılıyorum. Sadece Harley'nin kolları beni dik tutuyor.

Ash içimden okşayarak çıkarıyor ama parmaklarını kullanmıyor.

Beynim tekrar girdiğinde Ash parmaklarını çıkarıyor ve ağzıma sokarken gözlerini kırpmadan bana bakıyor. Tamam. Daha önce hiç tadıma bakmamıştım ama *Tanrım*, bu çok ateşli. Tadını kendi diliyle kovalamak için öne doğru eğildiğinde ve Harley'nin parmakları her ikisinin de yaptığı karmaşanın içine kaydığında daha da sıcak oluyor.

Ash'in ağzının içine doğru nefes alıyorum ve o ayrıldığında Harley'nin çelik tutuşu hafiflediğinden jöle gibi olan bacaklarımı için pazılarını tutuyorum. İkisinin de bir an gerildiği garip bir duraklama oluyor ve sonra Harley'nin parmakları bana doğru hareket başlıyor.

Belli ki beni boşaltmaya çalışmıyor, parmakları sadece kalçalarımın altına aşağı damlayan meniyle oynuyor ve müzik eşliğinde bağırarak için ağzını kulağıma dayıyor.

"Bunu temizliyorum bebeğim, bacaklarında ziyan istemiyorum."

Beynim biraz kısa devre yapıyor çünkü o haklı, Avery'ye sıırıslıkam bir kasıkla dönmek istemiyorum ama burada banyo yok. Bunu, ikisinin de seksilikleri ve elleriyle dikkatimi izin vermeden önce düşünmeliydim.

Beni devasa hoparlörlerden birinin yanındaki oyuk benzeri küçük bir alana taşırlarken direnmek için herhangi bir girişimde bulunmuyorum. Harley'nin Avery'yi görmeden önce beni nasıl prezentabl hale getireceğine dair bir fikir vermesini bekliyorum ama bunun yerine Ash'le yer duruyor ve bakışları belayı işaret ediyor. Ölümcül, seksi bir bela.

Harley'e gözlerimi kısıyorum ama o beni görmezden geliyor, beni öpmek için eğiliyor, kolları kalçalarımı çelik gibi sararken beni Ash'in göğsüne bastırıyor. kıvranmak için yeterince yerim var, yaraklarına sürtünüyorum, ileri ya da geri itmek arasında kalıyorum. İlk defa birden fazla kişiyle seks yapmayı düşünüyorum ve korkmuyorum. Tanrım, bana ne yapıyorlar? Titriyorum ve tekrar , Harley ile öpüşmeyi kesiyorum.

Sonra bana sırtlıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Oh.

Hay sikeyim.

Kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor. Elleri, ayakkabının kasık kısmındaki açıklığı bulana kadar kalçalarımın altına geziniyor ve çıtıtları yırtıp açarak amımı ona gösteriyor. Tanrıya şükür gerçekten her yerimi tıraş etmişim çünkü eğildiğinde nefesinin tenimde dans hissedebiliyorum ve gözlerim fırlıyor.

Ağzının bana dokunmasını beklerken titriyorum. Sonra Ash'in kolları kalçalarımın altına iniyor ve kollarını dizlerime dolamak için eğilirken beni hafifçe öne itiyor. Beni kaldırıp *açıyor* ve amımın Harley'e tam olarak gösterilmesi için beni genişçe *açıyor*. Yanaklarım yanıyor ama ben bu *utanç verici* pozisyona itiraz Harley ben ona bakana kadar dişlerini kalçama sertçe geçiriyor gözlerimi gözlerine sonra ağzını aşağı indirip sanki bunun için açmış gibi amımı yalayıp emiyor.

Dili klitorisimin etrafında dönerken ve Ash'in ellerinde titreyene kadar onunla oynarken gözlerimi açık tutamıyorum, bu yüzden gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve başımı Ash'in omzuna yaslıyorum. Bacaklarımı Harley'nin boynuna dolamak ve yüzüne sürtünmek istiyorum ama ben kıpırdanmaya çalışsam bile o eller . Bunun yerine, beni sabit tutmak için bir elimi Ash'in bileğine doluyorum, diğer elimle de Harley'nin saçlarına onu kendime çekiyorum ve hassas tenime karşı inlediğini hissediyorum.

Lanet olsun, eğer böyle öleceksem kabul ediyorum.

Harley'e bakarsam hemen boşalacağımı biliyorum ve bu inanılmaz işkenceyi durdurmasını istemiyorum. Ağzının bana ne yaptığını düşünemiyorum ve dilini içime sokmak için aşağı indiğinde partinin sağır edici gürültüsüne haykırıyorum, kimse kirli rüyalarından daha akıllı değil

Harley benim için tatmin edici.

Daha fazla dayanamadığımda ve dili beynimi eritmeye çalışıyormuş gibi klitorisimde çalışırken, gözlerimi açıyorum ve deponun dolaşım ışıkları Harley'nin yüzüne vuruyor, o da doğrudan içine bakıyor. O kadar sert boşalıyorum ki, amımı ağzına daha da sokmak için sırtım kamburlaşıyor ve Ash, kuzeninin yüzünde kıvranarak boşalmama izin verecek kadar gevşiyor.

Başım tekrar Ash'in omzuna düştüğünde gözlerim üstümüzdeki balkona takılıyor ve Çakal'ın adamlarıyla birlikte bizi izlediğini görüyorum. Korkulukları tutuyor ve sırtı o kadar dik ki henüz silahını çekmemiş olmasına şaşırıyorum.

Harley ve Ash'in onun orada olduğunu ve beni izlediğini başından beri bildiklerini fark ettiğimde, vücudumun her zerresinde meydan okuyarak ona bakıyorum. Bu onlar için eğlenceli bir halk sikişi olduğu kadar benim de bir iddiamdı.

Çakal'ın yüzünü net olarak göremiyorum ama ışıklar rastgele aralıklarla bize vurmaya devam ediyor ve tam olarak ne görebiliyor.

Ash bacaklarımı yavaşça yere indiriyor, boynumu sahiplenerek öpüyor Çakal'a baktığında kibirli alayını görüyorum; sosyopat Çakal'a aşağı inip benim için onunla dövüşmesi için meydan okuyor. Sanırım Senior tarafından büyütülmek Ashi biraz pervasız yapmış.

Harley ayağa kalkıp benden uzaklaşmadan önce, ayakkabımın tekrar bir araya getiriyor, amımın görünmesini engellemek için çıtçıtları dikkatlice kapatıyor. Çakal'a göz ucuyla bakıp, devasa bir suç örgütünün liderine mağrur bir altın tanrı gibi ölümcül bakışlar fırlattığını görüyorum ve içimden gelen bir dürtüyle sırtındaki sert kasları öpmek için öne doğru eğiliyorum.

Çakal'ın taleplerine daha fazla boyun eğmeyeceğim.

Hayatıma mal olsa bile.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AVERY, AYICIĞIMIN DURUMUNU YA DA AYICIĞIMIN ÜZERİNDEKİ ISLAK NOKTALARI FARK ETMEYECEK KADAR SARHOŞ.

ve hayatımda margarita içtiğim için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Blaise'in dışarı taşınması gerekiyor ve ben düz yürümesini sağlamak için kolumu Avery'nin koluna sokuyorum.

"Erkekleri becer, Lips. Sadece sik onları." Kıkırdıyor ve kıkırdamaları tam bir göbek kahkahasına bile gözlerindeki yaşları fark ediyorum.

Özellikle üçünü becermeyi umuyorum ama bu küçük bilgelik külçesini kendime . "Ne oldu? Atticus yine hıyarlık mı yapıyor?"

Yüzünü boynuma gömüyor ve ben de onun üzerine nefes almamaya çalışıyorum. Ağzımdaki son şey Ash'in kaplanmış parmaklarıydı, bu yüzden nefesimde koklamasını gerçekten istemiyorum. Buna vereceği tepkiyi düşünmek bile istemiyorum!

"Ona şehirde olduğumu söyledim ve o da benim partilerde olması gereken bir kız olmadığını söyledi. Ona nerede bile söylemedim! Benim mükemmel bir porselen bebek olduğumu düşünüyor, belki de bu yüzden benimle yatmıyor."

Beynim karardı ve Ash kafasını çevirip bize baktığında ve hiddet içindeydi. Ona bir *bakış atarak* başımı sallıyorum. Camdan evler ve hepsi bu.

"Telefonuna el koyuyorum. Onu sana gelmeye zorluyoruz, unuttun mu? Kendisi görmek yerine nasıl bir kız olduğunu söylemeye çalışıyorsa, o bir pisliktir. Sabah kendini daha iyi hissedeceksin ve eğer seni konuda kötü çalışırsa, onu bıçaklayacağım. Ya da Illi'ye de sorabiliriz, o bu saçmalığa bayılır."

Avery tekrar gülüyor ve herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldıyor: "Illi'nin bu kadar seksi olduğunu bana söylememiştin! Sence aleti de dövme mi midir?"

Ben kıkırdarken Harley ve Ash'in omuzlarında oluşan gerginliği görüyorum. Yarım saniye düşündüm ama siktir et dedim.

"Karısı Odie bana, aletine yaklaşmaya eden her kızın aletin kendisine ait olduğu konusunda uyarılması gerektiği için aletin altına kendi adını dövme olarak yaptırdığını söyledi. Ciddi olup olmadığından emin değilim ama orada bir piercing olduğunu biliyorum. Ben görmedim! Birkaç dağlı kız bana onunla yattığını söyledi. Odie'den önce yani."

Avery tökezliyor ve ben onu dik tutarken bacağım çok acı veriyor. "Piercing mi?! Sence bana gösterir mi?"

"Avery, *kapa çeneni!*" Ash tersliyor ve arabaya giderken ikisine de kahkahalarla gülüyorum. Avery ona kaşlarını çatıyor ama en azından gözlerinden yaşlar akıyor.

Harley bizi geri götürdü. Blaise kucağımda, ben arkada ve Ash Avery'nin sarhoş saçmalıkları hakkında söyleniyor. İçimden onu, bunu sadece onu için yaptığı konusunda uyarmak geliyor,

ama Avery'nin de bir yerlerden zevk alması gerekiyor sanırım.

Otel odasına döndüğümüzde, çocuklar Blaise'i kanepeye bırakıyor ve Ash, Avery tartışmaya başlamak için peşinden gidiyor.

Ayaklarımı botlardan çıkarıp yatağa götürmek üzere bıçağımı alıyorum ve ikizleri odamıza kadar takip ediyorum. Harley beni belimden yakalıyor ve vücuduna doğru çekiyor.

"Bir şey mi unuttun bebeğim? Bu gece benim yatağımdasın. O hasta herife ağzımı açmadığım için ödülüm bu."

Doğru ya.

Kollarında dönüyorum, esnerken yüzümü çıplak göğsüne sürüyorum, ayaklarımın üzerinde ölü gibi duruyorum. "Onun için yaptığın küçük özel gösteriden sonra bunu hak ettiğinden emin değilim."

Harley beni kollarına aldı ve yatağına taşıdı. "İşte *tam da* bu yüzden bunu hak ediyorum bebeğim."

Doktordan gelen ve hâlâ onu görmem gerekip gerekmediğini soran bir mesajla uyandım.

Ona bir saat sonra geleceğime dair kısa bir mesaj atıyorum ve Harley'nin altından çıkıp duşa giriyorum. Üzerime bir şort ve Harley'nin tişörtlerinden birini geçirirken bir Uber çağırıyorum, sonra kapıda kirazlı Doc'larımı giyiyorum ve yan masadan bir oda anahtarı alıyorum.

"Sabahın bu erken saatinde nereye kaçırıyorsun?" Ash fısıldıyor ve ben bir mil havaya sıçıyorum. Ürkütücü herif. Çoktan giyinmiş ve elinde nefis kokan bir fincan kahveyle orada duruyor. Kahveyi ondan almayı düşünüyorum.

"Doktoru görmeye gidiyorum. Randevum var." Fısıltıyla karşılık veriyorum ve hemen başlayan kızarmayı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ash yanaklarıma bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Seni ben . Dönüşte kahvaltı ."

Tamam, kulağa harika geliyor ama ben Doc'la içerideyken onun arabada bekleme ihtimali pek yüksek değil. Ayakkabılarını alırken bana kahvesini uzatıyor ve ben de kalanını kocaman bir yudumda içiyorum. "Onunla doğum kontrolü ve regl dönemim hakkında konuşmam gerekiyor. Bunun için ön oturmak isteyeceğini düşünmemiştim."

Ash sırtıyor ve anahtarlarını alıyor. "Doğum kontrolünü düşünmene sevindim, Mounty, ve ben alıngan . Avery'nin ilk doğum kontrolünde ona kim yardım etti sanıyorsun? Umurumda bile değil. Şimdi, Maserati'yi mi yoksa Mustang'i mi almak istersin?"

Sikeyim.

Sanırım geliyor.

Maserati'yi alıyoruz çünkü onun anahtarları zaten onda ve Harley'den 'Stang'in anahtarlarını isteyerek bunun yapılacak bir geziyle sonuçlanmasını istemiyorum.

Ash'in en büyük miktarda paraya erişimi olması ve buna rağmen diğer ikisinden araba ödünç alıyor olmamız bana garip geliyor. Bundan bahsettiğimde bana sırtıttı. "Bir araba koleksiyonum var ve bunlardan herhangi birini Mounts Bay'in kenar mahallelerine getirsem, onlara çok yakın nefes aldığı için birini bıçaklamak zorunda kalırım. Onları Avery'nin at çiftliğindeki garajda güvenle bırakıyorum."

Huh.

Avery'nin at çiftliği mi var?

Ash yüz ifadem güldü. "Birinci satın aldı ve o zamandan beri yeniliyor. Joey ve Senior'dan sır olarak saklamaya özen gösteriyor. Atlardan nefret ediyor çünkü o bir

Mikroplardan korkuyor ama arazi çok güzel ve تنها bir yerde. Benim için bir garaj inşa etti ve hepimiz için de odalar yeniliyor. Yakında yaz tatilinde oraya taşınmanız için sizi rahatsız etmeye başlayacak."

Huh.

Belki de Coyote tarafından güvenliğini sağlamam gereken bir evim vardır? Avery'ye sormak için bir not alıyorum

o.

Ash'in yön bulma konusunda şaşırtıcı derecede iyi olması ve Doktor'un evine nasıl gideceğini hatırlaması

yönlendiriyor. Yolda araba yok ve ön tarafa park ediyor, emniyet kemerini çözüyor ve ben bir hareket yapmayınca duraklıyor. Canımı yakan ya da beni endişelendiren şeyleri itiraf etmekten hoşlanmıyorum, alaycı bir şaka yapmayı tercih ediyorum, bu yüzden kendimi toparlamak için kendime saniye veriyorum.

Ash bir süre kıpırdanışımı izledikten sonra bana bakıyor. Şaşırtıcı derecede tarafsız ama sert bir tonla, "İçeri geliyorum. hoşlanmıyorum ve eğer içeride başka biri varsa tek başına içeri girmeni istemiyorum."

Başımı sallıyorum ama için hareket etmiyorum.

"Başka bir şey var mı?" Diyor ve bunu Avery'de kullandığı o yumuşak ses tonuyla söylüyor. Pes ediyorum.

"Şiddetli kramplarım oluyor. Ağrıyı azaltmak için yıllardır ondan doğum kontrol iğnesi alıyorum ama yaramıyor ve Hannaford'da olmak zaten onları zamanında almayı zorlaştırıyor. Başka bir şey istiyorum."

Ash bana kaşlarını çatıyor ve arabanın kapısını açarken omuz silkiyor. "Endişelenmeyi bırak o zaman. Şu işi bitirelim de kahvaltıya gidelim. Bir kahveye daha ihtiyacım var."

Doktor biz merdivenleri çıkmadan kapıyı açtı. "Merhaba, kızım! Gördüğüm kadarıyla yine bir arkadaş getirmişsin.

Biraz daha sosyal olmana ."

Evin içinde koşuşturan çocukların gürültüsünden onu zar zor duyabiliyorum ve Ash odanın içinde hepsine kaşlarını çatmış bakıyor. Doktor'a sessizce mırıldanmadan önce muayene odasına güvenli bir şekilde kilitlenene kadar bekliyorum, "Bu Ash. Maria'ya yardım etmeye çalışan kişi."

Ash'in gözleri benimkilere kaydı. "Denedi de ne demek? Dışarı çıktı, değil mi?"

Hay sikeyim. Yüzümü buruşturuyorum ve Doc alaycı bir ifadeyle Ash'e gülümseyerek omzuna vuruyor. Derin yas tutan bir adam gibi davranmıyor, ama benim gibi onu tanıyorsanız, yüzündeki gerginliği, yıkımının işaretlerini görebiliyorum.

Ben hâlâ doğru kelimeleri bulmaya çalışırken Doktor benim yerime Ash'e cevap veriyor. "Onu dışarı çıkardınız ve size ne kadar teşekkür etsem azdır. Ama o aptal, aşk acısı çeken bir kızdı ve Matteo'ya geri döndü. O artık yok. o gürültücü küçük yaratıklar artık kalan tek şey."

Maske Ash'in yüz hatlarını tekrar kapatıyor ve ona daha önce söylemediğim için kendime lanet ediyorum. Doktor onu bir kez daha okşadıktan sonra söyledi.

"Bir shot için mi buradasın? Geç kaldın, kızım. Umarım bebekler için gelmemişsindir."

Kızardım ve ona dişlerimi sıktım. "Hayır doktor, buraya bebekler için gelmedim. İğne artık işe yaramıyor ve çubuğu istiyorum. Denenecek bir sonraki şey bu, değil mi?"

Mırıldanıyor ve çekmecelerini karıştırmaya başlıyor. "Bebek mi istiyorsun? Hepsini kesip . Bu acıyı durdurmada etkili . Her zaman değil ama bu da bir seçenek."

Yüce Tanrım.

Neden Ash'i tekrar buraya getirdim? Hay sikeyim.

Ben bu konuda çıldırmakla meşgulken, Ash Doktor'a çıkıştı, "Bir şeyi kesmiyorsun.
bir şey çıkmaz."

Doktor ona sert bir bakış atar. "Senin seçimin değil, evlat."

Ash odayı küçümseyerek inceliyor. "Eğer bir şeyinin istiyorsa, onu gerçek doktorların gerçek bir hastaneye götüreceğim, böylece varoşlardaki ikinci sınıf bir hekimin elinde kan kaybından ölmeyecek."

İnliyorum ve yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Ash'in keskin dilinden güvende olan var mı?

Doktor bir an ona bakıyor ve sonra gülüyor, şükürler olsun, çubuğu koluma yerleştirmek için gerekli aletleri çıkarıyor. Bir dakikadan az sürüyor ve yara bandını yaranın üzerine yapıştırmayı bitirdiğinde bana sert bir bakış atıyor. "Son ziyaretimizden bu yana bir değişiklik var mı? Seni test etmemi ister misin? Erkekler güvenli ve temiz oldukları konusunda yalan söylerler, bilirsin, zengin olanlar bile."

Hâlâ kızarmış bir halde başımı sallıyorum ve Ash onu bıçaklayacakmış gibi ters ters bakıyor. "Bebekleri durdurmak için etkili olana kadar 7 gün."

Keşke bana bebek demeyi kesse, lanet olası *lord*.

Ash elini bacağıma koydu ve Doktor'a bakarak, "İşimiz bitti mi?" diye sordu.

Avery'nin isteği üzerine dönüş yolunda waffle yemek için duruyoruz çünkü akşamdan kalma ve huysuz bir var. Harley mesaj atıp Blaise'i odadan kovduğunu ve dün geceki maskaralıkları yüzünden onu azarladığını söylüyor. Tek düşünebildiğim, diğer ikisine ne yaptığımı bilmediği için şükretmek.

Ash ne sevdiğimi sormadan kahvemi sipariş ediyor ve ben kaşlarımı sırtıyor. Tanrıların tatlı nektarından bir yudum aldığım da kendini beğenmiş herifin beni sandığımdan daha yakından izlediğini anlıyorum. Otele dönerken, asansöre binerken ve koridordan odalarımıza inerken yol boyunca elimi tutuyor. O kadar mutluyum ki nefesimin altında biraz mırıldanıyorum ve beni vücuduna daha da yaklaştırıyor, böylece

duyabiliyorum. Mutlu olmama izin vermemem gerektiğini daha iyi bilmeliydim.

Odamızın kapısında bekleyen bir kutu var.

Orada, kalın siyah harflerle, tam adım en üstte yazıyor. Göbek adım ve hepsi. Midem anında bulanıyor ve Ash'in eli benimkinin etrafında sıkılaşıyor. Bir saniye bekliyorum ve sonra açmak için adım .

"Mounty, öylece açamazsın!" Ash tıslıyor ve ben onu duymazdan geliyorum.

Bıçağımla kullanarak onu kesip açıyorum. Ash yine bana çıkışıyor ve ben onun sözünü kesiyorum,

"Avery, Harley ve Blaise o odada ve başka çıkış yolu yok. Ne olduğunu görmeliyim."

Kutuyu açıyorum ve koku beni çarpıyor. Hay sikeyim.

Fuuuuuuuck.

Bu bir kafa.

Kutuda bir kafa var.

Tekrar kapattım ve aniden ayağa kalktım. Ash öne adım atıyor, vücudum içindekileri koruyor, böylece az önce bize teslim edilen hakkında hâlâ hiçbir fikri yok. Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken yüzümün berbat görüldüğünü biliyorum çünkü eli yine benimkine kayıyor. Yani, ilk kez parçalanmış bir kafa görmüyordum ama bu sabah yine gardımı düşürmüştüm. Lips'e geri dönüp Kurt'tan uzaklaştım.

"Tehlikeli mi?" Ash mırıldanıyor. Başımı sallıyorum ama kendisi bakmak hamle yaptığında onu geri çekiyorum.

"Telefonuna ihtiyacım var. Benimkini geride bıraktım." Sakince söyledim ve o da hiç sorgulamadan kendi telefonunu verdi. "Aber evlat?" Illi cevap veriyor ve ben de ona benim

olduğumu nereden bildiğini sorma zahmetine girmiyorum.

"Öncelikli arama, Illi. Otele gelmeni istiyorum. Bu sabah misafirlerimiz vardı ve

bize bir hediye bıraktı."

Illi homurdanır. "Ne kadar nazıksın. Bana on ver."

Ash'e kapıyı açmasını işaret ediyorum ve sonra yüzümü buruşturarak kutuyu alıp odaya taşıyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

KUTUDAKİ KAFA GEÇEN SENEKİ SAPIĞIM LANCE'E AIT.

Harley ve Ash Illi'yi beklemeyi reddeder ve çeneleri kenetlenmiş bir şekilde bakarlar. Blaise kokudan iğreniyor ama o da bakıyor ve kim olduğunu ilk anlayan o oluyor. Avery telefonuna bakmıyor ve Ash'ten waffle'larını daha sonra yemek üzere buzdolabına koymasını istiyor, o sırada başıboş ceset parçaları görünmüyor.

Illi gelir ve kafayı kaldırmadan önce bir çift lateks eldiven takar. Avery ona bir kez ve kusmadan önce banyo lavabosuna zar zor ulaşıyor, sonra kafa kutuya geri dönene kadar gitmeyi reddediyor. Onu suçlamıyorum; akşamdan kalma ve pek de *taze* sayılmaz. Hannaford'a döndüğümüzde saatlerce odamızın her santimetrekaresini temizleyecek. Panik yatışana kadar muhtemelen erkeklerin odasını temizlemiş olacak.

Illi kutunun geri kalanını boşaltmak için harekete geçer ve kafa ile kartonu kaplayan plastik tabakadan başka şey bulamaz.

Hiçbir şey.

Hay sikeyim.

Illi kaşlarını çatmış bir şekilde kutuya bakıyor. Bu kaş çatma görüntüsü hiç hoşuma gitmiyor çünkü aynısı benim de var. Kahretsin, o da görüyor. Göz göze geliyoruz ve başını sallıyor.

"Etrafa biraz daha soracağım. Karga'yı ya da Çakal'ı aramak isteyebilirsin, bakalım bunun ne anlama geldiğini biliyorlar mı?"

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum; fazladan yardıma ihtiyacımız . Ash kaşlarını çatıyor ve şöyle diyor: "Bu Çakal değil mi? Bana iğrenç bir sevgi gösterisi gibi geldi. Sanki sana olan bağlılığını kanıtlıyor. Dün gecedен sonra bir duruş sergilediğini varsayıyorum."

Blaise kan çanağına dönmüş gözlerini hepimizin üzerinde gezdiriyor. "Dün gece ne oldu? Arbour toplantıda onu mı?"

Yüzüm kıpkırmızı kesiliyor ve Blaise'e sırtırken Illi'nin bu kadar anlayışlı olmamasını diliyorum. Kahretsin, ne yaptığımızı biliyor mu? Biraz viskiye ihtiyacım var.

Illi ağzını açıyor ve ben onun sözünü kesiyorum. "Toplantıdan sonra Harley, Ash ve beni dans ederken gördü. Üçümüzü izliyordu ve benim cezamı planladığından hiç şüphem yok."

üzerine Illi'nin yüzündeki sırıtış eriyor ve eldivenlerini çıkarıyor. "Bu bir misilleme değil. Bu en az üç gün önce yapıldı ve D'Ardo bir kartvizit bıraktı. Bu onun tarzı değil. *Kimin* tarzı olduğunu Allah bilir ama onun tarzı değil."

Harley inliyor ve tavana küfrediyor. "Mounty, biz zaten içinde bulunduğumuz bok dağından çıkana kadar beş dakikalığına psikopatları ve seri katilleri çekmeyi bırakma şansın var mı?"

Kaşlarımı çatarak ona doğru kayıyorum ve bacağımı dinlendirmek için kanepeye oturuyorum. "Bunu nasıl yaptığımı bilseydim, açıkça dururdum."

İlli ikimize de kıs kıs gülüyor ve umursamadan kutuyu kolunun altına sıkıştırıyor. "Bununla ben ilgilenirim. Eğer geri kalanı ortaya çıkarsa, arkasında kimin olduğuna dair daha fazla fikrimiz olabilir. Güvende kalın çocuklar!"

Kapıya doğru iki adım atıyor ve sonra bana sırtlamak için geri dönüyor, gözleri hiç bu kadar mutlu olmamış gibi dans ediyor. Hay sikeyim.

"Eğer daha fazla *halk içinde eğlenmeye* karar verirsen, lütfen beni uyar. Bu sabah zaten birkaç tehdidi etkisiz hale getirdim, küçük Kurt."

Bana gülüp dışarı çıkarken benden daha fazla kızarmanın mümkün olduğunu sanmıyorum. Kapı kapanırken Avery banyodan çıkıyor, yüzü hâlâ biraz yeşil, ve yanağımdaki rengi eleştirel bir gözle inceleyerek yanıma çöküyor. Dikkatini dağıtmak için kolumu içine sokuyorum ve o da "Margaritaları siktir et" diye mırıldanıyor.

Blaise hâlâ büyük bir şey kaçırıyormuş gibi hepimize bakıyor. Umarım bunu anladığında Avery ve ben etrafta olmayız.

"Ondan hoşlanmıyorum." Ash ters ters bakıyor ve ben de başımı kaldırıp onu Illi'nin az önce çıktığı kapıya bakarken buluyorum. Harley umursamazca omuz silkiyor. "Sana alışıyor. Seni etkilemesi için ona biraz zaman ver."

Blaise ikisine de sessizce gülüyor, sanki kafası hâlâ çarpıyormuş ve her zamanki gürültülü kahkahası acıya değmeyecekmiş gibi. "O psikopatla tek bir sorunum bile yok. ganimet şortuyla bile Star'ın kışına bakmıyor, ona sormasına bile gerek kalmadan insanları bıçaklıyor ve çürüyen vücut parçalarından gülümseyerek kurtuluyor. Kıskanç bir pislik olma ve onu rahat bırak."

Ash'in gözleri parlıyor ve bana diyor. Siktir, sırada ne var? "Oh, Mounty, nasıl unutulabilirim? O kutunun üzerinde senin adın yazıyordu."

Gerginleşiyorum ve ona sert bir bakış fırlatıyorum. Cevap olarak verdiği gülümseme alaycı. Kahretsin, yalvaran bir bakış , ama bu benim tarzım değil.

"Evet Ash, az önce son bir saatimizi onun çılgın sapığını tartışarak geçirdik. Benim bilmediğim bir tür beyin hasarı mı ?" Avery tıslıyor ve o da ona sırtlıyor.

"Lips'in göbek adından bahsediyordum."

Hay sikeyim. Ona ters ters bakıyorum ve Blaise kahkahayı patlatıyor. Harley ikisinin arasına bakıyor ve sanki bu benim suçummuş gibi kaşlarını çatıyor. Hayır, bana surat astığı için kendimi kötü hissetmeyeceğim. Hayır. Güçlü kal, Lips. *Hay sikeyim.*

"Ash, sağduyun için minnettar olurum." Aşırı kibar bir şekilde homurdanıyorum çünkü öfkeyle bayılmak ve benim bu çukuru kazdığı için onu bıçaklamak istemiyorum. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu haklı bir davranış olurdu.

"Blaise bunu nereden biliyor?" Avery tatlı tatlı söylüyor ama bu tamamen bir aldatmaca. Ona söylemediğim için uyurken boğazımı kesebilir.

"Beni en çok o seviyor!" Blaise şarkı söylüyor ve sigara içmek için balkona yönelirken kışını sallıyor. Kışına bir saniye fazla uzun bakıyorum ama *lanet* olsun, kalçalarını hareket ettirebiliyor.

Diğerlerine döndüğümde Harley, Blaise'e bakıyor ve sanki tam olarak nereden bıçaklayacağını planlıyor. Avery bana kaşlarını çatarken ellerimi uzatıyorum. "Bana verdiğin ağır kesicilerin öğrendi. Kimseye yemin ettirdim çünkü bu çok utanç verici ve bunu yüksek sesle duymaktansa ölmeyi tercih ederim."

Avery benim dramatizmime gözlerini deviriyor ama Ash bir saniye daha bana bakıyor. Gözlerimdeki bir şey omuz silmesine neden oldu. "Peki, bunu kendime saklayacağım."

Avery sadece omuz silkiyor ve Harley'e gülümsüyor. "Eve döndüğümüzde Mounty bana söyleyecek. O beni çok seviyor."

en çok."

Bu lanet ismi bilmeyen tek kişi olma ihtimaline verdiği tepkiyi görmek zorunda kalmamak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve "Adım Starbright, tamam mı? Benim adım Eclipse *Starbright* Anderson. Annemin kafası iyiydi ve ayın çok havalı olduğunu düşündü ve devam etti. Hayatımın geri kalanında beni nasıl etkileyeceği umurunda bile değildi. Lanet olsun, hamileliğini ya da doğumumu atlatacak kadar bile ayık kalamadı. Tamam mı? Güzel. Herkesin aynı fikirde olmasına sevindim. Nerede siktiğimin viskisi, ölene kadar ya da unutana kadar içeceğim. Hangisi önce olursa."

AYI, molanın ortasında beni işiyle ilgili arıyor ve anında anlıyorum ki ortalık karışacak.

Yalan söylemiyordu, çabuk olacak, ama çocuklardan biri ya da Avery bunu ayağa kaldırmadan bu işi halletme şansım oldukça .

Sadece kıyafet zorunluluğu bile onları çok . Kıçımın ganimet şortu giymesi konusunda oldukça tedirginler, özellikle de tüm bu denetimli yemek kemiklerime biraz et koyduğu . Özellikle Harley ellerini kıvrımdan uzak tutamıyor gibi görünüyor ve kendimi onun büyük ellerinin beni açmasının nasıl bir his olacağını hayal ederken buluyorum.

Çok soğuk duş alırım.

Ayı'dan talimatımı aldıktan sonra, Avery'yi oteldeki ortak yatak odamıza sürüklüyorum ve ona ne yapacağımı çok basit ve belirsiz bir şekilde özetliyorum. Doğal olarak, şeytani deha ben daha sulandırılmış cümlemi bitirmeden olayı çözüyor.

"Yani Ayı'yı kızdırdığı için önde gelen bir yasadışı örgütün liderine suikast düzenleyeceğinizi mi çalışıyorsunuz?"

Doğru. Evet. Bu değerlendirmeye karşı çıkamam. "Evet, öyleyim. Bu bir sorun olacak mı?"

Avery telefonunu sessize alıyor, ben çok içinde kendi ayaklarıma takılıyorum ve sonra çenesini ellerinin üzerine koyup ben iyi bir dağcı kıyafeti hazırlarken beni izliyor. Uyum sağlamam lazım.

"Sorun değil. Sana kaç kere söylemem gerekiyor, ben senin tarafındayım. Gidip düzgün bir insanı öldürmeyeceğine inanıyorum. Dürüst olmak gerekirse, iyi biri olsa bile umurumda olacağını sanmıyorum. Eğer yolunuza çıkarsa, onu öldürün. Önce ailemiz; diğerlerini siktir et." Gözleri minik şortu ve daracık jilet tişörtünü süzerek söylüyor bunu.

Siktir, bu kız için gerçekten ölürüm de öldürürüm de.

Tüm yüzüme makyaj yapıyorum ve ardından kulüplerden fark edilmeden geçebilmek için dövmelemlerimi kapatmak için kullandığım renkli nemlendiriciyle görünen tüm cildimi kapatıyorum. Avery bacaklarımın arkasına yardım ediyor ve ayakkabılarımı aldığım anda ayağa kalkıp çantamı karıştırmaya başlıyor. Başka bir şort ve Blaise'in bana verdiği Vanth tişörtünü çıkardığında ona kaşlarımla kaldırıyorum.

"Saçmalama, Mounty. Ben de seninle geliyorum ve çocuklara kız kızı vakit geçireceğimizi söyleyeceğiz. Böylece kurtarılması gereken bir genç kızmışsın gibi araya girip her şeyi berbat etmeye çalışmayacaklar ve ben de seni çalışırken izleyebileceğim. Erkek nüfusunu teker teker yok etmeni izlemek kadar tatmin edici bir şey yok." Diyor ve kıyafetlerimi giydiğinde neredeyse bir Dağcı kıza dönüştüğünde boğuluyordum. Yüce , bir erkeğin ona asılması an meselesi ve onu da öldürmek zorunda kalacağım.

Evet, körfezde sıradan bir kızlar gecesi.

Tahmin gibi, Avery'yi gören ve ne yaptığımızı anlayan tüm erkekler çılgına dönüyor ve Avery hepsini *güzelce* yere seriyor. Her şeye verecek bir cevabı var ve Blaise Maserati'nin anahtarlarını vermeye çalıştığında ona tatlı tatlı gülümseyerek telefonunu yüzüne doğru sallıyor.

"Mounty's Uber kullanıyor. Bir geceliğine yerliler gibi yaşayacağım. Şimdiden çaresiz hissediyorum."

Ash ona homurdanıyor, ikimize de kızıyor ve ben çapraz ateşe yakalanmadan önce onlardan uzaklaşıyorum.

Harley bir kolunu belime doluyor ve beni vücuduna çekiyor. Kulağıma fısıldadığında ürperiyorum. "Tehlikeli bir yere gitmeyeceğine söz ver bebeğim. Bunun sadece bir kız gecesi olduğuna söz ver."

Hay sikeyim. Avery bana bakış fırlatıyor ve ben de yalan söylemeden konuşmaya çalışıyorum. "Avery'yi yanımda bir işe götürüyorum. Tehlikeli olma ihtimali olduğunu düşünseydim onu götürmezdim. Onun güvenliği benim için her zaman önceliklidir."

Başını sallıyor ve beni öpmek için eğiliyor, eli sırtımdan aşağı inip şortumun içindeki kıcımı sıkıyor ve ben ürperiyorum. "Kıçını daha fazla kapatan bir şortun var mı?"

Yüzüm kızarıırken bile onunla alay ederek geri çekiliyorum. "Uyum sağlamak zorundayım. Avery zaten sahip en uzununu giyiyor ve uzun bacaklarının üzerinde hala uygunsuz görünüyorlar."

Bunun üzerine Ash bana bir bakış attı. Bir an donup kalıyorum, "Ben ne yaptım ? Yalnız gidecektim!"

Topuklarının dönüyor, bara doğru burbonu bulmak için yürüyor ve fikrini değiştirip ikimizi de takip etmeden önce ayrılma fırsatını .

Avery sanki koltuklardan zühtevi bir hastalık kapmaktan korkuyormuş gibi Uber'de oturuyor. Erkeklerle onun bir fotoğrafını ve sanki tüm kadınlığa ihanet ediyormuşum gibi bana ters ters bakıyor.

Bu sadece beni daha çok güldürüyor.

bar keyifsiz ve karanlık, bir pisliği öldürmek için mükemmel.

Kapıdaki adamı tanıyorum ve ikimizin de içeri girmesi için başımı sallamam yetiyor. Geçerken cebine küçük bir miktar para sıkıştırıyorum ve sonra Avery'nin eli dikkatlice benimkinin içine , sarhoş yerli kalabalığa sorunsuzca odada yolumuzu buluyoruz.

Uyum sağlıyorum. Avery, dikkatli gözlerle yerel görünmek için biraz fazla titriyor ama buradaki hiç kimse onun tiksintisine ikinci bir bakış atacak kadar ayık değil.

"Şu arkadaki adamın şortunda döl lekeleri vardı, Mounty." Avery tıslıyor ve ben ona gülüyorum, sonunda arkadaki bara ulaşana kadar onu yanıma çekiyorum.

Stephen bu geceki barmenlerden biri.

Mükemmel.

Onunla göz göze geliyorum ve bana neşeyle gülümsüyor, müşterisiyle işini bitiriyor ve ona yardım eden büyük memeli sarışın beni önce bana doğru ilerliyor. Avery'ye attığı bakış beni çileden çıkarıyor, sonra onun Vanth gömleğine baktığını fark ediyorum. Doğru ya. Paha biçilmez bir koleksiyon parçası.

"İşte benim en sevdiğim küçük kış sallayıcım! Gece boyunca dans etmek için mi buradasın yoksa endişelenmeli miyim? şeyleri topluyor musun yoksa ortalığı mı dağıtıyorsun?" Stephen sormaksızın bana bir viski dolduruyor. Şişeyi Avery'ye doğru eğiyor ve o da başını sallıyorgözleri bir kutu yılanı bakar gibi parlayan sarışına yapışmış.

"Ortalığı dağıtıyorum, üzgünüm. Patronunu araman gerekecek." Mırıldanıyorum ve o sadece daha geniş gülümsüyor. "Oh, aradı ve seni beklememi söyledi."

Bir an tereddüt ediyor, Avery'nin umduğum bir bezle bardağını siliyor, sonra ona eliyle işaret ediyor. "Bir arkadaşın mı?"

Başımı salladım ve indirdim. "O benimle birlikte. Ona göz kulak oluyorum."

"Arkadaşlarının benim arkadaşlarım olduğunu biliyorsun, evlat. Sen o kışını sallarken bardaki ağgözlü horoz yığınlarını ondan uzak tutacağım. İyi eğlenceler!" Göz kırparak söylüyor ve ben de ona gülüyorum. Bana bir kadeh daha dolduruyor ve servis bekleyen insan kalabalığına geri yürüyor.

Odayı inceliyorum ve aradığım adamı diğer iki adamla birlikte kabinlerden birinde otururken buluyorum. Konuşuyorlar ya da daha büyük olasılıkla tartışıyorlar, çünkü o başını sallayıp onları küçümsüyor. Stephen' başımı sallıyorum ve o da başını sallayarak bir şişe votka alıp kabine doğru yürüyor. Adamın işemesi lazım.

"Beklediğim bu değildi. çok daha açık." Avery mırıldanıyor ve ben omuz silkiyorum.

Stephen bara geri döndüğünde ona gülümsüyorum, kirli paçavrasını omzuna atmış, sanki her gün bir vuruşa yardım ediyormuş gibi. Ayı'ya ait olabilir.

"Stephen Ayı'ya ait. Buranın sahibi ve sadakati sayesinde güvende, bu yüzden konuşmak güvenli. Kafayı buldu ve bedava içiyoruz. Artık burada her zaman bedava içeceksin, bu arada, yardıma ihtiyacın olduğundan değil."

Avery başını sallıyor ve kendinden uzaklaştırarak barmenlere gecenin bittiğini işaret ediyor. Stephen sırtıyor ve barda ona bir şişe su uzatıyor.

İşaretimin mührü kırmasını beklerken, her biri ikimizi de sikmek isteyen en az beş adam yanımıza yaklaşıyor. İlk adamı sert bir şekilde ve Avery grup mesajına her şeyi anlatıyor çünkü benden gizliden gizliye nefret ediyor, eminim. Araya girip Mounty'leri yok etmesini bekliyorum ama o sadece izliyor ve sözlerimi değerlendiriyor.

Beşinci adam yaklaşırken hedefim nihayet ayağa kalktığında, Avery daha ağzını açmadan onun kesiyor. Gözlerindeki küçük şeytani görene kadar rahatlamıştım.

"Evde bekleyen üç horozu var; dolduracak başka *boş yeri* yok."

Aman *Tanrım*.

Adam ikimize de sırttı ve elime uzandı, "Eğer grupları seviyorsan, bebeğim, arkadaşlarım ve ben sana iyi vakit geçirtebiliriz."

Elini kırıyorum, sonra sağlam bacağımla ayağına basıyorum. Doc'larımın kalın tabanları ayağını kırıp kırmadığını anlamayı zorlaştırıyor, ancak ondan çıkan ciyaklama utanç verici.

Doğrudan kulağına konuşmak için öne doğru eğildim, "Hala kırabileceğim ellerin varken git, çünkü bir kelime daha edersen onları , sık kafalı."

Koşarak uzaklaşıyor ve Avery bana en iyi, kırık cam ve kanayan kalp kıkırdamasını yapıyor. Ona bir daha asla viski vermemek için not alıyorum. Görünüşe göre az miktarda bile olsa onu kendini beğenmiş, bok karıştıran bir sirene dönüştürüyor.

Bunu onun için bir tişörte yazdırmalıyım.

Hedefim tek başına tuvalete doğru ilerleyene kadar bekliyorum ve Avery'ye sert bir bakış atarak kalmasını işaret ediyorum. Stephen'la göz göze geldikten sonra hızla barın arkasına geçip depoya . Buraya daha önce birçok kez gelmişim ve rafların yanına çömeldiğimde, Körfezde hiç kimsenin içmeyeceği kırmızı şarapların tozlu kutularını tutarken, erzak çantamı yaz tatilinde bıraktığım yerde buluyorum. Çantada herhangi birinin bana ulaşmasını sağlayacak hiçbir şey yoktu ama bu konuda hiç endişelenmedim. Stephen çantayı taşıyarak On İki'ye cevap verme riskini asla almazdı; o kadar aptal değil. Docs'larımı hızlıca çıkarıyorum, ayak parmaklarımı oynatıyorum ve kendimi toparlıyorum. Kaybedecek fazla zamanım yok, yüzden son bir derin nefes alıyorum ve sakın Kurt'un üzerime yerleşmesine izin veriyorum.

Çalışma zamanı.

Lateks eldivenleri alıp yerine oturtuyorum. İçinde plastik bir tulum da var ama

çok fazla ses çıkarıyor.

Eve kanlı bir şekilde gitmem gerekirse, .

Sahteyi rafın arkasına itiyorum ve küçük açıklıktan geçip diğer taraftaki tuvalet kabininde kimsenin olmadığından emin olduktan sonra kendimi tuvalete doğru çekiyorum. Görgü tanığı olmadığından emin olmak için kabinin altını bir kez daha yokluyorum ama içeri girerken verdiğim para odayı temiz tutacak.

Erkekler tuvaleti hep kokar. Çok kötü.

Hedefim pisuarda telefonla konuşuyor, sanki yenilmezmiş gibi yüksek sesle ve küstahça konuşuyor. geçmeden önce telefonu kapatmasını ve aletini güvenli bir şekilde pantolonunun içine sokmasını bekliyorum.

Gözleri aynada benimkilerle buluşuyor ve tam olarak öldüğünü anladığı anı görüyorum. Kanının fayansların üzerine sıcak bir şekilde sıçraması da bunu doğruluyor.

Kan kokan bir Uber'e binemem.

Erzak çantamdaki dev kapüşonlu hasarın çoğunu kapatıyor ve tuvaletten çıkmadan önce bacaklarımı fırçalayarak temizlemiştim ama bakırın tadı üzerime yapıştığı yerde baskın çıkıyor.

Plastik tulum giymeliydim.

Varoşlardaki işlek bir yolda oturmuş adamların gelip bizi almasını beklerken Avery sakindi. Gözlerim Körfez'de her zaman olduğu gibi tetikte, yanımızdan geçen arabaları takip ederken zihnimin dolaşmasına izin veriyorum.

Sessizliği ilk o bozuyor. "Bu şaşırtıcı derecede kolaydı."

Kolay değildi; sadece sorunsuz ilerledi. Birçok kez yaptığım, üzerinde çalıştığım, pratik yaptığım ve yüzlerce kez uyguladığım bir şeydi, bu yüzden şimdi basit görünüyor.

Bunu ona açıklayamayacak kadar yorgunum, bu yüzden omuz silkip sessizliğin tekrar üzerimize çökmesine izin veriyorum. Avery dikkati dağılmış bir şekilde telefonuyla oynuyor. süre göz ucuyla onu izliyorum, sonra benimle alay ediyor, biraz tereddüt ediyor ve elini benimkinin içine sokuyor.

"Eldiven giydim, güvendesin." Tereddütünü yanlış anlayarak mırıldandım.

Basit biriymişim gibi başını sallıyor. "Harley bize sen Haven'daki tehdidi ortadan kaldırdıktan sonra olanları anlattı. Nasıl dokunulmak istemediğinden bahsetti. Hazır değilsen seni zorlamak istemiyorum."

Yutkunuyorum, başımı sallıyorum. "Gittikçe kolaylaşıyor. Eskiden olduğum kişi ile şimdi olduğum kişi arasındaki çizgiler o kadar bulanıklaşıyor , sanırım yine Kurt olacağım."

Avery bana gülümsüyor ve *lanet* olsun, başını omzuma yaslıyor. Tüm o kana bu kadar yaklaşmak inanamıyorum.

"Sen her zaman Kurt olacaksın. Ve biz de her zaman senin olacağız."

Yanağımı saçlarına yaslıyorum ve tekrar sessizliğe gömülüyoruz, 'Stang'ın kükremesini duymayı bekliyoruz. Uğruna savaştığımız, kan döktüğümüz ve öldürdüğümüz ailemizle huzur içinde.

ON ALTINCI BÖLÜM

ARABADAKI KAN KOKUSU HAKKINDA KONUŞMUYORUZ VE ÇOCUKLAR DA KONUŞMAMIŞ GIBİ DAVRANIYORLAR. Ertesi sabah banyodaki yığınla mahvolmuş kıyafeti fark edeceksiniz.

Blaise havadaki kasvetli havayı tek başına dağıtmaya karar veriyor ve güz tatilinin geri kalanını Harley'e tam adımı en son öğrenen kişi olduğu için takılarak geçiriyor. Ben hiç karışmıyorum çünkü hayatımda fazladan dramaya ihtiyacım yok. Ancak okula gereken sabah Avery banyoya dalıp halka açık seks eylemleri hakkında bir ölüm perisi gibi çılgılık attığında Harley'nin sonunda geri teptiğini anlıyorum.

Oh *ne* güzel.

İşte bu yüzden kendimi Maserati'de mızımız bir Blaise ve *böbürlenen* bir Ash ile otururken, Harley Avery'yi geri götürürken ve onun *sağduyu, incelik ve ilişkimizin ayrıntılarını genel konuşmalardan uzak tutmakla* ilgili tiradını dinlerken buluyorum.

Onu kıskanmıyorum.

"Harley'nin seni *herkesin içinde* yemesine izin verdiği ve benim de bunu izleyemeyecek kadar sarhoş olduğuma inanamıyorum. Bu kurallara aykırı!" Blaise bana milyarıncı kez homurdanıyor.

"Hangi lanet kurallar, seni çekilmez pislik?" Ash arka koltuktan homurdanıyor ve ben ikisini de görmezden gelerek edebiyat dersimiz için okumalarımı odaklanmaya çalışıyorum. Yılın son kitabındayım ve Hannaford'a dönmeden önce bitirmeye kararlıyım.

Blaise bana şımarık bir çocuk gibi surat asıyor ama ben onu görmezden gelmeye devam ediyorum. "Bence bazı kurallar olmalı *ve bu* bir numara."

Ash alay eder ve kollarını kavuşturur. "Diğer ikisiyle birlikte binmeliydim. Dağcının senin tavırlarınla başa çıkmak için yardıma ihtiyacı olacağını düşünmüştüm ama seni dinleme zahmetine bile katlanamıyor."

Sayfayı rastgele çeviriyorum. "Oh, dinliyorum. Sadece ikinizi de görmezden gelmeyi seçiyorum çünkü bu konu aptalca."

Blaise bana sinsi bir bakış atarak kıs kıs gülüyor. "Bu işte hiç iyi değil ? Bu gece gelip seninle kalmamı ve bunu düzgünce yapmamı ister misin? Aves kızacak ama artık seyirci *sevdiğini* biliyorum, bağırmasını görmezden gelebiliriz. Sence Ash de seni benim için tutar mı?"

Kızarıyorum ve sonra bu arsız ben onu kadar durmayacağına karar veriyorum. Sesim güçlü ve düzgün çıktığında çok gurur duyuyorum. "O kadar sert boşaldım ki çenesinden aşağı krem aktı, yani hayır, iyiden de iyiydi. Artık çeneni kapatabilir misin lütfen?"

Blaise bana bakarak inliyor ve gözleri şehvetle yolla benim aramda gidip geliyor. "Star, bu ağzından duyduğum en ateşli şeydi. Başka bir şey söyle! Bekle, hayır, biz dönene kadar bekle. Bu gece gelip bana müstehcen şeyler fısılda. Söz bu konuda hıyarlık ve hatta herkesin orada emin olacağım. Diğer iki entrikacı pislğin aksine ben bir takım oyuncusuyum."

Oturduğum yerde kıpırdamamaya çalışıyorum ve Ash ikimize de sırtıyor, gözleri aynada benimkilere takılıyor. "Artık bizim odamızda uyumaya başlayacak mısın, Mounty? Yoksa hâlâ çok mu korkuyorsun?"

Ona omzumun üzerinden ters ters bakıyorum. "Korktuğum falan yok, göt herif. Sadece kendim hakkında daha fazla dedikodu duymak istemiyorum."

Ash beni öpmek için koltuğunda öne eğiliyor, eli enseme sıkıca kavırıyor ve dudağımı ısırduğında bir iniltiyi tutmaya çalışıyorum.

Ayrılıyor ve alçak sesle konuşuyor, sesi öpücüğün yakıcı sıcaklığından rahatsız edici bir şekilde etkilenmemiş, "Koyunlarla ben ilgilenirim. Korkak küçük bir kız olmadığını bana kanıtlı ve gel yatağında uyu."

Beni yemliyor, Beaumont Saçmalığını kullanarak istediğini elde etmeye çalıştığı çok açık, ama etkili değilse siktir et.

"Eğer bu yüzden birini bıçaklamak zorunda kalırsam, temizlik ücretini sen ödeyeceksin" diye konuşurken dudaklarım değene kadar eğildim.

Ash sırtıyor ve bana son bir öpücük konduruyor, tatlıdan çok dişe benziyor. "Sanırım bununla başa çıkabilirim."

Kızların yatakhaneğine geri dönerken AVERY kolunu benimkine doluyor.

Çocuklar hala çocuklar gibi didişip birbirlerini itip kakarak odalarına ve ben Avery'ye Ash'in onların odasında yatma talepleri hakkında sızlanıyorum, biraz hava almaktan başka bir şey istemiyorum. O da *tabii ki* bu konuda konuşmak istiyor.

"Peki, git orada uyu. Korkuyor musun? Sana bir tür terapist bulayım mı? Seks terapistlerinin sadece daha fazla ücret alan seks işçileri olduğuna eminim."

ve gözlerinden kaçmaya çalışıyorum. "Korkmuyorum! Ben sadece... üçü de orada olacak. Onların odasında sadece bir kez bulundum ve... bu çok fazla, tamam mı?"

Avery bana homurdanıyor ve ön kapımızın kilidini açıyor. "Kardeşim parmaklarını oynatıp sırasını beklerken Harley'kalabalık bir dans pistinin ortasında oral seks yapmasından daha mı fazla?"

Yüzüm kızardı ve mırıldandım, "Dans pistinin *ortası* değildi ve *teknik olarak* Ash önce gitti."

Avery dramatik bir şekilde titriyor ve yanaklarımın rengini görünce kıkırdarak benden uzaklaşıyor. "Gün boyunca onlar yokken oraya git. Yemeklerini ye, Blaise'in zulasını tıttır, yataklarından birinde rahat et. Onlar eve dönene kadar sakinleşirsin ve bu konuda daha az tedirgin olursun. Sana bir anahtar getireceğim. Hepsinde bizimkilerin kopyaları olduğuna göre sende de bir tane olması adil olur. Eğer bir seks partisine dönüşürse lütfen çarşafı indirin, çünkü orada zaman geçiriyorum. Kendimi Morrison'ın DNA'sında otururken bulmak istemiyorum."

O gülerken ona hafifçe dirsek atıyorum ve düşünürken bir an için nefesimin altında mırıldanıyorum ama bu gerçekten harika bir fikir. O lanet olası bir dahi, neredeyse dünyanın koyunları için üzüleceğim. Ayrıca onun üç insanıyla da bir ilişki içinde olmamın tuhaflığını görmezden gelebildiğimiz için çok mutluyum.

Kapıyı kilitlediğinde ve ben ayakkabılarımı meşgulken, Avery kaşlarını çatıyor ve eğilip yerdeki bir zarfı alıyor. Biz yokken kapının altından sokuşturulmuş. hiç posta gelmez, bu yüzden pek fark etmedim.

Ödevleri ve sınav notlarını düşünerek ondan uzaklaşırken Avery'nin dişlerini gıcırdattığını duyuyorum. Cidden, çenesinin baskısı altında çatlayacaklar diye korkuyorum.

"Şimdi ne olacak?" Bir elimi yüzüme sürerek iç geçiriyorum. Avery beni dikkatle izliyor, beni değerlendiriyor ve vücudumun ona gösterdiği her küçük işareti katalogluyor. Yorgun, huysuz ve biraz aç biliyorum çünkü ne zaman yemek için can atmıyorum ki?

"Bu konuda endişelenme. Bununla ben ilgileneceğim." Sonunda gözleri buz gibi ama yüzüme sabitlenmiş bir şekilde söylüyor. Yutkunuyorum çünkü her ne sikimse bana öyle bakması kötü bir olmalı.

Başımı salladım ve ona izin verdim. Benim başımda yeterince dert var ve o da kendi başının çaresine bakabilir.

Bir kutu dondurma alıp öğleden sonranın geri kalanını çalışarak geçirirken Avery de mektuptaki her neyse onunla ilgileniyor. Güneş battığında ve ben kendimi konusunda çok daha iyi hissettiğimde, Avery bir orduyu doyuracak kadar yemek pişiriyor kapıdaki anahtar sesi bana geldiklerini söylüyor.

Avery'ye yardım teklif ediyorum ama yemekten önce temizlenmem için beni duşa sokuyor ve bir kez daha yardım teklif ettiğinde Blaise'i tersliyor. Sanırım yakında bir gün teklifini kabul edeceğim.

Dışarı çıktığımda, saçlarımı havluyla ve karnım yemeğin inanılmaz kokusuyla guruldarken, Harley beni usulca öpüyor ve masada yanına oturmamı söylüyor. Genelde onunla Avery'nin arasına otururum, bu yüzden alışılmadık bir şey değil ama bana davranış şekli uyarı zillerini çaldırıyor.

"O mektupta ne vardı öyle?" Ben homurdanıyorum ve Ash bana sanki mektubu gönderenin ölümünü planlıyormuş gibi bir bakış atıyor.

Avery omuzlarını geriye atıyor ve bana bir tabak hazırlamaya başlıyor, annelik taslaması beni daha da endişelendiriyor. "Bu bir uyarı. Hannaford'da bir öğrenciye yakışmayacak şekilde davranmaya devam edersen gözetim altına alınacağına dair bir uyarı."

Yüzüm kızarıyor ve Harley masanın altından elimi tutup parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. Diğerlerini konuşmanın dışında tutmak için değil ama sözlerinin etkisini yumuşatmak için sesle konuşuyor: "Avery silmeden önce birisi Illi'yle havuzda buluştuğumuz güvenlik videosunu ele geçirmiş. Görüntülerde o yok ama biz varız. Henüz sızdırılmadı ama okul müdürü ve yönetim kurulu bunun varlığından haberdar."

Yakışksız davranış. *Yüce Tanrım*, Harley'nin havuzda beni parmakladığı video var. Sanırım ölmek istiyorum. *Birinin* ölmesini istediğimden eminim.

"Mounty, Avery bununla ilgilenecek. Panik yapma." Ash böyle diyor ve ben de bunun üzerine kırıldığımı düşündüğü için ona bir sürtük gibi karşılık veriyorum.

"Panik falan yapmıyorum. Ben *gerginim*, hatırladın mı? Bunu *zıplayan* ben olarak düşün! Avery, kimi bıçaklıyorum ben? Birini bıçaklıyorum!"

"Harley, toplum içinde sana sürekli elini sürmekte ısrar ettiği için mi?" Kıs kıs gülüyor ama bunu söylerken kolunu benim koluma . "Okul yönetimi ve Trevelen'le bu işi hallettim. Sabaha kadar resmi bir özür daha alacaksın çünkü bir video dedikodusu yüzünden seni cezalandıramazlar. Bayan *Vivienne* hakkında resmi bir şikâyetle bulundum çünkü bu olay onun kokusunu taşıyor."

Kırmızıyı görüyorum ve gözlerimi kapatıp Fransızca geriye doğru saymaya başlıyorum, ta ki kıcımlı kaldırıp aşağıya inip puma kevaşesini avlamak zorunda kalmayana kadar.

Etrafımda yemek yemeye başladıklarını duyuyorum, önlerindeki sıcak yemek için kana susamış öfkemi görmezden geliyorlar ve bu ateşi tahmin edebileceklerinden daha fazla soğutuyor.

Ben yemeğime başladığımda Avery de kendi yemeğini bitirmiş ve Illi'ye olan hayranlığı konusunda kardeşine takılıyordu.

"O benim için mükemmel bir erkek Ash. Çoktan evlenmiş olması beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Tüm o kasları ve o iğrenç adamı Lipsin haberi bile olmadan bıçaklayışı. Kutuyu tutmak için eldiven bile giydi!"

Ben araya girdim. "Çıplak elle dokunduğunuzda çürüyen insan etinin kokusunu teninizden atmanın ne kadar uzun sürdüğü hakkında bir fikriniz var mı? Hayır, teşekkürler! Eve kokuşmuş bir şekilde

dönseydi Odie onu şişlerdi.

cesetlerin."

Avery yutkunuyor ve ben de omzunu hafifçe ovuyorum çünkü bu en iyi arkadaş işini bir profesyonel gibi hallediyorum. Blaise yutkunuyor ve biraz yeşile dönüyor. Diğer ikisinin başıyla onayladığını fark edince Ash'e dönüyor.

"Ne yani, daha önce *çürümüş insan etiyle* mi uğraştın?"

Ash bir an için ona bakıyor ve Avery'nin omzu elimin altında geriliyor. Hay sikeyim. Sonunda omuz silkiyor ve başını sallıyor. Blaise bön bön bakıyor ve sonra nefesinin altında mırıldanıyor, "Kendimi neyin içine soktum ben?"

"İkinci bir fikrin var mı, Morrison?" Harley, arabadaki konuşma yüzünden ona hâlâ kızgın bir şekilde dudak büker.

Ash *çok nazik* bir şekilde ona detayları anlatmıştı.

Blaise ona ters ters bakıyor. "Hayır. Sadece ne zaman hepimizin ne kadar berbat durumda olduğunu bildiğimi düşünsem, dibe vuruyorum ve ahlaksızlığın yepyeni bir seviyesini buluyorum. Ash; ne zaman, nerede ve neden?"

Avery yüzünü buruşturup koltuğunda kıpırdanıyor, telefonuna ve konuşmayla arasına etkili bariyer koyuyor. Artık eminim ki onu rahatsız şey ölüm değil, *çürüme*.

Ash bardağına bakıyor ve monoton ve kuru bir sesle şöyle diyor: "Joey'e babamın oyuncaklarından birini çıkarması için yardım etmek zorunda kaldım. Sanırım daha sonra ellerimizi yıkarken ondan geriye daha fazlasını kanalizasyona attık."

Blaise yutkunur.

Harley başını sallıyor, sonra homurdanarak söze giriyor: "Büyükbabamın uşaklarından biri rıhtımın ilerisindeki körfezde battı. Kaymağını yiyordu, suçüstü yakalandı ve onu zincirlediler ve bir tekneye atıldılar. Bir hafta sonra yüzeye çıktı. Kokusunu asla , Domnall iğrenç pisliği bir ağın içine atmama yardım ettirdi ve ondan geriye kalanları asitte eritmesi için motorcu bir adama para verdi."

Ona başımı salladım. "Yaban domuzu. Onun adamlarından birini görmüş . Pahalıdır ama sorunlarınızdan o kurtulursa asla yakalanmazsınız."

Harley'nin gözleri parlıyor ve kolunu omuzlarıma dolamak için eğiliyor. "Sana ve Illi'ye kefil olan oydu, değil mi?"

Avery başını kaldırır. "Bu bana şunu hatırlattı. On İki'nin sevdiğimiz üyelerinin listesini yapmamız gerekiyor."

İnliyorum ve bir elimi yüzüme sürüyorum. "*sevdiğimizden* emin değilim. Daha çok ölmemizi isteyenleri ve bizi bağışlamaya ikna edilebilecek olanları."

Harley homurdanıyor. "Bir de seni becermek isteyenler var, bebeğim." Ash bana ters ters bakıyor. "Bu liste Çakal'dan daha mı uzun?"

Harley'nin gözleri şimdi bu tartışmada destek aldığı için daha da yoğunlaşıyor. " biri amının altın kaplama olup olmadığını sordu."

Siktiğimin zengin, hakkı olan, şımarık çocukları.

Blaise homurdanıyor, benim yüzümden bu sohbetin tadını biraz fazla çıkarıyor ve ben de Harley'e dişlerimi göstererek gülümsüyorum. "Aves, Harley'nin sikini kovalayan pumalar listesine Lynx'i de eklememiz gerekiyor."

Blaise'in gürültülü kahkahası, Harley'nin çıkardığı hayal kırıklığına uğramış iniltiyi neredeyse bastırıyor.

Kanımdaki öfke ve gözlerimdeki ateşle puma kevaşesini izliyorum. Her hareketini izliyorum

Bayan *Vivienne*'in kim olduğuna dair tam bir resim elde edene kadar onun tuhaflıklarını ve tik taklarını, tüm küçük tavırlarını katalogluyorum.

O bir sürtük.

Biliyorum, biliyorum, bu kelimeyi yasakladım ama onun için doğru kelime değilse ne olayım. Sadece Harley'e yaltaklanmıyor. Sınıftaki her erkeğe dokunuyor ve onu yemekhanede gördüğümde yoluna çıkan aleti olan her varlığa dokunuyor. Eminim her gece odasında seks partileri düzenliyordur, çünkü ona göz kırpmıyor ve bilmiş bakıyordur.

Tamam, camdan evler ve tüm bu saçmalıklar.

Avery'nin iğneleyici yorumlarına rağmen teknik olarak grup seks yapmıyorum. Ayrıca, seks partisi olarak sınıflandırılması için kaç kişinin dahil olması gerekiyor? Siktir , konu dışı.

Dersler bitene kadar soğukkanlılığımı korumayı başarıyorum ve sonra Avery'yi bir antrenman seansı için spor salonuna sürüklüyorum, öfkemi terleyerek atmaya niyetliyim.

Kıçımı tekmelemekte oldukça başarılı oldu. Bıçak konusunda biraz tereddütlü olduğumu bildiğim için ona hala yumuşak davranıyorum, ancak bunu aşmanın en iyi yolunun geçmişte yaptıklarım hakkında konuşmak olduğunu keşfettim. Ona senaryolar üzerinden gitmemi seviyor, sanki bir beceri öğreniyormuş ve geçmişimle ilgili daha fazla şeyi bir araya getiriyormuş gibi. Sanırım gelen her şeyi bilmek istiyor, ancak her zaman bir daha asla konuşmamayı tercih ettiğim şeyler olacaktır.

Bedenim beşinci kez mindere çarptığında, konuşacak kadar tükenmişti.

"Neden Harley? Bu okulda tırmanabileceği onca sık varken neden o?" Suratımı . Şükürler olsun ki bunu görecektim kadar etrafta değil. Muhtemelen kafası o kadar büyüdü ki patlardı.

Avery yerden yardım ediyor ve sonra bana bir şişe su uzatıyor. "Her yerde Çakal'la bir bağlantı aradım ama bulamadım. Görebildiğim kadarıyla yolları hiç kesişmemiş. Bence o sadece umutsuz bir fahişe. Meydan okumayı seven pis, umutsuz bir fahişe."

Başımı sallıyorum ve yüzümü gömleğimle siliyorum, Avery'nin yüzünü silmesine aldırmadan. "Adam muhteşem, piç kurusu."

Avery omuz silkiyor. "Hannaford'da sahip olabileceği bir sürü muhteşem adam var, sadece sen onları fark etmiyorsun çünkü takıntılı üçüne ağzının suyu akarak meşgulsün."

"Kaba." Homurdanıyorum ve Avery kaşlarını bana doğru kaldırarak tavrıma sırtıyor. "Bu gözlem, yargılama değil."

"İyi ama bu kadar kendini beğenmiş olmana gerek yok." Tanrım, mızımız gibi konuşuyorum.

Sertleşmem lazım.

Yukarı.

Benimle alay ediyor ve geri dönüyor. Konuyu değiştiriyor çünkü o bir *azize*. "I Atticus'la tekrar konuştum. Bu yılki Hayırseverlik Galası'na gitmem oldukça kararlı ve orada benimle dans edeceğini söyledi."

Hay sikeyim. Bu adamı tecavüzcü bir pislik olmadığından emin olmalıyım. Ash'le ondan neden bu kadar nefret ettiğini için bir not alıyorum. Acaba Harley ondan hoşlanıyor mu?

"Ash'in de benim de davetiyelerimiz var. Ben Blaise'i alacağım, Ash de seni. Harley'nin yüzme yarışması var ve artık yüzmeyi daha ciddiye aldığı için . Sinirlenecek ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Gala tarihini değiştirebilirim sanırım. Harley'i üç parçalı bir takım elbise içinde görmeyi ne kadar istiyorsun?"

Bu düşünce karşısında ağzımın suyunu akıtmamaya çalışıyorum. Beni değerlendirirken herhangi bir teşvike ihtiyacı yok. "Sorun değil. Eminim sizlerle birlikte olunca katılacak başka *Galalar* da olacaktır."

Avery benim sahte havalı ses tonuma gülüyor ve bana bir el sallıyor. "Tamam, daha fazla dikkat dağıtmak yok. Bana bir tane daha göster. Sanırım düşmanlarımı kendim bıçaklamaya başlamaya neredeyse hazırım."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Herhangi bir isteğiniz var mı, Bayan Kana Susamış?"

Başını sallıyor ve bir an tereddüt ediyor. Ona gözlerimi deviriyorum. "Sadece sor. Bunun için aklımı kaçırarak değilim ve eğer yapmak istemiyorsam hayır derim."

Spor salonunun kapısı açılıyor ve gelenlerin çocuklar olduğunu görmek için dönmeme gerek kalmıyor. Tartışıyorlar ve Illi'nin Körfez'duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyorlar.

Avery sesini alçaltıyor. "Oyunu nasıl kazandığını bilmek istiyorum. Son iki adamı nasıl yendiğini."

Bir saniye ona bakıyorum ve sonra omuz silkiyorum. Bu eski bir anı, üzerinde çok fazla düşündüğüm bir şey değil. Neden kullanmayayım ki?

Blaise kollarını bana ve göğsüne yaslanana kadar beni çekiştiriyor. Avery' sırtıyorum ve "Elbette. Kurbanlarımız olmak için gönüllülerimiz bile var" diyorum.

Blaise kıkırdarak beni biraz sıkıyor ve Harley eğilip yanağıma bir öpücük kondurarak sessizce mırıldanıyor: "Her gün kurbanın olurum bebeğim."

Hepsine sırtarak bakıyorum ve Blaise'den uzaklaşarak, olmalarını istediğim yere gelene kadar hepsini yönlendiriyorum. Ash, Avery'nin yanında duruyor ve ona öğrettiğim her şeyi öğrenmeye niyetli. Bu onun için iyi hesaplanmış bir hareket; hepsinin bir durumu nasıl okuyacaklarını bilmeleri gerekiyor ve bu konuda kimse Avery ya da benden iyi değil. Eğer benimle birlikte Çakal'ın karşısına çıkacaklarsa, ne zaman savaşıacaklarını ve ne zaman manipüle edeceklerini öğrenmeleri gerekiyor.

Blaise'i işaret ediyorum. "Gürültücü, aptal bir biftek mi yoksa sessiz, hesapçı bir sosyopat mı olmak istiyorsun?" Ben cümlemi bitirmeden Harley araya giriyor. "Aptal olan o. Nerede duruyoruz?"

Blaise alay ediyor ama başıyla onaylıyor, "Eğer olan biri varsa da sensin, sik kafalı, bir dahaki sefere havuza girdiğinde batacaksın. Pumayla sıkışıp kaldığın için hayal kırıklığına uğradığında ağırlıkları bırak dostum, onun yerine belki bir otuz bir çekersin."

O devam ediyor ama ben atışmalarını hava solumaktan daha kolay kesiyorum, bu yüzden onları yerlerine ve sonra ikizlerin arasında duruyorum. Avery tek bir bakışıyla tartışmayı ve ben onun süper güçlerini biraz kıskanıyorum.

"Doğru, Blaise Geordie. Şimdiye kadar cüssesi sayesinde son üçe kaldı. Benden rahatlıkla dört kat daha büyük, beni önemsiz bir iş olarak görüyor. Bana dikkat etmiyor."

Avery başını sallıyor ve eğiyor. "Diğer erkek yarışmacıya odaklanmış durumda."

"Aynen öyle. Harley, Xavier rolünü oynuyor. Onu tanımlamanın en iyi yolu ayık bir Joey olduğunu söylemek. Tüm psikozları var ama manik değil."

Avery titriyor ve ben elini sıkıyorum. "Bu sefer sadece izle ve dinle. Tamam, Geordie Xavier'e saldırıyor. Plan nedir, Aves? Ash?"

Ash elini sallıyor. "Bırak dövüşsünler. O zaman sadece bir tanesini halletmeniz gerekir ve umarım geriye kalan kişi yaralanmıştır."

Başımı sallıyorum, düşünüp taşınmasından tuhaf bir şekilde etkileniyorum. Etkilenmemeliydim; o her zaman akli başında biri olmuştur. Benim kötü olduğum konusunda ısrar ettiği bir yıl hariç; o zaman duygusal bir pislikti.

Avery kaşlarını çatıyor. "Yine de onları sadece izleyemezsin, Geordie Lips'e tek bir darbe bile indirse oyun dışı kalabilir. Onu saf dışı bırakmak için bir fırsat kollamalısın."

Harley kollarını kavuşturmuş, beni biraz fazla yakından izliyor. "Asıl tehlike Xavier. Joey bu kadar yüksekte olmasına rağmen her şeyi görüyor. Sizin yaptığınız tüm ufak tefek şeyleri fark ediyor. orada durup izliyor olsaydın, Geordie'yi sana fırlatmanın bir yolunu bulmaya çalışırdı."

Avery omuz silkiyor. "Ne yaptın, Lips?"

Bir adım atıyorum ve alıştırma yaptığımız sahte bıçağı cebimden çıkarıyorum. Harley benim yönlendirmemle Blaise'in kafasını tutuyor ve ben de onun arkasında duruyorum.

"Etraflarında dans ettim, bilerek bana çok yaklaşmalarına asla izin vermedim. Xavier'in Geordie'ye öldürücü darbeyi indirmesini beklemem gerektiğini biliyordum. Bu, bacağım yok olmadan önceydi ve ben hepsinden daha hızlıydım. Sonunda Xavier sabırsızlandı ve Geordie'yi bıçakladı, kan kaybının onu zayıflatması yeterince bekledi ve sonra onu boğmaya başladı."

Bıçağı Harley'nin Aşıl tendonlarına saplıyorum ve onu diz çökmesi için itiyorum, Blaise'i de onunla birlikte aşağı sürüklüyorum, homurdanarak itiraz ediyor ama genel olarak iyi bir sporcu gibi davranıyor. Hay sikeyim. Bunu hiç düşünmemiştim.

Avery'ye bir bakış attım ve o da bana kaşlarını kaldırdı. "Sana göstermemi istediğini hatırla. Bunu sen yaptın."

Bana kaşlarını çatıyor ve Ash kollarını kavuşturuyor. "Acele et o zaman."

Ugh. Öne doğru eğilip Harley'nin kulağına fısıldıyorum, "Lütfen bu konuda hıyarlık etme, Avery ikimizi de öldürecek."

Ve bu, onu boğmadan ve boşta kalan kollarımla Blaise'in saçlarından bir yumruk dolusu tutup onu gözünden 'bıçaklayıp' 'öldürürken' sabit tutmak için kullanmadan önce ona tek uyarı. Harley'i boğarken bunu yapmak için kollarımı nasıl serbest bıraktığımı sorabilirsiniz.

Kalçalarım.

Kalçalarım Harley'in boynuna dolanmış, ayak bileklerim kilitlenmiş ve onu dışarı çıkarmak istersem gerçekten ne kadar sikilmiş yetecek kadar sıkıyordu.

"*Lanet olsun, Star!*" Blaise, Harley'nin yavaşça ve umarım huzurlu bir şekilde oksijensizlikten güçsüzleşmesini izlerken homurdanıyor. Gerçekten bayılmadan önce onu bırakıyorum ve Ash bana bakakalıyor.

"Sonra o dışarı çıktığında bir kaya parçası bulup kafatasını parçaladım. Beni izleyen bir kalabalık vardı ve kimsenin ellerimi kirletmekten korktuğumu düşünmesini istemiyordum. On İki'nin gücünün yarısı bizden önce çıkan söylentilerdir ve açlıktan ölmek üzere olan bir genç kız olarak zayıf görünme riskini göze alamazdım."

Bir saniyeliğine saygılı, şaşkın bir sessizlik oldu.

"Tamam, bana bunu nasıl yapacağımı öğret. şimdi, Mouny, bunu yapabilmem gerek. Baştan çıkarıcı bir suikastçi gibi görünüyorsun, ben *varım*." Avery fışkırıyor, gözleri sanki ona bir kutu kanlı elmas vermişim gibi parlıyor.

"Lanet olsun, ikisini de kana susamış ve eğitimli hale ." Harley mırıldanıyor ve ben de eğilip özür dilemek için onu tatlı tatlı öpüyorum. Öpüşürken sırtıyor, bir eliyle saçımı avuçlarken diğer çenemi kavıyor.

"Ölmek için daha kötü yollar düşünebilirim bebeğim. Bacaklarının boynuma dolanması benim tercih ettiğim ölüm şekli olabilir."

Avery ikimizi de tersliyor ve ben uzaklaşıyorum, Avery'yi toplum için tehlikeli olabilecek kadar bilgiyle erkek arkadaşlarıma birkaç saat işkence etmeye hazırım.

Zaten olduğundan daha büyük bir tehlike.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

DÜZENLİ BİR RUTINE GERİ DÖNÜYORUZ, PARTİ ETKİNLİKLERİ VE SONBAHAR BOYUNCA UZAKTA GEÇİRDİĞİMİZ ZAMAN

Yapılacak o kadar çok ders işi varken teneffüsler arka planda kalıyor.

Harley hâlâ yok denecek kadar az ve onu kadar çok özlüyorum ki göğsümde bir delik varmış gibi hissediyorum. Ash döndüğümüzden beri daha sessiz ve daha çekingen, ama ben onu beklemeye karar verdim. Onu zorlamanın bir anlamı yok, sadece sevimli bir pislik gibi hırlayacak ve tıslayacak.

Blaise çalışmalarına kadar odaklanıyor ki ondan çok etkileniyorum. Çalışmaları bitene ve benim ses eğitimim üzerinde çalışana kadar oyalanmayı reddediyor. İşimiz bittikten sonra genellikle o kadar titriyorum ki beni öpmekten başka bir şey yapmıyor, ama sonunda kusmadan şarkı söylediğimi duymak çok iyi hissettiriyor.

Sanırım Blaise bana yardım edebilmekten, bana öğretebilmekten ve her zaman öğrenci olmamaktan hoşlanıyor. Ayrıca sanırım sesimi tahrik edici buluyor, çoğu zaman Avery baleden döndüğünde kendini örtmek için çantasını kullanmak zorunda kalıyor. Bu kızın penisleri tehdit etmekten daha çok sevdiği bir şey yok.

Biraz rahatlamaya başlıyorum. Tahtadaki bir sonraki hamleye bir kez daha yakalanmama kadar.

Blaise'le koroda oturmuş, ısınırken midemde oluşan korku hissini görmezden çalışıyordum ki telefonum cebimde ısrarla titremeye başladı. Rock tanrısı erkek arkadaşım kaşlarını kaldırıyor ve ben de Hannaford dışında arayacak tek bir kişi olduğunu bildiğim için omuz silkiyorum.

İki ama bugünlerde Çakal'ın hızlı arama listesinde olduğumdan şüpheliyim.

Ders nihayet sona erdiğinde telefonumu kontrol ediyorum ve Illi'nin sekiz kez aradığını ve üç mesaj bıraktığını görüyorum. Onu geri aramak için koridordaki küçük bir oyuğa giriyorum, endişe omurgamı sarıyor. Blaise küçük kuytuya doluşuyor, geniş omuzları beni meraklı gözlerden koruyor ve Illi'nin cevap vermesini beklerken alnımı onun göğsüne yaslıyorum.

"Odie iyi mi?" Telefonun duyar duymaz fısıldıyorum. Sessiz ses tonum karşısında Blaise beni kollarıyla sarıyor.

Bir süre sessizlik olur ve sonra Illi telefonda derin bir iç çeker. "İçinde bulunduğumuz bu boktan dünya için fazla iyisin. Kızım güvende, evlat. Arkadaşımızın gönderdiği üç adamla daha sert bir konuşma yapmak zorunda kaldığımı bildirmek için arıyorum." Tercümesi: Çakal'ın üç adamını öldürdü. Yorum yapmamı beklemeden, "Onlar sahile gönderildi, evlat. O sık kafalı Liam'ın başlattığı bitirmek için Iris'in peşinden gönderildiler."

Bir nefes çekiyorum. Lanet olsun. Harley'nin annesini nasıl unutmuşum? Tabii ki Çakal onun peşine düşecekti, o tam bir ördek! Blaise omurgamda hafifçe aşağı yukarı gezdiriyor, yanağını başımın üstüne koyuyor.

"Bunu sadece bir telefon görüşmesinde söylüyorum çünkü onu bırakmak istemiyorum. Küçük gangsterinize, artık olduğuna göre onu biraz daha güvenli bir yere göndermesini önerebilirsiniz."

Sonunda sesimi yeniden buldum. "Halledeceğim. Teşekkür ederim, Illi. Sensiz ne yapardık bilmiyorum."

Telefonda kıkırdıyor ve şöyle diyor: "Tanıştığımız ilk günden arkamı evlat. Nefesim kesilene kadar senin arkanda olacağım. Arbour'a endişelenmemesini söyle, sen onu taşıyana kadar onu güvende tutacağım."

Aramayı sonlandırıyorum ve hareket planımı belirleyene kadar Blaise'in beni tutmasına izin veriyorum.

Avery zaten Harley'nin servetiyle ilgileniyor. Para hesaplarıma geçer geçmez parayı onun için açtığı yatırım hesaplarına aktarmasını istedim. Tonla para var ve annesinin dünyadaki herhangi bir tesise taşınması gereken parayı ödeyebilir. Avery ne yapacağını bilir.

Sorun şu ki, önce ona söylemem gerekiyor.

"Karısı hayatta mı?" Blaise mırıldanıyor ve ben düşüncelerimden sıyrılıp ondan uzaklaşıyorum.

"O iyi. Gitmemiz gerek. Diğerlerini bulmalıyız, lanet olsun." Mırıldanıyorum ve beni kolunun altına alıyor.

"Avery yemeğe neden geç kaldığımızı sormak için mesaj attı bile. Hadi yemeğe gidelim ve sen bize neler olduğunu anlatırsın."

Dalgınca başımı sallıyorum ve beni yemek salonuna götürmesine izin veriyorum. Diğerleri çoktan öğle yemeklerini almış ve her zamanki oturmuşlardı. Etraflarında boş sandalyelerden oluşan küçük bir tampon olması beni rahatlatıyor ve Ash'in yüzündeki gök gürültüsüne bakınca bunun sebebinin o olduğunu anlıyorum.

"İyi misin?" Harley, Blaise beni duyar duymaz sesleniyor ve Blaise ona omuz silkiyor.

Avery'nin yanındaki her zamanki yerime geçiyorum ama önce bir saniye düşünüyorum. Görünüşe göre bu yanlış bir şey çünkü masadaki gerilim aniden artıyor ve ben boğulana kadar ediyor.

"Ne oldu şimdi?" Ash tıslıyor ve ben de hızla çöküyorum.

"Bunu burada mı söylemeliyim yoksa Harley'i öfkelenendirip tüm masayı devirmesin diye uzaklaştırmalı mıyım karar vermeye çalışıyorum." Mırıldanıyorum ve Ash'in gözleri kısılıyor.

İçimi çektim ve ağzımdan kaçırmadan önce Harley'e döndüm. "Çakal annenin peşinden adam gönderdi."

Yüzü , vücudu taşa dönüyor ve çatal bıçak takımı tabağına düşüyor. Uzanıp elini tutuyorum ve dinlediğini anlayana kadar sıkıyorum.

"Illi onlarla ilgilendi. Şimdilik onunla kaldığını bildirmek için beni aradı ama onu daha güvenli bir yere, Çakal'la başa çıkana kadar onu unutabileceği kadar uzak bir yere götürmemiz gerekiyor."

Avery hemen kontrolü ele alır. kalkıyor ve mahremiyet için kapıya doğru ilerlerken telefonda emir yağdırıyor. Öğretmenlerin oturduğu yere rahat edemeyecek kadar yakınız. Çakal'ın okulda gözleri var ve biz hâlâ kim olduklarını bilmiyoruz.

"Özür dilerim." Mırıldanıyorum ve Harley'nin gözleri benimkilerle buluşmak için parlıyor.

"O hasta herif için özür dileme; bu onu kışkırtmamızın intikamı. Siktir et onu. Senden vazgeçmeyeceğim." Boştaki eli boynundaki küçük altın madalyonun üzerine kapanıyor.

Canavar gibi hissediyorum.

Bütün saçmalıklarım kapımızda.

Ash ikimizi de izledikten sonra, "Liam yıllardır onu öldürmeye çalışıyor Dağlı. Çakal'ı da işin içine katınca işler pek değişmiyor. peşinde iblisler var, bunun acısını kendinden çıkarma."

Gözlerim ona kayıyor. "Bugün seni ne yiyip bitiriyor?"

Maskesi yerine yerleşiyor ve yemeğine geri dönüyor. "Joey."

İnledim. O psikopattan kurtulamadık mı? "O küçük pislik şimdi ne yaptı?"

Ash başını sertçe , bunu *burada olmadığı* şeklinde yorumluyorum ama bildiğim kadarıyla *siktirip* gitmiş de olabilir. Blaise ve yemeğine başlıyor.

Harley elini çevirip parmaklarını benimkilere geçiriyor. "Sanırım şimdi Illi'ye teşekkür etmem gerekecek, değil mi?" Biraz alaycı bir şekilde söylüyor.

Yüzümde patlamak üzere olan gülümsemeyle savaşıyorum ve "İyi bir kek sepetine bayılır. Yaban mersini olursa daha da iyi olur."

Günün sonunda Avery, Harley'nin annesini İsviçre'de daimi zırhlı koruması olan güvenli tesise naklettirir. Illi uçağa kadar onunla kalır ve kabul etmese de Harley onun orada dolayı çok rahatlamıştır.

Hala suçlu hissediyorum.

Günün geri kalanında da aynı şeyleri yapıyorum; Avery ile akşam yemeği, Blaise ile ders çalışma, sonra da Avery eve gelene kadar şarkı söylemeye çalışıyoruz. Blaise ne kadar berbat hissettiğimi fark ediyor ve gitmeden önce bana iPod'unu veriyor, Avery duşa giderken azarlayana kadar beni tatlı tatlı öpüyor.

Doğruca yatağa tırmanıyorum, beynimi yavaşlatmaya yardımcı olacak bir şarkı bulmak için iPod'u karıştırıyorum, o sırada kapıda anahtar sesi duyuyorum. Sese kaşlarımı çatıyorum. Saat daha on bile olmamıştı, Harley buraya gece yarısından önce gelmezdi.

Ash kapıyı arkasından kilitliyor ve yatağıma doğru yürüyor, sweatshirt'ü çıkarıp sadece boxer şortuyla içeri giriyor. İç geçiriyor ve bir kolunu gözlerinin üzerine atarak hastalıklı en iyi arkadaşının dramını yansıtıyor ama bu hareket sadece göğsünün daha geniş görünmesine neden oluyor.

Hay sikeyim.

Yüz hatlarının üzerindeki boş maskeye odaklanmaya çalışıyorum, çünkü bir şey onu buraya gelmeye itmiş, ama ona bakmak bambaşka bir şey. Yarı çıplak Ash Beaumont'un ayaklarının dibinde ağlayan melekler var.

Meme uçlarından başka bir şeye odaklanmaya çalışırken boğazımı iki kez temizliyorum ama bu zor bir iş. Bana homurdanıyor, beni kollarının arasına almak için dönüyor ve gözlerinin buzderinliği beni biraz serinletiyor.

"Bir şey mi oldu?" Mırıldanıyorum, cevabını beklerken nefesimi tutuyorum çünkü planımda o kadar çok şey var ki bir başkasını düşünemiyorum. Joey'i şimdilik aklımdan çıkarmıştım, Senior daha büyük bir tehditti.

"Joey'i öldürmeyi mi planlıyorsun?" Ash gözlerini kapatarak mırıldanıyor ve ben yüzümü buruşturuyorum.

"Sanırım buna mecbur kalacağım. Elimi zorlayacak ve uzun vadede etkisiz hale getirebileceğimiz biri değil. Önce Senior'u çözmem lazım çünkü Joey'e bir şey olursa seni ve Avery'yi öldüreceğini açıkça söyledi ama... evet. Onu ."

Ash'e kardeşini öldürmeyi planladığımı söylerken duyduğum tereddüt belli ki anlamsız çünkü düşünceli bir şekilde başını sallıyor.

Uzun parmaklarını yüzümde gezdiriyor, düşünürken dalgınca saçlarımı geriye doğru tarıyor. "Dedikodu sitesi ilişkimiz hakkında yayın yaptı ve Joey seni tehdit etmek için bana mesaj attı. Senior'a da senden bahsetmiş. Mouny, seni ele geçirmelerine izin vermeyeceğim."

Sesindeki duygusallık karşısında sertçe yutkunuyorum; bu duygunun beni hedef alacağını hiç düşünmemiştim. "Bunu düşünmeyin. Biz onunla başa çıkana kadar Karga, Kıdemli'yi uzak tutacaktır.

Düzgün bir şekilde. Onunla kendim ilgilenmememin tek nedeni sen ve Avery'nin reşit olmamanız. Çok fazla değişken var. Avery, Atticus'un ikiniz için de devreye gireceğini düşünüyor ama-

"Atticus'u siktir et. O sık kafalıya bir şey borçlu olmaktansa seninle varoşlarda yaşamayı tercih ederim." Ash tıslıyor.

Çok zor bir iş, ama gözlerimi deviriyorum. Nasıl oluyor da bir tatlıdan pisliğe dönüşüyor?

Öfke nöbetini görmezden geliyorum ve "Dediğim gibi, çok fazla değişken var. Eğer onu uzak tutabilirsek ve bir şekilde *Morningstar*'ı da uzak tutabilirsek, o zaman on sekiz yaşına gelmeni bekleyebiliriz. O zaman yatak odasına gizlice girer ve o uyurken boğazını keserim. Ya da Illi boğazına bir satır dayayıp onu parçalara ."

Ash, Illi'den bahsedilince mutsuzca mırıldanıyor ve ben de onu şakacı bir şekilde dürtüyorum. Avery banyodan çıkıyor, Ash'in görünüşüne kaşlarını çatıyor ama kendi yatağına tırmanıp ışıkları kapatırken bir yorum yapmıyor. iPod'unun çalışmaya başladığını duyuyorum ve bizi biraz yalnız bırakma çabasına gülümsüyorum.

Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, uyumaya ve tepemizde beliren, her hareketimizi izleyen sosyopatları unutmaya hazırım. Ash dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve beni o kadar tatlı öpüyor ki o olduğuna inanamıyorum. Genelde beni ateşle, hakimiyetle, sadece bir Beaumont'un sahip olabileceği o kibirle öper.

Onun kollarında solgun bir bakire gibi titriyorum.

Alnını benimkine bastırmak için ara verdiğinde fısıldıyor: "Seni kaybedersem, yaptığımız her şey boşa gider. Eğer seni benden alırsa... Bunun olmasına izin veremem. Gözlerimi her kapattığımda seni o lanet masaya bağlanmış, onlar izlerken kan kaybından ölürken görüyorum ve bunu bir daha yaşamayacağım. Eğer böyle bir ihtimal varsa, o zaman ikisini de öldürmeliyiz. Keşke bu kadar güçlü olmasaydın, birinci sınıfta okulu bıraksaydın, çünkü sana sahip olamasaydım bile en azından güvende olurdu ve Senior'dan uzakta ."

Ağlamayacağım, kendime izin vermeyeceğim, ama lanet ağlamamak çok zor.

Sesimin bana ihanet emin olduğumda, "Eğer okulu bırakmış olsaydım, şimdiye kadar Çakal'ın kişisel fahişesi olurdu. Beni yatağına zincirler ve boş, manipüle edilebilir bir kabuktan başka bir şey olmayana kadar becerirdi. O zaman On İki'de iki koltuğu kontrol eder ve durdurulamaz olurdu. Hayatın çıkardığı diğer her şeyin üstesinden geldiğimiz gibi bunu da birlikte atlatacağız. Bir aile olarak."

Boynuma doğru başını sallıyor, omurgamdan aşağı bir ürperti akana kadar derimi yumuşakça ısıtıyor.

Uykuya ne kadar sürdü bilmiyorum ama yatağa dalmamla uyanıyorum ve onun sesinden önce klor kokusu çarpıyor yüzüme.

"Ne oldu şimdi?" Harley beni tekrar kollarına çekerek fısıldıyor ve Ash uykusunda mutsuzca homurdanıyor.

"Hiçbir şey. Sadece bana ihtiyacı vardı."

Harley başını sallıyor ve Ash'in geride bıraktığı çürüğün üzerinden boynumu öpüyor. "Hepimizin sana ihtiyacı var, bebeğim."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

HARLEY İLE VAKIT GEÇİRMENİN TEK YOLU, O HAVUZDAYKEN DERS ÇALIŞMAKTIR.

Antrenman. Su ısıtıcıları nedeniyle havasız ve notlarım her bir şekilde filigranlı oluyor, ama Harley mayosuyla dışarı çıktbu zahmete değiyor.

Gözlerim kaslarının çıkıntılarını ve düzlüklerini, inanmak için görülmesi gerektiğine yemin ettiğim Adonis kemerini izlerken, dalgınlıkla ona başım dönmeden bakıp bakamayacağımı merak ediyorum. İdealize bir rüya gibi değil; iniş çıkışlarını o kadar çok gördüm ki, insan olduğunu biliyorum. Mükemmel bir adam olmadığını biliyorum. Ama Tanrım, ona bakmak lanet olası güneşe bakmak gibi; kavurucu derecede sıcak ve sağlığını için tehlikeli.

Bayan Vivienne'in sırtarak oturmasıyla şehvet dolu hayallerimden uzaklaştım.

"Çarpıcı, değil mi?" Nefesli ses tonuyla cilveli bir şekilde

söylüyor. Lanet kafasını vücudundan ayırabilirim.

"Otuzlu yaşlarındaki bir , öğrencilerinin fiziksel görünüşü hakkında yorum yapmaması gerektiğini bildiğini düşünürdüm." Avery Beaumont'un en sert ve cilalı halini taklit ederek söylüyorum.

Bayan Vivienne bana gülümsüyor. "Öğretmen olmak beni genç erkeklerin cazibesine karşı bağışık hale getirmedi. On sekiz yaşına girmesine sadece birkaç ay kaldı ve o zaman paylaştığımız cazibeyi keşfetmekte özgür olacağız."

homurdanarak bakıyorum ve ağzından çıkan saçmalıklar karşısında başımı sallıyorum. Harley bana ve puma sürtüğünü görünce kaşlarını . Ona alaycı bir el sallıyorum ve bıçağımı avuçluyorum. Fark ediyor ve sırtarak bir öpücük konduruyor.

"Ona benzeyen çocuklar, senin gibi küçük kızlarla yetinmeyecek erkeklere dönüşüyorlar. Daha tecrübeli, daha dünyevi birine ihtiyacı var. Seni sonsuza dek arkadaşlarıyla paylaşmayacak."

Huh.

Az önce adamlarımla ilgili en büyük korkumu dile getirdi ve yine de kelimeler ağzından çıktığı anda ne kadar anladım. Hasarlıyız, kırıldık, çaresiziz ama birlikteyiz ve biz bir aileyiz.

Ash'i yatağında bulduğunda Harley'de kıskançlık ya da tereddüt yoktu, sadece onu oraya neyin sürüklediğine dair bir endişe vardı. Blaise sadece grubun dışında bırakıldığı için sinirlenir... aktiviteler, asla paylaşma konusunda değil. Ve Ash... Ash benim güvende ve mutlu olmamı istiyor.

Bu kaltak Harley'in neye ihtiyacı olduğu hakkında hiçbir şey bilmez ama ben .

"Onu zorlamaya devam edin Bayan Turner. Onun, oynamaya alışık olduğunuz güzel küçük oğlanlara *benzemediğini* ve benim de daha önce tehdit ederek uzaklaştırdığınız kızlara benzemediğimi öğreneceksiniz."

Bayan Vivienne' omurgası dikleşiyor ve yüzündeki gülümseme artık çok keskin bir hal alıyor. "Bana çok parlak bir öğrenci olduğunuz, IQ'nuzun dahi seviyesinde olduğu söylendi ama yine de oyun dışı kaldığınızı anlayamıyorsunuz."

"Madem bu kadar dâhiyim, neden çalışma grubunuzun bir parçası değilim? Ash neden değil? O da en Harley kadar zeki. Sen bir cinsel tacizcisin ve parmaklıklar ardına aitsin. Eğer biraz aklın olsaydı Harley'i , çünkü gittiğin yol bir metre derinliğinde bir çukura çıkıyor."

Bana göz kırptı, sonra kötü niyetle bana döndü ama Blaise'in "İşte buradasın Yıldız. Seni panterden kurtarmak için çağırıldım. Harley ona çok yakın oturduğun için alkış alacağından korkuyor."

Sırıtan yüzüne baktığımda gölgesi üzerime vuruyor, deri ceketi ve yırtık kot pantolonuyla hayallerimdeki şımarık rock tanrısının her santimi. Ona şehvetli bir bakış attığımı yakaladığında bana bir şekilde göz kırptıyor. Azgın olabilirim, dava et beni.

Bayan Vivienne'in yüzündeki ifade... paha biçilemezdi.

"Benimle böyle nasıl *cüret edersin!*"

Onunla alay ediyorum. İyi bir insan onu Morrison'ın zehirli diline karşı uyarırdım ama, bilirsin, siktir et

Onu.

"Sen çaresiz, nefes nefese kalmış bir fahişesin.

çocuklar onay almak için."

Öfkeden kıpkırmızı kesiliyor ve ben de bıyık altından gülerek kitaplarımı bir kenara koyuyorum. Kurtarılmaya ihtiyacım yok ama arkama yaslanıp Blaise'in bir kez olsun benden olmayan birini yok izlemek güzel.

"Evet, biliyorum, ailemi arayacaksın ve müdüre gideceksin. Sorun şu ki, ailemin umurunda değil ve Trevelen Beaumont'un parmağı altında, bu yüzden... belki de başka birinin sikinin peşinden koşmalı ve Arbour'unkini bırakmalısın. Ayrıca, bir daha Star'a yan gözle baktığını görürsem şahsen yok ederim. Teyzemin okul yönetim kurulunda olduğunu biliyor musun? Buruşuk yaşlı cadı, ama bana karşı yumuşak bir noktası var. Bu işe ne kadar ihtiyacın var? Sanırım senden alarak başlayacağım ve oradan yukarı doğru ilerleyeceğim."

Pumanın şaşkın sessizliği sürerken Blaise'in yüzü daha da hırçınlaşıyor ve kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor. "Avery bale dersinden önce bizimle yemek yemek için bekliyor. Onu bekletmemeliyiz."

Kendimi onun kolunun altına sokuyorum ve fahişeye ters bir bakış bile atmıyorum.

Ertesi sabah telefonum beni uyandırıyor ve numarayı tanıyamıyorum. Avery kaşlarını bana bakıyor, erken uyandırıldığım için mutsuz ve ses tonumu eşit ve soğuk olmaya zorluyorum.

Çakalın sesini duyduğumda doğruluyorum.

"Ben de sabahları erken kalkmayı sevmem Wolf, ama bu acil bir durum. Senin için bazı bilgilerim ve bir işim var. Eğer isteksizsen sana bir iyilik hazırım."

Dudağımı ısırdım. "İlk bilgi nedir?"

Telefonu oflaya puflaya kapatıyor ama bunun pek de neşeli bir ses olduğunu söyleyemem. "Çakal'ı fena halde kızdırdınız ve o da çıldırdı. Oylamada senin tarafını tutan üyelere . Buraya bir ziyaret için uğradı ama benim bir sığınakta yaşadığımı ve bu sığınığın bir atom bombası patlamasına bile dayanabileceğini unutmuşa benziyor."

İnledim ve gözlerimi ovuşturdum. "Benim... sorunlarım şu anda sizi etkilediği için özür dilerim."

Çakal bana gülüyor, hala neşesini bulabilmiş değil. "Sana oy verdiğim için pişman değilim. Beni herhangi bir konuda kendi tarafına çekmesi için bundan biraz daha fazla uğraşması gerekecek. Sadece ortalığı kasıp kavurduğunu ve kimsenin güvende olmadığını haber vermek için aradım."

Avery ikimize de kahve yapmak için kalkıyor ve ben de konuşmayı duyabilmesi için telefonu hoparlöre alıyorum. "Tamam. Nezaketen aradığın için teşekkür ederim. İş nedir?"

Bir duraksama oluyor ve sonra mırıldanıyor, "Mafya babasının çocuğuna aşıksın, değil mi? Bütün bunlara değer mi?"

Avery bana bir fincan kahve uzatıyor ve Harley'nin saatler önce yüzme antrenmanına gitmek için sürünerek çıktığı yatağıma tırmanıyor. ". Onun için savaşa girmem gerekiyorsa girerim."

"Çakal kızımı tehdit etti. Onu ele geçir önce bana getirmeni ve ondan uzaklaştırmanı istiyorum."

Omuz silkiyorum. "Kolay. İsim ve yer."

Tereddüt ediyor ve ben nefesimin altında ona küfrediyorum. "Onun senin kızın olduğunu biliyor, değil mi? Senin siber takip bir kızı kaçırmıyorum, değil mi?"

"Tanıştık." Fuuuuuck.

Cidden mi?!

Ona yüksek sesle iç geçiriyorum, bu Onikiler'in başka hiçbir üyesine yapmayacağım bir şey. "Benden tanıştığın ama ilişkide olmadığın bir kızı kaçırmamı istiyorsun çünkü Çakal bir şekilde ondan hoşlandığını biliyor ve onu tehdit ediyor. Bu her şeyi açıklıyor mu?"

Çakal güler ve "Evet. Var mısın, yok musun evlat?" der.

Avery bana soğuk ve hesapçı bir bakış atıyor, telefonu avucunda, eğer bu işi kabul edersem çalışmaya başlamaya hazır. Bunun yolu yok, Onikiler'in olabildiğince çok üyesine var.

"Elbette, bunu bir iyilik için yapacağım. Ayrıntılarını bana gönderin, ben de bu gece yarısına kadar size ulaştırayım."

Çakal bana kıkırdadı. "Bence onu buraya biraz daha hızlı getirebilirsin evlat. sonunda uyuyor."

Avery'nin kaşları neredeyse saç çizgisine geliyor ve eminim benimkiler de yaklaşmıştır. Çakal bir Hannaford kızını mı takip ediyor? Tanrı aşkına. "Kim lan kız?"

Kıkırdamalar tam bir göbek kahkahasına dönüşür. "Babası senatör, annesi de haber spikeri olduğu için ortadan kaybolması getirebilir."

Avery telefonunu düşürdü. Bu kızın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama Avery'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa az önce kritik bir hata yapmışım. "Viola Ayres mi? Senatör Peter Ayres'in kızını siber takip mi ediyorsun?"

"İç çamaşırını partisine getirdiğin seksi kız bu mu? Adını hiç duymadım, ateşli kız."

Avery telefona alaycı bir şekilde bakınca araya girdim, "Sadece soruya cevap ver, takip ettiğin kız Viola mı?"

"Evet ve onu takip etmiyorum, sadece onu uzaktan izliyorum. Yani, web kamerasını hackleyip gece uyurken onu ama *yapmıyorum* çünkü sapık değilim. Dürüst olmak gerekirse Wolf, sanki bana güvenmiyorsun gibi."

Ona ya da gezegendeki herhangi bir hacker' güvenmiyorum. Bu da bana şunu hatırlatıyor; sanki beni görebiliyormuş gibi gözlerim telefona kısılıyor. "Göbek adımı sanıyordum? İsmimin listelendiği paketler alıp duruyorum."

Alay ediyor. "Ben yaptım. Kimsenin seni araştırıp küçük kirli sırrını öğrenmesine imkân yok. Tanıdığın biri olmalı." Hay sikeyim.

Çakal'dan başka bunu bilen birini düşünemiyorum. Hay sikeyim.

Avery ile bakiştık. "Gece yarısına kadar onu sana getireceğim. Ağzını tıkayıp sürüklemem gerekse bile, gece yarısına kadar sığınakta olacak."

Bay Trevelen'in saçmalıklarına ayıracak vaktim yok demek, en hafif tabirle, amına koyayım.

Avery bana Viola Ayres hakkında bilgi verirken ben de kendimi kahvaltı etmeye , olası sorunlar yüzünden sinirlerim tepeme çıkıyor ve bu işi nasıl bir plan yapmaya çalışıyordum. Illi'ye benim için teslimatı yapması için haber gönderdim, bu konuda benim hoşuma gitmeyecek kadar neşeliydi ve sonra geriye kalan tek ... kızı kaçırmak.

Sikeyim.

Trevelen beni matematik dersinden çıkardığında, çocukların yanında sakın görünmeye çalışmakla meşgulüm ki onlar da olaya dahil olup işleri karıştırmassınlar. Günün ilk dersiydi ve adımı söylediği anda midem bulanıyor ve Avery ile bakışıyoruz.

Derslerden çekilmekten hiçbir zaman iyi bir şey çıkmaz.

Çantamı hazırlıyorum, yüzüm sakın ve kararlı bir ifadeye bürünmüşken Harley, Trevelen'e sanki onu tokatlamak üzereymiş gibi bakıyor. Kolunu nazikçe, ihtiyatlı bir şekilde sıkıyorum, sonra müdürü odasına kadar takip ediyorum.

Beni oturmaya yönlendirirken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Bu odaya en son girdiğimde askıya alınmakla karşı karşıyaydım ve Çakal beni bundan kurtardı. Trevelen' kendini bir güç pozuna sokmaya çalışmasını izliyorum ama bunu için gereken omurgadan yoksun. Ona şımarık bir zengin çocuğu gibi kaşlarımı kaldırıyorum ve o da boğazını temizliyor.

"Bayan Anderson, doğrudan konuya . İsimsiz bir şahıs tarafından size karşı uygunsuz davranışlarda bulunduğunuza dair yeni suçlamalar ortaya atıldı. Bu kez video kanıtları sunuldu ve okul yönetim kurulu şu kararı verdi-"

Kapı çarparak açılır ve öfkeli bir Avery Beaumont içeri girer, en öfkeli bile zariftir. Ona kızgın olduğunu söyleyemezsiniz, bunu daha çok etrafındaki hava veriyor; toz parçacıkları bile ondan kaçıyor.

Ellerimde ince bir titreme var, ama yumruklarımı ve çenemi sıkarak onları . "Bay Trevelen-

"Bayan Beaumont," diye araya giriyor ve ben geriliyorum. "Burada olmanız için hiçbir neden yok. Bu mesele Bayan Anderson ve onun burslu öğrenci statüsüyle ilgili. Ne kadar öyle olmasını isterseniz de bu sizi ilgilendirmez."

Hay sikeyim. Avery onu mahvedecek.

Gözleri kısılıyor ve sandalyesinde öne doğru eğiliyor, tehditkâr ve sakın. Onun adına konuşuyorum, sadece beni bu durumdan kurtarmak için ihtiyaç duyduğu tüm gerçeklere sahip olduğundan emin olmak için.

"İsimsiz kaynak kimdi? Kimin beni kovdurmaya çalıştığını bilmeye ve kendimi savunmaya hakkım olduğunu düşünüyorum."

Trevelen'in gözleri benimkilere ve orada yanıp sönen pişmanlığın benimle hiçbir ilgisi yok ve her şey şu anda sıkıca çizgide kendi kıcıyla .

Boğazını tekrar temizledikten sonra şöyle dedi: "Haksız bir tepki olmaması için okul yönetim kurulu tarafından kaynağın kimliğinin gizli tutulmasına izin verildi. Oda arkadaşınızın böyle bir ünü var.

şeyler."

Avery ona sırtıyor ve ben de onun çalışmasını izlemekten memnun bir şekilde sandalyeye geri . Ben onun için insanların kanını akıtıyorum, o da benim için bu aptal politik saçmalıkları yapıyor.

İşe yarıyor.

"Çaresiz bir sürtükten çok daha önemli ve acil sorunlarım var çünkü ikimiz de bunun kışkaç küçük fahişeler koktuğunu biliyoruz. Bunun için işini elinden alacağım Richard, ikimiz de biliyoruz ki sana sahibim. Eğer , onunla birlikte kafanı da almayız."

"Etrafta dolaşıp insanların hayatlarını tehdit edemezsiniz, Bayan Beaumont." Diyor ama ince ter tabakası sözlerindeki gerçeği yalanlıyor.

Avery ona gülüyor ve ben bu sesle ürperiyorum. Kahretsin, onu seviyorum.

"Oh, beni yanlış anladınız! Bu bir tehdit değil, bu bir gerçek. Aileme bulaşırsan, kanarsın. Babamla tanışmadın mı Richard? Elma o ağaçtan uzağa düşmez, seni temin ederim."

Trevelen şimdi terini siliyor, parmakları titriyor. "Bayan Beaumont, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok! Video şu anda tüm okul kurulu tarafından izlendi ve eğer harekete geçmezsem etik komitesi kışma tekme basacak. Belki de Bayan Anderson'la birlikte hareket etmeliydik-"

"Bayan Anderson videodaki tek öğrenci miydi? Tek başına mı uygunsuz davranıyordu? Hayır. Bunların hepsi Bayan Turner'ın Harley ve Lips'i ayırma çabası çünkü o bir cinsel tacizci. On beş yaşında bir öğrenciyi becerdiğinin farkında mısın Richard? Etik kurulunuz bu konuda ne düşünüyor? Eminim onlar sorun yoktur çünkü onları da beceriyor. Ne pahasına olursa olsun, bunu ortadan kaldıracaksın. Eğer yapmazsan, polise isimsiz bir mektup gönderip ilk karını tam olarak nereye gömdüğünü söylerim. Lucinda oturup keyfini çıkarmayı çok sevdiği arka verandanın senin kazdığın isimsiz mezarın üzerine inşa biliyor ?"

Vay

canın

a.

Lanet

olsun.

Bunun tahmin etmemiştim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

VIOLA AYRES, BİR SENATÖRÜN KIZINDAN BEKLEDİĞİM BİR şey değil.

Son sınıf öğrencisi ve özel bir odası var, bu yüzden kapısını çaldığımızda kaşlarını çatıyor ve bizi içeri buyur ediyor. Benden uzun, ama bu zor değil. Saçları mor ve burnunda o kadar küçük bir çivi var ki, ışıktaki parladığını zar zor görebiliyorsunuz. Buradaki öğretmenler kıyafet yönetmeliğini ihlal ettiğini fark etmekte zorlanırlar ve ben onu karşılaştığım diğer tüm kızlardan daha çok seviyorum. Tabii ki Avery dışında.

Oda sadece onun farklı bir tür olduğunu doğruluyor. Her şey siyaha boyanmış ve her yerde fizik denklemleri ve kodlamalar olan beyaz tahtalar var. O bir dahi.

Ayrıca Coyote için de mükemmel.

"Hannaford'un hüküm süren Kraliçe Arıları' ziyaretini hak edecek ne yaptım ben?" Aramızda bir bilek hareketi yaparak söyleniyor.

Onunla alay ettim. "Ben kraliçe arı değilim, bu daha çok Avery'nin tarzı bir şey."

Avery bana kıkırdıyor ve kolumu sevgiyle okşuyor. "Lips çekici ve güçlü olduğunu kabul etmekten hoşlanmıyor. Gölgede ve sessizce boğaz kesmeyi tercih ediyor."

Viola gözlerini biraz kısıyor ve yalanı fark etmek için aramızda dolaşıyor. "Doğru. Elbette. Ben ne yaptım?" Biraz mahcup bir şekilde enseme ovuşturduğum, bunu pek düşünmemiştim. Kızdan hoşlanmayı planlamıyordum. Tehdit edip kaçıracağım zengin sürtük olacağını ama Viola... biraz Harika.

"Bakın, bunu söylemenin kolay bir yolu yok, yüzden sadece açıklayacağım." Ben başlıyorum ve Avery bana bakıyor.

"İzin verin, pek... diplomatik değilsiniz. Viola, şu anda biriyle çıkıyor musun? Ya da biriyle çıkmayı umuyor musun?"

Avery ile alay eder ve mutfağa doğru ilerler. "Eğer buysa, senin oğlanların peşinden . Alınan adamlara bulaşmama gerek yok."

Bu . Ben de onu seviyorum. Onu kaçırmama neden olduğu için Çakal'ın canı cehenneme.

Avery ona attığım bakışa sırıtıyor. "Hayır, başka biri. Daha yaşlı biri, belki?"

Viola çekmecelerden fincanları çıkarıp hepimize kahve yapmaya başlarken kaşlarını çatıyor. Onun lehine işaret daha. Kahretsin, işe alıp kendim güvende tutmalıyım.

"Belki de Dağcı'nın konuda açık sözlü olmasına izin vermelisin, seni hiç takip etmiyorum."

Kahveyi ondan aldım ve yudumladım. Fena değil. "Yirmi yaşlarında, uzun boylu, sarı saçlı, kahverengi gözlü, bilgisayarla arası iyi olan tanıyor musun? Amerikan Savunma Kuvvetleri'ne sızabilecek kadar iyi?"

Viola'nın kaşları seğiriyor, fark etmesi kolay. "Jackson mı? Onu neden bilmek istiyorsun?"

Jackson.

Sanırım Jackson'a benziyor. Yani, o olmalı. Eyalette ona benzeyen ve onun yaptıklarını yapabilen çok fazla adam olduğunu düşünemiyorum. Siktir, en azından umarım yoktur.

"Onunla ilgileniyor musun? Aşık mı oldun?"

Viola elindeki fincanı masaya bırakıyor ve kollarını savunmacı bir şekilde kendine sarıyor. "Bunu neden soruyorsun? Beni ona karşı kullanmayı hiç şansın yok. Bana zaten ilgilenmediğini söyledi."

İstemedenden de olsa inledim. İlişki dramasından nefret ediyorum ve bu da kokusunu taşıyor. "Bak, bu gece seni onu görmeye götürmem gerekiyor. Bir şey oldu, hayati tehlike arz eden bir şey ve onu görmek gerekiyor. O... benim bir arkadaşım."

Duraksadığımda gözlerini bana dikti. Bana tısladı, sesi sertti, "Onu da mı beceriyorsun? Gecenin her saatinde yatağına giren *üç adam* yeterli değil mi?" Oh bak, bir sinir buldum.

Avery'nin kıza saldırmasını engellemek için tek elimi kaldırıyorum, çünkü kızın üzerindeki şeritleri koparmak üzere olduğunu anlamak için ona bile gerek yok. "Ondan gerçekten hoşlandığını tahmin ediyorum ve seni temin ederim, seni istemediği konusunda sana ne söylediye yalan söylüyordu. Senin bok listenden çıkması için konuşmasına izin vereceğim. Şimdilik benimle gelebilir misin? Seni ona salim götürmek istiyorum, böylece hangi adam sıranın kendisinde olduğunu düşünürse onunla yatağıma girebilirim."

Hatta onu biraz yumuşatmak için göz kırpiyorum. Avery kızgın görünüyor ama sessiz kalarak sözlerimin kızın beynine işlemesine izin veriyor.

"İyi. Bu boktan şey için bana bir açıklama borçlu." Evet, borçlu.

Viola'yı bir çanta hazırlamaya ikna ediyorum, sonra onu Illi'nin bizi şimdiye kadar gördüğüm en güzel kaslı arabanın yanında beklediği personel otoparkına götürüyoruz. Harley'nin daha sonra ağzının suyunu akıtması için gizlice fotoğrafını çekiyorum.

Viola, Körfez Kasabına bir bakış atar ve donup kalır, ayaklarını çakıllara vurur. "O arabaya binmeyeceğim. Bir hayduta benziyor! Babamdan para falan mı koparmaya çalışıyorsun? Seni zahmetten kurtarabilirdim, yanlış çocuğu seçmişsin. Küçük kız kardeşimi tercih ediyor."

Avery ile bakışıyoruz, dudağının kıvrımından bu küçük mücevheri not ettiğini anlıyorum. Gelecekte Senatör Ayers'tan ne için haraç alacağımızdan emin değilim ama ihtiyacımız olursa o elimizde.

"Adı Illi ve seni oraya götürüyor, o yüzden endişeli görünmeyi bırak. O benim... üvey kardeşim." Illi'ye göz kırparak söylüyorum.

Teknik olarak, koruyucu ailede tanıştım, adı hala Johnny iken, en iyi arkadaşı Matteo'ydu ve birlikte bana bin ya da öl'ün anlamını öğrettiler. Ta ki bir gün öyle olmayana kadar. Bunu düşündükçe kalbim sıkışıyor.

"Haydi küçük kız, hizmet etmekten memnuniyet duyarım." Illi gülünç bir şekilde küçük bir selam veriyor ve ben onu izlerken kahkahalarla gülüyorum. İri yarı ve korkutucu görünmekten başka bir şey yapamayacak kadar kocaman.

"Ben aptal değilim, o arabaya binmemin imkanı yok." Viola tersledi ve onu biraz daha az sevdiğime karar verdim.

Kaçmasını engellemek için elimi kaldırdım, sonra telefonumu çıkardım. Coyote'nin numarasını tuşladım.

"Sorun mu var, Kurt?" Diyor, her zamanki gibi kendini beğenmiş ve şakacı.

Sırıtıyorum ve sesimden bunu duyabildiğine eminim. "Merhaba *Jackson*. Ben sevgili arkadaşın Lips. Viola eşyalarını topladı ve senin evinde yatıya kalmaya hazır, ancak ortak arkadaşımız Illi'nin onu götürecektir olmasından dolayı mutsuz."

Çakal inler. "Ciddi misin? götürmesini mi istiyorsun?"

"Okulda olduğumu ve arabam olmadığını anlıyorsun, değil mi?" Ben tersliyorum ve o bana gülüyor.

"Hadi ama *Lips*, ikimiz de biliyoruz ki senin küçük haremde ödünç alabileceğin bir sürü araç var. Alexander'ın sekiz tane Ferrari'si var, Tanrı aşkına."

Sekiz mi?! Tanrım.

"Bu konunun dışında. Ona içeri girmesini söyle." Tısladım ve telefonu Viola'ya uzattım.

Sanki ona bir yılan uzatıyormuşum gibi bakıyor ve ben de gülümsememi tatlı bir hale getirmeye çalışıyorum. Avery bana kıkırdıyor, yani açıkça başarısız oldum.

O belki de erkek arkadaşıyla tartışmakla meşgulken, ben Illi'ye yanaşıyorum ve sanki yakınmışız gibi omzumuna ona çarpıyorum. "Nasıl gidiyor?"

Sırıtıyor. "Harika. Küçük ekibimiz için bu hafta on bir adam öldürdüm. Iris'le sahilde de bir iş aldım, banka bilgilerinizi bana gönderin ki size pay verebileyim."

Tithe, arsız bok kafalı. Ona homurdanıyorum. "Siktir git, senin paranı almayacağım. Peşimden koştuğun için ödeme olarak kabul et."

Gülüyor. "Evlat, ben bu bok için yaşıyorum. Son adama işkence bile ettim. Sanki bir aşçı yamağymışım da havuçtan başka bir şey değilmiş gibi onu *jülyen* doğradım. Sana kaseti gönderirim, *iğrenç* görünüyor."

Avery kulak misafiri olduğu yerden dramatik bir şekilde gülüyor ve Illi ona kahkahalarla kükrüyor. Birbirlerini bu kadar kolay kabullenmeleri benim için büyük bir hediye, keşke çocuklar da Aves'in kitabından bir yaprak alıp onu kabul etseler. Taşınmak istediği falan yok, gölgeli bir depoda rıhtıma bakan harika bir dairesi var, böylece gerekirse... evden çalışabilir. Odie de orada yaşadığı için bunu biraz daha az yapıyor.

"Odie'yi güvenli bir eve taşıdım, evlat. Mafya çocuğuyla seviştiğin video ortalıkta dolaşmaya başladığından beri serseriler akın akın üzerimize geliyor."

Donuyorum. Video dolaşıyor mu? Illi fark ediyor ve nefesinin altında küfrediyor. "Bunu bildiğini sanıyordum?"

Özür dilerim. Çakal'dan daha fazla düşmanın olduğunu tahmin ediyorum?"

Avery homurdanıyor. "Lips onları biblo ve evcil hayvan gibi toplar. *En iyi* hayatını yaşayarak insanları kızdırmaktan daha çok sevdiği bir şey yok."

Ona homurdanıyorum. "Sadece hayatta kalmaya çalışıyorum! Sikeyim. Tamam, benden ne istiyorsun, Illi? Söyle, senin olsun."

Benimle alay ediyor ve omuzlarını çarpıyor. "Her neyse. Ben senin *kardeşinim*, unuttun mu? O nazlı kızı Coyote'nin sığınağına bırakacağım ve sonra ava çıkacağım. Belki de savaşı D'Ardo'ya taşımanın zamanı gelmiştir. Savunmayı bırak ve saldırmaya başla. Bu arada, adamlarınızdan iyi silah kullanan var mı?"

Yutkunuyorum. "Harley ve Ash öyle. Blaise'den emin değilim. Kontrol edeceğim."

Silah açmak için Cuma günü aile yemeğine kadar bekliyorum.

Avery kızartma pişiriyor ve Ash'in yemeğimizin yanında viski teklifini ilk kez kabul . Bunun yaratacağı baş ağrısına iyi gelecek bir içkinin iyi geleceğini hissediyorum. Masa sessizleşene kadar

bekliyorum, çocuklar açlıktan ölmek üzere olan dağlı sokak kızları gibi yemekleri ağızlarına tikiştıyor ve

Sonra Blaise'e sorarım.

Herkes yemeğine ara verir. Avery sinirlenmeden ve kendini beğenmiş bir şekilde devam eder çünkü bunun biliyordur. Bu kızın şakanın içinde olmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktur.

Bana baykuş gibi göz kırpmıyor ve Harley acımasızca küfrediyor. "Ne oldu şimdi? Bu gidişle son sınıfa bile geçemeyeceğiz."

Avery gülüyor ve bir kedinin avıyla oynadığı gibi bileğini ona doğru savuruyor. "İyi iş çıkarıyoruz. Ve sen konuşamazsın, tüm sorunlara neden olan senin hayran kulübün. Sızdırılan video Annabelle kokuyor. Ya da muhtemelen Bayan Turner. İkisi de çaresizlik kokuyor, bu yüzden bazen ayırt etmek zor "

Blaise, Harley'nin ona attığı karanlık bakışa kıs kıs gülüyor ama o haklı. Ben her zamanki gibi uzak duruyorum ve Blaise'i ayağımla masanın altından dürtüyorum.

Bana biraz alaycı bir gülümseme veriyor. "Avery ile yemekte ayak oyunları mı? Star, senin tehlikeyle flört edecek bir tip olduğunu asla tahmin edemezdin."

Ash alaycı bakışıma kıkırdıyor ve Harley mırıldanıyor, "flört etmekten fazlasını yapıyor." Hepsine gözlerimi deviriyorum. "Sadece soruya cevap ver, Morrison. Silah kullanmayı biliyor musun? Düzgünce, sadece doğrult ve tetiği çek değil. , monte et, yeniden doldur, temizle, her şeyi yap."

Bana yine tedirgin görünüyor. "Var. Yine de yapmamayı tercih ederim. Ben daha çok onları dövmeyi seven bir adamım."

Ash ona bir parça havuç fırlatır. "Bu daha iyi değil, bu yüzden ahlaki üstünlüğe sahip olduğunu düşünme. Klinik, kişisel olmayan bir öldürme yerine kurbanınızın hayattan ayrıldığını hissetmek istediğinizi söylüyorsunuz."

Blaise ona ters ters bakıyor. "Oh, şimdi de psikotik eğilimlerimizi mi paylaşıyoruz? Bir adamı öldürmek için tercih ettiğin yöntem nedir?"

Ash sırtıyor ve "Ölü kalmalarını sağlamak için ne gerekiyorsa." diyor. Bu konuşmayı rahatsız edici bulmalıyım.

Ama ben bilmiyorum. Hepsinin karanlık kısımlarında birden sandalyemde kıvranmaya başladım.

Boğazımı iki kez temizliyorum, hepsinin bana bakışlarından ne olduğunu ve "Herkes hayalet silahlar alacağım. Tamamen izi sürülemez. Çakal dikkatsiz davrandığı ve bizi habersiz yakalamak için adamlar gönderdiği için acil durumlar için."

Hepsi aynı bakışı paylaşıyor ve göğsümde bir şeyler sıkışıyor. Avery elini benimkinin içine sokuyor, ne planlıyorlarsa benim tarafımı tutmaya hazır ve benimle birlikte olduğu için çok mutluyum.

Sonunda Ash burbonundan bir yudum aldı ve bana bir bakış attı. "Bu 'bekleme' saçmalığını bırakıp saldırgan olmaya başlamalıyız. Biz onu kadar durmayacak."

Ona homurdanmamaya çalışıyorum ama yine de sesim kaçıyor. "Bunun risklerini anlıyor musun? Gerçekten mi? Ellerinize ne kadar kan bulaşacağını ve temizliğin ne kadar zor olacağını anlıyor musunuz? Bizi destekleyecek mali gücümüz olduğunu biliyorum ama lanet olsun, bu çok fazla. Ben bunu yaşadım. Her gün sayısız insanı öldüreceğimi bilerek uyandım ve bunun için batmamak için dua ettim. Siz de buna hazır ? Çünkü hepinizi bu işten uzak ve temiz tutmak için dişime takarak çalışıyorum."

Harley bana kibirli ve mağrur bir bakış attı. "Yine de temiz değiliz, değil mi? Hiçbirimiz temiz değiliz. Morrison'ın üzerinde bile kan var. Bu işi çözeceğiz ve Çakal'ı ve sadık takipçilerinin birini öldüreceğiz. Artık barışçıl çözüm girişimleri yok."

Blaise meraklı bir bakış attım, üzerinde ne kanı olduğunu merak ediyordum. Kavgadan korkmadığını ve arkadaşlarını savunmak için hiç düşünmeden atlayacağını biliyorum ama bundan daha fazlasını yaptığını hiç tahmin etmemiştim.

Hepsi beni izliyor, bir cevap bekliyorlar ve gerçekten bir cevabım olduğundan emin değilim ama yine de Avery'nin elini sıkıyorum ve "Tamam. Saldırgan o . Çakal'ı avlayacağız."

YİRMİNCİ BÖLÜM

CUMA SABAHİ BLAISE'IN TARİH DERSİNDEN KAYBOLDUĞUNU FARK ETTİM VE DERSE KONSANTRE OLAMADIM. çünkü nerede olduğunu bilmiyorum. Harley seğirdiğimi fark edip bana Haven'da bir randevuya gittiğini söylediğinde ve ben de o sık kafalıya *güvenlik, tehditler ve hepimizi takip eden katil sosyopatlar* hakkında bir mesaj attığımda.

Beni görmezden geliyor.

Ash benimle birlikte odama geliyor ve iç çekerek kanepeye yığılıyor, çantasını yere atıp ayakkabılarını çıkarıyor. Avery'nin anaç tavuk tavrı bir anda düşüyor ve her şeyi ettiği için ona hırlıyor. Kahve makinesine doğru yöneldim. Kafein hayatta kalmam için gerekli.

Blaise yarım saat sonra bandajlar içinde aile yemeğine geliyor ve bir an için kalbim duruyor, sonra yüzündeki rahat gülümsemeyi görüyorum ve iyi olduğunu anlıyorum. Bana göz kırpmıyor ve Avery ona attığım şaşkın bakışa kıkırdayınca yüzüm kızarıyor.

"Sana , tuvalimin geri kalanını dolduruyorum, Star." Beni kollarının arasına alıp Avery'nin dikkatli bakışları altında iffetli bir şekilde öperken mırıldanıyor.

"Bana ne aldığını söyleyecek misin?" Homurdanıyorum ve o bana gülüyor.

"Bekleyip görmeniz gerekecek. Ya da bana rüşvet ver, kolayca satın alınabilirim. Bana biraz pembe göster, Wolf."

Karnına ama sert kasları sadece elimi acıtıyor. Ash bana sırtıyor ve akşam yemeğini beklerken televizyonun önünde kucağına oturmam için beni çekiyor. Avery İtalyan yemeklerine bayılıyor ve elleriyle makarna yaparken bana yardım etmeyi reddediyor.

Binadaki en tuhaf zengin çocuk o ama onu çok seviyorum. "Kız kardeşime şehvet dolu bakışlar atmayı kes, Mouny." Ash homurdanıyor, ben de ona dirsek atıyorum.

"O benim favorim, umarım bunu biliyorsundur." Ben de ona karşılık veriyorum ve elini şortumun paçasına kadar belimden aşağı kaydırıyor. Gözlerim parlıyor ve sonra ona doğru kısılıyor.

"Ben senin favorimim." Boynumdaki tene doğru mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum, çoğunlukla temizlemek için. "Hayır. Kesinlikle Avery. Yine de en sevdiğim ikinci Beaumont sensin, bu yüzden kendini çok kötü hissetme."

Gözleri bana şeytani bir niyetle parıldıyor ve yutkunuyorum. Kucağından inmeye çalışıyorum ama kolları sadece sıkıyor, beni hapsediyor.

"gitme. Çok açım, Mouny."

Kızardım. Daha önce ondan hiç duymadığım, sesindeki sıcak bal tonuyla kalbim göğsümde tekliyor. Aylar önce Körfez'birlikte yatağa uzandığımızda bile, müstehcen konuşması fısıltılı ve kararlıydı. Bu kadar ikna edici değil.

olursa Ash Beaumont'un baştan çıkarmasıyla başa çıkamam.

"Yemek hazır!" Avery sesleniyor ve Ash .

"Bu gidişle seni elime geçirebileceğimi hiç sanmıyorum." Homurdanıyor ve ben de onu tatlı tatlı öpüyorum çünkü ben de çok sinirlenmiş durumdayım.

Hepimiz masada zamanki yerlerimize ve Harley bir şeyler yer yemez gitmek üzere yüzme üniformasını giymiş bile. Onu en son gördüğüm anı hatırlıyorum ve vücudumu bir sıcaklık kaplıyor ve aptal gibi kızarıyorum.

Sanki tüm sorunlarımın cevabıymış gibi tabağıma bakıyorum çünkü Avery'nin su birikintisini fark etmemesine imkân yok. Kahretsin, yine salyalarım akıyor.

Blaise çatalını tutabilmek ellerinden birini açıyor ama ben Harley'e bakmamakla meşgul olduğumdan yeni mürekkebi göremiyorum.

"Üzerine yıldız dövmesi mi yaptırdın? Dövmelerin ilişkilerin laneti, ölüm öpücüğü olduğunu biliyorsun." Avery mağrur bir ses tonuyla, uzun fettuccine parçalarını çatalıyla kaşığının arasında mükemmel bir şekilde döndürüyor.

Blaise bana bakıyor ve ben de ona gülümsüyorum. Dövmelerin hiçbir şey için ölüm öpücüğü olduğunu düşünmüyorum. Sadece o kadar batıl inançlı değilim.

Ayağı masanın altından benimkinin üzerinden geçiyor ve gülümsemem sırtıtmaya dönüşüyor. Gözleri bana parıldıyor ve ben kızarıyorum, yemeğime geri dönüyorum ve ona bakmayı reddediyorum. Harika. Yani şimdilik sadece Ash güvende çünkü o da kız kardeşine hırlıyor.

"Joey'nin Hannaford Aile Yemeği'ne geleceğini neden bana söylemedin?"

Ugh. Tüm birinci sınıflar ve son sınıfların, özgür bırakılmış yetimler olsalar bile, öğretmenleri ve aileleriyle oturup parlak geleceklerini tartışmak için katılmak zorunda oldukları aptal akşam yemeği. Yaşasın.

Başımı kaldırıp Avery'ye bakıyorum, genelde kız kardeşine yönelttiğini görmediğim bir ateş ve öfkeyle bakıyor.

Hay sikeyim.

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Lips, Senior'u mezuniyete kadar resimden çıkardı, yüzden onun yerine Joey'i gönderiyor. Bunu durdurmak için yapabileceğim bir şey yok, ama neden bunu size söylemem gerekenden daha erken söyleyeyim ki? Harley zaten uykusuzluk çekiyor, ailede iki tane uykusuz, huysuz pisliğe ihtiyacımız yok."

Ash dudak büker ve burbonunun geri kalanını bir içer. Ne güzel bir akşam yemeği yiyoruz.

BLAISE, AVERY'yi bale dersi için kapıdan çıkarır ve kilidi küçük bir hareketle tıklar.

"Oh, bak. Kendimi Yıldız'ımla yalnız buldum. Ne yapsam acaba?"

Sırıtiyorum ve ders kitaplarımızı gösteriyorum. "*Yapman gereken şey ders çalışmak.*"

Bana gülüyor ve gömleğinin ilk birkaç düğmesini açıyor. Hay sikeyim. O küçük numarayı da çözmüş, erkeklerimden herhangi biri fazladan ten göstermeye başladığı anda beynimin eridiği numara.

Ben .

"Haftaya üç ödevin var." , pes etmeye çok hazırım ve o sırtıyor

Be

n. "Sadece rahatlamaya çalışıyorum. Yeni dövmelerimi görmek istemedin mi?"

Doğru. Dövmeler. Evet, dövmeler.

Başımı sallıyorum ve o da bandajları, bantları ve plastiği ellerinin ve boynunun kabarık, çiğ derisinden sıyrıyor. Avery haklıydı, artık yıldızlarla kaplıydı. Kulağının arkasında, tam da beni öptüğü yerde küçük bir tane bile var.

"Beni tekrar bantlamanız gerekecek. Ellerim beni öldürüyor." Homurdanıyor ve ben de ilk yardım çantasını bulmak için banyoyu karıştırmaya başlıyorum. Özellikle Blaise ve Harley'nin boksu ve Ash'in dövüş kulübü maçları sayesinde elleri bantlama konusunda iyiyim.

Bir mummydan daha sargılı görüldüğünde onu çalışmaya ikna etmeye çalışıyorum ama çok gergin.

"Çıplak olsaydın daha iyi konsantre olurdum." Başparmağıyla vücudumdaki şişliklerin üzerinde gezinerek

Göğüs. Elini sopayla uzaklaştırdım.

"Hayır, . Eğer bu testi geçemezsen çok kızarım."

Omuz silkiyor. "Çalışmayacağım. Ben de geceleri yatmadan önce çalışıyorum. Bu dersleri geçeceğim ve gelecek yıl yine aynı dersleri alacağız, böylece sana göz kulak ve sonra sen doktor ya da astrofizikçi olmak için üniversiteye gitmeden önce birlikte turneye çıkacağız ya da... dahiler ne olursa olsun."

Ona gülümsüyorum ve ders kitabını kapatıyorum. "Neden seninle turneye çıkayım ki? Her zaman bir hayrana falan mı ihtiyacın var?"

Kendini beğenmiş ve rahatlamış bir şekilde minderlere yaslanıyor. Onu gördüğümde dudağımı ısırıyorum, her tarafı , gizlice *benimle* işaretlenmiş. Belki de ismimden biraz daha az nefret ediyordumdur.

"Her ihtiyacımda yanımda olman fikri hoşuma gidiyor ama hayır. Benimle birlikte şarkı söyleyeceğin için demek istedim. Senin şarkını albümde yayınlayacağım... tabii eğer yayınlayabilirsem." İç çeker ve gözlerini ovuşturur.

"Neden yapmadınız? Yani, şarkılar aylardır hazır."

Siktir , kucağına tırmanıyorum. Beni zar zor tutabildiğinde hayal kırıklığı içinde inliyor, ama ben herhangi bir çiğ bölgeye basmamak için elimden geleni yapıyorum.

"ayrılmayı düşünüyorum. Bunu kimseye söyleme, Ash'e bile. Bu yüzden bana anevrizma geçirir. Ama şarkı yazmama müdahale etmeye devam ediyorlar ve ben sadece... Kafamdaki boktan şeyleri atmak için yazıyorum ve çalışıyorum. Çünkü garip düşüncelerimi ve acımı başkalarına aktarabileceğim bir şeye seviyorum. Grubun menajeri sözleri temizlememi ve daha ana akım olmamı istiyor. Yeni şarkıları beğenmedi, çok çiğ olduklarını söyledi. Siktir et onu."

Ona kaşlarını çatıyorum ve diyorum ki, "Bunlar harika. Şimdiye kadar yazdığın en iyi şarkılar. Bilmem gerekir, hepsini dinledim."

Yine şakacı bir tavırla bana kaşlarını çatıyor. "Yine de açmadın, değil mi? Hediye mi hiç açmadın." Lanet olsun. Yapmamıştım.

Başımı sallıyorum ve o da bana gülümsüyor. Yüzümü hafifçe kavırıyor, saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve beni tatlı tatlı öpüyor.

"O gün çok kızmıştım. Kalbimi o kutuya koymuştum ve sen onu açmamıştın. Seni suçlayamam, sana karşı tam bir pislik gibi davranmıştım ama kendimi ortaya koymuştum ve bunu görmeni ummuştum... beni görmeni. Önemli değil Star, artık sen varsın. Benim küçük ilham perim. Benim tatlı bülbülüm, güzel ve çok tatlı şarkı söylüyor."

Saçmalamaya başlıyor, en sevdiği yerlerimi tarif etmeye başladıkça ezikliğim daha da artıyor, çoğu çıplak vücut parçaları, ama Diarmuid'in silahından kurşunun tenimde bıraktığı yara izi ve hepsinin takıntılı omzumdaki yumuşak deri parçası gibi bazıları son derece daha mahrem.

Avery ertesi öğleden sonra baleye gidene kadar bekledim ve Blaise'in bana gönderdiği, el değmemiş ve yatağımın altındaki spor çantama saklanmış paketi çıkardım. Yaz tatili boyunca pek çok kez çok cazip gelmişti ama Schrödinger'in kutusu gibiydi. Ya açtığımda içinden sadece şeker, küçük ve anlamsız bir şey çıkarsa? Ya da daha korkuncu, ya değilse?

Artık onun kalbi olduğunu biliyorum, ne olduğunu görmeliyim.

Bandı açmak için bıçağımı kullanıyorum ve kapağı kaldırırken ellerim titriyor. Bir not defteri ve şu anda paylaştığımızdan daha eski bir iPod buluyorum.

Önce defteri elime alıyorum ve şiirler, şarkı sözleri, hikayeler, kenarlarda gravürler ve her yerde altın mürekkep vurguları buluyorum. Sözlerin hepsi yeni , son iki yılda yazdığı şeyler, ama hepsi bana için verdiği cilalı versiyonlardan biraz farklı. İnanamayarak defterin tamamını baştan sona okudum.

Benimle ilgili.

Her şey benim hakkımda bir aşk hikayesi.

Çizimler ellerimi, bacağımdaki yara izlerini, kirpiklerimin yanaklarımdaki koyu gölgelerini gösteriyor.

Dudaklarımın dolgun kıvrımı.

adım tekrar tekrar geçiyor, Harley'nin özlem ve tapınma Blaise'in şarkılarının melodilerine yansıyor. Onları okumak için nefes alamıyorum, ciğerlerim başım dönene kadar .

Neyse ki geçen sene açmadım. Felç

geçirip ölebilirdim.

Sonunda defterden uzaklaştığımda, her kelime ve görüntü tüm zaman boyunca beynime kazınmış, iPod'u açtığımda her bir Vanth Falling şarkısıyla dolu görüyorum, hatta Blaise'in ünlü olmadan önce kaydettiği ve yayınladığı coverlar bile. Söylediğini hiç duymadığım şarkılar var, bu yüzden hiç halka açıklanmadıklarını biliyorum çünkü Körfez'de yaşadığım zamanlarda her hareketini internetten takip ettim.

Sikeyim.

Ondan her zaman her küçük parça ve aylardır yatağımın altında saklıyordum.

BÖLÜM YIRMI BİR

AVERY ZATEN MÜKEMMEL OLAN SAÇLARIYLA UĞRAŞIYOR VE BEN DE BU SAÇLARIN NEDEN BÖYLE OLDUĞUNU ANLAMAYA ÇALIŞMAKLA MEŞGULÜM.

Sanki dev bir yumruk içeri girmeye çalışıyormuş gibi kapı gümbür gümbür çalındığında, hiçbirimizin ailesi yoksa Hannaford'da 'Resmi Aile Yemeği'ne zorlanıyoruz.

Kaşlarımı çatarak Avery'ye banyoda kalmasını işaret ediyorum ve kapıyı açmak için harekete geçiyorum. Illi ve Odie bana sırtarak bakıyorlar.

Yüce Tanrım, bu işin sonu iyi bitmeyecek.

"La Louve, seni gördüğüme çok sevindim! Johnny seni görmeye geleceğini söyleyince ben de gelmek için ısrar ettim! Tüm sınıfların birincisi olduğunu söyledi, bu inanılmaz! Oh, seni çok özledim." Odie gözlerini nazıkçe silerek Fransızca konuşuyor.

Bana mahcup bir şekilde gülümsüyor ve ben de iç çekerek bana sarılabilmesi için kollarımı uzatıyorum. Ailemin bana yavaş yavaş normal olmayı, arkadaşlar arasında gerçekleşen tüm dokunuşlara tahammül etmeyi öğrettiğinin farkında değil.

Avery bir an için Odie'ye eleştirel bir gözle baktıktan sonra elini uzatıyor. *"Avery Beaumont, sizinle tanışmak çok güzel."*

Odie ona sırtıyor, gözleri sevinçli bir şaşkınlıkla parlıyor ve elini tutup nazıkçe kendine çekerek iki yanağını da Avrupalı bir edayla öpüyor. *"Odette Illium, ama ben Odie'yi tercih ederim. Fransızcanız mükemmel! La Louve'un daha fazla arkadaşıyla tanışmak çok rahatlatıcı ve sizinle konuşabilmek harika. İngilizcem hâlâ çok zayıf."*

Ona başımı sallıyorum. *"Çok iyi, sen sadece mükemmeliyetçisin. Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz? Sizi gördüğüme sevindim ama bu riskli."*

Illı, Odie'yi yanına yatırdı ve Fransızcası mükemmel olmadığı için İngilizce, "Karga, Joseph Beaumont Sr.'ın aile yemeğine gelmesini engellemeyi başardı ama duyduğuma göre onun yerini alması için küçük ucubeyi göndermiş. Joey etrafta seni sorup duruyor ve sanırım onunla ilgilenmenin zamanı geldi. Bunu istediğin kadar kalıcı yapabilirim, evlat."

Başımı salladım ve Avery'ye bir bakış attım. Joey'nin ölümünün sonuçlarının ne olacağını hepimizden daha iyi biliyor.

"Joey'e bir şey olursa Senior bize saldıracak. Eğer Morningstar işi üstlenmeyi reddederse, o zaman Senior gelip bu işi kendisi yapacak."

Başımı Illi'ye doğru eğiyorum. "Senior hakkında ne düşünüyorsun?"

Sözlerine vereceği tepkiden endişe ediyormuş gibi bir an Avery'ye bakıyor, bu için çok nadir görülen bir düşünce ve şöyle diyor: "Bence lanet olası bir psikopat ve bir gargoyle gibi üzerinde oturduğu para miktarıyla ondan nasıl kurtulacağımız konusunda çok dikkatli olmamız gerekiyor. Önce onu, sonra da o küçük ucubeyi ortadan kaldırsak daha iyi olur."

Joey'e taktığı lakap karşısında sırtımdan edemiyorum. "Junior hayranı değil misin?"

İlli sırtıyor ve Odie'nin başının üstünü öpüyor. "Senin için o pisliğin derisini canlı canlı yüzeceğim, evlat. Hem de bunu adımlarımı sıklaştırarak yapacağım. Eğer bu gece sana ya da kız arkadaşına yan bakarsa gözlerini ."

Başımı salladım ve Avery'ye döndüm. "Onu uyarmak isteyebilirsin. Illi bunların hepsini bizim için yapar ve Odie için çok daha fazlasını yapar."

Ve gezegende Odette Illium'a şehvetle bakmayacak hiçbir erkek yoktur. Puma fahişelerin olmaya çalıştığı her şey onda var; seksapel sızan şehvetli, sarışın bir bomba. Illinin kas ve şiddet duvarına karşı narin görünüyor, ancak uzun boylu ve tüm doğru yerlerde kıvrımlı.

Deri pazarlarında satıldığı fiyat *dehşet* vericiydi.

Avery başını sallayıp telefonunu çıkarıyor, ben de ikimizin de blazer ceketlerini alıyorum, yemeğe katılmak için tam üniforma şart. Illi etekler ve çoraplarla ilgili şaka daha yapıyor ve ben ona kötü kötü Odie ikimize de kıkırdıyor.

Çıkmak için kapıyı açıyorum ve çocukların bizi görüyorum. Harley gülümseyip beni öpüyor, sonra da Illi'ye garip şekilde kanka kafası atıyor, o da sanki en iyi arkadaşlarmış gibi sırtını sıvazlıyor. Ash ikisine de yüzünü buruşturuyor ve Avery'ye ulaşmak için yanlarından geçiyor. Joey'nin bu geceki katılımı bir ilmik gibi boynuna dolanmış.

Blaise kusacak gibi görünüyor.

"var?" Mırıldandım ve odamızdan çıkıp ona doğru yürüdüm. Aman

Tanrım.

Sikeyim.

"Lips, bunlar benim ailem. Blaine ve Casey Morrison. Beni evlatlıktan reddetmelerine ve artık oğulları olarak görmediklerini söylemelerine rağmen bu akşamki yemeğe katılmaya karar verdiler." Diyor, sesi sabit ama yüzündeki ifade bıçağıma uzanıp saplamaya başlamama neden oluyor. Annesi oğlunun okulundan başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi ayaklarına bakıyor.

Kurt ben olmasaydım babasının bana bakışı utançtan yüzümü buruşturmama neden olurdu.

"Onun kız arkadaşın olduğunu söylediğini sanıyordum. Neden arkadaşlarını öpüyor?" Diyor, çıplak tenimin birkaç santimine bakarak. Boğazına öyle bir yumruk atmak istiyorum ki.

Blaise onu görmezden gelip kolunu belime doluyor ve duymakta zorlanacağım kadar alçak sesle fısıldıyor: "Üzgünüm Yıldız. Birden ortaya çıktılar, geleceklerinden haberim yoktu."

Başımı sallıyorum ve diğerlerinin geçebilmesi için uzaklaşıyorum. Yukarı bakıyorum ve Illi'nin muzip sırıtışını görüyorum. Oh, evet.

"Blaise, üvey kardeşim Illi'yi hatırlıyor musun? Karısını beni görmeye getirdi ve ikisi de akşam yemeğinde bize katılacak. Burada oldukları için çok heyecanlılar." Dedim ve Odie tatlı bir "*Bonjour*" ile Blaise'e sırıttı.

İlli Blaise'e sırtıyor, sonra da dişlerini göstererek ailesine dönüyor. Blaine Morrison'ın altına sıçtığını gördüğüme yemin edebilirim.

Mükemmel.

Blaise yanımı sıkıyor ve Illi ikimize de göz kırpmıyor.

Büyük, mutlu bir aile.

YEMEK SALONU, Noel süsleri ve üç parçalı takım elbiseli garsonlarla tamamlanmış lüks görünümlü bir restorana dönüştürülmüştür. Illi her şeye homurdanıyor ve Odie kıkırdıyor

sanki okullu bir kızmış gibi ona bakıyor. Gözlerim Joey Beaumont'a takılana kadar sese gülümsüyorum ve gülümsemem tekrar yüzümden kayıp gidiyor. Lanet olsun, o psikopattan nefret ediyorum.

"Oturma yerleri . Birlikte oturacağımızdan emin oldum." Avery fısıldıyor, iki kardeşine de bakarken kolunu benimkine sıkıştırmış, gergin.

Illi, genellikle Blaise'de gördüğüm kana susamış bir neşeyle ikisinin arasına bakıyor ama o hâlâ kendi ailesinin görünüşü hakkında endişelendiği için potansiyel olarak gerçekleşmek üzere olan katliamdan zevk alamıyor.

Ash benim için sandalyemi çekerken, her zamanki gibi umursamaz bir pislik olan kardeşine ters ters bakıyor ve ben de Illi ile Avery'nin arasına oturuyorum. Joey, Harley'nin karşısındaki koltuğa oturuyor ve ben ona başımı sallıyorum.

"Bizi kışkırtmaya mı çalışıyorsunuz? Çünkü biz buraya sadece yemek için geldik." Joey'den çok Ash'e hatırlatmak için söyledim.

"Benim küçük Mounty'm. Bu okulda bu kadar uzun süre kalabileceğini düşünmemiştim! Hem de kimseyi becermeden! İddianın hala devam ettiğini duydum. Eteğinin altında bir sik sakladığını ve bu yüzden kimseyle yatmadığını merak etmeye başladım."

Odie tiksinti dolu bir ses çıkarır ve Ash'e döner, "*Bu iğrenç adamın seninle ve Avery ile ne ilgisi var? Konuşurken sizin yüksek terbiyenizden ya da nezaketinizden hiçbirini göstermiyor.*"

Joey sırtıyor.

Ash için cevap verdiğinde üç Beaumont'un da mükemmel Fransızca konuştuğunu öğreniyorum. "*Ben daha iyi olan kardeşimim. Eğer çete üyelerini sikmeyi bırakmak istiyorsan, seni seve seve sikimle boğarım.*"

Illi'nin nefeslerini sayıyorum, derin nefesler alıp uzun nefesler veriyor. Beklerken Joey'e bakıyorum, Illi satırını Joey'nin boğazına saplar ve kan kaybından öldürürse tam bir temizliğin bize ne kadara mal olacağını hesaplıyorum.

Bunu görmeyi çok isterdim. Sanırım sonrasında geceleri daha iyi uyuyabilirim.

". Ash'in yardım izin vereceğim ama derisini yüzeceğim." Sonunda bana mırıldandı ve ben de başımı salladım.

Odie burnunun ucuyla ona bakar ve sonra Morrison'ların duyabileceği kadar yüksek bir sesle mükemmel bir İngilizceyle şöyle der: "*Mon monstre*, işin bittiğinde kalbini benim için kes. Onu yemek istiyorum."

Kulak misafiri olan herkes donup ve baş döndürücü sarışına bakıyor ama o, psikopatla ilgili en ufak bir endişe bile yokmuş gibi Joey'e bakıyor.

Sanırım Kasap'la aynı yatağı paylaşırsanız böyle şeylere karşı bağıışıklığınız oluyor.

Illi parmak eklemlerini dudaklarına götürüyor ve sanki dünyasının merkeziymiş gibi öpüyor. Kalbim biraz sızlıyor ve kendime şunu hatırlatıyorum: Eğer onlar birbirlerini bulabilir ve birlikte sahip oldukları şeyden sağ çıkabilirlerse, ben de karşı karşıya olduğumuz tehditlerden ailemle birlikte sağ çıkabilirim.

Bir dakika daha süren sessizliğin ardından Blaise'in babasının ona dersleri hakkında sorular sormaya başladığını duyuyorum, ama benden çok uzakta olduğu için bir söyleyemiyorum. Sinirle ama sonra Harley'nin "Her derste sınıf birincisi ve 3,5 not ortalaması var. *Siktir git.*"

Yemekler olsa iyi olur.

Ash Joey'e bakıyor, bana sırtırken onun her hareketini izliyor. Gözlerini görmezden geliyorum, gerçekten ne kadar uçmuş olduğunu ölçmek için ellerine odaklanıyorum. Titreme var, kafayı yeni bulduğunu ve hâlâ etkisinde anlamama yetiyor. Kaza başladığında kan dökülecek.

Havada tadını alabiliyorum.

Garsonların hepsi yemeği servis etmeye başlıyor ve ben önümdeki tabağa tiksintiyle bakıyorum.

"Bu da ne böyle?" Illi "Bu da ne?" diyor ve Odie ile Avery ona bakıp gülüyorlar.

kafamda uyarı zilleri çaldı. Avery buzlar ve Odiede ateşli. Eğer tüm ülke yıkılır. Ön sıradan bilet alayım. Illi'nin gözleriyle tanıştım.

Yoldaşlıklarından duyduğum sadistçe sevinç onun da her yerine işlemiş.

Garson, Illi'nin yüzündeki hiddetli bakıştan ve manik bakışından korkarak sözlerini geveliyor.

Joey'nin gözlerinden sıcıyor. Altına işmeden önce ona el sallıyorum ve Illi bana mırıldanıyor, "Ne oluyor?"

Bezelye araştırması mı? Onlar sebze, üniversiteye gidemezler!"

Başımı sallıyorum, tamamen aynı fikirdeyim ve canım hamburger çekiyor. Avery ve Odie renk lekelerini özenle yiyorlar ve ben de bir kısmını görünmek için kaşığımı içinde döndürüyorum.

Sırada bir biftek olsa iyi olur yoksa Illi isyan edecek.

"Ailemin yarısını becerdiğini duydum. Kardeşimin sikinde da benimkinde olmayan ne var? Alkıştan başka, şimdi de sikini varoş amcığında ıslatıyor." Joey tabağını tamamen görmezden söylüyor. Ash'çatalını dikkatlice yere bırakmasını göz ucuyla izliyorum.

Bıçağının etrafındaki el sadece sıklaşıyor.

İçimi çekiyorum ve ailemin her bir üyesine bakarak büyük bir gösteri yapıyorum, hepsi Joey'e ters ters . Eğer Çakal'ı avlıyorsak, Joey'nin etrafında dans etmeyi de bırakmamız gerektiğine karar verdim. Onu öldürmeden yerine koyabilirim... belki.

Çatal bıçak takımımı yere bırakıp kollarımı kavuşturdum ve uyuşturulmuş sikiğe gözümü kırpmadan öfkeyle baktım. "Buraya gelip benimle bu kavgayı başlatmaya karar verdin. Kiminle hakkında hiçbir fikrin olmadığı konusunda seni defalarca uyardım."

Joey bana gülüyor, çok yüksek sesle ve her zamanki gibi çılgınca. Her kelimeyi duyacaklarını bilmeme rağmen Morrison'lar bizden uzaklaşıyor. İyi oldu. Kendi oğullarını her küçümsediklerinde ve hor gördüklerinde kimi kızdırdıklarını bilmelerini istiyorum.

"Korunmak için haydutlarla yatan küçük bir gecekondu fahişesinden korkmuyorum."

Ona sırtıyorum. "Kardeşleriniz benim korumam altında ve bunu babanıza söyleyebilirsiniz. Eğer ikinizden biri onlara herhangi bir şekilde zarar vermeye kalkışır, Mounts Bay'in Kurdu'na hesap verirsiniz."

Joey'nin gözleri kısılıyor, elindeki bıçak hâlâ bana doğru bakıyor. "Onu da mı beceriyorsun?"

Illi homurdanıyor, "Sen nasıl hâlâ hayattasın? Çocuk masasına geri dön, sık kafalı. Eğer , çatlak seni birkaç yıl geriye götürdü."

Ash, Illi'ye sırtıyor. "Hayatta çünkü babasının arkasına saklanıyor. Gerçek bir tehlike olamayacak kadar aptal. Eğer onu tahtadan silersen Senior'la yüzleşiriz ama onu edebiliriz. Bence onu öldürelim."

Avery sessizce iç geçiriyor, Joey'nin duymayacağı kadar sesle ama ben duyuyorum. Elimi masanın altından onunkinin içine sokuyorum.

"Evet, küçük kardeşim, şimdiye kadar babamın o küçük gecekondu amcığını öldüreceğini bilmen gerekirdi. Ve rahmini paylaştığın zavallı da. Ben şahsen sarışın sürtüğü de almasını isterim. Onun masasına bağlanmış mükemmel görünürdü. O sarı saçlar... tıpkı annem gibi."

Harley masayı devirmeden önce Ash'in göğsüne bir kol geçirmeyi başarıyor ama ben Avery'yi izliyorum. Planı değiştirip değiştirmeyeceğimizi bilmem gerek çünkü burada çok fazla tanık var.

Joey gülüyor, kafasını arkaya atıyor ve sesi tam bir kaçık gibi çıkıyor. "emir alırsan hep zayıf kalırsın."

Ash sırtıyor ve bıçağı Joey'e doğrultuyor. "İşte senin sorunun bu Joey. Yenildiğini fark kadar aptalsın ve kardeşim, şu anda kendi liginin o kadar dışındasın ki bunu göremiyorsun bile."

KURSLAR GIDEREK KÖTÜLEŞİYOR.

Tatlı , ne olduğunu söylemeyeceğim ama Illi'nin bir daha midesi bulanmadan ve öfkelenmeden 'köpük' kelimesini duyacağını sanmıyorum, Joey'nin elleri ince titremeden tam bir doğru ilerledi. Avery de benim gibi onları yakından izliyor, Joey'nin öfkeden deliye anlaşıldıkça iştahı kaçıyor.

Joey bir telefon görüşmesi yapar ve yemek salonundan ayrılır, Odie'ye bir öpücük verir çünkü gezegendeki en aptal orospu çocuğu o olmalıdır ve gerginliğin bir kısmı Avery'den dışarı sızar.

Garsonlar tabaklarımızı topladı ve herkes gitmek için ayağa kalktı. Biz de ayrılmak için ayağa kalktık. Diğer öğrenciler, veliler ve öğretmenler kaynaşmaya başlıyor ve sanki bu güzel, verimli bir akşam yemeğiymiş ve ben burada kalmaktansa kendi gözlerimi oymayı tercih edermişim gibi ağ kuruyorlar.

"O küçük pisliği senin için avlayacağım ve işini ." Illi mırıldanıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Ash'in söylediklerine rağmen, planımız şimdilik onu bırakmak."

Ash homurdanıyor ve beni koruyarak kolunun altına alıyor. "Bence Morningstar'la temasa geçip ona bir karşı teklif sunmalıyız. Ücreti ne olursa olsun ödeyeceğim."

Ona homurdanıyorum ama bu kötü bir fikir değil.

Yatakhaneye doğru yürürken, Blaise'in babası onu benim hakkımda sorguya çekmeye başladı.

Yani, eğer Blaise'in kız arkadaşıysam Ash'in neden üzerime atladığını. Aleti görmezden gibi yapıyorum ama cevabı beklerken nefesimi tutuyorum.

"Biz çoklu bir ilişki içindeyiz. İşe yarıyor." Blaise söylüyor ve Avery'nin gözleri benimkileri yakaladığında *etkileniyor*.

Babası tiksinti dolu bir ses çıkarıyor ve Ash'in kolundan çekiliyorum, sadece arkamı dönüp aşağılık adama Avery'nin top gibi buruşan bakışının en iyi taklidini kadar.

"Anlamakta güçlük çekiyor gibisin; burada kimse seni ya da boktan fikirlerini sikine takmıyor. Nefes almaya devam etmek istiyorsan, bunları kendine saklayacaksın." Alçak sesle ve eşit tonda söylüyorum. renk sızıyor ve sefil oğluna bakıyor.

"Kendini ne halatlara soktun şimdi?" Mırıldanıyor, Blaise'in annesine parmaklarını şıklatıyor ve bir hoşça kal bile demeden koridordan çıkıp gidiyor.

Onu kovalamamak ve gözünden bıçaklamamak için derin nefes alıyorum ve Ash beni tekrar yanına çekiyor.

"Üzgünüm, Yıldız." Blaise mırıldanıyor ve ben ona başımı sallıyorum. Tam bir karmaşa gecesi oldu.

Avery kolunu benimkinin arasından geçiriyor ve ben onu yönlendirirken kaşlarını çatarak telefonuna bakıyor. Illi akşam yemeğinin boktanlığından yakınıyor, Odie ise Harley'nin iğneleyici yorumlarına gülüyor. Otuz saniye kadar eğleniyorum, sonra köşeyi dönüyoruz ve Joey ile Senior'un iki korumasını merdivenin bizi beklerken buluyoruz. Harika. Mükemmel.

Avery'yi Blaise'in arkasına sıkıştırmak için hareket ediyorum ve o da bana başını sallıyor, işler boka sararsa onu korumam için verdiğim sessiz talimatı anlıyor. Joey'nin bakıcılarından biri öne doğru bir adım atıyor ve kas genişliği bakımından Illi'den sonra ikinci sırada olan Harley'i görünce duraksıyor. Harley hepsinin kanını akıtmak için can atıyor. Artık Senior ve Joey'nin kuzenlerine ne yaptıklarını biliyor ve hepsinin kanını akıtmak istiyor. Tanıklar yüzünden yemek sırasında yeterince nazikti ama şimdi yalnızız ve Joey'nin eli kolu bağlı.

Bir adım öne çıkarak dikkatini Ash'ten uzaklaştırıyorum. "Hayatta kalmak için gerçekten çok aptalsın, Joey." Bana sırtlıyor, gözlerinin akları sonuna kadar görünüyor, bu yüzden lanet olasıca dengesiz görünüyor.

"Babam seni eve getirmemi söyledi, Mounty. Mounts Bay'in efsanevi kurduyla tanışmak için sabırsızlanıyor."

Sonra bileğimi tutmak için uzanıyor, parmakları neredeyse tenime değiyor ve Ash daha önce hiçbir insanın hareket ettiğini görmediğim kadar hızlı hareket ediyor. Şu anda süper güçlerini bulduğuna

yemin edebilirim.

Joey, korumaları neler olduğunu anlamadan önce boğazından tutulmuş bir şekilde duvara yaslanmıştı.

"Ona bir daha elini sürersen kanını . Oyunlarınızdan ve küçük derslerinizden bıktım. Hizaya gelmekten bıktım. Lips ya da Avery'nin peşinden gelerseniz ikinizi de mahvederim."

Joey'nin gözleri Ash'in yüzünde dans ediyor, bir tereddüt ya da sahte bir kabadayılık arıyor ama orada sadece babasının kucaklamasını istediği soğuk katil var.

İlli, Odie'yi Avery'yle birlikte Blaise'in arkasında duracak şekilde nazikçe hareket ettiriyor, sonra da dudaklarına yayılan o küçük sırıtışıyla Harley'nin yanına geliyor. Hareketi Joeynin dikkatini çekiyor ama o sadece korumalara hitap ederek psikopatı tamamen görmezden geliyor.

"Siz ikiniz gerçekten bu sik kafalı için ölmek istiyor musunuz? Çünkü bu bir dayak olmayacak; ben dayak atmam. Ellerimde kanınız olacak ve vücudunuz bir asit eriyip yok olacak. Geceni böyle mi geçirmeyi planlıyordun?"

Joey'nin gözleri Ash'in yüzüne geri döner. "Gerçekten de küçük bir gangster kraliçesinin seni güvende tutabileceğini mi düşünüyorsun?"

Avery ona homurdanıyor, sesi buz gibi soğuk ve şöyle diyor: "Kendimize senden daha büyük canavarlar bulduk. Senior'a git ve bunu ona da söyle."

Ash kıkırdar ve başını sallar. "Hiçbir yere kaçmayacak. Bunun için çok uzun zaman bekledim."

Harley, küçük puşt bayılıp tanınmaz hale gelene kadar onu Joey'nin üzerinden indirmiyor.

BÖLÜM YIRMI İKİ

MUHTEMELEN HAYATIMDA İLK KEZ NOEL İÇİN HEYECANLANIYORUM.

Noel günü değil, hâlâ bu işten sıyrılmaya çalışıyorum ama kış tatilinin geri kalanı mükemmel geçecek. Hiçbir planım ya da beklentim yok, vücut ağırlığım kadar dondurma yiyeceğim ve kendimizi öldürtmeden ya da On İki tarafından fark edilmeden Çakal'ı nasıl avlayacağımızı bulacağım.

İlli bana derlediği bilgilerden oluşan dev bir kutu gönderiyor, Çakal'ın On İki'nin diğer üyelerine yaptığı karanlık işlerle ilgili dosyalar, Boar's MC kulüp binasına bir köstebek yerleştirmek de dahil. Dev motorcunun öğrenirse Çakal'a bizzat savaş biliyorum.

Sopaları konusunda çok hassas.

Benimle ilgili dosya midemi bulandırıyor ama en azından artık Çakal'ın maaş bordrosundaki öğretmenlerin tam bir listesine sahibiz. Ash, Bay Ember'ı koçluk görevinden uzaklaştıran kadar atletizm takımından ayrılmak zorunda kalacak ve Bay Trevelen'in de zamanı azalıyor.

Çocuklar odamıza taşınıyor ve benim yatağımla çekyat arasında gidip geliyorlar. Avery her şeyi çok iyi karşılıyor, hepimiz güvende ve tek bir yerde olduğumuz için mutlu ve çocuklar da en iyi davranışlarını sergiliyorlar. Çoğunlukla.

Blaise, taraf tutmakla hiç ilgilenmediğim bir yüzünden Harley'i kızdırmayı kendine görev ediniyor ve günün gecenin her saatinde gitarını çalıp aptal şarkılar uydurmaya başlıyor. Ash ve ben gizliden gizliye buna bayılıyorruz. Avery kulaklıklarını takıyor ve Atticus'la mesajlaşarak flört etmek uğruna hepimizi görmezden geliyor. Dağınık, gürültülü ve mükemmel.

Noel sabahı uyandığımda Avery'nin yüzü benimkinin üzerinde geziniyordu. İrkiliyorum, Harley uykusunda ve mırıldanıyor, o da bana sessiz olmamı ve onu mutfığa kadar takip etmemi işaret ediyor. Bu bir numara gibi geliyor, sanki Beaumont saçmalıklarını beni günü kabullenmeye zorlamak için kullanıyormuş gibi, ama hazırladığı kahvenin kokusunu alıyorum ve onunla birlikte oynamaya karar veriyorum.

Şimdilik.

Masaya oturuyorum ve Avery önüme mükemmel yapılmış sıcak bir kahve ve tabak Fransız tostı koyana kadar ilgileniyor ve ben mutlu bir kız oluyorum. Avery konuşmadan önce tüm tabağı yememi bekliyor

"Bana Noel'den neden nefret ettiğini söyle." Dedi ve ben ona inledim.

Kahvemden derin, *derin* bir yudum alıyorum. "Evlatlık çocukların ve grup evlerindeki çocukların bile Baba'dan hediye aldığını biliyor muydun? Sokağımdaki her çocuk, her yıl hiçbir şeyim neyi yanlış yaptığımı sorardı. Bir keresinde, sekiz yaşındayken, bunun hiç ağacımız olmadığı için olması gerektiğine karar verdim. Bu yüzden arka bahçede boktan bir ağaç yaptım ve okulda yaptığım ıvır zıvırla süsleyip odama astım. Bir mektup yazıp yiyecek istedim çünkü bisiklet, oyuncak bebek ya da başka bir istemiyordum. Acıkmıştım. Her zamanki gibi hiçbir şey olmadan uyandım ve orada oturup ne

sikim olduğunu merak ettim.

Takım elbiseli şişman adamı için yapmıştım. Bir sonraki Noel'de grup evindeydim ve bir hediyenin üzerinde adımı görünce kustum. Diğer kızlardan birine verdim. Bundan nefret ediyorum. Geçen yıl, senin hediyen kabul ettiğim ilk hediye idi. Bugünden ve beni bu kadar zayıf hissettirmesinden nefret ediyorum. Artık yatağa dönebilir miyim?"

Avery bana bakıyor ve yüzünde hiç acıma ifadesi olmamasına çok seviniyorum. Hissettiğini biliyorum ama bunu görmeyi ne kadar istemediğimi de biliyor olmalı. Gözlerinde görebildiğim tek şey kana susamış Beaumont öfkesi.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim. Çakal'ı avlama planlarımız üzerinde yakında çalışmaya başlamalıyız. Çocukları bu işe karıştırmayacağım. Onlar bu konuda alfa-erkekliğe soyunmadan daha iyi planlar yaparız." Başımı salladım ve kahvemi yudumladım. Kafeinin etkisini göstermesine ve bana süper güçler vermesine ihtiyaç duyduğum bir gün varsa, o da bugündür. Avery beni zorlamıyor ya da herhangi bir soru sormuyor, bu yüzden sessizce otururken

Bu karmaşanın içinden çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum ama hangi açıdan bakarsam bakayım, her şey tek bir noktada düğümleniyor. "Sorun Luca." Artık boş olan kahve fincanıma kaşlarımı çatarak bakıyorum.

"Seni sürekli Harley'nin önünde öpen seksi çocuk mu? Onun iyi biri olduğunu söylediğini sanıyordum."

Nefesimi üfledim. "Evet, iyi biri ama aynı zamanda sadık. Sanırım bir gün Çakal'a boyun eğeceğimi ve onun da patronu olacağımı düşündüğü için bana bu kadar iyi davranıyor. Her zaman etrafımda ve kimsenin onu geçebildiğini görmedim."

Avery çenesine nazıkçe vuruyor. "Onu geçemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Eğer güvenliği değiştirmedilerse bir dakika içinde girip çıkabilirim ve sabaha kadar hiçbirisi Çakal'ın öldüğünü anlamaz."

Avery başını sallar. "Ama toplantıdan bu yana her şeyi değiştirmiş olmalılar."

Nefesimin altında ve düşünüyorum. Ona gitmeli miyim yoksa onu dışarı mı çekmeliyim? "İlli'yi öylece içeri gönderemem; onu asla böyle bir riske ve gizlilik en büyük avantajımız olacak. Ayrıca, diğer üyeler ne planladığımızı öğrenemez."

Adamları poligona götürüp içlerinde bilmediğim yetenekleri olan var mı diye bakmalıyım. Harley'nin O'Cronin'ler tarafından eğitildiğini ve Diarmuid'in gördüğüm en iyi keskin nişancı olduğunu biliyorum. Eğer Harley de aynı aile özelliklerini miras aldıysa, belki onu bir çatıya yerleştirip Çakal'ı bu şekilde haklayabilirim.

"Karga'yla buluşup Çakal'la nasıl başa çıkacağımızı konuşmam gerekiyor. Görünüşe göre onun dönmesini ve Çakal'ın söylediklerine bakılırsa bu zaten gerçekleşiyor."

Avery iç çekerek kalkıyor ve ikinci bir kahvaltı için tabağını kapıyor. O malzemeleri koyarken Harley inliyor ve yatağımdan yuvarlanıyor, sanki on saat daha uyumaya ihtiyacı varmış gibi gözlerini ovuşturuyor. Bu duyguyu iyi bilirim.

Yanağıma bir öpücük konduruyor ve sonra kendine kahve yapmak için Avery ile birlikte mutfığa gidiyor.

"Serpintileri unutmuşsun." Harley mırıldanıyor ve onları bulana kadar mutfak dolaplarını karıştırmaya başlıyor.

Avery kaşlarını doğru kaldırıyor ve o da alay ediyor. "Bugün Noel sabahı, Lips kahvaltısında biraz şekerlemeyi hak ediyor."

Bunu hatırladığı için bile biraz baygınlık geçirerek ve Avery ikimize de iç geçiriyor. "Eğer ikiniz de bu iğrenç aşk kontrol altına alamazsanız taşınıyorum."

Ona gülüyorum, mükemmel bir şekilde paketlenmiş küçük bir kutu bırakana kadar onu kızdırıyorum. "Bana hediye almayacağına söz vermiştin." Ters ters bakıyorum ve Avery kendini beğenmiş bir şekilde omuz silkiyor.

"Hepimize hediye aldığını zaten biliyorum. Dün gece sen duştayken tüm odayı aramadığımı mı sanıyorsun? Lütfen, o kadar kalın kafalı olmadığını biliyorum. Çocuklar bile bana yardım etti."

Harley'e ters ters bakıyorum ve o sadece utangaç bir şekilde omuz silkiyor. İç çekerek başımı sallıyorum. "Bunu yapmana imkân yok."

hediyeleri buldum. Onları senden çok iyi sakladım."

Avery masaya yaslanıp bana gülümsüyor. "Tabii ki yapmadım."

Ugh. Siktir.

Blöf yapıyor olmalı çünkü bunu *imkan yok*.

Avery yüzümdeki ifadeye gülüyor ve bu berbat güne başlayabilmemiz için diğer iki adamı uyandırmak üzere fırlıyor. Harley, üzerine serpiştirilmiş ekstra kahvaltı tabağını koyuyor ve yanağını tekrar öpüyor.

"Bize katıldığınız için teşekkürler." Mırıldanıyor ve kanepeye

doğru ilerliyor. Tamam, belki de tamamen berbat değildir.

Tostumu bitirip hızlıca bir duş alıyorum. Ash, Avery burnunun dibinde bir kahve sallayana ve Blaise onu uyandırdığımız için hepimizi azarlayana kadar kıpırdamıyor. Avery herkesi hediyeleşmeye ikna edene kadar kendimi Blaise'in kucağında yerde buluyorum. Bu sabahki üzücü hikayemden hiç bahsetmiyor ve bunun için onu öpebilirim.

"Senin için bir şeyler alınmasını istemediğini hatırladım." Blaise omzuma doğru mırıldanıyor ve ortak iPod'unuzu elime tutuşturuyor. Gülümsüyorum, çünkü yeni bir çalma listesi kulağa *mükemmel* geliyor ve gerçekten istediğim tek şey bu. O da bana sanki güneşmişim gibi gülümsüyor ve kalbim göğsümde aptalca bir takla atıyor, sonra iPod'u açıp bana şarkının adını gösteriyor.

Bu bizim şarkımız.

Koroda birlikte söylememiz için yazdığı şarkı. Benim için kaydetmiş, bir şekilde gizlice çünkü Ash'in henüz dinlemediğini biliyorum. Gözyaşlarımı öfkeyle geri kırıyorum. Herkesin önünde ağlamayacağım, lanet olsun!

Harley sinirli bir ses çıkarıyor ve kafamı kaldırıp baktığımda onun Blaise'e başını salladığını görüyorum. "Tabii ki ona lanet bir şarkı verdin."

Blaise alttan alta kıs kıs gülüyor, ben de ona dirsek atıyorum. "Şarkının nesi varmış? Bayılıyorum."

"Hile yapıyor çünkü sen satın alınması en zor kişinin ve Morrison'ın gizli bir silahı var." Harley nefesinin altında mırıldanıyor ama bana üstünde bir kart olan küçük bir kutu uzatıyor. Bir kablo kiti ve yaz tatilinde bana arabaları güçlendirmeyi öğreteceğine dair bir söz buluyorum. Bu aslında mükemmel bir şey çünkü ne zaman Körfez'de hayatta kalmamı sağlayacak daha fazla beceri öğrenmek ki?

Onu öpüyorum, Avery'nin hoşuna gitmeyecek kadar çok dilimle, sonra Ash beni çekip alıyor ve bana lüks siyah kurdelelerle bağlanmış büyük siyah bir kutu uzatıyor ve para konusunda ne kadar tuhaf olduğumu unutup bana pahalı bir şey aldığı için biraz paniklemeye başlıyorum.

"Eğer bu seks oyuncakları ya da iç çamaşırlarıysa lütfen Lips'e şimdi söyle, ilişkinizin detaylarını bilmeme gerek yok." Avery tersleyince Ash ona soğuk bir bakış atıyor ve yanağına bir öpücük kondurarak çok daha küçük bir kutu uzatıyor.

"Bunu sonraya sakladım." Kulağıma fısıldıyor ve ben ürperiyorum. Şaka yapmasını isteyip istemediğimi bilmiyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve kutuyu açtığımda kurşun geçirmez bir yelek, muşta, taktik bir kalem ve yeni hayalet silahım için yeni bir göbek kılıfı buluyorum.

"Ah, hiçbir şey Noel'i silahlar gibi anlatamaz." Avery homurdanıyor, ama ben Ash'e gülümsüyorum ve Avery'nin sinirlenmesi üzerine ona hızlı bir öpücük veriyorum.

"İyi karar; size ne kadar mal olduğu umurumda bile değil. Bayıldım, teşekkürler."

Sonra ayağa kalkıp televizyonun altındaki dolabı yana kaydırıyorum ve bu yılki kasamın bulunduğu gevşek döşeme tahtasına erişebiliyorum. Avery ve Harley'i kaburgalarından dürtüklüyor. "Sana hediyeleri oraya saklayacağını söylemiştim!"

Ona gülüyorum ve kasayı açıyorum, her biri için küçük kadife çantaları .

Hepsi çantalara farklı derecelerde merak ve endişeyle bakıyor. Ve şehvet ama, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu Avery'den geliyor.

"Noel için bize iyilik mi yapıyorsun?" Ash öyle diyor. Başımı sallıyorum. "İçlerine baksana, Tanrı aşkına."

Avery, narin platin bir kürenin içine hapsedilmiş ve bir zincire asılmış masmavi elmas ortaya çıktığında çığlık atıyor. Küreler daha az *güzel* görünse de erkeklerin her birinde de var.

"Kimin rengi mavi?" Blaise kaşlarını çatarak söylüyor, ben de ona gülümsüyorum.

"Benim. Ben iyilik yapmam ama içinizden birinin ihtiyacı olursa elmasları hazır bulundurmanızı istiyorum. Eğer bir şey olursa ve ben orada olmazsam bunu olarak kullanabilirsiniz."

Avery boğazını temizliyor ve kolyeyi takıyor, elması sanki şimdiye kadar tuttuğu en değerli gibi kavlıyor. "Peki bunların parasını tam olarak nasıl ödedin? Burada en az üç milyon dolar değerinde elmas var."

Ona sırtıyorum. "Parasını ben . Akbaba ödedi. Borçlu olduğu iyilikler onunla birlikte öldü ve ondan on bir elmasım vardı. Bunları karşılamaya yeter de artar bile."

Blaise bana sırtıtarak bir öpücük konduruyor ve odadaki gergin havayı dağıtıyor. "Ah, kendi çeteni kurmak istiyorsun. Sana patron demeye başlamak zorunda mıyım?"

Ertesi gün erkenden uyandım ve Noel için kendimi daha iyi hissediyordum.

Avery bale için yaptığı sıkı antrenmanlardan bir gün izin almayı reddediyor ve ben de yalnız olmamıza rağmen onunla spor salonuna kadar yürüyorum. Atticus ile yaptığı konuşmayı bana okuyor ve ben de destekleyici olmak için elimden geleni yapıyorum. Bu çok zor çünkü ben hala Atticus'un takımındayım ama Avery ne isterse, Avery onu alır.

Ve Avery, Atticus'u en kötü şekilde istiyor.

Onu spor salonuna bıraktıktan ve etrafta rastgele casus olmadığından emin olduktan sonra, çocukları uyandırmak ve kahvaltı etmek için odamıza dönüyorum. Yine Fransız tostı istiyorum, çünkü ne zaman ki? Ooh ve dondurma, ve kocaman bir fincan kahve. Eğer Harley bana kahvaltı hazırlarsa, ona minnettarlığımı göstermek için diğer ikisini dışarı .

Kapımın kilidini açıp içeri girdiğimde hala kendi komikliğime gülüyorum, kapı arkamdan kapanırken donup kalıyorum.

Üç çift göz beni içine aldı.

Harley gömleksiz, *lanet* olsun, elinde bir şişe viskiyle kanepede oturuyor. Ash nefis şekilde uykusuz görünüyor ve her ikisinin de önündeki sehpaye shot bardakları dizmiş. Blaise yere yayıldığı yerden yorgun ve huysuz görünüyor.

"Bir oyun oynamak ister misin, bebeğim?" Harley sanki beni oyuna ikna edecekmiş gibi şeyeyi bana doğru sallıyor. İzimden yüzüm ve ayakkabılarımı tekmeleyerek kuzenlerin arasındaki kanepeye yığılıyorum.

"Sadece içebilir miyiz? Ben de kahvaltı etmeyi umuyordum." Homurdanıyorum ama Harley kolunu omuzlarıma doladığı anda ben de . Neden bu kadar güzel kokuyor?!

"Kolumda gerçeklerim var. Bana borçlusun." Ash'in sesi sıcak bir bal gibi ve neredeyse dikkatimi kelimelerin kendisinden uzaklaştırmaya .

Sikeyim.

Bunu unutmuştum.

"Peki, o zaman ne bilmek istiyorsun?" İlgisizmişim gibi davranıyorum ama sırtışı bana başarısız olduğumu söylüyor.

Harley kaşlarını çatarak ona bakıyor ve viski şişesini bir yudum sonra bana uzatıyor. Benim hakkımda bir bok bilmemekten nefret ediyor ve Ash'in üstünlük sağlaması sinirlerini bozacak.

Ash şişeyi elimden alırken gözlerini benden ayırmıyor, shot bardaklarını kadar dolduruyor. "Nazik olacağım, Mounty. Senin kurallarına göre oynayacağız ve eğer bir şeye cevap vermek istemiyorsan sadece içkini iç, ben de gerçek cevapları almak için sadece ikimiz olana kadar bekleyeceğim."

Ona homurdanıyorum çünkü bu dünyada hiçbir şey Harley'i daha fazla kızdıramaz. "Sorularınıza cevap vereceğim. İstemiyorsanız siz de shot atabilirsiniz. Önce sen Ash, çünkü sana borçluyum."

Bir an bana bakıyor ve neredeyse yüzünde bir pişmanlık gördüğümü sanıyorum ama de soruyu soruyor. "Neden doğum gününden nefret ?"

Atışı ben yaparım.

Harley nefesinin altından küfrediyor, sanırım Ash'benim için tartışmaya hazır, ama ben onu başından savıyorum. "Bu konuşmanın geri kalanı için sarhoş olmam gerektiğini söyleyebilirim. Doğum günümünden nefret ediyorum çünkü annem doğum günümde öldü. Sıradaki soru."

Blaise Ash'e ters ters bakıyor ve ben onun kucağına oturana kadar beni çekiştiriyor. Hepsi kaldırıp istedikleri yere götürmeye ve ben hâlâ bundan hoşlanıp hoşlanmadığıma karar vermeye çalışıyorum.

Şişeyi kaptım ve başladım. "Hadi, sorularını sor. Sana on dakika , sonra boşa harcanmış ve işe yaramaz olacağım."

Ash ağzını açıyor ama Harley onun kesiyor. "Annenden nefret ettiğini sanıyordum. Nefret ettiğin birinin yasını tutmak için neden her yıl doğum gününü kaçıırıyorsun?"

Bir yudum daha, on dakikaya kadar dayanamayacağım. "Onun yasını tutmuyorum. Bir grup evine ve orada beni koruyacağını ve güvende tutacağını söyleyen büyük kahverengi gözleri ve tatlı sözleri olan bir çocukla tanıştığım günü anıyorum. En son birine körü körüne güvendiğim ve onun yatağın altındaki en büyük canavar olduğu ortaya çıktığı günü anıyorum. O çocuğun aylardır onu izlediğini ve annesine kirli eroin partisini sattığını bilmeyen saf Lips Anderson'ın yasını tutuyorum. Onunla orada tanışmış olabilirim ama bir süredir beni izliyordu ve hayatım onun öldüğü gün sona erdi. Lips de öldü, geriye kalan tek şey Kurt. Sıradaki soru?"

Harley bir el ateş eder ve Ash'in koluna öyle sert bir yumruk atar ki Ash irkilir. "İçimizden birine sor bebeğim.

Sadece sen oynamıyorsun."

Oh. Bu eğlenceli olabilir. Harley'e şişeyi uzatıyorum ve parmağımla dramatik bir şekilde çeneme vuruyorum. Blaise bana gülerek homurdanıyor, bir kadeh alıp içmek için öne eğilirken sırtını bana .

Siktir , boğazına saldıracağım. "Neden Harley hep benim yatağında uyuyor diye sinirlenmiyorsunuz?"

Neden bazı konularda uzlaşmak diğerlerinden daha zor?"

Ash kaşlarını çatarak bana bakıyor, iç çekiyor ve gözlerini deviriyor. "Bunu bilemezsin çünkü Harley senin yanında her zaman iyi uyur ama senin yatağının dışında çeker. Geçen yıl gözlerini bir seferde yirmi dakikadan fazla kapatmasını sağlamak için ona ilaç vermek zorunda kaldık. Sonunda bir çeşit düzenli uyku düzenine sahip olduğu için *sinirlenmeyeceğim*. O oradayken senin yatağında uyumama hayır der misin?"

Başımı sallıyorum. Bu aptalca bir soru, daha önce üçü de oradaydı.

"İşte cevabın. Evet, ara sıra seni tek başıma istiyorum ama kabul ettiğimde seni paylaşmanın neleri gerektirdiğini biliyordum."

Blaise'e bakıyorum ve onu başını sallarken buluyorum. "Sanırım bu konuda daha az huysuzum. Yatağında kimin olduğu ya da kimi becerdiğin umurumda değil Star. Ben de onlardan biri olduğum sürece."

Yüzüm kızarıyor çünkü bu çok tatlı ama aynı zamanda hepsini istediğim için kendimi biraz sürtük gibi hissediyorum. Beni paylaşmalarından zevk aldığım için. Ugh. Ben tam bir fahişeyim.

Harley parmak eklemlerini yanağımda gezdiriyor. "Yine her şeyi fazla düşünmeyi bırak, bebeğim."

Blaise bir kadeh daha içiyor ve sonra beni kollarının *hiçbir* ağırlığım gibi gezdiriyor ki bu artık her hafta yiyebildiğim dondurma miktarıyla mümkün değil.

Bana suratını asıyor ve gözlerim dudağının davetkâr görüntüsüne yapışıyor. "Neden sadece gerçekler var? Ben cesaret de istiyorum. Öp beni, Star. Sana meydan okuyorum."

Ona gülüyorum ve kollarını sıkıyorum, viski kanımı aydınlatıyor, ta ki yumuşayana ve esnekleşene kadar. "Beni öpmek için cesaret etmene gerek yok."

Omzumu ısıtıyor ve bilinçli olarak kalçalarım ona doğru sallanmamalarını söylemek zorunda kalıyorum. Arkama baktığımda Harley ve Ash'in ikisinin de bizi görüyorum, de kıskançlığın zerresi yok ama havadaki *arzunun* tadını alabiliyorum.

Sikeyim.

Bu baş döndürücü, ezici ve mükemmel.

Sonra anahtarlar kilide giriyor ve Blaise nefesinin altında alçak sesle ve acımasızca küfrediyor ve somurtan ben .

Sert eller kalçalarım dolanıyor ve Ash beni Blaise'in kucağından çekiyor. "Zaman doldu, Mounty."

PAZAR GÜNÜ dersler önce Harley herkesi oğlanın odasına ben duşta yatmaya hazırlanıyordum. Dışarı çıktığımda onu yatağımın üzerine tünemiş, üzerinde boxer'ından başka bir şey yokken buluyorum ve yutkunuyorum. Korkudan değil ama saf şehvetten.

"Uhm-"

Sözümü kesti. "Senden başka bir gerçeğe ihtiyacım var, bebeğim."

Kaşlarımı çatıyorum ve bacaklarının arasında durana kadar adım atıyorum, iri elleri kalçalarımı kavırıyor ve tüm duyularımı ele geçirene beni içine çekiyor. Kaşlarını bana doğru kaldırıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Mirasım geldiğinde Avery benimle birlikte bütçelerimi gözden geçirdi ve ona borcum olan miktarı tam olarak çıkarmasını söyledim. Eksiği vardı ve bu konuda onunla yüzleştiğimde bana benim için ödeme yaptığını söyledi. Bu doğru mu?"

Sikeyim.

Avery beni bu konuda uyarmamıştı, lanet olsun!

Harley, öyle olmadığından emin olmama rağmen yüzümün her yerinde yazıyormuş gibi başını sallıyor. "Yani ben sana pislik gibi davranırken, sen benim okul masraflarımı, otellerimi, lanet olası yemeklerimi ödüyordun. Her şeyimi."

Boğazımı temizliyorum. "Bak, mecburdum. Çakal seni ortadan için en ufak bir açık arıyordu ve Beaumont'un maaş bordrosunda olman onun için en kolay açık olacaktı. Seni güvende tutuyordum."

Başını iki yana sallıyor ve ellerinin aşağıya kayarak kıcımlı avuçlamasına, sıkmasına ve yoğurmasına izin veriyor. "Kızgın değilim bebeğim. Açım. Açlıktan ölüyorum ve menüde istediğim tek şey sensin. Sahip olduğun şeyin bir tadına baktım ve şimdi bağımlısı oldum. Aç şu bacaklarını benim için."

Aman *Tanrım*. Nasıl oldu da üç tane Alfa erkeğim oldu? Ve dünya tarihinde birbirleriyle

paylaşmaktan mutlu olan tek Alfaları nasıl buldum? Yüce Tanrım,

Kalp krizi geçireceğim.

Harley aklımın başıma ve istediğini yapmamı beklemekten yoruluyor, bu yüzden beni kaldırmak için arkasından ve beni istediği şekilde yatağa yayıyor. Üzerimde sadece tişörtüm ve külotum var ve amımı örten küçük dantel üçgeni sanki onun doğasına bir hakaretmiş gibi vücudumdan yırtılıyor ve gerçekten açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi inliyor.

"Derin bir nefes al ve rahatla bebeğim, çünkü dilime en az on bir kez boşalana kadar durmayacağım. O gece benim kaybettiğin her elmas için bir tane."

Kıvraniyorum ve doğrulmaya çalışıyorum, onun iyilik ve para konusundaki takıntıları beni rahatsız ediyor, ama büyük bir avucunu göğsüme dayıyor ve beni yatağa sabitliyor. Bu baskın hareketin beni söylemek istiyorum ama ıslaklığımın çarşafıma damlaması bunun yalan olduğunu kanıtlıyor.

"On bir kez gelebilmemin imkanı yok." Mırıldanıyorum ve o benimle alay ediyor. "Saymaya başla, bebeğim."

Beşinci orgazmda aşırı uyarılmaktan neredeyse ağlayacaktım ama o acımasız, yatağın üzerinde hıçkırıra ağlayana kadar beni aklımı alıyor. On bir numara beni el ve ayak parmaklarımın uyuşmasıyla baş başa bırakıyor, mahvolmuş durumdayım ve o beni göğsüne doğru kıvrırken görebileceğiniz en kendini beğenmiş pislik. Aletinin karnıma girdiğini hissedebiliyorum ve Avery'nin bile şu anda buraya gelmesinin onu da boşaltmamı engelleyemeyeceğine çabucak karar veriyorum. Uzuvarımı tekrar nasıl çalıştıracağımı bulmak için kendime otuz saniye veriyorum ve sonra bacaklarına sarılmak için dönüyorum.

Harley'nin gözleri parlıyor ama planıma oldukça hızlı bir şekilde ayak uyduruyor, doğruluyor ve beni tam istediği yere gelene kadar çekiyor.

"şu lanet gömleği." Diye mırıldanıyor ve gömleği üzerimden çıkarırken gülüyorum. Kalçalarım onunkilerin üzerinde yuvarlanıyor, akılsızca sürtünüyor ve boxer'ında ıslak bir yama bırakıyor. Öldürülüyormuş gibi inliyor ve yemin ederim bu *şimdiye kadarki* en ateşli ses.

"Siktir bebeğim, bu memeler." Dudağını o kadar sert ki kan görmeyi bekliyorum ve gözleri yeni açığa çıkan tüm tenime tapıyor. Nasırlı elleri yumuşak tenime sertçe dokunuyor ve tıpkı rıhtımda yaptığı gibi meme uçlarını .

"İyi hissediyorlar mı?" Nefesim boğazımda düğümlenmesine ve sesim bir sürtük gibi çıkmasına rağmen ona ters ters bakıyorum. Geçen yılki yorumu yüzünden hala biraz kızgınlım ve bunu söylediği için ona bok vermeyeceksem siktir et. hiç ilgilenmiyor; tüm dikkati göğüslerimde.

Elleri sıkıyor ve okşuyor, "Mükemmel" diye mırıldanıyor ve sonra eğilip meme ucumu ağzına alıyor. *Yüce Tanrım*. Damlatıyorum. Diğer meme ucuna geçtiğinde gözüme takılıyor ve göz kırparak, "Tadı da mükemmel bebeğim," diye homurdanıyor.

İnliyorum ve ne halt ettiğimi hatırlamaya . Doğru olanı. Harley'nin aletini emeyeceğim ve bunu doğru yapacağım. Onu öpebilmek için yüzünü tekrar yukarı çekiyorum, saçlarını çekerek ona doğru açı veriyorum. Lanet olsun, uyuşturucu gibi.

"Neden hâlâ çıplak değilsin?" Dudağını ısırarak mırıldanıyorum.

Bana kıkırdıyor ve sonra boxer'ını çekiştiriyor, kalçalarını kaldırıyor ve onları çıkarırken bana sürtünüyor ve sonra da çıplak. Oh, Tanrım.

Kendini okşarken beni derin, uzun ve fazlasıyla ateşli bir şekilde öpüyor. Dudaklarına doğru sızlanıyorum ve elimi sikinin etrafına sarıyorum, sıcaklığını ve ağırlığını arzuluyorum ve bunu için birkaç saniyeye ihtiyacım var. Dudaklarıma doğru homurdanıyor, elimi hareket ettirerek onu tam istediği gibi okşuyorum, sert ve başının etrafında kıvrılıyor.

Onu ve mantıklı düşüncelerini sikeyim.

Yüz yüze gelene kadar vücudundan aşağıya doğru kıvrılıyorum... sikine. Harley'nin bacakları geriliyor. Tekrar ona bakıyorum ve dişlerini gıcırdatıyor, sanki beni kucağında yüzükoyun görmek tüm hayallerini süslüyormuş gibi

Doğru. Hah. Belki de öyledir. Ben dudaklarımı yalarken elini aletinden uzaklaştırıyor.

Güzel, şu anda benim olanla oynamasını istemiyorum.

Acaba erkekler de benim adımları penislerine dövme yaptırırlar mı?

Elimi tabanına doluyor ve bir kez daha çekiştiriyorum, sıcaklığının ve ağırlığının tadını çıkarıyorum. Harley nazik bir elini saçlarımda gezdiriyor, gözleri yumuşuyor ama ben yumuşaklık istemiyorum. Bana her dokunduğunda benim gibi ihtiyaçtan titremesini istiyorum.

"Son zamanlarda test yaptırdın, değil mi? Eğer yutkunmayı reddediyorum." Yüzüm alev alev yanarken bile bir kaşımı ona doğru kaldırarak söylüyorum.

Bir an için donup kalıyor ve sonra içindeki tüm naziklik sönüyor, yerini baş döndürücü bir şehvet alıyor. "Seni paylaşmayı kabul ettiğimizde hepimiz test yaptırdık. Temiziz. Şimdi beni boşalt bebeğim. Dudaklarında kendimi tatmak istiyorum."

İnliyorum, amım *on ikinci* raunt için uyanıyor, ama şimdi bunun için zaman yok. Dilimi onun uzunluğunda gezdiriyorum, sanki bir kaşık dondurmaymış gibi başının etrafında dönüyorum ve üzerindeki o tatlı kirazı arzuluyorum. Tekrar yaptığımda Harley homurdanıyor, yavaş ve alaycı, onun beni ittiği gibi ben de onu itmek istiyorum.

Çenesinin sıkıldığını gördüğümde nihayet dudaklarımı onun kapatıyorum, alabildiğim alıyorum, artık ağızımda olduğu için nefes almam gerektiğini unutuyorum. Bir an , sadece kendimi toparlayacak kadar uzun bir süre ve sonra emiyorum, elimle tabanını pompalıyorum çünkü sikinin tamamını ağızıma ya da lanet boğazıma sığdırmamın imkânı yok.

Kahretsin, onu amımın derinliklerinde gömülü hissetmek için sabırsızlanıyorum. Onun etrafında inliyorum ve çıkardığı ses onu gergin tutmak için mırıldanmamı sağlıyor.

Ağızını kontrol edemiyormuş gibi düşüncesizce konuşmaya başlıyor. "Siktir. *Siktir*, bebeğim. Oh... işte benim kızım. Bunu nasıl ilk kez yapıyorsun, sik beni. Sen benim sikimi almak için yaratılmışsın, bebeğim."

Yaklaştığında anlıyorum çünkü eli saçlarıma dolanıyor ve beni çekecekmiş gibi yumruklarını sıkıyor ama ben kararımı verdim. Yutkunacağım, en azından bu seferlik. İğrençse bir daha asla yapmayacağım. Biraz çekiştiriyor ve boğazımdan aşağı inene kadar daha sert emiyorum.

Fransız tost ve dondurma değil ama berbat da değil.

Harley beni kaldırıp kollarına alıyor, yavaş ve tatlı bir şekilde öpene kadar etrafımda dolaştırıyor. O mükemmel.

Bir hafta uyuyabilirim.

Ona bunu söylediğimde ikimizi de yatağıma yatırıyor, ışığı kapatıyor ve telefonunu çıkarıyor. Avery'den adamın odasında uyumasını istemek için olduğunu sanıyorum ama kıkırdayınca palavra sıkıttığından şüpheleniyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Mırıldanıyorum ve Harley beni göğsüne çekiyor, nazikçe ona yaslıyor.

"Sadece Blaise'in seni nasıl boşaltacağım konusunda derse ihtiyacım olmadığını bilmesini istiyorum bebeğim. O küçük pislik benden öğrenebilir."

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki bunu bir yarışma haline getirdin. Tabii ki."

Harley başıma bir öpücük konduruyor ve mırıldanıyor: "Bu bir rekabet değil. İkimiz de sadece seni istiyoruz. Ama bir yarışma olsaydı, ikimiz de biliyoruz ki ben kazanırdım."

Misilleme olarak onu ısııyorum ve kulağımın dibinde göğsünden gelen gürültüyle uykuya dalıyorum.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

BİRİSİ İÇERİ GIRIYOR.

Pencerenin açıldığını ve bir bedenin hızla içeri girdiğini duyuyorum. Bir öğrenci olamayacak kadar yetenekli, bu bir yerlere sık sık giren birinin becerikli çalışması ve Harley'in bile uyanmayacağı kadar sessiz hareket ediyorlar. Bir çift botun üzerindeki zincirlerin şingirtisini duyduğumda uzanıp bıçağımı kavriyorum. *Harika*. Bunların kime ait olduğunu biliyorum; bu sesi geçmişte çok kez duydum.

Elimi dikkatlice Harley'nin ağzına götürüyorum ve anında uyanıyor. "O pencerelelere parmaklık isteyebilirsin, kızım."

Harley yataktan kalkarken yüksek sesle ve acımasızca küfrediyor. Işıkları yakmadan önce boxer'ını giyiyor. Blaise'yatağımın asılı duran tişörtlerinden birini kapıp kafama geçiriyor ve amcası görmesin diye vücudunu kalkan olarak kullanıyor. Diarmuid kıkırdayarak gülerек ikimizi de izliyor.

"Onu paylaşmanın senin için sorun olmayacağını sanıyordum, *buachail beag*?"

Bir an Harley battanileri kaldırmama ve yataktan gizlice kalkmama yardım ediyor, sonra da Diarmuid'in yanağına sert bir sağ kroşe indirerek onu yere seriyor. Harley'i yakalamak için ileri atılıyorum ama ona . Sadece gözlerinde ateşle onun üzerinde duruyor ve "Eğer bir daha kapılmaya hazır bir sürtük olduğunu ima edersen seni öldürürüm" diyor.

Diarmuid çenesini ovuşturur ve kaşlarını çatarak ayağa kalkar. "Bana hiç mantıklı gelmiyor. Aşık olduğun kızın en iyi iki arkadaşınla birlikte olduğuna dair bir söylenti duydum ve bir erkek gibi bununla başa çıkmanı . Bunun yerine onu paylaşıyor musun?"

Harley omuz silkiyor. "Anlayıp anlamaman umurumda değil. Hepsi bu mu? Kendin çık."

Sonra arkasını dönüyor ve alnımdan hafifçe öpmek için eğiliyor, ben yerde bir su birikintisi haline gelene kadar yanağıma tatlı tatlı avuçluyor.

"Doğru. Wolfie yasak bölge. Zaten buraya aşk hayatınız hakkında konuşmaya gelmedim, çünkü küçük neşeli grubunuza katılmak istiyorum."

Donup kaldım ve ona bir bakış attım.

Diarmuid'e güvenmiyorum. Ona zerre kadar güvenmiyorum. Harley ona ters bakıyor ve sonra gözlerini bana çeviriyor, kaşları tam olarak anlayamadığım karmaşık bir dans yapıyor.

Siktir . "Neden?"

Diarmuid banktaki sandalyelerden birini çekiyor ve benim hoşuma gitmeyecek kadar rahat bir şekilde içine çöküyor. Burası hâlâ benim odam ve ben Mounts Bay'in Kurt'uyum, Tanrı aşkına.

"Çakal arabada senin tarafını seçmemden pek memnun olmadı. Hayatımı oldukça zorlaştırıyor, bu yüzden bir yere bağlılık yemini etmem gerekiyor. Karga bir horoz, sertmiş gibi davranan bir takım elbisenin altına girme şansım yok. Ben lanet bir motorcu değilim, yüzden Yaban Domuzu da yok."

Gözlerimi sözünü kestim. "İnsanlara acıdığım için kabul etmiyorum, o yüzden hayır. Viper ya da Fox'u deneyin."

Diarmuid bana sırtıyor ve omuz silkiyor. "İkisi de Çakal'ın tarafını tuttu. Ayrıca, Kasap'ı sen içeri aldın. Sen olmasan ölmüş olurdu. Küçük yeğenim seni o hasta herifle paylaşmıyorsa sana ne veriyor? İki katını öderim."

Harley'nin vücudunu kalkan gibi kullanarak yoga pantolonumu amcasına kıcımlı göstermeden çekiyorum İrlandalı piçin önünde durmak için ilerliyorum.

"Bana her zaman olduğu gibi sorgusuz sualsiz sadakatini gösterdi. Senin vücudunda sadık bir kemik bile yok, O'Cronin. Éibhear'ın nasıl olduğunu Allah bilir, çünkü geri kalanınızda kesinlikle yok." ve umarım bu Harley'in sınırlarını aşmak değildir.

Diarmuid'in gözleri aramızda gidip geliyor ve yüzünün aldığı şekilden Harley'nin beni mükemmel bir şekilde desteklediğini anlıyorum.

Teşekkürler.

"Doğru. Sadakat mi istiyorsun, küçük kız? Fiyatını söyle, ben de ödeyeyim. Sadakatimi kanıtlamak için ne yapmam ?"

Harley onunla alay eder. "Belki de ona biraz saygı göstermekle başlamalısın."

Diarmuid'in çenesi sıkıştı. "Özür dilerim. Wolf, ne ?"

Omuzlarımı geriye atıyorum ve düşünürken ona bakıyorum. Onu yanıma almak istemiyorum, lanet olası bir imparatorluk istemiyorum ama avlanırken bir çift yetenekli el daha işimize yarayabilir. Sikerim böyle işi.

"Çakal bir suikast düzenledi. Körfezdeki her erkek, kadın ve çocuğun, korumam altındaki herhangi birine dokunmanın kendi ölüm fermanlarını imzalamak anlamına geldiğini bilmelerini istiyorum. Kasap şu anda incelikli davranmaya çalışıyor, böylece diğer üyelerle aramız bozulmayacak."

Diarmuid homurdanır. "Çakal lanet olası tekneyi ters çevirdi. Tekne battı, küçük Kurt." Kendini tutuyor ve Harley'e bir bakış fırlatıyor.

"Doğru. Bu konuda açık olmanı istiyorum. Eğer sadık ve benden biri olduğunu kanıtlamak , tüm eyaletin bana karşı gelirlerse ülkedeki en iyi keskin nişancı her an iki gözlerinin arasından bilmelerini istiyorum."

Diarmuid'in gözleri bana ve ben de ona dik dik bakıyorum. Harley yanıma gelene kadar adım atıyor ve amcası bana silah doğrultmak gibi aptalca bir şey yapmaya kalkışırsa, tetiği çekmeden onu indirebilecek kadar yakınım geliyor. Endişelenmiyorum. Diarmuid 'sadakatini' kanıtlasa asla ailemizin güvenilir bir üyesi olmayacak. O her zaman sadece kendini düşündü. Babasının kardeşini öldürmesine kızmış olabilir ama Harley tehlikeli işleri kendi başına yapabilecek yaşa ve büyüklüğe gelene kadar intikam peşinde koşmadı.

Bu adama güvenmiyorum.

"Tamam. Adını yanlış fısıldayan her Tom, Dick ve Harry'yi vurmaya başlayacağım. Bu beni hangi noktada içeri sokacak?" Ayağa kalkıp ceketini düzelterek ve parmaklarını dağınık, omuz hizasındaki saçlarında gezdirerek söylüyor bunu.

Ona omuz silkiyorum, kayıtsızca. "Etkileyin beni."

Homurdanıyor, sonra bana gülünç ve açıkça alaycı bir selam veriyor, sonra da kapıdan çıkıyor. Harley her adımını izliyor ve kapı arkasından kapanana kadar rahatlamıyor.

"O edilmeyecek." Dedi ve ben başımı salladım.

"Hayır, değil. Ama bize gelmesinin başka bir nedeni olup olmadığını öğrenene kadar Illi'nin iş yükünü bir süreliğine hafifletebilir."

Diğerlerine gece yarısı ziyaretçimizden bahsetmeden önce aile yemeğine kadar bekledim.

Avery hemen telefona sarılıyor ve ikimizin de odasındaki pencereler için parmaklık sipariş ediyor ve ben de bunu daha önce düşünmediğim için kendime kızıyorum. Blaise, Harley'boktan ailesi konusunda ona yükleniyor ve Ash de ikisine de saçmalamayı kesmeleri için .

"Buradaki asıl sorun Körfez'de neler olup bittiği." Dedi ve ben de başımı salladım.

"Bu bir savaş. Çakal bizi uyardı ve şimdi Onikilerden daha fazlası taraf seçiyor. Karga elimizde, çünkü asla Çakal'ın yanında yer almayacak, bu yüzden çizgiye uyduğumuz sürece ona sahibiz. Çakal ve Yaban Domuzu Çakal'ı reddettiler. Diğerlerinin nerede öğrenmem gerekiyor."

Ash homurdanıyor. "Yine de çizgiyi , değil mi? O'Cronin Çakal'ın yordakçılarının peşine göndermek başka bir üyeye karşı bir harekettir."

Sırıyorum ve omuz silkiyorum. "Karga'nın bilmediği şey ona zarar vermez. Ya da bize."

Avery iç çeker ve körisini daha güçlü bir şekilde bıçaklar. "Madem bunu bir iş toplantısına dönüştürüyoruz, o zaman Annabelle'in iftira kampanyasını hızlandırdığını ve bu iğrenç para avcısı fahişenin arkasını temizlemek zorunda kaldığımı hepimizin bilmesi gerektiğini düşünüyorum. İlişkiniz hakkında okul yönetim kurulunun her üyesine gitti ve Lips'in seks partilerine katılarak Hannaford'un adını lekelemesini istemediğini söyledi."

Blaise içinden kıkırdıyor. "Üçünüz bensiz seks partisi mi yapıyorsunuz? Bunu konuştuğumuzu sanıyordum, hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için."

Avery bıçaklanmış gibi çığlık atarken, kızarıklığını gizlemek için elimi yüzüme götürüyorum.

"Hiç komik değil." Harley tersliyor ve Blaise körisinden bir bezelyeyi ona fırlatıyor.

"Buna ortamı yumuşatmak deniyor, göt herif. Annabelle konusunda Avery'nin zaten yapmadığı ne yapabiliriz?"

Avery, onlar tekrar dövüşmeye başlayamadan ikisini de keser. "Öldürün onu. Bence ondan kurtulalım."

Yüzüm kızardı ve ona bakakaldım. Kana susamış bir diktatör olduğunu biliyordum ama Annabelle'i öldürmeme izin vermesi için onu ikna etmem gerekeceğini . Sanırım onu ben öldüreceğim. Başka birinin bu görev için elini kaldıracağından şüpheliyim.

"Bunu konuşmuştuk. O aptal bir sürük. Etrafta dolaşıp aptal sürükleri öldüremeyiz." Harley diyor ve birasından bir yudum alıyor. Gözlerimi ona ve o da mahcup bir şekilde sırtıyor.

Ash ikimizin arasına bakıyor ama rahatsız olduğunu anlayabiliyorum. "Ben Harley'e katılıyorum. Eğer onu öldürürsek Joey ve Senior kadar kötü oluruz."

Omuz silkip Avery'bakıyorum ama o da gözlerini devirmekle meşgul. "Ve tabii ki Blaise senin ve çoğunluk kurallarının yanında olacak. Elimizde görmezden gelebileceğimiz kalıcı bir çözüm varken ben onun peşinden devam edeceğim."

Omzuna kendi omzumla vuruyorum. "Sana yan baktığı anda onu senin için deşeceğim. Ya da adamlardan birine dokunmaya çalışırsa."

Avery huffs. "Peki ya sen? Senin hakkında saçmalamayı bırakması için onu yerin dibine sokmak istiyorum."

Ona sırtıyorum. "Ah. İşte bu yüzden benim favorimsin."

Kış tatilinden sonra dersler başladığında, kendimi yine ödevlere gömüyorum. Bütün ödevleri bitiriyorum.

Edebiyat dersimiz için okumalar, matematik için çalışma kitapları ve tarih dersimizde Harley'in geçmişine göz atıyorum. Hatta ödevlerin yarısını yapmasını teklif ediyorum, böylece daha az işi oluyor ve benimle daha fazla vakit geçirebiliyor.

Bana attığı bakış daha küçük bir insanı öldürebilir.

Sinirli tavrına omuz silkiyorum ve onun yerine Blaise'in derslerine odaklanıyorum. Kendini beğenmiş bir kaltak gibi görünmek istemem ama benim için için yanan ateşli rock tanrım, çalışma seanslarımız sayesinde tüm derslerimizin ilk yarısında yer . Kurallarına sıkı sıkıya bağlıyım, her şey bitene kadar dalga geçmek yok ve bu onu başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde motive ediyor.

Avery eve gelmeden önce zamanımızın tükendiği geceler yatağa huysuz ve sinirli . Yardımcı olan tek şey, Harley'nin gezinen elleriyle daha sonra tırmanacağını bilmek.

Cuma günü uyandığımda onu hâlâ yanımda uyurken buluyorum. Her zaman benden önce uyanır, yüzme antrenmanı vardır ve sorumluluklarından asla kaçmaz. Kaşlarımı çatıyorum ve onu uyandırmayı düşünüyorum ama gözlerinin altındaki koyu halkalar beni onu bırakacak kadar endişelendiriyor.

Avery olabildiğince sessiz hareket ederek ikimize de kahve yapıyor ve ben de ona minnettar bir bakış atıyorum.

Omuz silkiyor ve derslere hazırlanırken banyoda bana katılıyor.

"Çalışma seanslarını bırakması gerekiyor. Puma kevaşesi onu çalıştırıyor." Mırıldanıyor ve ben kanımdaki öfkenin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyorum.

Onu çok çalıştırıyorum.

O kaltağı bıçaklayacağım.

Avery bana kıkırdıyor, zaten mükemmel olmasına rağmen parmaklarını saçlarında . Ona kaşlarımı çatıyorum ama ağzımdaki diş fırçasıyla aptal gibi görünüyorum.

Banyonun kapısı açılıyor ve Harley gözleri kan dönmüş bir halde ikimize de göz kırpmıyor. "*Kapıyı çalabilirsin*, seni Neandertal." Avery tersliyor ama o sadece omuz silkiyor.

Onun yanından geçerken yanağını öpüyor, sonra beni öperken yanaklarımı okşuyor. Tuvalete gittiğinde Avery'yi huzur içinde hazırlanabilirsin diye banyodan dışarı itiyorum. O kadar yorgun ki bugün onun adına birini bıçaklayabilirim.

Umarım Annabelle beni kızdırır ve bıçağıma onun kanı bulaşır.

Avery derslerimiz için dışarı çıkıyor ama ben Harley'nin işini bitirmesini bekliyorum. Duş alması iki kat daha uzun sürüyor ve ben de bugün izinli olmasına karar veriyorum. Bütün gün benim yatağımda uyuyabilir.

Üniformasıyla banyodan tökezleyerek çıkıyor ve ben sert bir bakışla yatağı işaret ediyorum. "İçeri. Şimdi. Benimle tartışma, Arbour."

Şehvetle sırtıyor ama yüzünü ele geçiren esneme, bundan kurtulma şansını yok ediyor. Kravatını çıkarıyor, yine sırtıyor, sonra boxer'ına kadar soyunurken izliyorum ve ağzımın suyu akıyor.

Lanet olsun, günaha girmenin bir adı var ve o da Harley Arbour.

"Derse gitmem lazım ama bugün uyuyorsun. Rica etmiyorum." Diyorum ama sesimin kısıklığı sert sözlerimi bozuyor. Bana doğru yürüyor, gözleri bakışlarının tenimi yakıyor ve yutkunuyorum.

"Ben iyiyim, bebeğim. Yine de günü seninle yatakta geçirmekten çekinmem."

Tekrar yutkunuyorum ve onu yatağa itiyorum, ellerim kazara biraz üzerinde kalıyor. Tamamen bir kaza.

Yanaklarım alev alev yanarken bile bana attığı bakışları görmezden gelerek onu yatırıyorum ve usulca öpüyorum. "Sırada Bayan Vivienne'i halletmemiz gerekiyor. Kaltağın işini bitirip seni geri alacağım."

Sırtıyor. "Ne yaparsan yap, bunu görmek için orada olduğumdan emin ol."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

BENİ TAKIP EDEN FISILTILAR ANNABELLE'İN KAMPANYA YÜRÜTTÜĞÜ ŞU GÜNLERDE DAHA DA KÖTÜLEŞİYOR.

Onu koridorda gördüğümde hamamböceği gibi kaçıyor çünkü karşımda ağzını bile açsa onu ikiye biliyor.

Avery onun her hareketini izliyor, onu yok etmek için bir fırsat kolluyor. Onu unutmak için geleni yapıyorum. Çocuklardan birine dokunmaya çalışmadığı sürece benim sorunum değil.

Haftalar sonra, Blaise'in saçlarımı okşayarak yüzümden uzaklaştırmasıyla uyanıyorum, kulağıma tatlı sözler fısıldıyor, ki ben ona uzanana kadar.

"Kardeşim bu sabah doğdu ve annem beni aradı. Onu görmeye gitmemi istiyor, sanırım bu yüzden babamla kavga ediyor. Birkaç gün içinde döneceğim, Star."

Ona göz kırpıyorum ve sonra dudaklarımı nazikçe dudaklarına bastırıyorum, ona yüksek sesle söyleyemediğim her şeyi söylemek için tatlı bir öpücük; üzgünüm, endişeliyim, umarım iyisindir... Seni seviyorum.

"Her şey yoluna girecek, Yıldız. Sadece veda etmeden gitmek istemedim. İndiğimde sana mesaj atarım." Dudaklarıma karşı mırıldanıyor, parmakları hala içimde kıvrılan endişeyi biliyormuş gibi okşayarak uzaklaşıyor.

Onlardan uzak kalmakla ilgili endişelerimi geride bırakmam gerekiyor, ancak peşimizdeki tehditler yüzünden sadece hepimizin bir arada olmasını ve birbirimizin arkasını kollamasını istiyorum.

"İşler kötüye gittiği anda eve gel, Blaise." Ben de fısıldıyorum, o da omuz silkiyor, hafifçe sallıyor ama o dalgın haliyle bana babasının huzuruna tekrar çıkmaya hazırlandığını söylüyor.

Avery ve ben Ash ve Harley ile yemekhanede kahvaltı için buluştuğumuzda Ash'in keyfi yerinde değildi.

Harley'e kaşlarını çatıyorum ve o da benimle alay ediyor. "Belli değil mi? Erkek arkadaşı gitmiş, o yüzden surat asıyor."

Ash'in ona attığı bakış o kadar kesici ki, Harley'nin bu bakıştan kan kaybetmemesine şaşırdım.

"Annesinin talepleri üzerine yerine geçen kardeşiyle buluşmak için eve gitti ama kadın kadar omurgasız ki babası saçmalamaya başladığı anda pes edip onu gönderecek. Eve çam ağacından bir kutu içinde döneceğinden endişe ettiğim için özür dilerim."

Kabaca yutkunuyorum ve Avery iç çekiyor. "Lips'i olmaz mı? İkinizden birinin başı belaya girdiği anda sinirleri ve ben de hemen ülke çapında bir yolculuk yapmak istemiyorum. Bu tür baskılar altında asla ihtiyacım olan şeyleri yanıma almam."

Derslerime odaklanmaya çalışıyorum ama zihnim sürekli . O kadar ilerideyim ki bunun bir önemi yok ama dalgınlığının Harley'i korkuttuğunu biliyorum. Beni gerçek dünyaya geri çekmeye çalışmak için bana dokunmaya devam ediyor, sadece parmaklarının benimkiler üzerindeki küçük fırçaları ama hiçbir şey işe yaramıyor. O üç kelime kafamın içinde dönüp duruyor: lanet olası çam kutusu.

Akşam yemeği için dondurma yiyeceğim bir gün olduğuna karar verdim ve Avery bana m kemmek bir fincan kahve hazırladı,

Atticus'a mesaj atarken benimle kanepeye tünüyor. Flörtleri bir sonraki seviyeye taşındı, sürekli ve tüketiyor. Telefonuna verdiği küçük gülümsemeler ve kıkırdamalar beni çok mutlu ediyor ama bir o kadar da dehşete düşürüyor.

Ya pisliğin tekiyse? Ya tecavüzcüyse? Ya benden nefret ediyorsa ve ben ondan hoşlanıyormuş gibi davranmak zorundaysam? Ugh.

Bunu Avery'ye söylediğimde bana güldü.

"Aptal olma, Lips. Seni sevmekten başka seçeneği yok. Sen pazarlık konusu olamazsın."

Ash kapıdan girip bana belayı işaret eden bir bakış atarken küçük bir gülümsemeyle kahvemi yudumluyorum.

"Şimdi ne olacak?" İnliyorum ve o da kumandayı kapıp bir haber kanalına gelene kadar kanallar arasında geziniyor.

Blaise, New York'ta bir hastanenin önünde babasıyla birlikte bir basın toplantısında duruyor. Perişan görünüyor ve babasının yüzündeki kendini beğenmiş memnuniyet, çenemi o kadar sert sıkma neden oluyor ki.

"Oğlum bu sabah erken saatlerde dünyaya . Oğlum sağlıklı ve eşim şu anda hastane personelinin emin ellerinde dinleniyor."

Sesi bile beni sinirlendiriyor. Ash'e bakıyorum ve o da mırıldanıyor: "Bekle, kendi ölüm fermanını imzalamak üzere."

Gözlerim tekrar ekrana kayıyor.

"Evet, Blaise'i aile şirketinden ve tröstten uzaklaştırma kararı aldık. Artık bu konularda kendi kararlarını verebilecek yaşa geldi. Önünde müzik endüstrisinde gelişen bir kariyeri var ve Kora yönetim kurulu onunla tüm bağlarını koparma kararı aldı."

Onunla tüm bağlarını koparmak mı?

Bu sik kafalı, çocuğunu evlatlıktan reddettiğini mi açıkladı? "O orospu çocuğunun bağırsaklarını deşeceğim." Şak diye söyledim ve Ash bana başını salladı.

"Ancak önce sen ona ulaşırsan."

BLAISE, yayınlamayı ertelediği yeni albümü için tüm hafta menajeriyle iş görüşmeleri söylemek için mesaj atıyor. Ash ve ben bir uçak kiralayıp onu kendimiz sürüklemekten önce kıcını kaldırıp eve dönmesi için yedi günü söylüyorum. Bana bir sürü kalp ve gülme emojisi gönderdi.

Şaka yapmıyorum. Ash ona aynı mesajı atıyor ve sanırım sonunda ne kadar ciddi olduğumuzu anlıyor. Beş gün sonra, derslerden sonra odamda yalnızken, özel derslerimiz olmadan biraz kaybolmuşken kapım açılıyor ve Blaise kıcımdan sarhoş bir şekilde tökezleyerek içeri giriyor. Doğruca ona doğru ilerlerken nefesimin altında inliyorum.

"Sanırım biraz ihtiyacım var, Star. Bana bir dakika ver. Bir ihtiyacım var." Homurdanıyor ve onu yatağıma .

Arkasından bir adam geliyor ama Blaise'in boxer'ına kadar soyunmasına yardım edip onu yatağıma yatırırken onu görmezden . Onun için yere bırakabileceğim bir kova bulana kadar mutfağı karıştırıyorum. İhtiyacı olmaması için dua ediyorum.

Adam kadar sessiz ki, şehvet düşkünü bir ses tonuyla "Demek kendini bağladığı amcık sensin?" diyene kadar orada olduğunu neredeyse unutuyorum. Küçük siyah saçlı olanın, buz gibi kaltağın olmasını umuyordum. Turnede olması eğlenceli ."

Omurgam dikleşti ve lanet olası sapık sik kafalıya baktım. "?"

Bana sırtıyor, sanki kırk yaşında, seyrelmiş saçlı, sersem, uyuşturulmuş gözlü adamlardan hoşlandığımı düşünüyormuş gibi bir havayla bana doğru adım atıyor.

"Elden ele dolaşmayı sevdiğini duydum. Diğer amcığı tercih ama seninkini alacağım."

Blaise'e baktım ama . Sanırım bu onun menajeri, David Fyre. O sik kafalıyı öldürerek kariyerini mahvetmek istemiyorum ama bu şekilde konuşulmasını da asla kabul etmeyeceğim. Ayrıca Blaise'in bunu duyacak kadar ayık olsaydı aklını kaçıracağını da biliyorum.

Bıçağımı avuçluyorum. "Ajan olduğunuzu varsayıyorum. Seni kendim çıkarmadan önce bu odadan çıkmak için on saniyen var. Sadece bir kez soruyorum."

İğrenç suratındaki sırtıma bir adım daha atınca daha da büyüyor ve tanrılar bana gülümsüyor çünkü kapının açılma sesi durduruyor.

Ash hışım ile içeri giriyor ve yüzümdeki ifadeye ve cebimdeki elime bakınca duruyor. Gözleri ajana ve dudakları kıvrıldı.

"Fyre. Gitmelisin." Diyor, soğuk ve saçma sapan.

Herif çok iyi arkadaşlarım gibi başını ona doğru eğiyor ve bana doğru küçük, adi bir el sallayarak gidiyor. Ash ağzını açtı ve ben onun sözünü *kestim*.

"Onu bıçaklamadan bir daha asla o adamla aynı odada durmayacağım. Onunla turneye çıkmayacağım. Kesin geçiş. Avery'nin bir daha onun yanına girmesine izin verilmeyecek. Pazarlık edilemez."

Blaise uykusunda mırıldanıyor ve inleyerek yuvarlanıyor. Ash yanıma gelirken kafasına bir yastık atıyor. "Sana ne söyledi? Şimdi gidip onunla ilgileneceğim."

Başımı sallıyorum. "O adi sapığa ne yapacağına Blaise karar verebilir. Bırak . Neden boktan bir ruh halindesin?"

Bileğimi tutuyor ve beni kollarına alıp sert hatlarına bastırana kadar . Hain dizlerime, o pisliğin etrafında bu kadar zaman geçirdikten sonra titrememeleri gerektiğini söylüyorum ama bazen gerçek olamayacak kadar ateşli oluyor ve beni istediği yere şeklindeki sahiplenici tavrı içimde bir şeyler yapıyor.

Ayrıca külotum parçalanıyor ama yemin ederim bu adamların yanındayken külotum tükeniyor.

"Benim yatağında uyuyacaksın. Salak evde ve güzel olduğu için bu gece değil ama yarın. Yarın. Beklemekten ve eğer herhangi bir küçük pislik senin orada olduğun hakkında konuşmaya başlarsa onları deşeceğim."

Ertesi sabah kapımızda Illi'nin karaladığı el yazısıyla 'kafalar değil' diye etiketlenmiş üç büyük kutuyla uyandım.

Homurdanıyorum ve aptal olduğunu söylemek için ona mesaj atıyorum.

Açmaya zahmet etmiyorum, zaten tam olarak ne olduklarını biliyorum. Blaise öldürülmüş gibi inliyor ve Avery ona ters ters bakıyor ama normalde olduğundan biraz daha nazik . Ona kahve yapıyorum ve hareket etmesi için onu banyoya doğru itiyorum. Zaten bir haftadır dersleri kaçırıyor ve sırf babası pisliğin teki olduğu derslerden geri kalmasını istemiyorum.

Dersten sonra herkesi odaya geri . Çocuklara kutuları veriyorum ve açtıklarında Illi'nin onları cinayet için hazırladığını görüyorlar. Hayalet silahlar, bıçaklar, kılıflar ve yaz tatilinde hepsine bunları nasıl etkili bir şekilde kullanacaklarını öğretme sözü.

Blaise'in gözleri hâlâ kan çanağı ve silik bir şekilde mırıldanıyor, "Siktir. Artık bir çeteyiz, değil mi? Bu kesinlikle bir çete olduğumuz anlamına geliyor."

Onu biraz bıçaklamayı düşünüyorum. Ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi bana kıkırdıyor.

Göt herif.

Harley kutusundan bir kılıf çıkarıyor ve omuzlarına güzelce oturana kadar ayarlıyor, sonra da omuzlarını geriye kılıfın verdiği hissi test ediyor. "Bunlar iyi. Rahat ve hafif. Koyunlar fark etmeden bunları ceketin altına giyebiliriz."

gülümsüyorum ve omzuna vurarak takılıyorum: "Sürekli silah taşıyacak kadar iyi misin? Belki de derslerini beklemelisin."

"Bana tüfek ve dürbün verin, yarım mil ötedeki bir bira şişesi kapağını rüzgar direnciyle vurabilirim." Harley omuz silkti, ben de ona bakakaldım.

Bu oldukça iyi.

"Belki de Çakal'ı uzaktan vurmanı sağlamalıyız. O hayattan uzaklaşmak için okula gerekirken şimdi lanet bir taktik ekibi kuruyormuşuz gibi hissediyorum." Mırıldanıyorum ve Avery başını bana doğru eğiyor.

"Biz güvenli bir dünyada yaşamıyoruz, Lips. Televizyondaki normal, mavi yakalı dünyada yaşamıyoruz. Her zaman iblisler tarafından kovalanacağız çünkü gücümüz var."

Başımı sallıyorum ve tüm çıkış planımı yeniden değerlendirirken nefes alıyorum.

Nihayet beş dakika düşündükten sonra bir fincan kahve daha yapmak için kalktım. "Hiç dondurmamız kaldı mı? Bunu için kaloriye ihtiyacım var."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

ASH'IN ONUNLA KALMAMI İSTEMESİ HALA KAFAMDA ÇINLARKEN, HEMEN GITMEYE KARAR VERDİM. fısıltılardan ve okul yönetiminin öğrenmesi riskinden kurtulup bir gece orada kalmak için.

Hepsinin meşgul olduğu Cumartesi gününe kadar bekliyorum; Ash koşuya çıkmış, diğer ikisi de her zamanki gibi öğleden sonra boks için spor salonundalar. Blaise bugünlerde sik kafalı babası sayesinde öfkesini kusuyor ve Harley de bunun yükünü ringde çekiyor. İyi ki iri yarı ve buna dayanabilir.

Avery'ye planlarımı anlatıyorum ve anahtarı verirken bana sırtıyor. Yüzüm kızarınca bana ters ters bakıyor, "Tatlı bakire vücuduna nazik davranmaları için onlara mesaj atacağım."

Onu öldürmeyi düşünüyorum.

Tamam, yalan ama tüm lanet kutu kuleyi bastırıp yeniden katlamak zorunda kalana kadar eşarplarıyla uğraşmayı düşünüyorum ama psikopat muhtemelen bundan hoşlanacaktır.

Çanta hazırlama zahmetine girmiyorum çünkü Avery'nin orada bir çekmece dolusu kıyafeti var ve onlardan birinden bir diş fırçası çalacağım. Sadece ben, bıçağım ve yeni kesilmiş anahtarım.

Erkeklerin yatakhane neyse ki sessiz.

Kapı arkamdan kilitlenip güvenli bir şekilde içeri girene kadar nefesimi tutuyorum. Oda geçen yıldan farklı ve etrafta dolaşmak için ayakkabılarımı çıkarıyorum. Blaise'in yatağı bir yığın müzik ekipmanına, hoparlöre ve siyah kılıflar içindeki gitarlara yer açmak için köşeye itilmiş. Yatağı şarkı sözü kitapları ve gitar penalarıyla kaplı, akustik gitarı sanki gitmeden saniyeler önce bir kenara koymuş gibi yastıklarının üzerine asılmış. Son albümü henüz yayınlanmadı bile, bu yüzden yeni şarkılar üzerinde çalışıyor olması bana hiç mantıklı gelmiyor. Belki de sadece stres atıyordur.

Harley'nin yatağı bomboş, kitapları hâlâ kutularda ve yamalı battaniyesi kayıp. Artık burada zar zor uyuyor ve puma fahişeye ekstra çalışma seansları yüzünden, okula döneli aylar olmasına rağmen eşyalarını için bir gün bile izin alamadı. Onu bir gün daha izin almaya zorlamak bir not alıyorum.

Ash'in alanı en yaşanmış yer gibi görünüyor ve yüzden anında kendimi suçlu hissediyorum. Saygılı olmaya çalıştığını biliyorum, Avery'yi hiçbir şeyin kırılmamasını sağlamaya çalıştığını biliyorum ama lanet olsun. Ona ihtiyacım var. Onun alaycılığına ve pislik doğasına ihtiyacım var. Onun şiddetli sadakatine ve sevdiği şeyi acımasızca savunmasına ihtiyacım var.

Buna artık benim de dahil olduğumu biliyorum.

Yatağında beklediğimi söylemek için ona mesaj atıyorum ve saniyeler sonra grup mesajıyla herkese bu gece için siktir olup gitmelerini söylüyor. Kızarıyorum ve çılgın bir kız öğrenci gibi kıkırdıyorum, sonra yatağına tırmanıyorum ve beklerken yüzümü yastığına gömüyorum. Gözlerim kapanıyor ve karnımdaki heyecan artarken bile uykuya dalıyorum.

Yataktaki eğim ilk başta beni endişelendirmiyor çünkü erkeklerden birinin bana katılmak için tırmanışına çok alışkırım. Ancak yüksek ve kesinlikle kadınsı bir kıkırdama duyduğumda yatakta dikleşiyorum ve ışığı açıyorum.

Annabelle Summers lanet yatağa sürünerek girdi. Bana şok içinde baktı ve sonra dudak büktü, "Sen!"

Onu ayağımla yataktan itiyorum, bana verdiği acıyı görmezden geliyorum ve sonra nefesi kesilene kadar yüzüne vurmayı ciddi ciddi düşünüyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?!" diye bağırıyor ve ben kaltağa bakakalıyorum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, bu erkek arkadaşımın yatağı! Burada ne halt ediyorsun? İçeri nasıl " Soyunmadan önce uyuduğuma çok sevindim. Yataktan fırladım ve telefonumu aldım. Harley'nin parmaklarından sarkan kayıp anahtarları gördüm ve kıpkırmızı oldum.

Annabelle ayağa kalktı ve mükemmel burnuyla bana baktı. "Aptal değilim, oğlanların senin ucuz, dağlı amcığınla takılmaktan bıacaklarını biliyorum. Bana dönmeleri an meselesi."

Evet. Belli ki kafayı yemiş ve ben de buna katlanabiliyorum.

Anahtarları alıyorum ve eğer bunu parmaklarından birini kırarsam, zaman kaltak bunu hak ediyor. Onu kapıdan dışarı iterken çığlık atmasını ve bana kfretmesini duymazdan geliyorum.

Tamamen mantıksız ama çok sinirleniyorum ve küçük bir öfke nöbeti geçiriyorum. O psikopat sürtük bir daha okul yönetimine giderse okuldan atılacağım. Ash'in beni burada yatmaya ikna etmesine izin verdim ve şimdi onun *ortak* psikopat takipçi eski sevgilisiyle uğraşıyorum. Onu arıyorum, sert bir sesli mesaj bırakmaya hazırım ama telefonu açıyor.

"Benim için bu kadar sabırsız mısın, Mounty? Merdivenlerden yukarı çıkıyorum bile."

Ona homurdanıyorum ve "Annabelle lanet Summers az önce yatağına tırmandı ve beni uykuından . Onu kovdum ve bunun beni okuldan attırıp attırmayacağını görmek için beklerken kendi yatağıma dönüyorum. Sadece nezaketen aradım." Ve sonra lanet olası evrene küfretme sesleri arasında kapattım.

alışırken kapıyı kilitledim ve telefonumu kapattım.

Ancak kapının kilidinin açıldığını duyduğumda hepsinde *lanet* olası anahtarlar olduğunu ve içeri girebileceklerini fark ediyorum ve benim biraz boşluğa ihtiyaım var! Banyoya doğru kapıyı kilitliyorum. Bana ulaşmak için lanet şeyi kırmaları gerekecek ve eğer bunu , onları bıçaklayacağım.

Duşu açıyorum ve sonra yere oturup için derin nefes alıyorum.

Mariana'nın lanet çukuru kadar derin.

Kapının yumuşakça çalınması beni ürkütüyor ve kaşlarımı atıyorum. Ash'in kapıyı böyle çaldığını hayal bile edemiyorum.

"Benim, Mounty. Ash beni Annabelle ile ilgilenmem için aradı ve ben de ona kendi yarım yamalak artıklarıyla ilgilenmesini söyledim." Avery söylüyor ve ben de onun için kapının kilidini açıyorum, artık numara yapmak zorunda olmadığımı bildiğim için duşu kesiyorum. Gözlerinin içine bakamıyorum, küçük öfke nbetimden dolayı kendimi çiğ ve açıkta hissediyorum. Kahretsin, acınacak haldeyim.

Bunu Avery'ye söylediğimde bana buz gibi bir nefes verdi. "Yargılamak yok. *Siktir* et onları."

"Oraya gitmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Biliyordum! Beni ikna etmesine izin verdim ve şimdi o kaltak tarafından onun yatağında grldm tek bildiğim orada bir çekmeyi başardığı. Beni tekrar okuldan atılmaktan kurtarmak zorunda kalacaksın ve lanet olası fısıltılar daha da kötüleşecek!"

Avery başını sallıyor ve plan yaparken ya da mesajlaşırken gibi saçlarını kabartıyor. Onun çıkmasını bekliyorum, çoraplarımı çıkarıyorum ve duş almak için soyunmaya başlıyorum. Avery bana her zaman sıcak suyun her şeyi iyileştirdiğini söyler.

Sıcak spreyin altına Avery sessizce mırıldanıyor ve telefonunu kulağına götürüyor. Hattın diğer ucundakini duyamıyorum ama Avery'nin ağzından yavaşça bir gülümseme anında izliyorum.

"Bunu benden duymak büyük bir zevk Summers. Sana bazı haberlerim var... Seni uyarmıştım. Beni bir daha kızdırırsan bursunu iptal ettiririm... kardeşimin yatağına girmek beni kızdırır... yapabilirim ve yapacağım... ailemin etrafında sürtük gibi dolaşmak yerine tapacak başka bir penis bulmaya ne dersin... Remy'nin çaresiz olduğunu ve makul bir meblağa ulaşacağını duydum... seçici olacak durumda değilsin Summers. Oh, ve eğer Lips hakkında bir daha okul yönetimine gidersen, sosyal bir vuruş yapmayacağım. Seni bitiririm."

Telefonu kapatıyor ve beni duşuma bırakırken bana gerçekten tatlı bir şekilde gülümsüyor. "Gidip bize kahve yapayım. Kapının önündeki çekmeceleri çekeriz, böylece aptallar içeri giremez ve sonra dondurma eşliğinde Dirty Dancing izleriz."

Onun erkeklerle dalga geçme hevesine gülüyorum ve başımı sallıyorum, köpürüyorum ve boktan ruh halimi tenimden temizliyorum.

İşim bittiğinde ve kendimi büyük, kabarık bir havluya sardığımda ön kapı pat diye açılıyor ve kim olduğunu duyabilmek için nefes almayı bırakıyorum.

Avery'nin, "Eğer o banyoya , testislerini vücudundan söküp atacak ve ben de seyirci kalacağım," dediğini duyuyorum.

Banyo kapısı çarparak açılıyor ve Ash hışımlla içeri girip kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor. Sanki Harley'nin beni herkesin içinde yemesini izlememiş gibi havlumu tutuyorum ve aptal gibi kızarıyorum.

"Lanet olası bir azizin sabrına sahibim." Dedi ve ben ona bakakaldım.

"Madalya mı istiyorsun?" Çığlık atıyorum ve beni tekrar banyo lavabosuna sıkıştırana kadar öne adım atıyor.

"Hayır, bana güvenmeni ve o değersiz fahişenin senin için yapamayacağı hiçbir şey olmadığına inanmanı istiyorum. Seni mı istiyorlar? Düzeltirim. Seni kötülemek mi istiyorlar? Düzeltirim. Seni herhangi bir şekilde incitmek mi istiyorlar? *Düzelteceğim.*"

Gözleri bir alevin merkezi gibi, yakıcı derecede sıcak mavi, ona doğru nefes nefese kalana kadar beni yakıyor.

O bana öyle bakarken ne bir şey yapabiliyorum ne de bir cevap oluşturabiliyorum.

Kendimi geri çekiyorum ve Ash'in geçen yıl seçtiği temiz bir sutyen ve külot bulana kadar etrafta dolaşıyorum. Gözleri tenimde sahiplenici bir şekilde dolaşırken ikisini de giyerken kızarmamaya ve el yordamıyla hareket etmemeye çalışıyorum. Gömleğime uzandığımda elimi tutuyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Banyonun kapısını açarak, "buradan, Avery." diye bağılıyor.

Avery mutfak tezgahında oturduğu yerden irkiliyor, kahvesini yudumlarken gözleri fal taşı gibi açılıyor ve ikimizi de içine çekiyor.

Ash'e bakıyorum ve kız kardeşinin çıkardığı öfkeli onun da bu duruma çok kızdığını anlıyorum. "Burası benim odam, göt herif!"

Ona sırtıyor ve kalbim duruyor. Hay sikeyim. "Mounty'yi en yakın düz yüzeye koyup yaymak üzereyim-"

"BU LANET CÜMLEYİ SAKIN BITİRME!" Avery çığlık atarak sandalyeden kalkıyor ve bale çantasını kapıyor. kadar renkli küfürler ediyor ki, bunu yapanın o olduğuna inanamıyorum, kapıyı çarparak dışarı fırlıyor.

Ölebilirim.

Ash sadece odayı kendimize ayırdığımızda daha kararlı görünüyor.

"Hâlâ kızgınlım." Diyorum, çünkü bu küçük tatlı açıklama ruh halimi değiştirmede. Tamam, biraz değiştirdi ama hâlâ öfkeyle titriyorum.

"Güzel. Bu seni daha çok boşaltır."

Merhametli Tanrım.

"Bekle, öylece-" diye sert bir öpücükle sözümü kesiyor ve ben de onunla neden tartıştığımı .

Ellerinden biri boğazıma dolanıyor, böylece başparmağı çenemin altına giriyor ve başımı istediği yere doğru eğiyor. Özellikle ailesinin geçmişi düşünüldüğünde, bu bir tahrik olmamalı ama onun sıkı kavrayışına hayran *kalıyorum*.

Vücuduyla beni masaya sıkıştırana kadar beni geriye doğru yürütüyor, aleti karnıma ve lanet olsun ne kadar büyük olduğunu unutmuşum. Sersemlemiş ve biraz da korkmuş bir halde onu öptüğümü unutuyorum ve o da benimle alay ederek masanın üzerine zıplayıncaya kadar kalçama vuruyor. Bacaklarımı kalçalarına dolamak için hareket ettiğimde, bacaklarımı aşağı doğru tutuyor ve genişçe açıyor. Ona kaşlarımı çatıyorum, çünkü gergin olabilirim ama durmak istemiyorum ve yüzündeki sırıtma daha da genişliyor.

"Arkana yaslan. Senin için seçtiğim iç çamaşırının tadını istiyorum. Üzerinde nasıl duracağını düşünmek için çok uzun zaman harcadım."

Yüzüm kızarıyor ama sırtım soğuk masaya çarptığında nefes nefese kalıyorum. Ellerini göğsümde gezdirirken, göğüslerimi sıkıp alay ederken, sonra da arasındaki siyah dantel parçasını okşayana kadar aşağı kayarken sahiplenici bakışı geri döndü. Danteli vücudumdan sıyrıp attığında boğazımdan çıkan iniltiyi bastırarak titriyorum. Göğsünün derinliklerindeki gümürtü, onun için genişçe açılmış ıslak amımın görüntüsü hakkında ne düşündüğünü bilmemi sağlıyor.

"Avery bunu masanın üzerinde yaptığımızı öğrenirse anevrizma geçirir. Mobilya konusundaki tavrını açıkça ortaya koydu." Ben boğuluyorum, o da dizlerinin üzerine çöküyor.

"O zaman ona söyleme, Mounty." Dedi ve aklıma gelebilecek her türlü cevap, ağzı bana değdiği anda yok oldu.

Vay canına.

Sikeyim. Yüce

Tanrım.

Tamam, kafayı bulmak en iyi şey ve neden çıkmaya başlamak için bu kadar uzun süre bekledim? Aptalca bir soru, dünya üzerinde yürüyen en *ateşli* üç *erkeği* bulana kadar bekledim ve sonra bir şekilde hepsini beni paylaşmaya ikna etmeyi başardım. *Fuuuuuuuuck*. Klitorisimle dalga geçtikçe beynim kapanıyor ve ağzına sürtünmeye başlıyorum, lanet olası dikişlerden parçalanana kadar hissi kovalıyorum ama durmuyor. Ben tekrar boşalana, nefes nefese kalana ve odanın sessizliğinde haykırana kadar itip kakarken acımasızca davranıyor.

Tanrım, dilini iyi kullanıyor.

titremesi nihayet durduğunda, doğrulup ayağa kalkana kadar omuzlarından çekiştiriyorum, birbirimizin ağzında nefes nefese kalana kadar beni öpüyor, kaygan amımın tadını paylaşıyoruz.

Onu istiyorum.

Bunun ötesini düşünmüyorum, masadan kayarak dizlerimin üzerine çöküyorum ve sabit parmaklarımla kemerine uzanıyorum. Bana sırtlıyor ve soyunmama yardım ediyor. Göğsünü gördüğümde kabaca yutkunuyorum, bir koşucunun tüm kasları. Ancak pantolonunu ve boxer'ını çıkardığında aşağı bakıyorum ama gözlerim aletin hemen üzerindeki mürekkep lekesine .

Dövmeden başka şeye odaklanamıyorum bile.

"Şu anda ciddi misin?" Mırıldanıyorum.

"Evet, ciddiyim, o benim aletim. Yine de hayranlık dolu ses tonunu takdir ediyorum Dağlı." Sesini yükseltiyor, hepsi

Lanet olası kendini beğenmiş ve ben . Yapamıyorum işte.

"Hayır, yani cidden aletin üzerinde 'rica ederim' yazan bir dövme mi var? Fikrimi değiştirdim, bunu yapmayacağım."

Ben ayağa kalkmak için hamle yaparken Ash bana kıkırdıyor, sonra da omzuma sert bir el atarak beni tutuyor. Oh bak, yine benim zararım var ama tatlı merhametli tanrım, eğer bu beni tekrar fişkırtmazsa.

"Bu Morrison'ın hatası, ona kızın, bana değil."

Onunla alay ediyorum ve sonra sahip olduğu kibirli, kendini beğenmiş, *tamamen lanet Beaumont* dövmesi yerine sikine odaklanmaya çalışıyorum.

Yüce .

Kocaman olduğunu unutmuşum. Yutkundum. İçime sığmasının imkanı yok. Şu anda değil, muhtemelen hiçbir zaman da olmayacak. Bunu yaparken çenemi yerinden çıkarabilirim.

"İyi olacaksın, Mounthy."

Bacağına yumruk atıyorum çünkü ön sevişme konusunda *mükemmelim*. Bana homurdanıyor, muhtemelen vuruş rahatlık için canavar horozuna biraz fazla yakın olduğu için, ama elimi aletin tabanına sardığımda ve pompaladığımda çok hızlı bir şekilde susuyor.

Haklı, çenemi yerinden oynatmıyorum ama bu bir esneme değilse siktir et. Bana zarar vermek konusunda Harley' daha az endişeli, kalçaları öne doğru sarsılırken elleri saçlarımda çekiştirip duruyor ama bu sadece daha yüksek sesle inlememe neden oluyor. Boşalacağı konusunda da beni uyarmıyor, sadece homurdanıyor ve boğazımın arkasından vuruyor. Sonrasındaki yumuşak dokunuşlar bana onun için ne kadar önemli olduğumu söylüyor ve ben bunun her saniyesine bayılıyorum. Bunu hayatımın her günü yapabilir ve mutlu bir kadın olarak ölebilirim.

Yerden kalkmama yardım edip beni öptüğünde, kendimi ona laf atmaktan alıkoyamıyorum. "Bir süre oral seksle idare etmek zorunda kalacaksın. Bu bana sığmaz. Zaten senin yarı boyutundayım."

Sert uyarılarıma hiç aldırmadan bana gülüyor ve yatağıma tırmanmak için yanıma geliyor. , kıcı tamamen kaslı. Dişlerini için mükemmel.

"Buraya gel. Biraz kestirmem

lazım." Otoriter pislik.

Ama ne diyorsa aynen yapıyorum.

Okuldan uzaklaştırıldığıma dair bildirim ertesi sabah bir e-posta olarak geldi ve bütün geceyi benimle geçirdikten sonra yatakta kahvesini yudumlarken, uykusu dağılmış ve çok lezzetli görünen Ash'e .

"Sana söyledim, Mounthy. Güven bana."

BÖLÜM YIRMI ALTI

EV HAPSİNİN BENİ İSTEDİĞİM HER ŞEYİ YAPMAKTAN ALIKOYMASINA İZİN VERMEYİ REDDEDİYORUM.

Ash ve bana söyledikleri.

Avery, Bayan Vivienne'e yardım eden öğretmen ve öğrencilerle çalışmaya başlar ve hafta sonunda iki öğretmen istifa eder ve sekiz öğrenci Hannaford'dan nakil olur. Beaumont'u çıldırtan Avery'nin sosyal savaşta olduğu zamanlar gibisi yoktur.

Pazar günü, ders çalışarak ve uykuya yetişmeye çalışarak geçen uzun bir günün ardından Ash bana mesaj atarak erkeklerin odasında buluşmak istediğini söyledi ve ben onu odama çağırmaya çalıştığımda bana korkak dedi.

Manipülatif pislik, etkili olması dışında ve ona şahsen bağırmak için üzerine basıyorum.

Kapıyı açtığımda kibirli sırıtış ve yatağında boxer'ıyla uzanıyor olması kelimeler boğazımda düğümleniyor. Lanet olsun. Meme uçları benim kriptonitim gibi ve sanırım bir şekilde bunu !

"Tartışmak mı istiyorsun, Mounty? İkinci raunda geçmeyi tercih ederim ama ön sevişmeye ihtiyacın varsa dövüşürüm."

Ona bir bakış attım ama ona ulaşmak için yatağına tırmanırken salyalarım üzerime akarak üstünlüğü kaybettim. "Kapa çeneni ve öp beni, pislik."

Ash kıkırdıyor ve dudağımı ısıyor, "Neden, Mounty, henüz kış oyununa hazır olacağını düşünmemiştim ama nazikçe sorarsan ikna olabilirim."

Aaaaaa ve şimdi ölmek istiyorum.

Geri çekilmeme izin vermiyor, eli ensemde, dilini benimkinin üzerinde gezdirirken ben en bu kadar unutana kadar. Omuzlarına tutunduğumda kendimi beceriksiz bir aptal gibi hissediyorum çünkü gömleğimi üzerimden çıkarırken elleri sabit ve emin parmaklarının hızlı bir hareketiyle sütyenimi çıkarıp odanın diğer ucuna götürüyor.

Elleri göğüslerimi kavradığı, meme uçlarımı yoğurduğu ve onlarla oynadığı anda nefes nefese kalıyorum ve bir an için dikkatim o kadar dağılıyor ki telefonumun vızıltısını hissetmiyorum. Ash boynumun derisine küfürler savurduğunda onu neyin anlıyorum.

911. Bizim odamız. Şimdi.

Ash göğsümden aşağı doğru inerken omzunun üzerinden mesaja bakıyorum. Sadece Avery olduğunu bildiğim için kontrol ediyorum ve midem bulanıyor. Onu hareket ettirmek için göğsünü itiyorum ve çılginca numarasını çeviriyorum.

"Atticus bana çıkma teklif etti! Gerçek bir randevu. Yarın akşam resitalimden sonra gelip beni alacak. Her şeyi planlamalıyız, Lips. Kıyafetim, saçım, açılış cümlem, beni çalışırsa onu nasıl geri çevireceğim çünkü onu biraz oyalamak istiyorum. Suratını emmeyi bırak.

ve buraya gel."

Ona homurdanıyorum. "911 hayati tehlike demek Aves, bir adam için çıldırıyorum yardım edin demek değil! Lanet olsun, telefona için Ash'i neredeyse şişliyordum."

Ash , ben onu gördüğümde ağzımın suyu dramatik bir şekilde sırt üstü düşüyor ve tersliyor, "Senin zavallı çocuk sorunların için Lips'ten vazgeçmeyeceğim. Bu sefer hangi salağı tuzağa düşürdün? Eğer Sebastien dersen hemen şimdi odasına gider ve lanet olası boğazını ."

Ben irkiliyorum, o da bir saniye bana bakıyor ve sonra .

Telefonu elimden kaptı ve tısladı, "O omurgasız Atticus'la çıkmayacaksın! Cesedimi *çiğnemen* lazım, Avery."

Ona o kadar kulak tırmalayıcı bir şekilde bağırıyor ki her kelimesini duyuyorum. "Sanırım öldün o zaman, pislik!"

Onların küçük tartışmalarına karışmayı reddediyorum ama Avery'ye yardım etmek için Ash'i bırakıyorum. Bu konuda çok öfkeli ama bunun benim onu terk etmemle değil Atticus'la ilgili olduğunu biliyorum. Hatta beni Avery'yi Atticus'a karşı kıskırtmak için ikna etmeye çalışıyor ama ben .

Avery mutlu olmayı hak ediyor ve eğer Atticus mutluysa, zaman mutludur. Bunu sorgulamıyorum.

Ben geldiğimde Avery en dar iç çamaşırlarıyla oturma odasında duruyordu ve Atticus'un çok şanslı bir adam olduğuna karar verdim. Kız çok seksi ve her erkek ona sahip olmak için yalvarırdı.

"Kırmızıyı mı yoksa siyahı mı tercih edersin? Atticus beni hep siyah giyerken sever." Bana dönüp bakmadan söylüyor.

Ayakkabılarımı çıkarıp ona katılıyorum. Elbiseler hem çarpıcı de fazla ten göstermeden seksi. Ash'in onu bunların içinde gördüğünde şikâyet edebileceği hiçbir şey yok.

"Siyah ve kırmızı ruj. Elbiseniz ve saçınız dikkat çekecek ve sizi öpmek için kendini kaybedecek. Onun tekliflerini reddettiğinizde bu çok daha iyi olacak."

Aves sırtıyor ve bana kendini beğenmiş bir bakış atıyor. "İşte bu yüzden arkadaşız. Onu öpmeye nasıl hayır ?"

Ona bir kahkaha attım. "Ben senin gibi kibar ve zarif bir hanımefendi değilim. Genelde insanların kemiklerini kırarak hayır derim."

Avery ve bir elini siyah elbisesinde gezdiriyor. "Geçen yıl erkeklerden habersizken onlara nasıl hayır diyebildin?"

Ona homurdanıyorum. "Öpmedim. Onları öptüm ve sonra öpemeyeceğimi hatırlayıp bunu onlara söyledim. Harley'le olan bir sefer hariç, kendime engel olamadığım için bizi durduran oydu."

Avery öğürüyormuş gibi yapıyor ama bir yandan da gülüyor. "Bu seni sarhoş ettikten ve bakire olduğunu öğrendikten önce miydi sonra mı?"

Dondurucuya doğru gidiyorum. Eğer İspanyol Engizisyonu'na gireceksem biraz vişneli dondurmaya ihtiyacım var. "Ben bakireyim ve daha önce de öyleydim."

Avery mırıldanıyor ve bornozunu giyip bir kaşık alarak vişne dolu içine dalıyor. "O üç boynuzlunun bunu bu kadar ağırdan alacağına asla inanmazdım. Çılgınlıklarım harikalar yaratıyor."

Ona kıkırdıyorum. "Peki çılgınlıklarının ne kadarı gerçek rahatsızlık?"

Omuz silkiyor. "Morrison' benim bulunduğum yerde kanepede becerebileceğinden oldukça eminim ve tek endişem olurdu. Bir de sikini görmek zorunda kalacağım gerçeği, ugh. Ama bunu bilmelerine gerek yok."

Ash, Avery'yi resitalden önceki son bale antrenmanı için spor salonuna götürene kadar bekliyorum ve Illi'yi arıyorum. O pisliğin geçmişini tam olarak araştırmadan Avery'nin Atticus'a bulaşmasına asla izin vermeyeceğim. Rory kâğıt üzerinde mükemmel bir beyefendi gibi görünüyordu, harika bir terbiyesi vardı ve tam bir Amerikan futbolcusu poster çocuğu gibiydi, ama onu aldattığı için tuvalette tecavüz etmeye kalkmıştı.

Illi toparlanırken Blaise geliyor ve ona sessiz olmasını işaret . "Ne oldu evlat? Şimdi kim öldü?" Gülüyor ve ben de ona homurdanıyorum.

"Av gibi avlanırken böyle şakalar yapmamalısın. Tam kapsamlı bir geçmiş ihtiyacım var. Coyote'yi de arayacağım ama senin kaynaklarına da ihtiyacım var."

Illi homurdanıyor ve onun hareket duyuyorum. Çalan kornalar ve bağırışlar bana onun Körfez' olduğunu, muhtemelen Çakal'ın kiralık adamlarını kovaladığını söylüyor. "Kimin için?"

"Avery'nin yeni adamı. Sakın sorma, potansiyel bir bok şovu gerçekleşmeyi bekliyor. Ash, ona yan gözle bile baksa herifin bağırsaklarını deşecek."

Illi kıkırdar. "Ona iyi şanslar. Titiz olabilir ama kızın pençeleri ve bunu destekleyecek cesareti var."

Bu karnımda bir şeyleri ısıtıyor. Onun da en benim kadar onun değerini görebilmesine . "O lanet olası bir aşık, bu yüzden tam bir kontrole ihtiyacımız var. En son adamla uğraşmak zorunda kaldık. Bok herif. O yüzden bu işi doğru yapıyoruz Illi."

"Elbette evlat. Bana o sik kafalının bilgilerini ver, ben de temiz olduğunu anlayana kadar çorap çekmecesini karıştırayım."

"Teşekkürler. Sana borçluyum."

"çenenen. Hey, diğer adama ne oldu? Hala nefes alıyor mu?"

. "Ne yazık ki. Harley onu kalıcı olarak ortadan kaldırdı ve şimdi cehennem kendi versiyonunda. Bir tekerlekli sandalye ve işlevsiz bir alet."

Illi kükrer. "Bu çok iyi. Bana da onun adını gönder. Buz Kraliçesi'ne bunun Odie ve benden erken bir doğum günü hediyesi olduğunu söyle."

Kıkırdayıp kapatıyorum, Atticus ve Rory'nin bilgilerini ona mesaj atıyorum. O tecavüzcü pisliği kendi cehenneminde bırakmalıydım ama siktir et. Dünya o olmadan daha iyi bir yer olacak ve oksijeni boşa harcayacak.

Blaise arkama geçip ellerini kalçalarımaya koyuyor ve boynumu öpüyor. "Neden Illi'ye Rory'den bahsediyorsun? O sik kafalıyla işimizin bittiğini sanıyordum."

Titriyorum ve ayaklarının dibinde eriyip yapışkan bir su birikintisine dönüşmemeye çalışıyorum.

"Atticus'u kontrol ettirmem gerek.

Onun hakkında ne düşünüyorsun? Ash'in hatırı için prensip olarak ondan nefret etmek dışında mı?"

Blaise ofluyor ve nefesi boynumu gıdıklıyor. Kendimi utandırmamak için ondan bir adım uzaklaşmak zorunda kalıyorum. Her zamankinden daha fazla.

"Bence kibirli bir sik kafalı ama aynı zamanda Avery için mükemmel olduğunu düşünüyorum. Ash'e bunu söylediğimi söyleme, uykumda boğazımı keser. Ondan nefret ediyor. Aslında ondan nefret ediyor."

Kaşlarımı çatıyorum ve ikimize de kahve yapmak için harekete geçiyorum. Blaise pek kahve içmez ama ders çalışırken bira içmesine izin vermeyi reddediyorum, bu yüzden onu yavaş yavaş dönüştürüyorum.

"Neden? Bir şey mi oldu yoksa prensip olarak ondan nefret mi ediyor?"

Blaise her zamanki yerinde, televizyonun önünde yere yığılır. "Atticus onunla bıraktığında Aves

yıkılmıştı. Kendini odasına kapattı ve televizyonda

haftalarca aptal aşk filmleri izledim. Acınasıydı. Normalde olduğu gibi değildi. Harley aptalca bir şey yapmadığından emin için buraya taşındı ve Ash savaş yoluna girdi. Dövüş kulübünde sık sık kavgaya karıştığı için neredeyse . Avery sonunda yola geldi ve bunun sonuçlarıyla başa çıktı ama Ash, Atticus'un tekrar hayatına girmesi fikrinden nefret ediyor çünkü onun Avery üzerindeki gücünü zaten biliyor."

Yüzümü buruşturup ona katılıyorum ve o yüzünü buruşturmadan kahvesini yudumlarken gülümsüyorum. Onun süper tatlısını yapmakta giderek daha iyi . Tatlılarımı seviyor olabilirim ama kahvemini beni ayakta tutması için kalbimdeki leke siyah olması gerekiyor.

"Eğer bundan daha azını hissediyorsanız biriyle ilişki kurmaya degeceğini sanmıyorum."

Blaise arkasına yaslanıp beni dikkatle izliyor. "Neyden daha az?"

Omuz silkiyorum. "Her şeyden daha az. Senin hakkında böyle hissediyorum. Ash ve Harley için de. Sizi hayatta tutmak için tüm tehlikelere ve risklere değdiğinizi böyle anlıyorum. Neden bu güce sahip olmayan biriyle bir şeye başlayayım ki?"

Blaise sırtıyor ve ders kitabına baktığında yanaklarında kalbimi biraz sıkıştıran bir renk var.

"Ne kızarıyorsun ki?" Gülüyorum. Erkekler çok kafa karıştırıcı.

Bana omuz silkiyor ve elindeki kalemi bana doğru savuruyor. "Böyle hissettiğini biliyorum çünkü her zaman bizim için kendini riske atıyorsun ama bunu gerçekten söylemiyorsun. Bunu senden duymak çok garip."

Ona öfkelenim. "Ben şaka yapmam, Blaise."

Tekrar omuz silkiyor ve ben de bırakıyorum, her birini başaracağından emin olana kadar ödevlerine odaklanıyorum.

Avery danstan döndüğünde, Blaise uzun ama tatlı bir öpücükle yanından ayrılıyor ve ben Avery'nin sorgulayan bakışlarını görmezden geliyorum. Ona Illi'yle olan konuşmamı anlatmadan önce duş alıp yatağa girmesini bekliyorum.

"Rory'yi öldürmesi için ona ihtiyacım yok. Onun olduğu yerde rahatım."

Başımı salladım ve ışığı kapattım. "Prensip meselesi. Illi tecavüzcülerin yaşamasına asla izin vermez. Odie'ye olanlar ona bu dersi mümkün olan en zor yoldan öğretti."

ASH VE AVERY ertesi sabah erkenden resital için yola çıkıyor. Illi'ye mesaj atıyorum ve onları takip edeceğine söz veriyor, ancak yüksek sosyete etkinliklerine katılmaktan pek memnun görünmüyor. Sanırım Hannaford'daki akşam yemeği, yüksek sosyetenin bizim için daha iyi şeylere sahip olduğu yanılsamasını mahvetti.

Kesinlikle daha iyi yemekleri yok.

Harley ve Blaise ile derslere giriyorum ve öğle yemeğini yemekhanede yiyoruz. Beni takip eden fısıltılar, aptal okul tutukluluğum yüzünden şimdi daha da kötü ama dişlerimi sıkıp başa çıkıyorum. Harley, ona Noel'de aldığım yeni bıçaklarıyla pratik yapmaya başlamayı teklif ediyor ve yanımızdaki küçük birinci sınıf pisliklerinin duyup kadar yüksek sesle.

Gülümsüyorum ve "Çok fazla dağınıklık yaratmadan size bıçaklanacak en iyi yerleri gösterebilirim. DNA'yı tamamen temizlemek zor olabilir."

Harley sırtıyor ve bana omuz silkiyor. "Anlat bebeğim. Hayat becerilerini duymak hoşuma gidiyor. Körfez kızlara çok değerli dersler veriyor."

Ona kaşlarımı çatıyorum ve Blaise de kıkırdıyor. "Siz ikiniz lanet olası seri katiller gibi flört ediyorsunuz,

Bu çok komik. Hadi o zaman, Star. O adamı nerede bıçaklayacağını söyle bize. Göğüslerine öyle bakmaya devam ederse ölecek olan adamı."

Üç sandalye aşağıda oturan adam altına sıçar ve çantasını, öğle yemeğini ve itibarını geride bırakarak oradan uzaklaşır.

"Onu bıçaklamazdım. Onu hadım ederdim. Daha önce hiç birinin derisini yüzdün mü? Eğer doğru yaparsan, yağ ve kas katmanlarına kadar inmen biraz zaman alır. Teknik olarak bir siki, geriye hiçbir şey kalmayana kadar muz gibi soyabilirsin."

Blaise yeşile dönüyor ve öğürüyor ama Harley sırtıyor, gözleri parlıyor. "Bunu sana kim öğretti bebeğim?"

Omuz silkiyorum. "Doktor. On üç yaşındaydım ve bana kuşları ve arıları öğretti. Sonra bir ceset yuvarladı ve bana rızam olmadan dokunmaya çalışan herhangi bir erkeği incitmenin en iyi yollarını gösterdi."

Blaise başını sallıyor ama hâlâ yeşil görünüyor. Aletini gerçekten bu kadar çok seviyor.

Koyunları bastırduğımıza öğle yemeğimi huzur içinde bitiriyorum ve Harley beni kolunun altına sınıflarımıza geri götürüyor. Onun vücuduna yaslanmanın, güvenli bir şekilde ona sokulmanın beynimi yavaşlatan ve bana biraz huzur veren bir yanı var.

Keşke her zaman sahip olabilsem.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

"BU NEDİR?" TAM OLARAK NE OLDUĞUNU GÖREBİLDİĞİM HALDE TAHTAYA EL SALLIYORUM. BEN DAHA ÇOK neden konusunda endişeli.

Avery kurulun önünde durur ve bir elini kalçasına koyarak dalgın dalgın kahvesine üfler. "Neyle uğraştığımız konusunda herkesi aynı fikirde tutmanın en iyi yolunun bu pano olduğunu düşünüyorum. Çocuklara yeni bir tehdit ortaya çıkarsa buna ekleme yapabileceklerini söyleyeceğim. Bir kişi diğerlerinin bilmediği bir şeyi biliyor diye bazı şeyleri gözden kaçırmaya devam edemeyiz. Tek bir yönetim kurulu, tam bir dürüstlük ve yolumuza çıkan herkesin canı cehenneme."

Ona homurdanıyorum ve bir yudum alıyorum. "Yeni bir tehdit ortaya çıkarsa çocukları, Diarmuid, Illi ve Odie'yi odamıza taşımamız gerekebilir. Onları yatakların altına falan saklayın."

Avery yüzünü buruşturur. "Daha kötü bir şey düşünemiyorum. Odie iyi ve Illi yeterince ateşli ama Diarmuid tam bir pislik gibi."

Sırıtıyorum. "Hangi adamın onu daha önce öldüreceğine dair bahse girebilir miyiz?"

"İlk ben olurdum. Bunu benim için yapması için Illi'ye para verirdim." Avery homurdanıyor ve içkisinden bir yudum alıyor.

Ben de başımı salladım. "Harley için ne kadar endişelendiğini biliyorum. Onu işe almak çok riskli ve onu bir sonraki tehdidimiz haline getirmeden bu işten nasıl sıyrılacağımdan hâlâ emin değilim. Keskin nişancılar ve keskin nişancılar olmasını isteyeceğiniz insanlar değildir."

Avery gözlerini kısarak bana baktı, sonra iç geçirdi. "Senin hakkında söyledikleri için onu dışarı çıkarmak istiyorum. Ne yani, sadece senin mi korumacı olmana izin veriliyor? Sen benim Mounty'imsin, o aptal çocukları sevdiğin için senin bir fahişe olduğunu ima eden herkesi bıçaklarım. Hâlâ mezuniyetten sonra kapıları kilitleyip burayı ateşe mi vereceğimi yoksa suyu zehirleyip buradaki tüm küçük kıskanç sürtükleri ortadan mı kaldıracığımı anlamaya çalışıyorum."

Yüzüm kızarıyor ve kahvemden bir yudum daha alıyorum. Konuyu değiştirmek en iyi fikir gibi görünüyor. "Morrisonlar konusunda ne yapacağız?"

Kaşlarını çatıyor. "Çok yavaş ve çok dikkatli bir şekilde o adamın işini, ailesini ve yaşama isteğini yok edeceğim. Morrison'lar temiz ama herkesin bir bedeli var. Bazı duyumlarım var."

Doğru. Hissedenler. Bu beni neden geriyor ki? "Kendini tehlikeye atacak bir şey yapma, Aves. Penceresinden tırmanıp uykusunda boğazını kesebilirim."

Avery sanki her şey büyük bir şakaymış gibi bana gülüyor. "Ash'i olan biten her şeye kızdırmanın bana verdiği en güzel hediye olduğunu söyleyebilirim. Bana yardım etmek için çok... motive oldu."

Kahretsin, bu beni daha da geriyor. "Siz ne yaptınız?"

Bir yudum almak için kahve fincanını kaldırıyor. "Göreceksin, Mounty. Sen kuruldaki sorunlarınla ilgilen, ben de kendi sorunlarımla ilgileneceğim."

Hannaford'da her nefes aldığımda ve hayatımın bir düzene girdiğini düşündüğümde, bana bunun benim hayatım olmadığını hatırlatacak başka bir şey oluyor.

Bayan Vivienne, Harley'i benden uzaklaştırmak için tahtada bir sonraki yapmaya karar verdiğinde günün en sevmediğim .

Kendini beğenmiş küçük bir sırtıyla sınıfa bakıyor, bu da dişlerimi kenetliyor ve kişisel saçmalıklarına başlamak üzere olduğuna dair ilk uyarım oluyor.

"Sınıfımızda meydana gelen değişiklikleri yansıtmak için ders programında bazı değişiklikler yaptım."

Ne sikimden bu?

Geriliyorum ve Harley bana bir bakış atıyor. Tüm lanet ödevleri zaten bitirdiğimi biliyor ve bu sadece benim için daha fazla iş anlamına geliyor. Bu kaltak. Ugh.

"Kişisel tarihi tartışacağız, çünkü tüm bunlar aslında bununla ilgili. Bazen akademisyenler olarak her savaşın ve tarihin her önemli anının merkezinde insanların olduğunu unutabiliyoruz. Yaşayan, nefes alan insanlar. O halde kendi tarihimizden biraz bahsedelim mi?"

Kaktüsün canı cehenneme. Onunla ya da sınıftaki diğer zengin çocuklarla bir bok tartışmayacağım. Birkaç el kalkıyor ve kızın biri ailesinin nasıl Tanrı'dan daha zengin olduğunu anlatmaya başlıyor, narsistler için ne kadar harika olduklarından bahsetmek için harika bir fırsat.

Sandalyemde biraz ve aklımdaki tüm planları gözden geçiriyorum. "Bayan Anderson, sınıfla paylaşmak ister misiniz?"

Gözleriyle karşılaşıyorum ve kendini beğenmiş gülümsemesi beni çileden çıkarıyor. "Hayır, teşekkür ."

Diğer öğrenciler sanki ben acınacak ve dalga geçilecek zavallı küçük bir dağlı kızmışım gibi kıkırdıyor ve birbirlerine fısıldıyorlar ama ben hepsini duymazdan geliyorum. Hannaford'da fısıltılar hiç bitmeyecek, gerçek ailem kim olursa olsun.

"Özür dilerim, yanlış ifade ettim. Bayan Anderson, lütfen kendi kişisel geçmişinizle ilgili bir şeyler paylaşın."

ters ters bakıyorum, tehlikeyle flört ediyorum çünkü siktir et ve "Kişisel geçmişim Mounts Bay'de büyüdüm, buraya gelmek için burs almak için kıcımlı yırttım ve şimdi her sınıfın en iyisiyim çünkü yine kıcımlı yırttım." .

Masasının etrafından dolaşıp bana bakıyor ve başını sallıyor. "Bu dil senin kötü terbiyeni gösteriyor. Ancak bence övgüye değer; eroin bağımlısı olarak doğan bebeklerin çoğu IQ piyangosunda pek başarılı olamıyor."

Kıkırdamalar yeniden başladığında nefesim ciğerlerimden dışarı sızıyor.

Bu amcık - evet söyledim - bu *lanet* olası amcık benim tıbbi geçmişime bakmış.

"Ne diyebilirim ki, ben çok şanslı bir kıyım" diye cevap verirken ses tonumdaki istikrarla gurur duyuyorum.

Yine sırtıyor. "Bacağı kırıldığında o kadar şanslı değildin. Nasıl oldu bu?"

Koltuğumda geriye yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum. Harley sonunda patladı ve "Seni ilgilendirmez." dedi.

Bayan Vivienne yine gözleri yaşlı bir şekilde ona bakar ve şöyle der: "Yapmayın Bay Arbour. Mounts Bay yerlisinin kaba dilinin bulaşmasına izin vermeyin."

Ona sırtıyor. "Belki de o koca burnunla öğrencilerinin özel dosyalarını karıştırırken benimkilere de bakmalıydın. Körfezde Lips'le birlikte büyüdüm. O yüzden *siktir git*."

Avery kıkırdıyor ve ses fısıldaşmaları kesiyor. Ash katıldığında Bayan Vivienne bizimle tartışmaya hazır görünüyor.

"Eğer durmazsan, kanını . Yavaşça."

Blaise gülerken homurdanıyor ve sesleniyor, "Kahretsin, Beaumont asla korkak kadınları tehdit etmez. Sen gerçekten *özel* bir şeysin, Bayan Fahişe."

Arkasına bakıyor ve bana göz kırpmıyor. Ash'in sözleri karşısında hâlâ tepki veremeyecek kadar şaşkınım. Bayan Vivienne de aynı durumda.

Ash'in telefonunu çıkarışını ve kaydettiği bir videoyu oynatışını izliyorum. Müstehcen inleme ve homurdanma sesleri çalmaya başlıyor.

"Oh, Bayan Vivienne, Bay Trevelen tarafından bir masanın üzerinde becerilirken burada yüksek sosyete terbiyenizden herhangi birini göremiyorum. Karısı bu konuda ne düşünüyor? Yani canlı olan, gizemli bir şekilde 'ortadan kaybolan' değil."

Fısıltılar kıkırdamalara ve çığlıklara . Bayan Vivienne'in dişleri sıkılır ve Ash'e doğru tek bir adım atar Ash onu bir bakışıyla durdurur.

Ekrana tekrar dokunuyor ve inlemeler değişiyor. "Trevelen, Sebastien Steele'i becerdiğini biliyor mu? Sebastien babasını becerdiğini biliyor mu? Ve amcasını, ikisi de okul yönetim kurulunda. Bu yolsuzluk maddesine aykırı değil mi? Sikini okul işlerinden uzak tutmakla ilgili bir şey mi? Hmm. Pekala. Belki de bunları başlamalıyım."

"Hayır-"

Sınıftaki tüm telefonlar çalıyor. "Çok geç."

Bayan Vivienne'in gözleri ona kayar ama başını dik tutmaya devam eder ki bu çok aptalcadır. Sınıfta sahip olduğu azıcık güvenilirliği de kaybetti ve şimdi bütün öğrenciler orada oturmuş ona fısıldıyor kıkırdıyor. Ash sandalyesinde arkasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve o kendine has kendini beğenmiş sırıtışını ağızından eksik etmiyor. Avery bana bakıp gülümsüyor ve göz kırpmıyor.

"Bay Beaumont, bu çok büyük bir saldırı-"

"Lipsin tıbbi geçmişini tüm sınıfa anlatmak da öyle. Gece yarısı yüzmeye giden iki öğrencinizin kayıtlarını çalmak da öyle. Kahretsin, hiçbir şey çalışma seanslarınıza külotsuz gelmek ve bacaklarınızdan döl akıtmak kadar *istilacı* değildir diyeceğim ama o zaman aldırmadınız."

Gözlerim tekrar Harley'e kayıyor ve o da Bayan Vivienne'i ancak çok zorlanmanın getirebileceği bir memnuniyetle izliyor. Külot yok. Yüzünü .

Benim *terbiyeme* fakir demeye cüret mi ediyor?!

Hayatı, kapının çalınması ve kırmızı suratlı Bay Trevelen'in sınıf için yedek bir öğretmene eşlik etmesiyle kurtulur.

Okul içi uzaklaştırmam kaldırıldı ve Bayan Vivienne'i bir daha tarih sınıfımızda görmedik.

O CUMA AİLE YEMEĞİNDEN SONRA, Blaise gitarıyla şarkımızı tıngırdatırken oturuyorum. Nefesimin altında hafifçe mırıldanıyorum, sadece onun duyabileceği kadar ve yüzündeki gülümseme sadece biraz hüznü. Yine üzerinde asılı duran mutsuz buluttan nefret ediyorum ama hiçbir şarkı listesi, öpüşme seansı ya da galonlarca dondurma henüz bunu düzeltmeyi başaramadı.

"Ash bana menajerimin sana şey söylediğini söyledi." Mırıldanıyor ve ben omuz silkiyorum. Bu konuşmayı . Bir noktada gerçekleşeceğini biliyordum.

"O bir sapık. Onu bir daha görürsem derisini yüzmeyeceğime söz veremem."

Blaise sadece başını sallıyor ve şarkıyı küçük bir gösterişle bitiriyor. "Tek başıma devam edeceğim. Zaten her şeyi Finn ve ben yapıyoruz ve Fyre'in şarkılarımızı temizlemeye çalışmasından bıktı."

Finn Benson, davulcu. Sanki Blaise'in kariyerinin takip etmemiş ve Blaise'in hayatında güvendiği tek kişi hakkında her şeyi bilmiyormuşum gibi yüzümü boş tutmaya çalışıyorum ama bana sırtlıyor ve başarısız olduğum açık.

"Finn'e fangirl'lük , değil mi? Benim yerime geçtiğin için üzüleceğim."

Avery onunla alay eder. "Hayır, çok kıskanacaksın çünkü onun idolü olmaktan hoşlanıyorsun. Ayrıca, gidemezsin. Kontratını bozmanın sana ne kadara mal olacağı hakkında bir fikrin var mı? Mirasın olmadan iflas eder ve sokaklarda dilenirsin. Bence artık bir milyoner olduğunu unutuyorsun, *milyarder* değil."

"İyi olacağım." Umursamazca omuz silkiyor ve Avery'nin gözleri telefonundan ona bakarken kısılıyor. Günün ve gecenin her saatinde Atticus'a mesaj atıyor ve ben nişan duyurusunu bekliyorum. Eminim her an gelebilir ve Ash masaları devirmeye ve insanları bıçaklamaya başlayabilir. Silahlarını saklamak için aklıma bir not alıyorum.

"Rehberlik olmadan bulaşık bile yıkayamıyorsun Morrison, yoksulluktan nasıl kurtulacaksın?"

Banyonun kapısı açılıyor ve Ash pijamalarını düzgünce giymiş bir şekilde dışarı çıkıyor. Gözlerimi, Blaise dikkatimi dağıtmadan önce çalıştığım yerden hala önümde duran edebiyat ödevime sabitlemeye çalışıyorum ama *Catcher in the Rye*, Ash Beaumont'un meme uçlarıyla yarışamaz.

Blaise Avery'sırtlıyor ve ikizine sesleniyor, "Plak sözleşmemi bozuyorum ve şirkete ödeme . Yoksul kalacağım."

Ash içki tepsisine doğru yürürken adımlarını bozmuyor ve kendine bir burbon dolduruyor. "Tekrar ayağa kadar sana bir harçlık ayarlayacağım. Bu Mounty için, değil mi? Harley bunu karşılayacaktır. Bugünlerde aylık giderlerin ne kadar?"

Harley havuzda, yaklaşan yarışması için ekstra antrenman seansları yapıyor. Bayan Vivienne'in saçma sapan çalışma grubu olmadan kendini sıkı bir antrenman programına geri attı, ama şimdi çok daha mutlu.

Avery'nin kaşları çatılıyor ve ben ağzımı açtığımda bana bir bakış fırlatıyor. "Paran için kanını akıttın Lips, bırak *açlıktan ölsün*. Ve Harley, Mounty'nin parayı geri almak yaptığı onca şeyden sonra bir *bok* ödemiyor."

Kanepede ona katılıyorum ve kolumu onunkinin içine sokuyorum. "Menajeri bana turnede benimle birlikte olmaktan keyif alacağını söyledi. Tek hayal kırıklığına senin etrafta dolanmaman oldu."

Blaise sertleşir ve başını kaldırır. Görünüşe göre bunun olduğunu bilmek ve ayrıntılarını duymak çok farklı iki şey.

Avery dramatik bir şekilde tıksırır. "Tamam. Ash ve ben harçlık vereceğiz ama solo albümünü herkesin duyabileceği en iyi şey yapsan iyi edersin."

Blaise hâlâ kızgın görünüyor ve sadece Ash ona bir bira uzattığında gözlerini benden kaçırıyor.

"Evet, öyle.

Star da şarkı söyleyecek."

Ash yanıma oturuyor ve burbonunu içerken bir elini kalçama koyarak küçük desenler çiziyor. "Peki bu şarkıyı zaman dinleyeceğiz?"

Boğazımı temizliyorum. "Kusmadan söyleyebildiğim zaman."

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

ARTIK HARLEY'NİN GÜNLERİ PUMA FLÖRTLERİYLE DOLU OLMADIĞI İÇİN YENİ BİR RUTINE GIRDİK.

Saçma sapan çalışma grupları. Pazar haftanın en sevdiğim günü haline geldi, erkeklerle iç içe ve tüm ödevlerimi bitirdiğim için programımda hiçbir şey yok.

Artık Bay Ember'ın Çakal'ın maaş bordrosunda olduğunu ve Ash'in atletizm takımından ayrıldığını bildiğimize göre, Harley ve Blaise'e boks seansları için katıldı. koşuyor ama bunu kendi zamanında yapıyor.

Onun için sporu mahveden bagajım için özür dilemeye bana boktan bir bakış attı ve tersledi, "Takım sporları umurumda değil, Mouny. Sadece spor salonu kredisi için yapıyordum."

Geç bir kahvaltıdan sonra Avery'yi dans dersine götürüyorum ve ardından çocuklarla buluşmak için spor salonuna gidiyorum. Oraya vardığımda üçünü de yapmak için soyunmuş bulduğumda Tanrı'ya, evrene, kadere ve inanmadığım milyonlarca başka şeye şükrediyorum. *Hoo oğlum*, vajinamla konuşmam gerekiyor çünkü onları görünce bayılabilirim.

Hepsi kendini beğenmiş gibi bana kıs kıs , ben de onlara oflayıp puflayarak ringin önündeki minderlere kamp kurmaya gidiyorum. Bir kahve ve dondurma getirmeliydim çünkü bu *şimdiye kadarki* tüm TV programlarından daha iyi.

Harley beni öpmek için eğiliyor, kirli ve çiğ, sanki dövüşme dürtüsü şimdiden kalbiyle birlikte göğsünde gümbürdüyor ve protesto etmek için dudağını ısıırıyorum çünkü hangisini daha çok istediğimi bilmiyorum; onun dövüşmesini izlemeyi mi yoksa onunla kendim güreşmeyi mi?

Oh, Tanrım.

Evet, lütfen.

Ash şaşkın bakışlarıma sırtıyor ve beni de öpüyor, sonra ringde Harley'e katılıyor. Yine minik bir şort giyiyor çünkü görünüşe göre beynimin kulaklarımdan dışarı sızmasını istiyor. Zili ya da birimizin seslenmesini falan beklemiyorlar, sadece birbirlerine atılıyorlar, yumruklar havada uçuşuyor ve hedeflerini vurduklarında homurdanıyorlar. Onları tartışırken ve boğuşurken izlemek sadece... porno. Porno işte.

Blaise yayılıyor ve onları kaydetmek için telefonumu çıkardığımda kahkahalarla kükrüyor. Onu görmezden geliyorum çünkü bir kızın yapması gerekenler var.

Ash Harley'i mindere yatırdığı anda ben onlardan daha çok terliyor ve nefes nefese kalıyorum. Harley onu kolayca yuvarlıyor ama cüssesi sandığınız kadar avantajlı değil. Ash çok *hızlı* ve acımasız, canının yanmasını hiç umursamıyor. Sanırım Joey ve Senior'un ona öğrettiği gerçek ders bu. Titriyorum ve bu düşüncüyü takip etmemeye çalışıyorum. Bu onları izlemenin keyfini kaçırarak.

Blaise beni belimden tutup kucağına çekiyor, bir eli büyük boy tişörtümün altına giriyor ve sütyenlerimin ince dantellerine bastıran sert meme uçlarımı bulduğunda homurdanıyor.

"Seni azdırıyorlar mı, Star? burada minderlerin üzerinde sevişebiliriz. Sen onları izlerken ben o tatlı

amcığı burada yiyeblırım." Fısıldıyor, sonra omzumu ısırtıyor, ben de

İnle.

"Uzaklaştırma cezam yeni kaldırıldı, bir daha bir bok yaparken yakalanamam," diye mırıldanıyorum ve ben kollarında kıvrana kadar beni işaretlerken tenime karşı mırıldanıyor.

"Bırak onu, sik kafalı. Burada kameralar var." Harley sesleniyor ve Blaise küfrederek geri çekiliyor ve ona acımasızca bakıyor. Kucağından kayıyorum ve onun cazibesinden uzaklaşıyorum. Harley Ash'i ringin dışına itiyor ve Blaise iç geçirip sırasını almadan önce beni tekrar öpene kadar ona dik dik bakıyor.

Ash yığılıyor; terli, biraz kanıyor ve çok lezzetli görünüyor. Ona bir şişe su uzattım.

"Atticus hakkında konuşmamız gerek." Dedi ve ben de ona inledim.

"Neden? Geçmiş temiz çıktı, yani o Avery'nin işi, bizim değil. Neden ona bu kadar karşısın? Avery'yi daha önce incittiğini biliyorum ama... bunun nedenini anlıyorum. On dört yaşındaki kızlara dokunmaya çalışan ürkütücü bir sapık olmadığı açık. Bu onun lehine bir işaret ve bunu sen de biliyorsun."

Ash'in çenesi sıkılır. "Babası da Senior gibi kızları satın alıyor. Benzer zevkleri var ama Crawford kızlarını öldürmüyor. Sadece onları kırıyor ve açık artırmalara geri . Avery'nin etrafında böyle birini istemiyorum."

Başımı sallıyorum ve Blaise ile Harley'nin bir an için birbirlerine sataşmalarını izliyorum. Yüce Tanrım, görülmeye değer bir manzara.

Boğazımı temizliyorum. "Sanırım ikimiz de babanın boktan biri olmasının seni otomatik olarak aynı yapmayacağını biliyoruz."

Ash başını sallar. "Ondan hoşlanmıyorum. Ona güvenmiyorum. Gelecek hafta Galada kendiniz karar verebilirsiniz."

Hay sikeyim. İnledim. "Bunu unutmuşum. Tanrı aşkına, Avery'nin bana *Gala*'da ne giydireceğini sanıyorsun?"

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılıyor. "Eminim hoşuma gidecektir."

GALA, Harley'nin yüzme yarışmasıyla aynı gecedir ve Harley bizimle Körfez'e gelemeyeceği için çok *kızgındır*. Avery'yi gitmemesi için ikna etmeye çalıştığında, Avery onu bıçağıyla tehdit ediyor. Tartışmalarından uzaklaşmak için duş almaya gidiyorum.

Bu dövüşte Avery'ye para yatırırdım.

Tekrar giyindiğimde, destek için Illi'ye mesaj atıyorum çünkü Harley'i arkasını kollayacak biri olmadan bırakma düşüncesi beni kurdeşen dökmeye itiyor. Harley gibi öfke nöbeti geçirmiyor ama en az onun kadar sinirliyim.

Ben küçük gangstere göz kulak olurum. Kabarık elbiseleriniz ve çiçekli taçlarınızla iyi eğlenceler. O süslü partilerde bunları giydiklerini biliyorsun, değil mi?

Dehşet içinde telefonuma bakıyorum. Benimle dalga geçiyor olabilir ama hayatı boyunca Körfez' yaşamış ve daha önce bir Gala'ya olma ihtimali de var. Birini öldürmek için orada olabildirdi ama kıyafet kurallarını görmüş olabilir.

Kendimi hasta hissediyorum.

Banyodan çıktığımda çok kötü görünüyor olmalıyım çünkü Avery konuşmamın ortasında "Ne oldu?" diye soruyor.

Ona baktım ve mırıldandım, "Yarın gecenin kıyafet kuralı ne? Çiçekli ya da Disney prenseslerine yakışmayacak şeyler giymeyi reddediyorum. Avery, benim bir ünüm var.

desteklemek için."

Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana göz kırıyor. "Sana asla çiçekli bir elbise giydirmem. Yine de Morrison'a düğününü planlamayı bırakmasını söylemem gerekecek. Eminim sana tam bir etek planlıyordur."

Yüzüme bakıp kötü bir cadı gibi kıkırdıyor ama tuttuğum nefesi bırakıp Illi'ye vahşi bir mesaj gönderiyorum.

Ne *pislik* ama.

Ertesi gün Harley Maserati'de beni öpüyor, tenime basmak ve güvenliğimi sağlamak istercesine beni kapalı kapıya doğru bastırıyor.

"Ash ya da Blaise olmadan hiçbir yere gitmeyeceğine söz ver. Söz ver bana, bebeğim." Dudaklarıma doğru mırıldanıyor, Avery'nin ön koltuktan ona küfretmesine aldırıyor.

"Yapacağım. Söz veriyorum. Sen de dikkatli olmalısın, Annabelle zaman izlerine yardımcı olmak için kaydoldu, bu yüzden sen yokken takip ediyor olacak."

Sırıttıyor ve alt dudağıını emiyor, sanki beni yemesini engellemeye çalışıyormuş gibi dişleriyle hafifçe yuvarlıyor. "Kıçımın sahibi sensin bebeğim, onu alamaz. Bana elbisenin fotoğraflarını gönder ve Morrison'a söyle, beni geçmek için seni büfede becermeye kalkarsa derisini yüzerim."

Yüzüm kızarıyor ve onu itiyorum, o arabanın kapısını açıp centilmen bir centilmen gibi beni içeri sokarken ona ters ters bakıyorum. Dehşet içimde birikiyor ama beni bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu bilmiyorum, daha önce de ayrılmıştık ve yeni bir tehdit yoktu.

Yola çıkarken ona el sallıyorum, Blaise sırf Avery'yi heyecanlandırmak için tekno bir şeyler çalıyor ama Harley'nin yavaş yavaş küçülen formundan gözümü alamıyorum.

" var?" Ash fısıldıyor ama ben başımı sallıyorum.

Aptalca davranıyorum. Ama içgüdülerime de güveniyorum.

Illi'ye ayrıldığımızı bildiren bir mesaj atıyorum ve sonra etrafımda gerçekleşen konuşmaya odaklanmaya çalışıyorum.

Umarım yanıliyorumdur ama bu his bana kötü bir şey söylüyor. Bu his Harley'i bir daha göremeyeceğimi söylüyor.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

AVERY'NİN BANA GIYDIRDIĞI ELBİSE ÇOK SAÇMA.

Kollarımı ve omuzlarımı kaplayan o kadar çok narin dantel var ki kendimi sahtekar gibi hissediyorum. Ben dantel insanı değilim, ganimet ve bant tişörtler giyiyorum! Avery bana asi bir çocukmuşum gibi gıdıklıyor ve ben de biraz somurtuyorum çünkü neden olmasın. Eteğin yırtmaçlı olması da bir artı, bir uzanıyor ve iç çamaşırı giymeyi imkânsız hale getiriyor. Avery'ye kaşlarımı çatıyorum ve o kendini beğenmiş bir şekilde omuz silkiyor.

Dışarı çıktığımda Ash'in gözlerine bir kez baktığımda Avery'nin neden iktidardaki kötü diktatör olduğunu hatırlıyorum.

Blaise ona sırtıyor, ağzından salyalar mırıldanıyor, sonra yanağımı tatlı tatlı öpüyor ve Avery'nin için kolunu uzatıyor. Takım elbisenin içinde çok şık görünüyor; ellerindeki ve boynundaki yeni mürekkep, içine girmek üzere olduğumuz yüksek sosyetenin kalabalığına bir açıklama .

Onunla çok gurur duyuyorum.

Ash, Blaise ve Avery kapıya doğru ilerleyip bana doğru yaklaşıp kadar bekliyor, buz mavisi gözleri ruhumu ortaya çıkarmış gibi hissedene kadar beni katman katman soyuyor.

"Gala'yı siktir et. Biz burada kalıyoruz." Tersliyor ve Avery kapıdan ona doğru hırılıyor.

"Pantolonunun içinde kalsın! Atticus için buradayım ve bana en iyi şekilde davranacağına söz ."

Gözleri sanki Avery onun içindeki hayatı emiyormuş gibi kapanıyor ve ben onunla alay ediyorum. "Bir saatliğine aşağı inip sonra yukarı çıkabiliriz. Blaise muhtemelen balık gibi içer ve ona göz kulak olur."

Avery'nin tarafını tuttuğum için bana ters ters bakıyor ama yine de beni kolunun altına alıyor. Blaise omzunun üzerinden bana şehvetli bakışlar atıyor ve bunu Ash'i için yaptığını biliyorum, küçük pislik. Asansöre içeri girdiğimizde, "Bu gece içmeyeceğim, Star. Atticus sık kafalının teki ama Avery'nin de amina koyuyor, o yüzden onu onunla bırakabiliriz. O elbiseyi üzerinden çıkarıyorum."

Ona ters ters bakıyorum ama Avery onun yorumlarını benden biraz daha sert karşılıyor ve ince topuklarıyla ayağının üzerinde duruyor. Homurdanıyor ve ona öyle bir bakış atıyor ki içim cız ediyor. Onu bıçaklayacak. Ya da onu boğacak, şimdi ona bunu yapmanın en iyi yollarını öğrettim.

"Seni aşağı indiriyorum, seni geri getiriyorum, benim yatağında uyuyorsun," diyor Ash, gergin yüzleşmelerini keserek, sesi çelik gibi ve Blaise ona bakmak için göz temasını kesiyor. Ash kazanmış gibi başını sallıyor ve asansörün kapısı kayarak açılıyor, eli kalçamın üzerinde sahiplenici bir şekilde kıvrılıyor.

Ayaklarımın üzerinde gibi hissediyorum ve Ash'in şu anda Blaise'e attığı mağara adamı bakışlarından pek memnun olmasam da beni tuttuğu için minnettarım çünkü o olmasaydı çoktan kışımın üstüne düşmüş olurum.

Avery biz geçerken koyunlara sırtıyor. Hepsinin yirmi küsur yaş büyük olması önemli değil.

Bizden daha fazla, hepsi ona üzerinde isimleri bir cellat emri varmış gibi bakıyor.

Bayıldım buna.

Bu bakışların bir başkasına yöneldiğini görmek ve kötü şöhretimde yalnız olmadığımı bilmek güzel. Avery Beaumont yüksek sosyete korkulması ve hesaba katılması gereken bir güç olarak kendine bir yer edindi bile.

"Ben Atticus'u bulmaya gidiyorum. Blaise, sen de burada kalıp kız arkadaşınla dans edebilirsin çünkü üzülme müsamaha göstermeyeceğim." Avery bana tatlı tatlı bara doğru ilerliyor. Henüz on yedi yaşında olduğunu çok iyi bildikleri için ona hizmet ediyorlar ve Blaise de peşinden gidiyor.

"Bir içki ister misin, Mouny?" Ash kulağıma mırıldanıyor ve boynumda dans eden nefesinin sıcaklığıyla ürperiyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Neden olmasın, ben bir viski alayım."

Ash başını Blaise'e doğru salladıktan sonra beni oturma alanlarından birine götürüyor. Peluş koltuk pahalı hissettiriyor ve tünediğim için anında rahatsız oluyorum. Ya bir şey dökersem ve binlerce dolar değerindeyse? Zengin insanlar aptaldır.

"Her şeye kaşlarını çatmayı bırak." Ash, parmakları elbisemin yırtmacı boyunca dans ederken söylüyor bunu. Tenimi bulduğunda mutlulukla mırıldanıyor ve sonra *sadece* elbiseyi giydiğimi fark ettiğinde inliyor.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun? Buradaki kalabalık halka açık seks eylemlerine biraz daha az kayıtsız ama eminim bir yerlerde bir tuvalet bulabiliriz. Hatta bu sefer veledin de katılmasına izin veririm." Tam Blaise içkilerimizi getirirken, o da tersliyor.

"Ne kadar . İşte burbonun, göt herif, bir dahaki sefere kendin al." Hırlıyor ve ben ikisinin arasına sıkışana kadar diğer tarafıma çöküyor. Viskiye sessizce yudumluyorum, dramalarına dahil olmamaya çalışıyorum.

Etrafımızdaki herkes yüz binlerce dolar değerinde kıyafet giyiyor ve mücevherlerin ondalık noktasının nereye düşeceğini düşünmek istemiyorum. Kadınların yılın en önemli olayı buymuş gibi etrafta süzülüyor ve erkekler de yırtıcı gözlerle onları süzüyor. Bu parti de Körfezdekilerle aynı, sadece daha iyi giyinmişler ve daha az açıklar. Uyuşturucu kullanıldığından, suç işlendiğinden eminim ve eğer bir yerlerde gizlice kirli bir sevişme yaşanmıyorsa, o zaman lanetleneceğim.

Avery'yi ve kollarını beline dolamış, onu göğsüne yaslamış adamı gördüğümde gözlerimin odanın içinde gezinmesine izin .

Kalbim göğsümde durdu.

Dikkatini çekmek için Ash'in kolunu çekiştirerek tutmaya çalışıyorum ve yüzümü görünce kaşlarını çatıyor. "Avery'nin yanındaki kim?" ve o da benimle aynı yöne bakmak için sarsılıyor.

"Bu Atticus. Kahretsin, Mouny, beni korkuttun. Yüzündeki ifadeye bakınca saldırıya uğradığını sandım." Ters ters ve ben de bakışlarımı dehşetten kaçırdım.

"Blaise, git getir onu. Şimdi. Git onu getir ve bizimle odada buluş. Belli etme, hasta olduğumu söyleme. Sadece onu getir." Ben saçmalıyorum ve Blaise başını sallayarak hızla uzaklaşıyor.

Ash'in yüzü gök gürültüsüne dönüyor ve onu oturduğumuz yerden çekiştiriyorum. Bu aptal topuklu ayakkabılarla ikimizi de olabildiğince hızlı bir şekilde odadan çıkarıyorum.

" oluyor, Mouny?" Hırlıyor ve ben başımı sallayarak olabildiğince hızlı hareket ediyorum. Aynı anda asansöre ulaşıyoruz ve Blaise öfkeli Avery'yi arkasından çekiyor. Kafasını kaldırıp beni gördüğünde donup kalıyor.

"Hasta görünmüyorsun ama iyi de görünmüyorsun, ne oldu?" Avery usulca kolunu benimkine söylüyor.

Asansörün kapısı açıldı ve onu içeri çektim, kat numaramıza şiddetle vurdum, sanki bu

daha hızlı hareket etmesini sağlamak. Kapılar arkamızdan yavaşça kapanırken başımı kaldırıp Atticus Crawford ile göz göze geliyorum.

Mounts Bay'in Kargası.

"Bana ne haltlar döndüğünü anlatana kadar bu asansörü terk etmiyorum, Lips." Avery söylüyor ve kelimeleri emin olsa da sesi titriyor.

Sorunun ne olduğunu tahmin etti.

"Atticus'u tanıyorum. Parasını nasıl kazandığını biliyorum, yanında staj yapmana neden izin vermediğini biliyorum, içinde yaşadığı dünya hakkında *her şeyi* biliyorum Avery ve seni buradan çıkarmam gerekiyor."

Avery'nin gözleri doluyor ama gözyaşlarının dökülmesine izin vermiyor ve başını sallayarak asansör kapıları açılır açılmaz koridorda ilerliyor. Ash dirseğimi tutuyor ve beni sertçe vücuduna çekiyor.

"O kim lan, Lips? söyle bana."

"Ona söylemeden önce sana , şimdi bırak gideyim. Onu buradan çıkarmalıyız." Kendimi geri çekip kolumu ondan uzaklaştırıyorum. Benimle tartışmamalıydı, onun güvenliğini her zaman ön planda tuttuğumu *biliyor*.

Otel odasına döndüğümüzde ayakkabılarımı ayağımdan çıkarıyorum ve Avery'yi odamıza doğru sürmeye çalışıyorum. "Toplanman gerek. Hemen gitmeliyiz, beni gördü. Bildiğimi biliyor."

Avery başını sallıyor ama duruyor, kendini toparlamak için bir saniye bulmuşken yüzü sakın ve boş. "Kim o? Bilmek zorundayım."

Arkama dönüp baktığımda Blaise ve Ash'in sanki birinin kapıyı bekliyorlarmış gibi kapının önünde görüyorum. İmparatorluk sayesinde Atticus kontrol edebiliyordu.

"O Karga. Onikiler'in bir üyesi. Dünyamızdaki herkesten daha güçlüdür, Çakal , ama onlar bile eşittir. Üst sınıfla bağları olduğunu bildiğim için Kıdemli'yi sizden uzak tutmak için ondan yardım istedim."

Avery' dudağı titriyor ama gözleri kuru ve sabit bir şekilde yüzümde duruyor. "O ne yapıyor? Ondan neden bu kadar korkuyorsun? Karga'nın bilgiyle uğraştığını söyledin, bu neden gitmemiz gerektiği anlamına geliyor?"

Ona cevap vermek için ağzımı açtığımda telefonum sehpanın üzerinde vızıldamaya başlıyor. Dehşet omurgamdan aşağı süzülüyor ve cevap vermek için harekete geçiyorum.

Daha almadan o olduğunu anladım.

"Hangi ? Konuşmamız gerek."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ama sesim sabit. "Biz gidiyoruz. Hannaford'a geri dönüyoruz. Avery benim korumam altında ve bu korumanın parametrelerini benimle tartışmak istersen, bunu bir sonraki toplantıda yapabiliriz."

Telefonda iç çektiğini duydum. "Kapıyı aç, Wolf."

Avery'nazikçe göğsüne bastıran gülümseyen adam, otelin kapısını adam değildirBu adam tamamen Karga.

Avery oturma odasındaki pelüş sandalyede sert ve kaşlarını çatmış bir şekilde oturuyordu.

metre önünde, adamlar . Ash öfke ve kan arzusuyla titriyor, Karga'yı öldürüp bu işi bitirmeye hazır. ona hiç güvenmemişti. Blaise Ash'e bir bakış atıyor ve topukları üzerinde geriye sallanıyor, her şey boka sardığı anda saldırmaya hazır.

Karga bir adım öne çıkıp saygıyla bana eğiyor ama gri gözlerinin soğuk, keskin kenarı sanki bunun için kanımı akıtmayı planlıyormuş gibi üzerimde geziniyor. Hay sikeyim. Avery onun güç oyununda bir piyon muydu? Kolunda ve yatağında bir Beaumont mu?

Şaka yapıyor. Yanlış aileden, yanlış kızı seçti.

"Sana zaten söyledim." Sesim alçak ve düzgün çıkıyor.

Kapıyı tekmeleyerek gözleri benimkilerde sabit kalıyor ve rahat hareket etmesine rağmen gerginliği görebiliyorum. Zihnim Avery'nin bana aşık olduğu, saplantısı haline gelen adam hakkında anlattığı her küçük bilgi kırıntısını gözden geçiriyor.

Acaba babası oğlunun biriktirdiği gücü bilseydi ne düşünürdü? Ash ile daha önce yaptığım konuşma geliyor. Muhtemelen o da iğrenç babası gibidir.

"Onsuz buradan gitmiyorum. Fiyatını söyle." Karga diyor ki, bu söylenebilecek en kötü şey değilse ne olayım.

"*O lanet olası satılık değil.*" Ash tıslıyor ve işte orada; acımasız, katil Beaumont kanı. Avery'yi tehdit ederseniz Ash'i ruhunda var olan o karanlık yere itersiniz. İçinde yaşayan ve maskesi gözlerinde yanan karanlığa. Babası ve ağabeyinin kadınları yok etmek için kullandığı ateşi Ash, Avery'yi korumak için kullanıyor.

Onu durdurmak için elimi kaldırdığımda şansımı zorladığımı biliyorum. Gözleri bir saniyeliğine Kargadan ayrılıp ateşi bana yöneltiyor. Blaise yanımda kaskatı kesiliyor ve bakışlarının sıcaklığının Ash'e doğru döndüğünü hissedebiliyorum, bu boktan tavır hiç hoşuma gitmiyor.

Bu büyük bir olay. Bu an her şeyi değiştirebilir. Ash'in elinde bir el bombası var ve pimi ile oynuyor, eğer bana şimdi güvenmezse bu ilişki ve sanırım ailemiz paramparça . Bakışlarını tutuyorum ve *dua* ediyorum.

Gözlerini indirmiyor. Hiç geri adım atmıyor.

Kalbimde küçük bir çatlağın başladığını hissediyorum ve sonra kollarını kavuşturup Karga'yla yüzleşmek için geri dönüyor. Bana güvenmeyi seçti mi seçmedi mi bilmiyorum ama takip etmek zorundayım. Hepimizin güvende olduğundan emin olmalıyım. Tekrar Avery'ye bakıyorum ve gözlerinde bildiğini görüyorum. Hepimizi buradan sağ salım çıkaracağım konusunda bana güveniyor.

"Ne kadar? Senin için değeri ne kadar?" Soğukkanlılıkla söylüyorum.

Karga'nın gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Ona göz ucuyla bile bakmıyor. Ona karşı bir kara leke daha. "Üç iyilik."

Sikeyim.

Sikeyim.

Bu adam asla iyilik yapmaz. Şimdiye kadar ondan üç iyilik ama bunlar gerçek çaresizlik anlarında, onun için sadece benim yapabileceğim şeyler içindi. Sadece Avery için bana üç tane teklif etmesi... *Siktir.*

Ona başımı sallıyorum ve o da dişlerini sıkıyor.

"Altı ama Çakal'a ondan asla bahsetmeyeceğine dair söz vermeni istiyorum." Donup kaldım.

The Crow, On İki'nin kurallarını *asla* çiğnemez ve bu da çizgiyi oldukça yakındır. Beklediğim bu değildi. Hepimiz kartlarımızı göğsümüze oldukça yakın tuttuğumuzu kabul ediyorum ama karşı asla komplo kurmamamız ve plan yapmamamız yazılı olmayan bir kanundur. Çakal'ı ortadan kaldırmak için zaman kolladığımı biliyorum, ama *her zaman* kurallara göre oynadı. Şimdi Çakal gitmiş olsa bile.

Lanet olası rouge. Ne halt etmeye çalışıyor bu?

O zaman ona bakıyorum, gözlerimi öfke kaplamadan düzgünce bir kez daha bakıyorum.

Yüzü boş ve okunaksız ama vücudu yeterince yüksek sesle konuşuyor. Yumrukları sıkılı, omuzları sert ve dirsekleri sanki saldırmaya hazırmış gibi hafifçe bükülmüş. O, babası gibi gece için biraz deri almaya gelmiş bir Karga ya da hepimizin oynadığı oyunda bir piyon değil. Atticus ve Avery için savaşıyor. Ona karşı duygular gerçek, onun için buraya gelip On İki'nin gazabını ve kurduğu imparatorluğu kaybetmeyi göze alacak kadar gerçek.

Öne doğru bir adım atıyorum ve çenesini kaldırdığında gözlerimi ona dikiyorum, odadaki gerilim elektrik gibi çatırdıyor.

"Ona aşıksın, değil mi Atticus?" Gerçek adını duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı. Protokolü çiğnedim ama umurumda değil. Bu odadan Avery'yle herhangi bir ilişki kurarak çıkmak istiyorsa her şeyi itiraf etmesi gerekecek.

Ya da hayatını, çünkü Ash sallanıyor. "Sana söyledim, ben-" diye başladı ama kestim.

"O satılık değil. Ne sana, ne Matteo'ya, ne de başkasına. Ya ona karşı gerçek ve samimi hisler beslediğin için burada olduğunu kabul et ya da git. Ve açık konuşmak gerekirse, onu güvende tutmak için yapmayacağım *şey yok*. On İki'yi bile riske atarım."

Gözleri sonunda benimkilerden ayrılıyor ve Avery'nin üzerine düşüyor. O zaman , içimdeki his doğru, ona dünyasının merkeziymiş gibi bakıyor. Ona özlemle, tatlılıkla ve taparcasına bakıyor. *Onu benden kurtarmak* için burada.

Gözleri bana doğru daha da hırçınlaşıyor ama Avery'nin sesiyle yumuşuyor: "Kurt benim ailem Atticus. Seninle birlikte gitmiyorum."

Ash'in içindeki gerginlik biraz azalıyor, sanki Avery'nin bu adamla gün batımına doğru kaçıp ve onu sonsuza dek kaybetmekten korkuyormuş gibi. Onun kendi lanet seçimlerini yapmasına izin vermesi konusunda *tekrar* konuşmak için bir not alıyorum.

Karga, Onikiler'in başka bir üyesinin yaptığını daha önce hiç görmediğim bir şey yaparak kayıp gidiyor ve Atticus yine yanımızda duruyor.

"Matteo'nun onu ya da benim için ne ifade ettiğini bilmesine izin veremezsin. Onu mahveder. Seninle birlikte olması yeterince kötü zaten." Koltuğa gömülür ve ellerini yüzünde gezdirir. Oda derin bir nefes alır gibi olur.

"adamın bir amacı olduğunda masum kızlara neler yaptığını bana açıklamana gerek yok." Fısıldıyorum ve yüzündeki pişmanlığın kadar hızlı parladığını görüyorum ki hayal görmüş olabileceğimi düşünüyorum.

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor, "Sanırım bunu herkesten daha iyi hatırlamalıyım. Çıplak elleriyle bacağına kırdığında ben de oradaydım. Kaç yaşındaydın, on iki mi?"

Blaise'in eli, parmaklarını benimkilerin arasından geçirene kadar kolumun iç kısmında geziniyor ve tekrar onun yanına dönene kadar beni geri çekiyor. Bana verilen zarar hakkında konuşurken hiçbirine bakmak istemiyorum. "On üç. On üç yaşındaydım ve Oyunu yeni kazanmıştım. Bana acıyla nasıl başa çıkacağımı öğretmek istediğini söyledi ama aslında beni kendine alıştırmaya çalışıyordu. Kıramadığı bir kadından daha çok nefret bir şey yoktur."

"Seni kırmadı, değil mi? Burada iki Beaumont ve ülkenin en zengin çocuğuyla duruyorsun. O'Cronin ailesinin veliahtını da aranızda kattınız ve Kasap'ı da unutmayalım. Bahse girerim Matteo'nun planı *bu* değildi."

İçimden bunu yapmak geldiği için biraz şaşırarak kıkırdıyorum ve sonra Blaise'i de çekerek kanepeye oturuyorum. Avery bizimle oturmak için hareket ediyor, kanepenin koluna sertçe tünüyor ve sonra yavaşça Ash bize katılıyor. Elini kalçamın üzerine koyduğunda omuzlarım nihayet rahatlıyor. Atticus izliyor

hepimiz dikkatlice.

"O'Cronin denen çocukla birlikte olduğun izlenimine kapılmıştım. En azından Matteo öyle düşünüyor.

Bir söylenti duydum... daha fazlası ama bunun sadece onun sanrıları olduğunu düşündüm."

Yüzümün kızarmaya başladığını hissediyorum ve Avery benimle alay ediyor. "Ciddi misin? tehdit eden bir durumdayız ve sen takıntılı erkeklerden oluşan harem konusunda utangaç mı davranıyorsun?"

Blaise omzuyla Avery'nin bacağını dürtüyor ve ona kıkırdıyor. "Onu rahat bırak, baskı altında belalı olmaya alışkın."

Atticus onu tam da Harley'nin ikinci sınıfta beni izlediği gibi izliyor, o zamanlar bunun ne anlama geldiğinden habersizdim. Tanrım, ne kadar da körmüşüm. "Bu hayati tehlike arz eden bir durum değil Avery. Sen güvende olduğun sürece hiçbir şey yapmayacağım. Kurt'u son gördüğümde onunla Çakal arasında bir şeylerin değiştiğini biliyordum ama riskini göze alamazdım. Kaderini şansa bırakamazdım çünkü Çakal sana babanın yapmaması için *yıllarca* şeyleri yapabilirdi."

Atticus'un sesi ve kibar. Bu çok garip. Onunla sadece birkaç kez birlikte oldum ve o hep soğuk, acımasız bir pislikti. Muhtemelen hep Matteo'yla birlikte olduğum içindir.

Avery ona bir yabancıymış gibi bakıyor ve eğer ona yalan söylediği için ondan nefret etmeseydim, onun için üzülürdüm.

Avery ölmek ya da kalmak üzere ve bence Atticus artık onun bok listesinde.

"Adım Lips ve ben Matteo'nun çırağı, kız arkadaşı ya da Twelve'in düşündüğü her neyse . Oyun için bana sponsor oldu ve bana yardım etti ama aynı zamanda bana asla affedemeyeceğim ya da unutamayacağım şeyler yaptı. Bir çıkış yolu bulmak için Hannaford'a gittim. Bizim de yaptığımız bu, tüm bunlardan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyoruz."

Atticus başını sallıyor ve çenesini ovuşturuyor. Yirmi ikiden daha yaşlı görünüyor ama o zaman eyaletteki, muhtemelen ülkedeki en büyük suç örgütlerinden birinin lideri. Rakibi sadece Çakal'ın sayıları. Matteodan kaçmak için yardım istemek üzere ona yaklaşmayı hiç düşünmemiştim, soğuk tavırları beni temkinli yapıyordu. Bunun bir hata olduğunu anlamaya başlıyorum.

Avery bir an tereddüt eder ve sonra şaşırtıcı derecede güçlü bir sesle sorar, "Lips ve Harley ile toplantıdaydın, sence Çakal onu öldürmek için adam göndermeye devam edecek mi?"

Klasik Avery; hayatının yarısı boyunca aşık olduğu adamın ona yalan söylediğini yeni öğrenmiş ve hemen ailesini korumak için hangi bilgileri çıkarabileceğini düşünüyor. hem seviyorum hem de sarsmak istiyorum. Bu herifi lazım.

"Artık onun koruması altında olduğu için daha az tehlikede. Çabalarım rağmen daha önce büyükbabasıyla çok kısıtlı zaman geçiriyordu. Matteo onu öylece öldüremez, onu ortadan için bir tür ihanet ya da sahtekârlık bulması gerekiyor. Bunu yaparsa sadece Kurt'a değil, On İki'ye de hesap verir.

O büyük bir oyuncu ama en büyük değil ve kesinlikle hepimizden daha büyük değil." "Peki ya onu gizlice öldürmeye çalışmaya devam ? Eminim kötüye gittiğinin farkındasınızdır. işe alma."

Atticus sırtıyor ve kaşlarını bana doğru kaldırıyor. Yine yüzüm kızardı ki bu çok saçma.

"Kurt'un toplantıda yaptığı açıklamadan sonra Çakal oyuncaklarına dokunmaması konusunda ciddi bir uyarı aldı. Onikiler'in geri kalanı artık onun... istikrarsızlığının çok daha farkında. Onun tarafını seçenler de en az onun kadar tehlikede."

Atticus'un bana bakışını görmezden geliyorum ve sandalyemde öne doğru eğiliyorum. "Bu üçünü de işe alırsam, Matteo saçmalamaya başlarsa toplantılarda beni desteklemeye istekli olur musunuz?"

Ash'in bacağı benimkine karşı geriliyor. Onunla bu konuda konuşmadım ama Avery'nin bunu ne kadar çok istediğini biliyorum. Bu babalarına karşı bir hamle. Artık onları tehdit edemezdi.

alt suç örgütlerinin gazabını riske atıyor. Sosyal statü olarak daha düşük ama kendisi ve işi için kesinlikle tehlikeli.

Atticus ayağa kalkar ve bir elini takım elbise ceketinin önünde gezdirir. Dudaklarında yavaş bir gülümseme oluşuyor ve birden yaşına daha yakın görünüyor. "Eğer Çakal'la ilişkini kesersen ve yardıma ihtiyacın olduğunda onun yerine *beni* aramaya , o zaman onu da yanına alırım. Onları ikna et, Avery'yi Çakal'dan ve babasından koru, ben de şu andan itibaren *her* konuda yardımımı sunayım. Bedeli ne olursa olsun."

Tam da ihtiyacımız olan şey bu.

Avery'ye bakıyorum. Bu onun seçimi, eğer bu bir daha güvenmek istemiyorsa o zaman başka bir yol buluruz. Eğer yerine ben karar verirsem, o zaman hayatındaki diğer herkes kadar berbat olurum.

Atticus' bakıyor, gözleri temkinli ve ağzı biraz kapalı. Bunun ona olan güveninde yarattığı hasarı onarabileceğinden emin değilim. İç geçiriyor ve bana hafifçe başını sallıyor. Blaise'e bakıyorum ve eğilip beni kulağımın altından öpüyor, tatlı ve emin. Sonra derin bir nefes alıyorum ve Ash'e . Kalçama bakıyor, parmakları elbisenin derin yırtmacının açıkta bıraktığı tenimde tembel daireler çiziyor. Onu bekliyorum, bu asla aceleye getireceğim bir şey değil. Bu ömür boyu sürececek bir şey. Nefes aldığım sürece Kurt benim. Eğer bunu seçerse sonsuza dek bana bağlı kalacak. Parmakları kıpırdamıyor ve sonra beni en ufak şekilde sıkıyor.

"Tamamdır." Atticus'a söylüyorum ve o kapıya dönmeden önce sanki onun ölümünü planlıyormuş gibi ona bakan Avery'ye yılgın bir gülümseme fırlatıyor.

Bir an tereddüt etti ve sonra bana döndü. "Bir daha asla kırmızı giymesine izin verme. Ya senin rengini ya da benimkini giysin."

Ve sonra gitti.

Blaise kalkıp kapıyı arkasından kilitliyor ve Avery kayarak onun yerine oturuyor, eli benimkini buluyor.

"Onun rengi siyah. Benimki beyaz." Mırıldanıyorum ve o da başını sallıyor.

"Sanırım Çakal'ınki o küçük gösteriden dolayı kırmızı. Hepsini yakacağım. İndüksiyon benziyor? Çıplak olmamı ya da kanamam gerektiğini söylerseniz . Kardeşim de , şehirde çıplak izin vermem."

"Bunu ona daha önce söylemeliydin." Blaise mırıldanıyor ve Ash'ten yediği ters bakışa gülüyor.

"Tamamdır. Karga'ya söyledim, o da . Garip ama evet, bu kadar basit."

OTUZUNCU BÖLÜM

TELEFONUM BENİ SABAHIN ÜÇÜNDE UYANDIRIYOR.

Ona ulaşmak için Ash'in altından çıkmak zorunda kalıyorum ve Harley olduğunu görünce hemen cevap veriyorum.

"Ne oldu?" Ciddi bir şey değilse Ash'i uyandırmak istemediğim için fısıldıyorum.

Hat sessiz kalıyor, ritmik bir hışırtı, bir tür sallanma sesi duyabiliyorum ama bana neler olup bittiğini anlatacak hiçbir şey . Bir an oturup sadece dinliyorum ve cebinde olduğunu, sesin de yürürken pantolonunun çıkardığı ses olduğunu fark ediyorum.

Hemen gerildim.

Neden bu saatte etrafta dolaşıyor? Neden sadece telefonunu cebine koymak için beni aradı?

Kıç çevirme artık bir şey değil, değil mi? Tehlikede mi?

Son üç saatte oldu?

Telefonu kulağıma götürüyorum ve aramızda en derin uyuyan ve ağırlığım göğsüne çarptığında zar zor mırıldanan Ash'in üzerine tırmanıyorum. Telefonunu kapıyorum ve kilidini açmak için parmağını kullanıyorum, ürkütücü bir sapık kız arkadaş gibi ama siktir , bu acil bir durum gibi geliyor.

Umarım acil bir durum değildir.

Kalbim boğazımda Illi'nin numarasını çeviriyorum.

"Ne oldu?" Benim endişemin bir yankısı gibi cevap veriyor.

"Arbour'da hâlâ gözün var mı? Ters giden bir şeyler var."

Illi homurdanıyor ve hareket etmeye başlıyor. Diğer telefondan gelen sesler kesildi ve bir kapının açılıp kapandığını duydum.

Nefesinin altında alçak sesle ve renkli bir şekilde küfrediyor. "Az önce odasına bir kız aldı, evlat. Hay sikeyim. Belli ki kafası iyi, kız onu ayakta tutuyor ama hile yapmak hile yapmaktır. Bunu yaptığını görmedim, senden o kadar etkilenmiş ki. Sikeyim. Onu öldürmemi mi istiyorsun? Eğer mideni bunu bir kurşunla, güzel ve hızlı bir şekilde ." Illi diyor ki, içinde olduğunu bilmediğim bir şekilde nazik.

Ama siktir .

Harley'i tanıyorum ve ona güveniyorum.

"Ne olursa olsun öldürmek yok. Git ve o odada neler olduğuna bir bak."

Ash homurdanıyor ve gözleri açılıyor, daha gözleri açılmadan bir kolu belime dolanıyor. Bana göz kırpmıyor ve kulağımda telefonunu görünce kaşlarını çatıyor. Ona bir bakış atıyorum ve neyse ki çenesini tutuyor.

"Doğru. Odanın dışındayım ve - *S.KTİR!*"

Tekmelenen bir kapının gürültülü sesi Ash'i irkiltti ve ayağa kalktı, koluyla beni tuttu

onun üstünde sabit.

"Ne oluyor lan?" Ağzını bana doğru uzatıyor ve ben de kabaca yutkunuyorum.

"Harley." Mırıldanıyorum, gözlerim ve Ash ağzından dökülen küfürlerle engel olamıyorum.

Beni yatağa bırakıyor ve kıyafetlerini giymeye başlıyor, Blaise ve Avery'ye bağırıyor. Hareket edemiyorum. Harley'nin hayatta ve güvende olduğunu öğrenene kadar hiçbir şey yapamıyorum. Her ne olduysa, onun iyi olduğunu öğrenene kadar donup kaldım.

Ama öyle olduğunu anladığım an, bu gece birinin *kanı* akacak.

Harley'nin telefonundan çığlık ve hıçkırık sesleri duyabiliyorum. Bunu hemen fark ediyorum ve başımı kaldırdığımda diğerlerinin giyinmiş ve hazır bir şekilde onlara olduğunu anlatmamı beklediklerini görüyorum.

"Annabelle *lanet* Summers. Ne olduğunu bilmiyorum ama Illi orada ve hıçkıra hıçkıra ağlıyor." Mırıldanıyorum ve Avery yatağa yığılıyor. Gözleri kocaman açılmıştı ve kolunu benimkine doladığında titremeyi hissedebiliyordum.

"911'i ara, seni aptal sürtük!" Illi kükrüyor ve Harley'nin telefonu hat kesilmeden önce cızırtılı bir ses çıkarıyor.

Lanet olsun.

Avery'nin omuzları titriyor ve Blaise beni ayağa kaldırırken Ash onu yataktan çekiyor. İtiraz ediyorum, asmak istemiyorum ama o bana bir çift yoga pantolonu giydiriyor. Sonra beni kollarına alıyor ve sanki ağırlığım yokmuş gibi taşıyor.

"Ona gidiyoruz. Ambulansın onu nereye götüreceğini öğrendiğinizde bana haber verin."

Başımı ve beni asansörde tekrar ayağa kaldırıyor. Avery derin, titrek nefesler alıyor ve Ash kaşlarını çatmış, ellerini sıkıyor.

Blaise yol boyunca manyak gibi araba kullansa da hastaneye varmamız bir saatten fazla sürdü. Düşünemiyor, nefes alamıyor ya da işlevimi yerine getiremiyordum. Zihnim sürekli Illi'nin sesini, Annabelle'e 911'i araması için bağırdığı andaki aciliyeti tekrar tekrar dinliyor. İçimdeki korku büyüyor ve hastane lobisine uyuşmuş bacaklarla girene kadar tüm uzuvlarıma yayılıyor. Sadece Blaise'in belime doladığı güçlü kolu beni dik tutuyor.

Avery, Harley'nin ameliyatta olduğunu söyleyene kadar resepsiyon görevlilerine hırlıyor. O sonra beynim öfke nöbeti gibi kapandı ama ben çıldırırken Avery'nin başını salladığını ve tüm bilgileri benim yerime aldığını görebiliyordum. Sonra bekleme odasına yönlendirildik.

Illi zaten , kusmuk ve kan kıyafetlerini kaplamıştı.

Bayılabilirim.

Bana öyle bir kederle bakıyor ki bir an için onu yumruklamak istiyorum. Bana başını salladı. "Bu taraftan evlat. İhtiyacın olan şey burada."

Aptalca beni Harley'i görmeye götürdüğünü sanıyorum ama hayır. Beni bir malzeme dolabına yönlendiriyor ve kilit kadar kapıyı sallıyor. İçeride Annabelle lanet Summer'ın elleri bağlıydı. Şükran Günü'ndeki bir hindi gibi ve bu ne şans çünkü onu kesip .

Illi beni içeri yönlendiriyor ve ben de Harley'i benden almaya çalışan zavallı *fahişeye* bakarken her şeyi, her sesi, görüntüyü ve kokuyu engelliyorum. Eğer ölürse... hayır. Bunu bile. O yaşayacak. Yaşamak zorunda.

Bir adım öne çıkıp ağzındaki tıkaçı çekip çıkarıyorum ve ağzını açmaya çalışmasını acımasız bir memnuniyetle izliyorum.

yutkunur ve yüzünü buruşturur.

"Ona ne yaptın?" Sesimde insani hiçbir şey kalmadı. Acınası bir şekilde inliyor.

"Anlat bana." Diyorum ve o da bana dudak büküyor, tüm o sahte yapmacıklığı, çıkarıcı bir kevaşe gibi yok oluyor.

Eclipse Starbright Anderson'ın varlığı sona erdi. Onun yerini kimin aldığını bilmiyorum çünkü Kurt'un beni ele geçiren ölümcül öfke üzerinde *hiçbir* yok. Annabelle'i boğazından duvara yapıştırırken her şeyin tamamen farkındayım. Gözlerinin dehşetle parlamış ve ellerim boynunda sıkılaştıkça yüzünün neredeyse morarınca kadar kararışını bağımsız bir hayranlıkla izliyorum.

Sadece daha çok sıkıyorum.

Büyük, renkli bir el bileğimi sarana ve kırık bir ses kulağıma usulca "Bırak beni Yıldız" diye mırıldanana kadar arkamda gerçekleşen tartışmayı fark etmiyorum.

Başımı sallıyorum. Bir daha asla gitmesine izin vermeyeceğim. *Bugün* ölecek.

"Ölüyse konuşamaz." Sakin bir şekilde söyledi ve elim bir parça gevşedi. Bu düşünceyi yüksek sesle söylemiş olmalıyım.

Havayı içine çekerken gözleri hâlâ şişiyor ve bakışlarını her zaman yaptığı gibi omzumun üzerinden sabitliyor. Bu aşağılık, paraya aç fahişe için kafayı taktığı adamlardan başka kimsenin önemi yok. Benim adamlarım.

"Blaise, lütfen -" Kadın homurdanıyor ve adam onun kesiyor.

"Sadece gerçekleri ondan öğren ki Arbour'a geri dönebilelim. Olmamız gereken yer orası, bebeğim."

Bebeğim. Sadece Harley bana böyle seslenir. Dudağım titremekle tehdit ediyor ama sanki duygularıma ulaşamıyorum. Annabelle'gözleri sanki ben orada değilmişim gibi Blaise'e takılı kalıyor ve onu boğazından duvara yapıştırıyor. İhtiyacım olan şeyi bu şekilde elde edemem. Blaise odadayken bana bakmıyor.

"Gerçeği öğreneceğim. Sen gitmelisin."

Blaise elini bileğimden kalçama doğru hareket ettiriyor ve beni çepeçevre sarana kadar kendi bedenimi sarıyor. "Seni bu amcıkla bırakmayacağım. Ona ne yapacağın umurumda değil; ben seninleyim."

Annabelle ağlamaya başlıyor ve ben de ona karşı hırıltımı tutamıyorum. "Sen odadayken odaklanamayacak. Sadece her zamanki yalanlarını söyleyecek."

Blaise homurdanıyor ve mücadele edecekmiş gibi ayaklarının üzerinde kayıyor. Illi kapı aralığından seslenir. "Hadi evlat. Ben senin kıza göz kulak , sen de diğerinin Karga'nın küçük buz kraliçesine kulak olmasına yardım edebilirsin. Ben etraftayken ona kimse dokunamaz, bunu göreceğim."

Kapı kapandığında Illi konuşur, "Doktorlar ona ketamin verildiğini söyledi. Kirli bir parti."

Lanet olası amcık.

dik dik bakıyorum ama hiç pişmanlık duymuyor. "Yani ona tecavüz edecek miydin?"

Benimle alay ediyor. "Kızlar erkeklere tecavüz edemez! Sadece bir saatliğine *seni* ve o *büyülü varoş amcığını* unutmasını ve sonra tekrar birlikte olabilmemizi istiyordum. Sonunda şey yoluna girmişti; parasını almıştı ve diğer ikisi olmadan birlikte . Hapların bunu yapacağını nereden bilebilirdim ki?"

O öldü.

Hikayeyi ondan çıkardığım an, onu deşeceğim. Güzel ve yavaşça. çok zor olacak ama siktir et, bir iyilik isteyeceğim ve Ayı bunu onun bir astının üzerine yıkabilecek. Ben onun bağırsaklarını deşmeyi planlarken, söylediği bir şey hafızamda yer edene kadar küçük konuşmasına devam ediyor.

"Ne satıcısı?"

Kekeleyerek durdu. "Ne? Bir adam. Ne fark eder ki? O da senin gibi kenar mahalleliydi ve bana küçük bir poşet içinde hap verdi."

Varoşlar.

Körfez.

Sesim titriyor. "Göster bana."

"Ne?"

"*Bana lanet çantayı göster.*" Ona tısladım.

Küçük şeffaf çantayı avucuma bırakmadan önce cebini karıştırıyor. Çakal'a ait olduğunu çantayı çevirip amblemini görmeden anlıyorum. Illi'nin Çakal'ın tuttuğu adamların işini bitirmesine rağmen savunmamızda hâlâ bir çatlak bulmuş.

uzun süre bakıyorum ki sonunda tamamen savunmasız olduğunu, katil bir kız ve onun haydut görünümlü dağ gibi arkadaşıyla birlikte bir dolaba kapatıldığını anlıyor.

Boku yedi.

"Bak, ona bunu yapacağını bilmiyordum! Sadece onu geri istedim!" Hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve ben damarlarımda buzbir kana susamışlıktan başka bir şey hissetmiyorum. Ellerimi ondan çekip bıçağımı aramaya başladım. Ben korkudan donmuş, telefonumu kulağıma dayamış beklerken Blaise bıçağı alıp benim için cebine koymuştu. Illi yaklaşp koluma giriyor, beni odadan çıkarıp koridora çekiyor ve kendimi Blaise'in kollarına sarılmış bulana kadar itiyor.

"Bunu senin için halledeceğim, evlat. Bunu senin için halletmek benim işim ve benim için bir zevk." Ona bakıyorum, soğuk ve kopuk. Sanki içimin ne kadar boş olduğunu biliyormuş gibi başını sallıyor.

"Yanlış aileye bulaştı. Odie'ye teklif veren adama davrandığın gibi ona aynı *sabır* ve *anlayışla* davranacağım. Gangster çocuğunla kal. İş bitince kontrol edeceğim."

Bizi bekleme odasına geri götürüyor ve son anda Ash'in kolunu tutuyor. Ash varlığının her hissettiği öfkeyle ona bakıyor. Bunu başka biri yapsa Illi gözlerini oyardı ama o sadece saygıyla başını sallıyor. "Ailemize hoş geldin. Burayı yerle bir edeceğiz."

Ve sonra o cüssede bir adamın sahip olamayacağı bir ustalıkla ayrılıyor.

On dakika sonra Diarmuid geldiğinde hepimiz hâlâ bekleme odasında oturuyorduk. Bana şöyle bir baktı ve sandalyeye yığıldı.

"Liam?" Hırlıyor.

Başımı salladım. "Matteo."

Başını sallar ve en sevdiği bıçağını kınından çıkarır. Blaise bir an gerilir ama İrlandalı piç bir bileme taşı çıkarır ve bıçağı bilemeye başlar. Bu eski bir alışkanlık, plan yaparken yaptığı bir şey. Nasıl yapacağımızı bilmiyorum ama Çakal az önce kendi ölüm fermanını imzaladı.

Beş saat sonra nihayet onu görmemize izin verdiler.

Dezenfektanın baskın kokusu burun deliklerimi yakıyor ve göğsüm anında sıkışıyor. Onu izleyen makinelerin bip sesleri çığlık atmama ve Annabelle'i kovalayıp Illi fırsat bulamadan karnına bir bıçak saplamama neden oluyor. O çoktan icabına bakmış olurdu ama lanet olsun, keşke kendim öldürmek için biraz daha fazla mücadele etseydim.

Ash kabloları ve tüpleri önümden kaldırırken Blaise de Harley'nin yanındaki yatağa tırmanmama yardım ediyor

hiçbir şeyin fişini çekmeden. O kadar büyük olduğu için dar geliyor ama idare ediyorum. Avery pencerenin yanındaki sandalyeye ve boş gözlerle beni izliyor.

Ben ağlayana kadar ruhu bedenine geri dönmüş gibi görünmüyor. Gözyaşları, yüzümde izler bırakarak tuzlu sıvının sessiz olarak başlıyor. Sonra burnumu çekmeye başlıyorum ve sonunda tüm vücudum çaresizce tutmaya çalıştığım hıçkırıkların titriyor.

Bugün alıyorum.

Bugün burada onunla birlikte yatmak, ona dokunmak ve hayatta olduğunu bilmek için kendimi veriyorum. Yarın bir savaş başlatacağım, Mounts Bay sokaklarından nehirler gibi kan akana ve her lanet olası erkek, kadın ve çocuk ailemden durmayı öğrenene kadar her türlü iyiliği isteyeceğim. Ama bugün Harley için.

Ben onun göğsünde ağlarken, diğerleri de ucuz, cılız plastik sandalyelerde rahatlamaya çalışarak saatler geçiyor. Blaise sonunda yere yığılıyor, ceketini başının altında toplanıyor ve Ash dört sandalyenin üzerine yayılıp başını Avery'nin kucağına koyuyor.

Kör bir öfke ve iç burkan bir korkudan başka bir şey değilim.

"Seni daha önce hiç ağlarken görmemiştim." Avery dalgın dalgın pencereden dışarı bakıyor ve Ash'in saçlarını okşuyor. Konuşmuyorum, hıçkırıklarım dağınık bir şekilde çıkmadan ağzımı açamıyorum, o da devam ediyor. "Onları sevdiğini hep biliyordum. Demek istediğim, hepsini o kadar şiddetle koruyorsun ki, bunun sadece benim iyiliğim için olmadığı çok açık. Ben sadece... Onu bu kadar sevdiğini bilmiyordum."

Gözlerimi silmek ve kendimi toparlamak için bir dakika ayırıyorum. Kalan gücümün son zerresini de harcıyorum.

"Hiç kimseye beni kırma gücü vermedim. Harley... kağıt üzerinde benim için en kötü seçim. O bir gangsterin oğlu. Körfezden. Hayatımın her günü beni öldürmeye çalışan bir dünyada yaşadı. O bir katil, içinde şimdiye kadar hayatımdaki her erkeğin bana zarar vermek için kullandığı o karanlık var. Bu hayattan uzaklaşmaya çalışmak onun *en kötü* seçenek olduğu anlamına geliyor. Ama o benim parçam. Kalbime sahip olmanın çok ötesinde. Kalpler kırılabilir, parçalanabilir, yakılabilir. Harley ruhumun bir parçasına sahip ve eğer isterse beni Matteo'nun asla yapamayacağı şekilde yok edebilir. Hepsi yapar, Aves. Bu yüzden bana sorduğunda o banyoda seçim yapamadım çünkü ruhumun parçaları arasında nasıl yapabilirim ki?"

Gözlerimi ona kaldırıyorum ve sakinliğin tekrar üzerime çöktüğünü hissediyorum. "Avery, artık dikkatli adımlar atmayacağım. Hiçbir tehdit kalmayana kadar lanet tahtayı silip süpüreceğim. Çakal'ı, O'Cronin'leri, Kıdemli'yi, *Morningstar'ın kendisini* ortadan kaldıracam. Bunun tekrar olmasına izin vermeden önce her biri ölecek."

Avery'nin gözleri benimkilere sabitlenmiş, gözlerini kırpmadan ve kararlılığından ödün vermeden bakıyor. "Ailemizi güvende tutmak için tüm dünyanın yanmasını izleyebilirim, Lips. Atticus'u arayacağım. Onu affetmiyorum ve artık onu istemiyorum ama son tehdit de ortadan kalkana kadar onu kullanacağım. Güvenli oynamayı ve ceset sayısını düşük tutmayı bıraktık. Ne pahasına olursa olsun, sonuna kadar."

BÖLÜM OTUZ BİR

HARLEY İKİ KORKUNÇ, İÇ BURKUCU, YIKICI GÜN BOYUNCA UYANMAZ.

Yanımdan ayrılmıyorum, sadece hemşireler ihtiyaç duyduğunda yataktan kalkıyorum ve Avery bize malzeme için sihrini konuşturuyor.

Ash, Çakal'ın Harley'nin işini için buraya bizzat geleceğini düşünüyormuş gibi kapının yanında nöbet tutuyor. Bence aslında o lanet sosyopatın gelmesini umuyor. Bunun için hepimiz onun en kötü şekilde ölmesini istiyoruz.

Blaise müzik setini kurup en saçma şarkıları söylemeye başlamadan önce sadece birkaç saat dayanır. Avery ona çıktığında omuz silkiyor ve şöyle diyor: "Onu uyandırmanın en hızlı yolu onu ve hiçbir şey onu benim müzik zevkim kadar kızdıramaz."

Tekrar ağlayabilirim ama gözyaşlarım .

Artık içimde öfkeden başka bir şey kalmadı. Çakal'a öfke, Annabelle'e öfke, onu kendim öldürmediğim için öfke. için öfke. Ona ihtiyacım var, kahretsin. Ona ihtiyacım var.

Sonunda gözlerini açtığında Avery battaniyesiyle uğraşmakla meşguldü, ben ise göğsüne sarılmış, lanet kalbinin hâlâ attığından emin olmaya .

"Kahretsin, Harley! Lips, uyandı!" Avery çığlık atıyor ve ben onun uyuşmuş ve telaşlı gözlerine bakmak için doğrulduğumda boynum neredeyse kırılıyor.

Hayatı boyunca hiç bu kadar iyi görünmemişti.

Avery hemşireyi çağırmak için düğmeye basıyor ben de aptal gibi ona bakıyorum çünkü artık uyandığı için ne hareket edebiliyorum ne de düşünebiliyorum.

"Sorun ne bebeğim?" Biraz geveleyerek mırıldanıyor ve ben onu nazıkçe öpüyorum.

"Hiçbir şey. Her şey girecek. Sadece dinlen." Yanağına doğru mırıldanıyorum ve o da başını sallıyor.

Hemşire içeri dalıyor ve Avery her zamanki diktatör tavrıyla ona emirler yağdırmaya başlıyor. Hemşirelerin hepsi onun etrafında parmak uçlarında dolaşıyor, daha ilk günden onu kızdırmamayı öğrenmişler. Ash yataktan kalkmama yardım ediyor, böylece hemşire Harley'nin yaşamsal belirtilerini ve reflekslerini kontrol edebiliyor.

Yatağın yanında duruyorum, ona doğru en bir hareket yaparsa kaltağı hazırım çünkü artık herkesin lanet bir Çakal casusu olduğuna ikna oldum. Avery de aynısını yapıyor, her ne kadar daha ameliyat bitmeden hastaneyi temizletmek için Atticus'la anlaşmış olsa da.

Hemşire onun tepkilerinden memnun olduğunu mırıldandığında, serumlarıyla oynamaya başlar ve Diarmuid içeri girer, Illi de onun peşindedir ve çok görünmektedir.

Diarmuid, Harley'nin gözlerinin açıldığını görünce alaycı bir gülümseme yayıyor ve kolunu bana dolamak için uzanıyor. Ondan kaçıyorum, ailem dışında kimsenin bana dokunmasını istemiyorum ve bu pisliğe güvenmiyorum. Hem de zerre kadar.

"*Sakin ona dokunma.*" Ash tıslıyor ve Diarmuid benden uzaklaşıyor.

"Doğru. Sadece yeğenimin iyi olup olmadığını kontrol etmek için buradayım. Şimdi uyanık olduğunu görüyorum ve sizi bırakacağım. Bunu düzeltmek için yardıma ihtiyacın olursa beni ara Wolfie."

Ona başımı sallıyorum ve o gidiyor, Illi onun geri çekilişine ters ters . Gözden kaybolduğunda Illi'yle bakışıyoruz. O da ona güvenmiyor.

"Oğlun nasıl, evlat?" Mırıldanıyor, ben de başımı sallıyorum.

"O uyandı ve iyi olacak. Yaz için takviminizi boşaltmanızı istiyorum. Ava gidiyoruz."

BİR HAFTA SONRA, Maserati'yle Hannaford' geri dönüyoruz ve ben Harley'nin elini kendi elimle kavıyorum, sanki ben dokunmadan bir şekilde kayıp gidecekmiş gibi. Ash endişemi fark ediyor ve elini kalçamın etrafına doluyor, tutmayı başardığım azıcık ağırlığım da artık yok, dolayısıyla pek bir şey kalmıyor.

Blaise arabayı normalden çok daha sabit ve yavaş kullanıyor, Avery de telefonuna bakıyor. Harley'e Karga'gerçekte kim olduğunu söylediğimde Avery'ye onu ekmesi için hırladı. Hepimizin onun için ne kadar endişelendiğinin bir olarak Avery onu yanağına bir öpücük kondurarak bıraktı.

Bir salı günü öğleden sonra, bu yüzden yanaştığımızda görünürde kimse yoktu.

Harley çok huysuz, kendisiyle rahatsız ve Blaise onu odalarımıza kadar taşımayı teklif ettiğinde hırlıyor ve ona yumruk atıyor.

Blaise sadece gülüyor çünkü herkes o lanet hastane odasından çıktığı için rahatlamış durumda.

Avery ve ben yaygara koparırken biraz daha ihtiyatlıyız ama yine de yaygara koparıyoruz. Avery'nin parmakları telefonunun ekranında gezinirken bizim yokluğumuzu arıyor ve bir sonraki hamlemizi planlıyor. Harley'nin her adımını sanki her an düşüp ölecekmiş gibi izliyorum ve dersler bitmek merdivenlere vardığımızda yanımıza yaklaşmaya cüret eden her öğrenciye ölüm bakışları atıyorum.

Çakal'ın işi bitirmesi için başka birini göndermediğine güvenemem.

Fısıltılar bizi takip ediyor; Annabelle'in yokluğu, Bayan Vivienne' alaşağı edilmesi, neden gittiğimiz hakkında. Onlara gözlerimi devirmemek için elimden geleni yapıyorum ama Ash tüm bunlar hakkında kendini beğenmiş bir pislik gibi sırtıyor. Kaburgalarına vurduğumda omuz silkiyor, "Sadece koyunların teorilerinin tadını çıkarıyorum. Gerçeği öğrendiklerinde yüzlerinin alacağı şekli bir düşünsene."

Haksız değil.

Blaise ve Ash odalarına dönüyorlar ve ben de Harley'i dondurma ve kahve vaadiyle odamıza geri çekiyorum. İkisi de değil, sadece benimle dalga geçtiğinden şüphelenmeye başlıyorum. Ancak akşam sonra gerçek planını öğreniyorum.

"Cesedimi çiğnemedi yüzme antrenmanına gidemezsin. Kıçına basarım."

Bana kaşlarını çatıyor, Avery'ye yardım edecekmiş gibi bir bakış ama Avery kesinlikle Otur-Siktir-Takımı'nda. "Deliriyorum bebeğim. Biraz sakinleşmelisin."

Panik beni pençelemeden onu gözümün önünden ayırmamın imkânı yok.

Bunları kabul etmek yerine ona ters ters baktım ve kanepeyi işaret ettim. "Kıçının üstüne otur ve kımıldama. Doktorun bir hafta daha yüzmek yok dedi, *o yüzden bir hafta daha yüzmek yok.*"

Sanki bu bizi korkutup boyun eğdirecekmiş gibi ikimize de kükrüyor ve Avery onun yüzüne gülüyor. İkimize de küfürler yağıdırıyor ve ben duşa onu görmezden geliyorum. İşim bitip dişlerimi fırçalamaya Harley dikkatimi çekmek için sesleniyor.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor ama onu bıraktığım yerde, kanepede buluyorum ama şimdi Avery de ona katılmış ve Harlow Roqueford'un yüzü ulusal televizyonda, hakkında kayıp alarmı verilmiş bir halde. Babası bir basın toplantısında duruyor, gözlerini siliyor ve onun aziz gibi özelliklerini sıralıyor.

"Hangi okula ?" Ben soruyorum ve Avery başını kaldırmadan cevap veriyor.

"Huxerly Boston'da hazırlanıyor. Babasının ona göz kulak olması için orada iş ortakları var. Rehabilitasyona da gitmiş. Muhtemelen kendini kaybetmiştir. Birkaç yeri arayıp Joey'i bulmak için geri dönmediğinden emin olacağım."

Başımı sallıyorum ama bu işte doğru olmayan bir şeyler var.

Kapının açılma sesi düşünceli sessizliğimizi bozuyor ama sadece Blaise ve Ash'in buraya girebileceğinden emin olduğumuz için kafamızı ve seslenen Blaise'in sesi oluyor.

"Star. Bir paketiniz daha var."

Lance'in kafasını bulmakla Harlow'unkini bulmak arasındaki fark çok büyük.

Ben Illi'yi arayıp kutunun içinden Harlow'un boş gözlerine bakarken Avery tüm gün boyunca Hannaford'da çekilen her kareyi toplamaya başlıyor. Hemen telefonu açıyor.

"Sakın bana söyleme. Başka bir paketin var."

Nefesimin altında küfrediyorum. "Nasıl tahmin ettin? Ne haltlar burada?"

Bana homurdanıyor. "Çünkü rıhtımda başsız bir ceset bulundu, haç gibi asılmıştı. Bir kız, takma göğüsleri ve ev kadını gibi tırnakları var. Kim o?"

Elimi yüzüme sürüyorum. "Oh, bilirsin, sadece petrol patronunun sevgili kızı, ülkedeki tüm polisler onun peşinde."

"Tamam, evlat. Seni kimin takip ettiği hakkında konuşmamız gerek."

Ona homurdanıyorum. " canım. Paketi almak için buraya kadar gelebilir misin? Çok fazla gelirse Ayıyı arayabilirim."

"Şu anda On İki'nin hiçbir üyesine güvenemeyiz. Onu bana bırakın, geri kalanını halleder halletmez orada olacağım."

Telefonu kapattı ve ben de Avery'ye ne dediğini anlattım. Uzun bir süre bana bakıyor, sessiz ve hesaplı.

Başını iki yana sallar. "Bu hiç mantıklı değil. Çakal olamaz. Üstat bu tür oyunlar oynamaz. Başka kim bu kadar yatırım yapmış olabilir?"

Ona omuz silkiyorum. " kim olursa olsun, sevdiğim insanları öldürmüyorlar. Beni ya da ailemizi tehdit eden insanları öldürüyorlar."

Bir çeşit hastalıklı, sapkın koruyucu meleği kendimize çekmeyi başardık. Hay sikeyim. Beni.

BÖLÜM OTUZ İKİ

HARLEY PAZARTESİ GÜNÜ OKULA DÖNÜYOR VE BEN ONUN HER HAREKETİNİ İZLEMeye DEVAM EDİYORUM. bir şey olmasını ve ölmesini bekliyordum. Daha önce hiç bu kadar paranoyak olmamıştım ama onun hastanede kalması içimde bir şeyleri kırdı.

Tam üç ders boyunca benim aşırı korumacılığım la uğraştı ve sonunda bana siktir olup gitmemi söyledi.

Sadece başımı sallıyorum; onunla aynı fikirde olmak ve sonra da istediğim her şeyi yapmak daha kolay.

Akşam yemeğini yemekhanede yiyoruz çünkü Avery'nin fazladan bir dans antrenmanı var ve hiçbirimizin canı yemek pişirmek istemiyor. Ash hemen ardından koşuya çıkıyor, beni herkesin göremeyeceği kadar sahiplenici bir şekilde öpüyor ama Annabelle'in ortadan kaybolmasından sonra diğer öğrenciler artık bizim yanımızda sessiz. Hiçbir fısıltı beni takip etmiyor ve bilgisiz birinci sınıf öğrencileri bile beni görmezden geliyor.

Söylentiye göre onu . Gerçek daha kötü.

Harley, Blaise'e gidip odamda çalışmaya başlamasını söylüyor ve ben de ona meraklı bir bakış atıyorum.

Omuz silkiyor, "Bütün gün çıldırdıktan sonra seni bir saatliğine kendime istiyorum." "Elimde değil. Sen öldün."

Başını sallıyor ve beni kolunun altına alıp odasına kadar götürüyor. Koridordaki erkeklerin hiçbirini bana bakmaya cesaret edemiyor ve bundan mutsuz olduğumu söyleyemem.

Harley ayakkabılarını kapıda tekmeliyor ve benim de aynısını bekliyor, sonra kıcımdan tutup beni kollarının arasına alıyor ve yüzünü boynuma gömüyor. Kollarımı boynuna doluyor ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek iç çekiyorum.

Ölseydi ne yapardım?

"Bunu düşünmeyi bırak." Tenime doğru mırıldanıyor ve ben kontrolsüzce titriyorum.

Ona başımı salladım. "değ il. Daha önce kaybedecek kimsem olmamıştı ve şimdi onsuz yaşayamayacağım dört insanım var. Illi ve Odie'yi sayarsan altı. Hay sikeyim. İnsanları sevmek için biçilmiş olduğumu sanmıyorum. Düşündüğümde nefes alamıyorum-"

"O zaman düşünmeyi bırak." Hırlıyor ve beni öpüyor, beynimi sadece onun yapabileceği şekilde kapatıyor.

İnliyorum ve onu geri öpüyorum, zorluyorum ve çaresizim çünkü benim üzerimde neredeyse ölmeye nasıl cüret eder?

Nefes almasını sağlamak için yaptığım onca şeyden sonra, lanet olsun!

ve bizi yatağına götürüyor, üzerime düşene kadar düşüyor, beni ezmek için bir eliyle kendini

yakalıyor. mükemmel hissediyor. Sert aletin ağırlığı üniformalarımızın arasından klitorisime sürtünene kadar kıvraniyorum.

Kesinlikle onu istiyorum. Onu tatmak ve kendime iyi olduğunu hatırlatmak istiyorum, o burada, o

Benim.

Bunu ona söylediğimde homurdanıyor ve boynumdan aşağıya doğru öpücükler konduruyor. Eli kalçalarımın arasındaki küçük dantel üçgenin altından kayıyor ve iki parmağı rahatça giriyor, amım zaten ıslak ve onun için ağrıyor. "Önce sen, bebeğim. Önce sana ihtiyacım var."

Onunla tartışmayı düşünüyorum ama ağzının sihirli olduğuna yemin edebilirim ve dudakları ve dili bana dokunduğu anda tüm mantıklı düşünceler beynimden gidiyor ve ben onun altında kıvranıyorum. Ağzı klitorisimin etrafına kapandığında ve inlediğinde, titreşimler beni çılgık atıp çırpınana, parmaklarını sıkana ve kalçalarımı sıkıca kavrayana kadar uçurumun getiriyor.

Nefesinin altında bana kıkırdıyor, lanet olası aklımı kaçırmama neden olmaktan memnun bir alfa erkeği gibi, ve vücudumdan yukarı sürünene kadar saçlarını çekiyorum.

Beni öptüğünde, dudaklarındaki tadımla inliyorum ve bunun yeterli olmadığına karar veriyorum. Daha fazla bekleyemem, yeterince yavaşlık. Onun her santimine ihtiyacım var.

"Sana ihtiyacım var. Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve ikimizin de temiz olduğunu biliyorum, bu yüzden şu anda içimde olmana ihtiyacım var." Dudaklarına karşı fısıldıyorum. ve geri , kalçaları sarsılarak aletini karnımın yumuşak derisine sürüyor. Ağzını açıyor ve ben onun sözünü kesiyorum.

"Ne yaptığımı biliyorum. Tamam, tam olarak ne yaptığımı bilmiyorum ama seni istediğimi biliyorum, bu yüzden benimle tartışma."

Alay edip bana gülüyor ve sonra elini karnımdan aşağı kaydırarak iki parmağını içime sokuyor. Ona kaşlarını çatıyorum, dikkatimi dağıtmaya çalıştığı onu hazırım, üçüncüyü eklediğinde ve kalbim göğsümde gerildiğinde kekeliyor.

Oh.

Doğru.

Gömleğimi ve sütyenimi çıkarana kadar uğraşıyorum, eteğim ve külotum biraz daha zor çünkü Harley bir saniyeliğine bile olsa beni öpmeyi ve dokunmayı bırakmayı reddediyor ama bir şekilde başarıyorum. Gömleğini çekip çıkarırken biraz çılgınca hissediyorum, parmaklarını içime sokup G noktamı acımasızca ovarken bacaklarım titremeye başlıyor. Tekrar boşalırken onun adını haykırıyorum ve ellerim işe yaramaz hale geliyor. Yemin ederim biraz bayılmış olmalıyım çünkü sonra bir bakıyorum gitmiş, geri kalan kıyafetlerini çıkarmak için ayağa kalkmış, şükürler *olsun*.

O mükemmel biri ve ona nefes alamıyorum. Aylarca süren öpüşmeler, dokunuşlar, orgazmlar ve oral sekslerden sonra nasıl oluyor da hâlâ ona bakarken başım dönüyor?

Bana gülümsüyor, yavaşça ve kadar taparcasına ki *ölmek* istiyorum ve sonra tekrar üstüme yerleşiyor, nefesim kesilene kadar beni öpüyor.

"Emin misin?" Harley dudaklarıma doğru mırıldanıyor, ben de dudağını ısıriyorum, o da bana homurdanarak karşılık veriyor ve kalçalarını oynatarak içeri itiyor.

Gerilme rahatsız edici, acının bu tarafı, ama acı veren şeylere yabancı değilim ve dikkatimi dağıtmak için öpüyor. Onunla o kadar doluyum ki nefes alamıyorum ama durmamız gerektiği anlamına gelecekse artık ciğerlerimde hava bile istemiyorum.

"Bebeğim, *siktir*, bebeğim..." diye mırıldanıyor tenime ve ben başımı *sallıyorum*, çekiştirip çekiştirip sonunda hareket ediyor, kalçalarını döndürüyor ve işte bu kadar. İşte böyle ölmek istiyorum. Harley'nin siki tarafından oturtulmak, ben onun olana kadar beni germek ve doldurmak.

Dudaklarımı bir başka ateşli öpücükle yakalıyor ve içimde yavaşça sallanıyor, ta ki ben *daha fazla* dayanamayıp *daha fazlası* için çaresiz kadar ve dudağını tekrar ısıriyorum.

Kontrolünü kaybediyor ve bir sonraki vuruşu daha sert oluyor, içime girene kadar artıyor ve lanet olsun ki tam da ihtiyacım olan şey bu değil. Omuzlarına, boynuna tutunuyorum, yapabildiğim *her şeyi* yapıyorum.

ve durmuyor.

Bu mükemmel.

Kendini tek kolunun üzerinde tutmak için kayıyor ve elini vücutlarımızın arasına sokuyor ve parmakları klitorisime dokunduğu anda ben oluyorum. Tek gördüğüm beyaz ışık ve saf mutluluk. Adımı homurdandığını duyuyorum ve kalçaları durmak için kekeleyor, vurmak yerine öğütüyor.

Gözlerimi yeniden açmaya çalışarak ona gözlerimi kırptığımda, sanki gördüğü en mükemmel şeymişim gibi bana sırtıyor. Sanki ben , varlık sebebiymişim gibi.

İlk seferinden sonra ağlayan o zavallı kız olmayacağım başımı eğip hızla göz kırpmam gerekiyor ve o benimle alay ediyor, temizliğe gitmek için çekiliyor ve kendimi toparlamam için bana bir saniye verdiğini düşünüyorum. Bu çok tatlı.

Harley beni de temizliyor çünkü görünüşe göre bir centilmen, sonra yatağa geri tırmanıyor ve beni kollarına alıyor. Başımı göğsüne yaslıyorum, kollarında güvendeyim, hastanede günlerce yaptığım gibi kalp atışlarını dinliyorum. O nefesini tutarken annesinin kalp madalyonu ışıpta parlıyor.

"Joey madalyonu nasıl ele geçirdi? Yıllardır onu geri almaya çalıştığını söylemiştin."

Homurdanıyor ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirebilmek için yer değiştiriyor, ben kemiksiz bir karmaşa olana kadar sırtımı okşuyor.

"İslahevine ilk gittiğimde Avery ve Ash varlığımdan bile haberdar oldular. Büyükler Alice ve annemin birbirlerini görmelerine izin vermezdi. Annemi öldürürdü, Ash ve Avery çocukken ne kadar yakınsa onlar da o kadar yakındı. Bu yüzden Sosyal Hizmetler Beaumont Malikanesi'nin büyük, çirkin kapısını çalana ve Senior çalışanlarına onları çevirtene kadar benden haberleri yoktu. Ama çocukların hepsi adımı duydu, nasıl akraba olduğumu öğrendi ve Avery ben çıkana kadar ipleri elinde tutmaya başladı. Beni onlarla birlikte yatılı okula yazdırdı, büyükbabamdan uzaklaştırdı. Ortaokulda madalyonu takmaktan çok korkuyordum. Kaybedeceğimden, kıracağımдан korkuyordum. Lanet bir gece lambası gibiydi, elimde onunla uyurdum. Joey bunu öğrendi ve odama girip onu çaldı. Öfkeyle tüm odayı dağıttım, Joey'nin peşinden gittim, onu öldürmememin tek nedeni Ash ve Blaise'in beni durdurmasıydı. Beni durdurduğu için Ash'ten nefret ediyordum. Bilmiyordum... Neler olduğunu bilmiyordum. O psikopatı bana tercih ettiğini sanıyordum. Avery bunu atlatmamız için bir sürü arabuluculuk yapmak zorunda kaldı. Şimdi kendimi pislik gibi hissediyorum. O işkence görüyordu ve hepimizi koruyordu ve ben de bunun için ona kızıyordum."

Gözyaşlarımı siliyorum ve boğazımı temizliyorum. "Seni suçlamıyor. Sadece Senior ve Joey'i suçluyor.

O da en az Aves kadar aşkına düşkün. Sadece bu konuda hıyarın teki."

Harley kıkırdıyor, gürültüsü yüksek ve kulağıma sıcak geliyor. "Hiçbir şeyden pişman değilim bebeğim. Bizi buraya getirdi. Her şeyi tekrar , Ash Morrison da öyle."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HARLEY BANA CUMARTESİ İÇİN PLAN YAPMAMAMI SÖYLEDİ.

Ona nedenini sorduğumda, bana kendini beğenmiş, kibirli bir gülümseme veriyor. Buna kızardım ama üç adamım da küçük gizemli bakışları paylaşmaya devam ediyor ve sonunda edip kabul ediyorum. Avery'ye neler olduğunu bilip bilmediğini soracak kadar aptalım ve o da bana kendi kendini beğenmiş gülümsemesini veriyor.

"Neden *sevgiline* sormuyorsun?"

Ölebilirim.

Yüzümün kızarması üzerine kahkahalarla çığlık atıyor. "Seks yapmanın seni düğün gecesindeki bir on sekizinci yüzyıl kontesi gibi kızarmaktan alıkoymadığını bilmek beni çok mutlu etti."

Sorularım bu kadar.

Kahvaltıda krep ve kahveyle uyanıyorum ve sonra Harley hepimizi Maserati'yle Haven'a götürüyor. Görünüşe göre Avery ile ilgili bir iddiayı kazanmış ama ne olduğunu sormaya korkuyorum. Blaise arkada benimle somurtuyor, Harley'i kızdırmak için etrafta dolanıyor ama altın tanrım bugün bu küçük saçmalıkların üstünde. Sonunda dayanamayıp ona neden bu kadar mutlu olduğunu soruyorum ve o da bana aynadan kendini beğenmiş bir bakış atıyor.

"Dövme yaptırıyoruz. Senin amblemini üzerime yaptırmak için ne kadar beklediğimi biliyor musun? Bunca zamandır Illi'de olup da bende olmamasından nefret ediyorum."

Böyle bir şey *olduğu* için şok bir halde yüzüm kızarıyor. "Yapmak zorunda değilsin. Hiçbiriniz zorunda."

Bana aynadan bir bakış attı. "Bekledim çünkü diğerleri henüz işe alınmamıştı. Artık beklemeyeceğim."

Avery ona gözlerini deviriyor, sonra bana gülümsüyor. "Bunu hepimiz yapıyoruz. İşin içinde *iğneler ve vücut sıvıları* olsa bile bir aile olarak."

Blaise ona kahkahalarla kükrüyor. "Atticus senin vücut sıvılarına olan nefretinle nasıl başa çıkıyor? Seni becermek için tehlikeli madde kıyafeti giymesi gerekeceğini biliyor mu?"

Ash yanımda taş dönerken inliyorum ama Avery onu savunmaya gelemeden karşılık veriyor. "Ne *onun* ne de bu dünyada yürüyen diğer boktan insanların sıvılarını istiyorum. Ben bir bekârlık yemini *ettin* çünkü *hepiniz* boku yediniz." Sıkılmış dişlerinin arasından söylüyor ve midem bulanıyor. Siktiğimin Atticus'u.

İç çekiyorum ve onunla kabul ettiğimize göre ona bu konuda nasıl yardımcı olacağımı merak ediyorum. Bu daha sonra düşünülecek bir baş ağrısı. Parmaklarımı Ash'inkilere geçiriyorum.

"Seninkini nereden alacağını biliyor musun?" Etrafımızda dönen konuşmalardan dikkatini dağıtmaya çalışarak mırıldanıyorum. Zaten , sıkılmış çenesi bana Atticus'a karşı hisleri hakkında bilmem gereken her şeyi anlatırdı.

Kaşlarını çatarak pencereden dışarı bakar ve şöyle cevap verir: "Bunu iç çamaşırı fuarından sonra konuşmuştuk.

Parti, hepimiz aynı şeyi alıyoruz. Avery hariç. Eminim sen de uygun bulacaksın, Mounty." Başımı sallıyorum ve başparmağımı elinin arkasına sürüyorum.

Harley dövme salonunun arkasına park ediyor ve hepimiz arabadan inerken kollarımı ovuşturuyorum, havadaki soğuk beni ısıtıyor. Ash beni kolunun altına aldı ve içeri götürdü.

Resepsiyon masasının arkasında oturan adam Blaise'e başıyla selam veriyor ve son dövmelelerinin nasıl hakkında konuşmaya başlıyorlar. Dövme sanatçılarından biri, Hannaford kızlarına ve onların zengin kaltak tavırlarına alışkın olduğu belli olan Avery'yi küçümseyerek aşağı yukarı süzer ve ona dumanı tüten bir bok yığınıymış gibi bakar.

Sonra gözleri bana kayıyor ve kaşlarını çatıyor. Ash önümü kesiyor ve ona hırlıyor, "Senin derdin ne lan?"

Adam teslimiyetle ellerini kaldırır, "Yok bir şey dostum. Sadece tanıdık geliyor, hepsi bu. Onu tanıdığımı sandım."

Blaise alttan alta kıs kıs gülmeye başlıyor ve ben de iç çekiyorum.

"Mounts Bay'den olma var mı?" Avery zehir gibi, hastalıklı bir tatlılıkla söylüyor.

Başını sallıyor ve sandalyesini çekerek istedikleri tasarımı çizmeye hazırlanıyor. Bir grup liseli kız piercing için içeri giriyor ve benimkilerin bakışları karşısında irkilmeye başlıyorum. Avery bana gözlerini deviriyor ama onlara bakarken bana katılıyor.

Harley adama hepsinin aynı şeyi istediğini söylediğinde, adam erkek grupları hakkında saçma bir espri yapıyor ve Ash onun bağırsaklarını deşmeye hazır görünüyor.

Sonra Harley cebinden bir UV fener çıkardı ve yüzüme tuttu. Dövmeci sıçtı.

Oh, güzel.

"İyileşmesinin bir hafta sürdüğünü anlıyorsun, değil mi? Yüzünüzde bununla derslere !" Avery tıslıyor, ama hepsi onu tamamen görmezden geliyor.

Şok içinde bir köşede oturuyorum.

Körfezdeki sakinleşip resmi güzelce çizmesi on dakika kadar sürdü ama parmaklarındaki titreme nihayet geçti. Arkadaş canlısı ve cana yakın görünmeye çalışıyorum ama sanırım bu onu daha da . Benim bir suikastçi ve ünlü bir katil olmam onu korkutuyor. Kim bilebilirdi ki?

Sonra ikinci adama verir ve işimiz biter.

İlk önce Harley ve Blaise gidiyor, iğne yanaklarından geçerken gözlerini kırpmadan ve tamamen rahat bir şekilde. Çene kemikleri ve keskin dişler onları daha seksi gösteriyor, göt herifler ve köşede kıkırdayan kızlar göbek piercingleri bittikten sonra gitmeyi reddediyorlar. Sonunda içlerinden biri Harley ile konuşmaya çalışınca resepsiyonist onları dışarı atıyor. Sarışın kibirlenir ve zengin baba kartını oynamaya çalışır ama Avery ona sadece güler, acımasız kenarı keser.

"Bunlar çete dövmesi, seni kalın kafalı sürük. Patronun oğlunu becererek bir kurşunu riske atmamı istiyorsun?" Bunun ardından hızla dışarı fırladılar. Avery'ye ters ters bakıyorum, o da her zamanki gibi kendini beğenmiş bir şekilde omuz silkiyor.

Bir saat sürüyor ve Ash bantlandığında Harley'e sırtıyor, rahatsızlıktan dolayı şiş ve huysuz. Avery, küçük kurdunu bileğine transfer etmek için jel derisine değdiği anda irkiliyor ama derisini delen iğneden ürkmüyor. Çok küçük olduğu için onunki sadece on dakika sürüyor ve ben de kendimi onlarla birlikte aileye dahil etme kararımı veriyorum.

Dövmeciyle göz göze geliyorum ve bana da dövme istiyorum. Bir an için yüzü kızarıyor ama sonra kendini toparlayıp sallıyor ve boğazını temizliyor.

Harley'nin dövmesini gösterdiğimde hemen kabul ediyor ama pantolonumu çıkarmak için hareket ettiğimde kıyamet kopuyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?!" Harley tıslıyor ve Avery ona kıkırdıyor.

Önce ona, sonra da omzunun üzerinden Blaise'e ters ters bakıyorum. "Ben de dövme yaptırıyorum. Git Avery ile bekle, sadece birkaç dakika sürecek."

Harley kışını dövme masasının koltuğa yerleştiriyor ve inatçı bir pislik gibi hareket etmeyi reddediyor ve Blaise kapının yanında nöbet tutuyor. Gözlerimi deviriyorum ve elimden onları görmezden gelmeye çalışıyorum. Şans eseri en mütevazı külotumu giyiyorum ama Ash'in benim için seçtiğini düşünürsek, yine de oldukça şeffaflar. Harley sanki bu onun suçuymuş gibi dövmeciye ters ters bakıyor.

"Kalçamın uyluğumla birleştiği yerdeki külot çizgimde istiyorum, çünkü bu lanet olası kişisel bir ve bunu görmek istediğim tek kişi siz üç sik kafalı, bu yüzden rahat ." Şak diye söyledim ve biraz sakinleşti.

Sonra aile inancı derime işlenirken, onların bana ait olduğu kadar benim de onlara olduğumu hatırlatan kalıcı bir hatıra olarak, kendimi dışarı atıyorum.

Bundan daha mutlu olamazdım.

Dövmeler iyileşene kadar bir hafta izin alıyoruz ve bu süreyi çocuk odasında Blaise'in sevdiği değersiz gerilim filmlerini izleyerek ve çok fazla viski içerek geçiriyoruz. Avery derslere gitmeye devam ediyor ve öğretmenlere mono hastalığına söylüyor, hepsi de bunu sorgulamadan kabul ediyor çünkü akli başında kim bir Beaumont'la tartışabilir ki?

Blaise ve ben şarkımızı birlikte çalışıyoruz, o gitar çalıyor ve ben kulak tıkaçlarım olmadan terliyorum ama lanet olsun, birlikte mükemmel ses çıkarıyoruz. Ash, Avery'nin yanında şarkıyı söylememizi yasaklıyor çünkü başladığımız anda taş gibi sertleşiyor ve benim için ağzının suyu akıyor. Bu güzel bir iltifat, bana verebileceği aptal güllerden daha iyi.

Harley bana Fransız tostı pişiriyor ve yatakta yemem için ısrar ediyor, çıplak yapmayı reddettiğimde surat asıyor. Eğer yaparsam bunun hemen bir seks partisine dönüşeceğinden eminim ve buna hazır pek emin değilim. Çocuklar arasında yeni bakire olmama durumum hakkında konuşmama konusunda sözsüz bir anlaşma var, şükürler *olsun*.

Dersler başlamadan önceki Pazar günü duşa giriyorum, yatmaya hazırlanıyorum ve izin haftam sona erdiği için surat asıyorum, o sırada Harley arkamdan içeri dalıyor. Ona sert bir bakış ama bu *çabucak* kayboldu çünkü ona bakmak muhteşemdi.

Kişiliği de fena değil.

"Yarın odana geri döneceksin ve ben de çarşaflarımda senin kokunla idare etmek zorunda kalacağım. Beni zavallı bir aptala çevirdin, bu çok üzücü."

Ona homurdanıyorum, çılgınca kızarıyorum ve sonra onu yıkamak için sabunu kapıyorum, ellerimi göğsündeki kas ovalarında gezdirmek için herhangi bir bahane.

"Nasıl olsa gelip benim yatağında uyuyacaksın. Ben biraz daha burada uyumaya çalışacağım. Bir şeyler . Yaz tatilinden sonra hepimiz aynı yatakta yatmaya alışmışken ne yapacağız?"

Harley inliyor ve sikini karnıma sürüyor. "Gelecek yıl buraya taşınacaksın. Siktir et, Avery yan odayı alabilir ve birlikte yaşayabiliriz. Hepimiz onun bunu başarabileceğini biliyoruz."

Alaycılığım boğazımda düğümleniyor çünkü kulağa mükemmel geliyor.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OKUL PERSONELİ, ÖĞRENCİLERİN SON BİRKAÇ HAFTAYA GIRERKEN MOTIVASYONA İHTİYAÇ DUYDUKLARINA KARAR VERİR

Sınavlardan önce sınıf sıralamaları her kapıya asılır. Günün ilk dersi Tarih ve benim altımdaki ikinci sıranın Ash'e ait olduğunu görünce bir an duraksıyorum. Harley değil.

Hay sikeyim.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Harley hırlıyor ve Ash'in ona attığı bakış tam bir kibirli pislik bakışı.

Aralarında durayım mı yoksa dövüşmelerine izin mi vereyim? Aptalca soru, oradan siktir olup gidiyorum ve aralarına giriyorum. Harley nihayet yerine ona gülümsüyorum ama o da bana ters ters bakıyor.

Sikeyim.

"Belki de yılın yarısını puma ile geçirmeseydin ve Mounty ile biraz daha fazla çalışsaydın sen de o notları alırdın." Ash önümüzde oturduğu yerden konuşuyor ve kendini beğenmiş tonu Harley'in öfkesini daha da artırıyor.

Uzaklaşmaya ve kendi aralarında savaşmalarına izin vermeye karar verdim.

Harley günün geri kalanını öfkeyle notlar yazarak ve öğretmenimize hırıltılı sorular sorarak geçirir, böylece notunu ikinciliği geri almak için gereken oranda yükseltmiş olur. Tarih dersinden tek parça halinde çıktık ama Ash'in Harley'i her derste çok küçük bir gördük. Lanet olsun. Sınıf.

Harley en iyi zamanlarda bu haberi pek iyi karşılamazdı ama Ash kuzeniyle acımasızca alay etmeyi kişisel görevi haline getirdi, ta ki akşam yemeğinde Avery'nin duvarlardaki bağırsakları temizlemesine yardım edeceğimden emin olana kadar.

Blaise gösteriden biraz fazla keyif alıyor. Odamıza döndüğümüzde neredeyse sevinçten zıplıyor ve yanındaki kanepeye uzandığımda beni kucağına çekiyor.

"Kanepeye sevişip dikkatlerini dağıtıp dağıtmayacağını görmek ister misin?" Mırıldanıyor ama sesi Avery'nin duyacağı kadar yüksek ve ona pis bir bakış fırlatıyor.

"Mobilyaların üzerinde sevişmek yok, Morrison, yoksa tüm gitarlarını yakarım."

Blaise ona surat asıyor ve o da Harley'i sakinleşmesi için banyoya doğru iterken ona hırlıyor. Blaise'i ve onun ayartıcı parmaklarını bir kenara bırakıp Ash'i hisse portföyümde bana eşlik etmesi için ikna ediyorum. Umarım bu onun dikkatini Harley'i yalnız bırakacak kadar dağıtır.

Kucağına oturmam şartıyla razı oluyor. Avery ona yan gözle ama umurumda değil. Öğrenmesi çok kolay ve kazancımı görmek beni onun kucağında heyecanla kıvranmaya itiyor.

"Şimdi, şimdi, Mounty. Avery zaten savaş yolunda. Sırf sen paran için heyecanlandın ve beni masada becermek istedin diye ölmeme gerek yok." Dedi ve ben öfkeyle kızardım.

"Seni becermek istediğimi kim söyledi?" Fısıldıyorum, pişirdiği köriyi karıştırırken Avery'nin sırtına bakıyorum. Yeni takıntısı yemek kitaplarını karıştırarak yemek pişirmek ve ben kendi adıma bundan şikâyetçi değilim. "Sert meme uçların ve kalçaların dışında mı? Şu anda sana sanırım seni damlıyor."

Tanrım, zavallı ruhuma merhamet et.

Evet, evet beni damlarken bulacaktı. Hatta şimdi bana yine müstehcen şeyler fısıldıyor. Kucağından uzaklaşmaya çalışıyorum ama kalçama bir tokat atıyor ve dizüstü bilgisayar ekranına odaklanmamı yoksa tüm odanın duyacağı kadar yüksek bir sesle beni tokatlamak zorunda kalacağını söylüyor.

Avery'nin ona ölümcül bakışları yüzümün daha da kızarmasına neden oluyor.

Şaplak yemeye hazır olduğumu hiç düşünmezdim ama lanet olsun. Sanırım ikna olabilirim.

Dışarıda bir patlama sesi duyulduğunda ve bina gürlediğinde hepimiz kimyada oturuyorduk.

Birkaç kız ciyaklayıp sıralarının altına giriyor ama öğretmen ayağa kalkıp sınıfın kapısını kilitliyor ve hepimizi sakın olmaya .

Harley'nin telefonuyla aynı anda benim telefonum da cebimde çalışıyor. Bana bir bakış atıyor ve Avery kaşlarını kaldırarak sandalyesinde dönüyor. Harika. Bir toplu mesaj daha, şimdi ne olacak?

Bütün öğrenciler sokağa çıkma yasağını unuttur ve az önce gönderildiğini görmek için telefonlarını kontrol eder.

Joey'den bir video.

Harley'nin telefon ekranında Hannaford'un girişini gördüğümde kalbim bir an için göğsümde tekliyor ama sonra video personel otoparkına ve oradaki arabalara doğru kayıyor.

Harley'in Mustang'i ve Blaise'in Maserati'si.

Maserati'yi parçalaması ve 'stang'i rahat bırakması için dua etmeye başladım. Blaise'in arabası umurunda bile değil ama Harley'nin babasının arabasının bir başka versiyonunun daha mahvolduğunu görmesine dayanamıyorum.

Joey sadece 'stang'i parçalamakla

kalmıyor. *Onu havaya uçuruyor.*

O kadar gürültüden anlamalıydım ama de videoyu görünce şok oldum. Ash inliyor ve Blaise Joey'e yeni ve düşündürücü şekillerde küfretmeye başlıyor. Harley tek kelime etmiyor, sadece videoyu durduruyor ve kimya notlarına geri dönmeden önce telefonunu cebine geri koyuyor. Bir an dudağımı çiğnedikten sonra masanın altından elini tutuyorum ve dünyam yıkılmaya başladığında bana yaptığı gibi başparmağımla parmak eklemlerini ovuyorum. Kafasını kaldırmadan bana başını sallıyor ve içimde bir şeyler kırılıyor.

Ash'in omzunun üzerinden bakan gözleriyle karşılaşıyorum ve başımı sallıyorum. Joey tırmanıyor ve ben o psikopat herifi de öldürelim diyorum.

Okul yönetimi sonunda bizi dışarı çıkardığında ve polis ve itfaiye pisliği temizlerken günün geri kalanı için dersleri iptal ettiğinde, hepimiz odamıza geri dönüyoruz, böylece Avery öfkeyle temizlenebilir ve kendini kahveye boğabilir.

Yol boyunca Harleynin elini tutuyorum ve diğer öğrencilerin korku dolu bakışlarını görmezden gelmeye çalışıyorum. Herkes az önce kimin arabasının bombalandığını biliyor.

"Acınacak halde. Hiçbirimizi adil bir dövüşte yenemeyeceğini biliyor, bu yüzden de

acıtacağını düşünüyor. Siktir et onu. Araba benim için önemli ama o sadece lanet bir . Ash ve Avery benim için daha önemli. O sadece ne kadar zayıf olduğunu kanıtlıyor." diye mırıldanıyor ve bunu bana mı açıklıyor yoksa kendini mi ikna ediyor merak ediyorum.

Elini sıkıyorum ve havayı yumuşatmaya çalışarak ona gülümsüyorum. "Unutma, artık paran var ve tamir ettirebilirsin. Ya da yeni bir tane alabilirsin."

Benimle alay ediyor. "Yeni bir tane istemiyorum. Morrison bana bunu aldı ve ona geri ödemiş olmam önemli değil; bunu yaptı çünkü o aileden biri ve biz bunu birbirimiz için yapıyoruz. Joey'i ve onun sidikli tavrını sikeyim."

Kalbim dursun.

Blaise dönüp ikimize de kirpiklerini kırıştırtıyor ve Harley de ona ters ters bakıyor. Tekrar derin bir nefes alabiliyorum ama göğsüm hâlâ acıyor.

Joey kardeşlerine gerçekten zarar vermenin tek yolunun ailemize zarar vermek olduğunu biliyor ve bu da onu lanet bir tehlike haline getiriyor.

Odamıza geri döndüğünde telefonum tekrar çalıyor ve Diarmuid'den bir mesaj buluyorum.

Beaumont'u senin için avlayabilirim. Bu sadakatimi kanıtlar mı? Gün doğana kadar ölmüş olur.

Avery'ye gösteriyorum ve bana bir saniye bakıyor, kafasında yüzüncü kez risk analizi yapıyor. Sonunda iç geçirdi ve başını salladı.

Joey bir gün daha benim elimde ölecek.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

GEÇEN SEFERKİ GIBI YIL, BEN LANET HISSEDİYORUM HASTA SABAH MİDEM
KOROMUZ

performans.

Harley beni öpücükler ve yumuşak dokunuşlarla uyandırıyor, yüzümü ve boynumu sahiplenerek okşuyor ve birkaç saat içinde ne yapmam gerektiğini hatırlamadan önce yaklaşık üç saniye bunun tadını çıkarıyorum ve sonra tekrar titriyorum.

Avery bana Fransız tostı pişiriyor ve ben tek bir parçayı yutuyorum, midem sürekli iğreniyor. Kahveyi benden saklıyor.

Ona hiç bu kadar , birinci sınıfta beni mahvetmeye çalıştığı zaman bile. Bunu ona söylediğimde sadece başını sallıyor ve dişlerimi kenetleyen o çileden çıkarıcı kibarlığıyla gülümsüyor.

Harley'e defolup tek başıma düş almama izin vermesi için hırladığımda, onun tekmelenmiş köpek yavrusu ifadesine gülüyor. "Bu işi halledene kadar bugün bizim Lips'imiz olmayacak, Arbour. Bırak da Morrison tarzı yuvarlansın."

Duştan çıktığımda, tepinerek ve kendimi etrafa atarak, tüm aileyi odamızda beni buluyorum, çeşitli seviyelerde sempati ve neşeye bakıyorlar.

Ash sevincine engel olamıyor.

"Bütün yıl bunu dinlemek için bekledim Mounty, Morrison bu konuda çok kaypak davranıyor. Bana dinletmeden asla şarkı kaydetmez, kendimi dışlanmış hissediyorum." Beni kolunun altına sıkıştırırken söylüyor. Başımı sallayıp yüzümü buruşturmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Şapele doğru yürüyoruz ve ben yol boyunca somurtuyorum. Hepsi beni görmezden geliyor, ki genelde istediğim de budur ama seferlik Avery'nin beni bu lanet görevden kurtarmasını . Henüz şarkı söylemeye hazır hissetmiyorum. Kendimi dinlemeye de hazır hissetmiyorum ama Blaise'e söz verdim ve... lanet olsun. Onu seviyorum.

O pislige bayılıyorum.

İç çekiyorum ve kendimi toparlıyorum. Diğerlerini ön sıradaki kendilerine ait bankta bırakıyoruz. Yanlarından geçerken Avery elimi sıkıyor ve ben de ona gülümsemeye çalışıyorum. Diğer ikisine bakamıyorum, beni öpmeye çalışacaklarından ve kusacağımdan korkuyorum.

Blaise, Bayan Umber'la tatlı tatlı konuşup bize ilk sırayı veriyor, böylece onlar piyanoyu ben sadece beş dakika beklemek zorunda kalıyorum. Sonra tanıştırılıyor ve öndeki birinci sınıf kızlarının ciyaklamaları her zamanki ateşimi biraz olsun geri getiriyor.

Blaise kahkahalarla kükrer.

"İşte , Yıldız. Seni kaybetmekten korkuyordum." Alay ediyor ve parmaklarını benimkilere geçiriyor.

"Bundan nefret ediyorum, seni sevdiğim için şanslısın." Mırıldanıyorum ve eli benimkindede sarsılıyor. Kaşlarımı çattım ve

Şok olmuş yüzüne bakıyorum. Sertçe yutkunuyor ama ben o aptala onu sevdiğimi ilk kez söylediğimi fark edemeyecek kadar meşgulüm.

Sahneye çıkıyoruz ve Blaise kolayca sırtıyor, doğal bir sanatçı gibi sallıyor ve selam veriyor. Sanki salondaki toplu katliama uğratmak istiyormuşum gibi tepiniyorum. Ailem hariç herkesi.

Kalabalıktan uzakta piyano sırasına oturuyorum, böylece Blaise'in geniş formunun arkasına saklanabiliyorum. Gülümsüyor ve kendi sırtını dönerken omzuma vuruyor, parmakları tuşların üzerinde dinlenmeden önce .

"Hazır." Mırıldanıyor ve ben de ona hafifçe başımı sallıyorum. Yemin ederim kusacağım.

Parmakları tuşların üzerinde bir dans yapmaya başlıyor ve kalbim sonunda şarkının ritmini takip edene kadar .

Zihnim kapanıyor, gözlerim kapanıyor ve kendimi şarkının içine bırakıyorum.

Her notaya basarım ve sesim hiç titremez.

Blaise'in göğsü yüzümü seyircilerden koruduğu için çok mutluyum çünkü ilk nakaratta sesi benimkine karıştığı anda gözlerim doluyor. Birlikte sesimiz mükemmel çıkıyor.

Ona bakıyorum ve onu bana bakarken buluyorum, müzik sayfalarını görmezden ve şarkıyı ezbere alıyor. Tüm yıl boyunca yüzlerce saat bu an için çalışmış.

Onu mahvettik.

Daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü hissediyorum. Çakal'ın karşısında durup kuma çizgiler çizmekten daha iyi.

Sesimi kendim için geri aldım ve bir daha asla kimsenin onu almasına izin vermeyeceğim.

Savaşa gidiyoruz ve ilk kez kazanacağımızdan eminim.

Blaise notaları bitirdiğinde tüm oda nefesini tutmuş gibi şaşkın bir sessizlik oluyor ve ardından alkışlar kulakları sağır ediyor. Avery'nin geçen yıl olduğu gibi yine çılgılık attığını duyabiliyorum ama başımı çevirip bakamıyorum. Hâlâ kendimi çalışıyorum.

Blaise Şapel'e sırtıyor ve küçük bir el sallıyor, ardından bana dönüyor ve kuru olmalarına rağmen kocaman, renkli ellerinden biriyle yanaklarımı siliyor.

Mikrofon hala açık olduğu için tüm oda duymadan konuşamıyor, bu yüzden ben başımı sallayana kadar kaşlarını çatıyor, iyiyim. Kırılmadım. Sonunda iyileştiğim için çok rahatladım.

Ayağa , beni hala kalabalıktan uzak tuttuğuna emin oluyor ve sonra ikimizi de sahneden çıkarmak için beni yanına alıyor. Bayan Umber merdivenlerin dibinde onun kolunu yakalıyor, ama ben hala bu kadar hamken ona istemiyorum.

Ash beni Blaise'in kollarından kurtarıyor ve Avery ile onun arasına sıkıştırıyor. Titreyerek nefes alıyorum ve Avery elini benimkinin içine sokuyor.

"Bu inanılmazdı, Mounty. Tüylerim diken diken oldu." Fısıldıyor ve ben de başımı sallıyorum. Yutkunuyorum ve ona gülümsüyorum, gözlerim hala biraz sulu.

Arkamızda kıs kıs gülüşmeler duyuyorum ve Harley'nin oradaki çömezlere attığı bakış, Körfezdeki herhangi bir gangsterin taşaklarını buruşturur.

Delirdiğimi düşünmemeleri için sesimi bulmaya çalışıyorum. "Ben iyiyim. Sadece-"

"Biliyorum." Avery sözümü keserek yatıştırıcı bir eli kolumda gezdiriyor. "Yavaş yavaş tekrar bir araya geliyorsunuz."

Bu kız. O olmasaydı şimdi nerede olurdu?

Blaise, Ash'in yanındaki oturuyor ve hiçbirisi bizimki kadar nefes kesici olmayan diğer gösterileri izliyoruz. Ellerim titremeyi bıraktı ve son şarkıya kadar içimden mırıldanarak eşlik edebildim.

Nefes al.

Ash'in beni duyduğunda attığı o sırtı, döktüğüm tüm gözyaşlarına bedel.

ŞAPEL BOŞALİYOR ve kalabalık dağılana kadar bekliyoruz. Kalbi kırık zavallı bir genç gibi bir hafta boyunca yatakta üzülmüş gibi görünüyorum ve bu boktan fotoğrafların dedikodu sitelerinde Çakal'ın görmesini istemiyorum.

Muhtemelen hoşuna giderdi.

"Doğru. Akşam yemeği? Bence sipariş vermeliyiz, canım suşi çekti." Avery söylüyor ve ben stresli günümün ardından sadece kahve ve dondurma istesem de herkes kabul ediyor.

Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlerken tanımadığımız bir ses tarafından durduruluyoruz.

"Blaise." Bir kadın sesi sesleniyor ve donup kaldığında kaşlarımı , sonra sesi takip etmek için başını çeviriyor.

Annesi.

Avery ve Ash sanki ölmesini bekliyorlarmış gibi bakarken Harley nefesinin altından küfürler savurarak önüme geçiyor.

Sakin kalmaya çalışıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Blaise mırıldanıyor ve sesindeki tekinsiz ton kalbimi biraz daha kırıyor.

Casey Morrison öne doğru bir adım atıyor ve göğsüne bağlanmış olan - *lanet olsun* - bebeği tutarak ellerini gergin bir şekilde sıkıyor. "Seni görmek istedim. Menajerin sözleşmenle ilgili beni aradı, bunun ne kadar çok çalıştığımı biliyorum ve bunu bir kız için... bir kız için bir kenara attığına inanamıyorum."

Oh.

Cehen

nem.

Hayır.

Harley'nin etrafından dolanıp kollarımı kavuşturuyorum ve bu zayıf ve korkak anne müsveddesine Beaumont'un buzdan bakışlarına rakip bir bakış fırlatıyorum. Yüzünü buruşturuyor ve bana sulu bir gülümseme veriyor.

"Öyle demek istemedim... hayır, öyle demek istedim ama bu şarkıyı dinlemeden önceydi. Çok güzeldi. İkinizin sesi birlikte çok güzel çıkıyor."

Bakışlarımı biraz hafifletmeye çalışıyorum ama başarmak imkânsız. Blaise ona başını sallıyor ama gözleri küçük kardeşine yapışmış durumda.

"Yani iyi olduğumu gördün ve şimdi ne yapacaksın, misin? Koşa koşa babama mı döneceksin? Kahretsin, artık ona öyle diyemem, değil mi? Kocanızın yanına dönün, Bayan Morrison. Ben iyiyim, kız arkadaşım sizi ilgilendirmez ve seçimlerimi şekillendirmek artık size düşmez."

Casey bir adım daha atar ve etrafındaki diğer ebeveynlere, küçük buluşmalarını üstü örtülü bir ilgiyle izleyen öğretmenlere bakar. Toplumun bu seviyesinde bir milyarderin karısı olmak mikroskop altında yaşamak gibi bir şey olmalı.

"Ben hala senin annemim ve şimdi babanı terk ettim. O... o bana hiçbir şey bırakmadı ve evlilik öncesi anlaşmamız onun bu hakkını korudu ama ben hayatımda sen olmadan yaşayamam. Yaşayabileceğimi sanmıştım ama yanılmışım."

Ash homurdanarak Blaise'e yaklaşıyor ve göğsünü açarak en iyi arkadaşını meraklı gözlerden koruyor, tıpkı Blaise'in benim için yaptığı gibi.

Ona bir hiçmiş gibi bakar ve kısık bir sesle şöyle der: "Eğer

Oğlunu yıllar önce o sefil, egoist bahane adama karşı savunmuş olurdun. Özrünle boğul. Hadi Morrison. Gitmemiz gereken bir *aile* yemeği var."

Sonra sinsice uzaklaştı. Avery benimle bir bakış paylaşıyor ve sonra onu takip ediyor. Harley elimi tutuyor ve ben de başımı sallayarak onu kuzenlerinin peşinden uzaklaştırıyorum, ta ki ben orada yıkılmış bir anne ve bocalayan bir oğulla kalana kadar.

Blaise iç geçirir. "Bana numaranı ver. Seni sonra ararım ve bir şeyler ."

Casey gülümsüyor ve gülümsediğinde Blaise'e ne kadar bakmamaya çalışıyorum. Gözlerindeki o lanet olası hüznün olmalı ama onun bırakmayacağım. Hem de hiç.

O telefonunu ararken Blaise bebeği ondan alıyor. Küçük kardeşine gülümsüyor ve şaşkın bakışları karşısında kalbim göğsümde sıkışıyor.

Tanrım bana yardım et.

"Çok değil mi?" Yüzünü buruştururken bana mırıldanıyor ve ben boğazımı temizliyorum. "Sana benziyor, yani evet sevimli."

Blaise sırtıyor ve bebeği bana vermeye çalışıyor. Hayır.

Hayır, teşekkür . Küçük insanları tutmam. Asla tutmam.

Blaise yüzümdeki dehşet ifadesine kıkırdıyor, fotoğraf çekiyor çünkü görünüşe göre bebeği düşürmeden bir büyücü gibi kucağında ninja gibi . Biraz sersemlemiş hissediyorum ve keşke herkesle birlikte gitseydim diyorum.

"Sakin ol, çocuklarla aram iyidir. Senin şaşırdım." Dedi ve ben de ona gözlerimi devirdim. "Sizi hayatta tutmak yeterince işim var, o şeyleri tutacak zamanım yok."

AVERY fotoğrafa gülmekten kendini alamıyor.

"Bunu çerçeveletip yatağının üzerine asacağım, böylece cinsel birleşme sırasında bile asla hamile kalmaman gerektiğini hatırlayacaksın."

Ona yan gözle bakıyorum ama başımı sallıyorum, çünkü asla ama asla bebek sahibi olmamalıyım.

Ash onunla alay ediyor. "Doktoru bana çok sert bir şekilde bu kararların sadece ona ait olduğunu söyledi, Avery."

Avery ona bir bardak burbon uzatır ve hastalıklı bir tatlılıkla şöyle der: "Bu konuda senden çok daha fazla söz sahibiyim. Ayrıca, bu nasıl ki? DNA'larını kimin görmek için şapkadan isim mi çekeceksiniz?"

Sikerim böyle işi.

Onların laf atmalarından saklanmak için Harley'e kanepede katılıyorum ve o da beni kolayca göğsüne bastırıyor. Blaise' dikkati dağılmış, telefonundan annesiyle konuşuyor ve ben onu izlerken dudağımı çiğniyorum.

Harley, "Hafta sonuna kadar intihar gözetiminde olacağız," diye fısıldıyor.

Yüzümü buruşturuyorum ama sanırım haklı. "Bu gece burada uyuyabilir. Bakalım beklentilerini düşük için onunla konuşabilecek miyim?"

"İyi şanslar."

Yemek bittikten ve Harley ile Ash odalarına döndükten sonra Blaise'in göğsüne sarılıp iç geçiriyorum. Yanağını saçlarıma sürüyor ve fısıldıyor, "Söz iyi olacağım, Star. Beni tekrar dibe çekmesine izin vermeyeceğim."

Keşke ona inanabilseydim.

BÖLÜM OTUZ ALTI

GECE YARISINDAN SONRA TELEFONUM ÇALİYOR VE ONA ULAŞMAK İÇİN BLAISE'IN ALTINDAN SIYRILMAK ZORUNDA KALİYORUM.

Kaya tanrısı erkek arkadaşım beni ikinci bir deri gibi sardı. Kesik kesik horlamalarına ara vermiyor ve Avery'nin kulaklığındaki kulaklık hala bangır bangır çalıyor, bu yüzden ikisi de sese uyanmadı.

Yemekhane. Şimdi. Siz izlerken boğazlarını kesmemi istemiyorsanız küçük arkadaşlarınızı getirmeyin.

Çakal'ın mesajına bakıyorum ve bir an için içimi soğuk bir korku dalgası kaplıyor. Sonra sinirleniyorum.

Gerçekten çok kızgınım.

Yataktan kalkıp Harley'nin kapüşonlarından birini ve yoga pantolonunu giyiyorum çünkü o psikopatın beni bir daha ganimet şortuyla görmesine izin verirsem lanetleneneceğim. Bıçağım cebime giriyor ve bir anlık tereddütten sonra silahımı yoga pantolonumun kemerine sokuyorum.

Sonra üç dakika boyunca Avery'nin başında duruyorum, kalbim boğazımda, ona söylemeyi düşünüyorum ama lanet olsun, beni oraya kadar takip edebilir ya da destek çağırabilir ve bu da dönüşmek isteyen kötü bir durum.

Odadan çıkıp kapıyı arkamdan sıkıca kilitlediğimde Illi'ye mesaj atıyorum.

Çakal burada. Onunla buluşmaya gidiyorum. Otuz dakika içinde benden haber alamazsan, destek için Diarmuid'i ara. Çocuklara onları sevdiğimi ve Avery'nin başıma gelen en güzel şey olduğunu söyle.

Bu çok saçma ve Illi bunun için bana çok kızacak ama eğer ölürsem benim için ne kadar önemli olduklarını bilmelerini istiyorum. Siktir, umarım ölmüş olurum ve kaçırılmam.

Ama bu adamın kaprislerine boyun eğmekten bıktım.

Hannaford'un sessiz koridorlarında, sanki buraya kaçmak için kaydolduğum cehenneme doğru gitmiyormuşum gibi yavaşça, sakince yürüyorum. Luca diğer üç dalkavukla birlikte kapısının bekliyor. Başımı eğiyorum ve Luca ilk kez sırtıtmıyor ve flört etmiyor.

"Senden pek memnun değil prenses."

Hadi canım. "Benimle mutlu olmak zorunda değil. Bizim dünyamızda benimle eşit olduğunu unutmuş." Sesimin bu kadar güçlü çıkmasından gurur duyuyorum.

Luca bir saniye bana bakıyor, gözleri gözlerimi arıyor ve sonra başını sallıyor.

En ufak bir endişe duymuyormuşum gibi sallıyorum ve o da bana kapıyı açıyor. Gözlerimi Luca'dan ayırmıyorum, keskin bir takım elbise giymiş, günahkârca yakışıklı ve tamamen ruhsuz adamdan değil. Sırtımın alt kısmına sert bir el atarak beni içeri buyur ediyor ve dıştan sakın görünen Çakal'ın karşısındaki koltuğuma oturmama yardım ediyor.

Harley'nin koltuğunda oturuyor.

Bu okulda olan her şeyi biliyor.

Gözleriyle karşılaşıyorum ve takım elbisesinin içinde tehditkâr görünmüyorsa ne . Bedenimi ele geçirmeye çalışan ürpertiği bastırıyorum. Elleri masanın altında dizlerinin üzerinde, sakın görünüyor ama bu sadece içimdeki korkuyu daha da arttırıyor.

"İyi akşamlar, küçük Starbright. Umarım seni uyandırmamışımdır?"

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Bilmiyor musun? Şimdiye kadar odama kamera bir yolunu bulmuşsundur diye düşünmüştüm."

Bana sırtıyor ve başını eğiyor. "Ama tabii ki. O çocukların seni kirletmesini izlemekten hoşlanmadığımı söylemeliyim."

Yüzümün kızarmasını ya da bizi izlediğini, en mahrem anlarımda *beni* izlediğini düşünmeyi reddediyorum. Blöf yapıyor olabilir. Muhtemelen blöf yapmıyor ama şimdilik bu umuda tutunuyorum. "Ne istiyorsun Çakal? Gerçekten ne için buradasın? Çünkü seninle gitmeyeceğim. Burada mutluyum ve her gece yatağımı kimin paylaştığı seni ilgilendirmez."

Seğiriyor. Birine saldırmamaya çalışırken ortaya çıkan küçük tiki tüm gücüyle ortaya çıkıyor. Daha önce binlerce kez işkence etmesini, sakatlamasını, aşağılamasını, ezmesini ve yok etmesini izledim ve onun her tikini biliyorum.

Beni kırmak istiyor.

"Bu gece benimle buradan ayrılacaksın. Küçük oyunumuzdan sıkıldım Starbright. Seni sahiplenmeden önce biraz daha büyümeni, biraz daha akıllanmanı umuyordum ama sen beni zorladın."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Beni sahiplenmek mi? Nesin sen, lanet bir mağara adamı mı? Ben senin değilim."

Öne doğru eğiliyor, beyefendi maskesi eriyip gidiyor ve arkasında sosyopattan başka bir şey bırakmıyor. "Sen benimsin. Seni gördüğüm andan beri benimsin. Yaşadığın her sorunu çözdüm. Bana borçlusun ve bazı küçük zengin amcıkların benim olanı almasına asla izin vermeyeceğim."

Ona gülüyorum, belli ki delirmişim, ama çocukların kibirli, küstah tavırları içimi dolduruyor. Aylardır bu kibirle besleniyorum ve şimdi beni öldürseler bile aynı ateşi soluyabilirim. "Annemi öldürdün. Bacağımı yok ettin. Sesimi benden aldın. Arkadaşım olmaya çalışan kadın ya da erkek herkesi öldürdün. Bana sunulabilecek her türlü yardımı engellemek için elinden geleni yaptın. Sen iyi bir adam değilsin, Matteo. Hiçbir zaman da olmadın."

Bana gülerek karşılık veriyor ve eliyle beni küçümseyen bir hareket yapıyor. "Sence Johnny öyle mi? Öldürme konusunda benden çok daha acımasız. Fransız sürtük her şeyi mahvetmeden önce bana numaralarının yarısını o öğretmişti."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Senin sorunun bu; arkadaş istemiyorsun. İnsanlara sahip olmak istiyorsun ve illi ve ben hiçbir zaman senin kurallarına egecek tipler olmadık."

Parmaklarını masaya vuruyor, bana ters ters bakıyor ve sonra söylediği bir şeyi kabul etmişim gibi başını sallıyor. "Burada lekelendiğini görebiliyorum. Sanırım Hannaford'daki zamanın sona erdi, küçük Kurt. Eve gitmeli ve seni tüm bu yeni fikirlerden temizlemeliyiz. Zengin insanların hayalleri, sevgileri ve özgür iradeleri . Ama biz zengin insanlar değiliz. Bizler gizlenen gölgeleriz."

Bıçağımı kavırıyorum ve gözleri hareketimi takip ediyor. Benim onu izlediğim kadar onun da beni izlediğini bilmesi umurumda değil. Savaşmadan onunla gitmeyeceğim.

"Artık zengin bir adamsın, Matteo. Hâlâ gölgelerde duruyor ama Tanrı'dan daha zengin ve daha güçlüsün. Sadece benim için değil."

Ayağa kalktı ve elindeki silahı gördüm, bunca zamandır bana doğrultmuştu. Biliyordum ama bunu görmek beni . Tamam. Bir süre daha bu şekilde oynayacağız. Sadece sabırlı olmam gerekiyor.

"Gidelim Starbright. Bu okulun sana yaptıklarını temizlemek için sabırsızlanıyorum."

Ayağa kalkıyorum ve elimi bıçağımdan ayırmıyorum. Bana sırtıttı ve silahını kaldırarak

Luca kolumu tutuyor. Parmakları dirseğimi sararken gerilmemek için kendimi zor tutuyorum ama bana o kadar nazik davranıyor ki bu o kadar da zor olmuyor.

Çakal artık beni izlemediği anda Luca elini bırakıyor ve ona baktığımda bana sert bir atıyor. Kaşlarımı çatıyorum.

Çakal yürüyor, tembel ve kendinden emin adımlarla ve onun geldiğini hiç görmüyor. Luca bir kolunu onun boynuna doluyor ve sıkıyor.

Lanet

olsun. Vay

anasını.

Sikeyim.

Çakal en güvenilir ve sadık destekçisine, en başından beri yanında olan bir adama karşı mücadele ederken orada aptal gibi duruyorum ama Luca Matteo'dan daha büyük ve daha güçlü ve Matteo'nun bıraktığı derin oyuklardan kolları kanamaya başladığında bile sağlam duruyor.

Yemek salonunun kapısı pat diye açılıyor ve Ash silahını çekmiş, vahşi , Harley de peşinde olduğu halde içeri dalıyor. İkisine de bakıyorum, Harley'nin ellerindeki kana bakıyorum, sonra yerde baygın bir Jackal yatan Luca'ya dönüyorum.

O ölmedi, henüz değil.

"NE OLUYOR LAN MOUNTY?!" Harley kükrüyor ve ben ona göz

kırıyorum. Sanırım beynim biraz bozuldu.

Luca bana alaycı bir sırıtış atıyor ve sonra beni şok ediyor. "Bunu ona yapmak için yıllardır bekliyordum prenses. kadar iyi hissettirdi."

Ona bakmak için dönüyorum ama sözlerini aklım almıyor. Çakal'a sadık olmaktan başka bir şey yapmadı ve şimdi onun yüzükoyun yatan bedeninin üzerinde duruyor. Ben sadece... Ben bunu .

Bana kıkırdıyor ve ben de açık kapıdan diğer bakıyorum ama hepsi yerde, kanlar içinde ve inliyor. Kahretsin, Harley ve Ash'in ne kadar iyi olduklarını unutmuşum.

Ahşap zemine vuran ayak sesleri hepimizi geriyor ve ardından Blaise ve Avery kapıdan dalıyor, yıpranmış ve çaresiz görünüyorlar.

"İkiniz de çok yarıyorsunuz!" Ash ikisine de hırlıyor ama Avery onu duymazdan gelerek bana sendeliyor ve kollarını belime doluyor. Onu hiç bu kadar sarsılmış görmemiştim.

Luca uyanma ihtimaline karşı bir ayağını Çakal'ın boğazına koyar ve "Atticus size *kişisel* selamlarını gönderiyor ve uzun sizi izlediğini bilmenizi istiyor. Artık Bayan Beaumont'un böylesine yetenekli ve işinin ehli bir arkadaş tarafından korunduğundan emin olduğuna göre, size gereken her türlü yardımı sunmaktan çekinmeyeceğini temin etmek istiyor. Buna ben de dahilim."

Kutsal.

Tatlı.

Tanrı

m.

O bir çifte ajan. Bir casus. Çakal'ın ininde, psikopatın her hareketini gözetleyen lanet olası bir adam ve ben bunu asla tahmin edemezdim. Çakal'ın da tahmin etmediği açık. Çakal'ın Körfez'deki terör saltanatının en başından beri her şey Luca'ya emanetti. Lanet olsun.

Atticus iyidir.

"Sanırım artık senin bir casus olduğunu öğrenecek," diyerek sessizliği bozuyorum.

Hepimiz Çakal'a bakıyoruz ve Luca omuz silkiyor. "Bunun için endişelenmeyin. Onu eve bırakıp

Karga'ya geri döneceğim. O hasta herifin insanlara zarar vermesini izlemekten bıktım zaten."

Başımı sallıyorum ve sonra Avery'den uzaklaşıp elimi ona uzatıyorum. "Benim için gizliliğini bozduğun için teşekkürler. Umarım buna değmiştir."

Bana sırtıyor ve beni kucaklıyor. "Sanki seni öldürmesine izin verecekmişim gibi, prenses. Patrondan emir almasaydım bile senin için bir çıkış yolu bulurdum. Eve gitme vaktim geldi, çok uzun zaman oldu."

Ash sonunda silahını indiriyor ama hâlâ Luca'ya onu vurmak istiyormuş gibi bakıyor. Harley sersemliğini üzerinden atıp bana doğru geliyor, o kadar hızlı ki beni Luca'nın kollarından çekip kan ve çürük olup olmadığını kontrol etmek için ellerini üzerimde gezdirene kadar hareket ettiğini fark etmiyorum.

"İyi misin? Sana dokundu mu? Sana dokunmadığını söyle, bebeğim. Aklından ne geçiyordu?!" Dedi, sesi kısık ve paniklemişti. Bileklerini ellerimle yakalayıp geri çekiyorum.

"Beni görmeden gitmeyeceğini ve onunla yüzleşmem gerektiğini düşünüyordum. Eğer getirseydim sizi öldürürdü. Sorun yok, Illi'ye söyledim-"

"Illi'ye ne söylediğini biliyoruz, bizi kimin aradığını sanıyorsun?" Ash ters ters bakıyor ve ben de başımı kaldırıp onu Çakal'a bakarken görüyorum, gözleri siyah boşluklar gibi. Luca Çakal'ın yüzükoyun yatan formunun önüne geliyor.

"Onu öldüremezsiniz. Eğer öldürürsen On İki Kurt'un peşine düşer. Takip edilmesi gereken bir süreç var." Ellerini yatıştırıcı bir şekilde uzatarak söylüyor.

Ash' bakışları Çakalı incelemekten geri kalmıyor. "Biz konuşurken On İki tarafını seçiyor ve Atticus değil mi? Bu sık kafalı olmadan başa çıkabiliriz."

Luca başını sallar. "Adam . Onun yanında yer alan başka üyeler de . Karga'nın işleri temizlemesinden hoşlanmıyorlar. Akbaba'nın işlerinin dağıtılmasıyla ilgili çok fazla konuşma var. Suçlu olmalarının bir sebebi var, ahlakları yok. Ayı bile deri pazarlarının yok olmasından memnun değil. Eskiden müritlerine ceza olarak orada satış yapardı. Gitmesine izin vermeli ve bunu doğru şekilde yapmalıyız."

Ash onunla alay ediyor ve ben de iç çekerek araya giriyorum. "O haklı. Karga diğer dokuz üyeye karşı savunma yapamaz."

Luca omuz silkiyor. "Beş. Çakal'ın onu takip eden beş adamı var. Yaban Domuzu üzerinde çalışıyor ama senin yerine onun tarafını tutma konusunda çok isteksiz."

İrkildim. "Benim üzerime mi? Neden benim tarafımda olsun ki?"

Luca yine omuz silkiyor, telefonunu eline alıp bir mesaj yazıyor. "Bunu biz de anlayamıyoruz. Çakal bunun için deliriyor ama Karga da bir neden bulamıyor. Sadece kanla ilgili bir şey olduğunu söylüyor. Ne demekse artık. Motorcular tuhaf bir tür."

İnliyorum. Hiçbir şey açık ve basit olmayacak mı?!

"Tamam. Onu al ve . Karga'yı daha sonra ve planları konuşuruz."

Luca başını sallayıp bana tekrar sırtıyor, yanağını öpmek için eğiliyor ve Harley'nin ona kuduz bir köpek gibi hırlamasına neden oluyor.

"Sanırım adamlarımı etkisiz hale göre onu kendim taşımam gerekecek, O'Cronin." Luca şaka yapınca Harley ona çıkışır: "Arbour'dan bahsediyoruz, sık kafalı."

Bilgilendirme için odaya geri dönüyoruz ve dönüş yolunda Avery'nin elleri benimkilerle tokalaşiyor. Onu uyarmadığım için kendimi kötü hissediyorum ve bunun onu ne kadar kötü etkilediğine de biraz şaşıyorum. Yani, artık bir aile olduğumuzu başından biliyordum ama kadar önemseydiğini bilmek yine de sarsıcı.

Harley bana dokunmaktan vazgeçmiyor, kollarından elimi tutuyor ve sanırım onlara söylemeden aşağı inmekle hata yaptım.

Avery bize çay yapmayı teklif ettiğinde hepimiz hayır demiş olsak da hepimize çay yapıyor ve boğazımdaki yumruyu hareket ettirmek için boğazımı temizliyorum. "Kimseyi uyandırmadığım için özür dilerim. Luca'nın bir bitki olduğunu bilmiyordum. İçinizden birini öldürmesinden endişe etmezsem onu buradan çıkarma şansımın daha yüksek olacağını düşündüm."

Blaise başını sallıyor ama gözlerime bakmayı reddederek ayaklarına bakıyor. Hay sikeyim.

Ash, Avery'nin uzattığı bardağı alıyor ama yudumlamıyor. "Elinde pek çok seçenek vardı Dağlı. Bize güvenmezsen bu iş yürümez. Sadece ilişki değil, her tehlike işaretinde kendini feda etmek için tehdide doğru kaçarsan bütün bu lanet aile yürümez."

İrkildim ama başımı salladım. "Bunu biliyorum. Ben sadece... Onun hiçbirinize dokunmasını istemiyorum."

Harley'nin parmakları benimkilerin arasında esniyor, bu da onu sadece birkaç hafta önce Çakal'ın elinde kaybetmeye ne kadar yaklaştığımızı hatırlatıyor. Avery bana yumuşak bir bakış atıyor, tam olarak ne düşündüğümü biliyor.

"Bu kadar acımasız olma. Annabelle'in Harley'e ilaç vermesi çok zarar verdi. Lips artık zar zor uyuyor ve her mükemmel kararlar veremiyor." Diyor ve Ash ona ters ters bakıyor.

"Mükemmeliyet istemiyorum, güven istiyorum. Hepimiz sana güveniyoruz, Mounty. Hayatlarımızla. Neden sen bize güven?"

Gözlerim yaşıyor ama ağlamayı reddediyorum. "Peki ya seni öldürseydi Ash? O zaman kendime ne yapardım? Bunu benim için yaptığını bilerek. Ona olduğumu düşünüyor, bunun asla olmayacağını söylememe rağmen, ne istediğim umurunda bile değil."

Ash kahve fincanını masaya çarpıp banyoya giriyor ve odanın sessizliğinde kulakları sağır eden bir patlama sesi gibi duyulsa kapıyı sessizce kapatıyor.

Harley parmaklarımı tekrar sıktı. "Bir dahaki sefere birine söyle. Illi aradığında Ash'in yüzündeki ifadeye bakınca öldüğünü sandım."

İçim tekrar sıkışıyor ve Ash beni affedene kadar banyo kapısında sürünmeye hazır bir şekilde çekiliyorum.

Be

n. Çakal her şeyi zehirler.

Harley beni durduruyor ve yatağa geri götürüyor, sanki yapamayacakmışım gibi beni soyuyor ve yatırıyor.

kendim. Ancak Harley ve Blaise'in arasına sıkıştığımda ne kadar kötü titrediğimi fark ediyorum. Belki de soyunmayı başaramazdım.

Avery yatağına tırmanıyor ama telefonunun ıslıtısı hiç dinlenmeyi planlamadığını doğruluyor. Hepimiz "keşke "lerin belirsizliğinde sıkışıp kaldık.

Ya Luca bir bitki değilse? Ya onları ? Ya ben ölseydim?

Saatler sonra uyandığımda, bile fark etmemiştim, Ash'in yatağın alt tarafında uyuduğunu gördüm. Tamamen kapana kısılmıştım.

"Sanırım onu bırakıp kaçacağından endişeleniyor. Benden telefonuna bir GPS takip cihazı istedi." Avery mırıldanıyor ve beni tekrar zıplatıyor.

Bakıyorum ve onu yine telefonuyla uğraşırken buluyorum. "Sanırım sıçtım batırdım, Aves. Gerçekten çok üzgünüm."

Başını sallıyor ve bana gülümsüyor. "Anlıyorum. Hoşuma gitmiyor ama anlıyorum. Ash de anlayacak, o sadece... endişeli."

Gözyaşlarıma yine engel oluyorum ve başımı sallıyorum. Ağlamayacağımdan emin olunca

dikkatlice bedenlerin arasından ve Ash'e doğru sürünerek etrafına . Ona dokunduğum anda gözleri fal taşı gibi açılıyor ama ben ona yapıştığımda rahatlıyor, kollarıyla beni sıkıca sarıyor ve başparmağımın üst kısmını öpüyor.

Kafam.

"Ölmektense yalnız gittiğim için benden nefret etmeni tercih ederim. Seni endişelendirdiğim için üzgünüm ama bir dahaki sefere farklı bir karar vereceğimden emin değilim. Aklımda, her zaman harcanabilir olacağım çünkü... Daha önce hepsinden kurtuldum. Yine atlatabilirim. Bu şeylerin sana olmasını kaldıramam ve o sana işkence etmez. Boğazını keser ve önünde kanını akıttırdı. Bunu beni buluşmaya çağırdığında söyledi."

Ash başını sallıyor ama konuşmuyor. Beni affettiğini sanmıyorum, yakınından bile geçmiyorum, ama iyi olacağımızı biliyorum. En azından başka bir şey olana kadar.

"Küçük makyaj seansınızı böldüğüm için üzgünüm ama Atticus az önce bana Senior tarafından çağrıldığımızı bildirdi. Atticusa bizi ayrı tutma planlarını bildiğini ve Kurt'la görüşmek istediğini söyledi." diye fısıldıyor Avery ve ben inliyorum.

Hayatımızda çok fazla tehdit var. Bir hafta izne ihtiyacım var.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

SINAVLAR İKİ HAFTA BOYUNCA UYANIK OLDUĞUMUZ HER ANI TÜKETİYOR.

Bu gerçekten bir lütuf çünkü kimsenin Çakal'ın hazırlıksız ziyareti konusunda panik yapma ya da tartışma şansı yok ve Avery derslerine o kadar dalmış durumda ki, Atticus'un aldatmacasına öfkeye rağmen, Senior ile buluşmamız için koruyucu önlemler güveniyor.

Harley ve Ash o kadar rekabetçi oluyorlar ki yanımda sınıf ödevleri hakkında konuşmalarını yasaklıyorum. İğneleme ve tartışmalarla hiç başa çıkamıyorum, özellikle de geçmek için edebiyat okumalarımızdan rastgele satırlar alıntılama başladıkları anda Blaise yeşile dönerken.

Sadece onu sınavlara sokmam gerekiyor.

O hazır. Hazır olduğunu biliyorum. Bu yıl hepimizi öldürmeye çalışan onca saçmalığın arasında sınavlarını geçemeyecek çok çalıştık.

Avery, dikkatimi dağıttıklarını ve uyukum için kötü olduklarını iddia ederek bir hafta boyunca herhangi bir erkeğin odamızda uyumasına izin vermeyi reddediyor ve etrafımda olduklarını bildiğimde daha iyi uyuduğumu ona söyleyecek yüreğim yok. Sürekli Jackal'la ilgili rüyalar görüyorum ve tek başıma kaçmasaydım neler olabileceğini düşünüyorum.

Sınavların son gününde, tarih sınavımızı ilk bitiren ben oluyorum ve mükemmel olduklarını bildiğim halde cevaplarımı tekrar okumak için on dakika harcıyorum. Hâlâ vekil olan öğretmen bir telefon görüşmesi yapıyor ve sonra bana ön tarafı işaret ediyor. Ash gözleri beni takip ederken ters ters bakıyor ve ben de omuz silkiyorum.

"Müdürün odasına çağırıldınız, Bayan Anderson. İşiniz bittiyse hemen oraya gitmeniz gerekiyor."

Bu ne lan? Bay Trevelen aklını kaçırıyor olmalı.

Çantamı sınıfın önünden, notlarımıza gizlice bakabileceğimiz bir yerden alıyorum ve ofise ilerliyorum.

Bir şeyler .

Joey ya da Senior olma ihtimaline bıçağımı ceketimin cebine sokuyorum ve beni kovdurmak için yine benim ve çocuklar hakkında ileri geri konuşan bir kevaşeyse kafamda savunmamı hazırlıyorum. Yani, Annabelle'in icabına bakıldı ve puma kovuldu, bu yüzden bu saçmalıkla işim bitmiş olmalı ama Hannaford bazen yaşama isteğimi nasıl test edeceğini biliyor.

Ofise vardığımda Bay Trevelen'e tam olarak nasıl *siktir olup gitmesini* söyleyeceğimin provasını yapıyorum. Resepsiyon görevlisi ortalıkta yok ve kaşlarımı çatıyorum, müdürün odasına varana kadar bölmelerden geçiyorum, kapı benim için açık.

İçeri girdiğimde göğsüme doğrultulmuş bir silah buldum.

BAYAN VIVIENNE titreyen elleriyle parçayı tutarken KORKUNÇ BİR ŞEKİLDE DÜŞMÜŞ GÖRÜNÜYOR. Gözlerimi kırpmadan ve korkmadan ona bakıyorum. Emniyeti beni kazara vuracağından ve titremesinden biraz endişeliyim ama o iri geyik gözlerine bir bakınca cinayet için gerçek bir omurgası olmadığını anlıyorum.

"Onun gitmesine izin veremezdin, değil mi?" Tıslıyor ve ben gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Gerçekten mi, kaltak? *Ciddi* misin?!

"Sırf Harley'nin aletine tırmanma şansın olsun diye beni öldürmekten hapse mi gireceksin? Yani, o iyi biri ama herhangi bir sik buna değer mi?" Sakince söyledim. Sürtüğün kolunu kırmak için mükemmel bir fırsat kolluyorum. İşte, söyledim; o aptal bir sürtük ve ben de ikiyüzlüyüm. Beni dava et.

"Sanki o gangsterin siki umurumda da. Onu becermek istemiyorum. Onun ölmesini istiyorum. Sonunda birlikte mutlu olabilmemiz için seni aşkıma teslim etmek istiyorum. Ona ihanet ettiğin için odaklanamıyor. Aramızdan ayrıldığın çok üzgün."

Saçma konuşmaya devam ediyor ve söylediği kelimeyi algılamam bir saniyemi alıyor.

Çakal.

Lanet sürtük buraya Çakal tarafından Harley'i öldürmek için gönderildi.

. Benim sabrım ve onun lanet kolu. O kadar yüksek bağılıyor ki, sınavlar sırasında tüm okul duyacak ve umurumda olsa bile siktir et.

Umarım Avery bunu benim için temizleyebilir. Onu yere yatırdığımda, kırılmamış kolunu dizimle arkasından tuttuğumda ve kendi silahını kafatasına dayadığımda, onu sorgulamak için eğildim.

"Matteo'nun yalanlarına inanacak kadar aptal mısın? Sana ne söyledi, benim bir sığınmacı olduğumu mu? Ona ait olduğumu mu?"

ve inliyor, cevap vermeyi planlamıyor, bu yüzden saçlarından bir avuç tutuyorum ve boynu güzelce eğilene kadar çekiyorum. "Cevap ver bana. Ben sabırlı bir insan değilim."

"O beni seviyor. Birlikte olabilmemiz için senin yolumuzdan çekilmeni istiyor. Beni buldu, kocamdan kurtardı. Yaptıklarından sonra yakalamasına neden yardım etmeyeyim?"

Başımı salladım ve telefonumu çıkardım. Bir an tereddüt ettikten sonra grubun numarasını mesaj . Bu sefer onlara güvenmeli ve Illi'yi aramadan önce onlarla iletişime geçmeliyim.

Umarım doğru şey budur. Ash hemen mesaj attı. *Yola çıkıyorum.*

Bayan Vivienne'i ne hale getirdiğimi görmesini istemiyorum, bunun derin ve karanlık bir anıyı tetiklemesi riskini almak istemiyorum ama onu biraz olsun temizlemenin de yolu yok.

Siktir .

Kapı hafifçe açılıp Ash içeri girdiğinde, ancak üç dakika sonra, yani buraya koşarak gelmiş olmalı, silahı gördüğünde yüzündeki ifade *çok kötü*.

"Bu senin değil, değil mi?" Tersledi ve ben başımı salladım.

"Az önce sevimli puma ile sohbet ediyordum. Ortak bir arkadaşımız olduğu ortaya çıktı. Ash'e, onun için Harley'i öldürmeye çalışacak kadar çok sevdiğin kişinin kim olduğunu söylemek ister misin?"

Burnunu kırdığım yerden yere kan tükürerek gülüyor. "Kasap'ı içeri tıkmamış çoktan ölmüştü. O pis çatı sopası işini mükemmel yapardı."

Ben donup kalıyorum ve Ash'in gözleri parlıyor.

"Annabelle'e uyuşturucu mu verdin?" Diyorum ki, silahı tabanına bastırırken elimi sabit tutuyorum.

Boyun.

Sürtük kendi kanında biraz daha boğulurken, "Onu Körfeze ben götürdüm. Sen onu kaçırmadan önce güzel bir dostluk kurmuştuk. Şimdi ailesine hesap vermek zorundayım, nereye gittiğini bilmediğim için beni suçluyorlar."

Kapı tekrar açılıyor ve diğer iki adamım içeri giriyor. Blaise bir an kaşlarını çatıyor ve sonra kapıyı kapatır gibi arkasına yaslanıyor. Çılgılık onları koşturmasaydı kimsenin bizi rahatsız edeceğinden şüpheliyim ama sanırım şimdiye kadar kilitlemeliydim.

Harley bir sandalye çekti ve Bayan Vivienne'i yerden kaldırıp sandalyeye bırakmama yardım etti. Şu anda ona bakamıyorum çünkü göreceğim tek şey boğazındaki kalın tüp ve gözlerinin altında hastanedeyken kalıcı olan siyah halkalar olacak.

Bayan Vivienne ölecek. Kanlı
bir şekilde ölecek.

"Küçük arkadaşını arasak nasıl olur? Onu arayıp seni almak isteyip istemediğini sormaya ne dersin?" Silahı Harley'e veriyorum ve Ash kapıyı koruyana, Blaise panterin ağzını kapatana ve Harley'nin parmağı tetikte sabit durana kadar adamları yönlendiriyorum.

Tam yüzüne gelene kadar öne eğildim. "Ben ondan kaçmadım. Ben Mounts Bay'in *lanet* olası Kurt'uyum ve o sadist piç seni buraya, On İki'ye karşı onun için ölmeye gönderdi."

Başını sallıyor, Blaise'in elinin arkasında hıçkırarak ağlıyor ve ben de çevir tuşuna basıyorum. Cevap nefes alışını duyuyorum ama tek kelime etmiyor. "Küçük kız arkadaşın öldü."

Bana bakınca gözleri açılıyor ve Blaise'den kurtulmaya çalışıyor ama Blaise'in eli sabit. Onu tutanın o olmasına sevindim. Bana güveni kadar tam ki ellerini kana bulamaya razı çünkü temizleyeceğimi biliyor.

Çakal'ın sesi benimle tatlı tatlı konuşmaya çalışırken kullandığı aynı. "Sanki puma amcığı sikimdeymiş gibi. O binaya seninle birlikte birini koymazdım küçük Kurt, eğer benim için tek kullanımlık değilse ve ikimiz de biliyoruz ki sahip olduğum her amcık tek kullanımlık. Seninkini elimde tutmak istiyorum."

Acınası bir şekilde gözleri doluyor. Bu kadınların Matteo'da ne bulduğunu anlayamıyorum. Ona bakıp da derisinin altındaki canavarı nasıl görmezler?

"Sana ilgilenmediğimi söyledim."

"Ve sana söyledim, sen *benimsin*. Sana dokunan her adamı öldüreceğim. Kasap'ın onları güvende tutabileceğini mi sanıyorsun? Karga ve *lanet* casusları? Küçük kız, ben cehennemde doğdum ve tahta çıkmak için savaştım. Seni istersem, sana sahip olurum."

Bayan Vivienne'in başının üzerinden adamlarıma bakıyorum ve "Şimdilik tahtın tadını çıkarın. Her şey bitmeden benim olacak."

Onun gülme sesiyle telefonu kapattım.

Bayan Vivienne şu anda Blaise'in elinin arkasında hıçkıra hıçkıra ağlıyor, kalbi kırılmış gibi soluk soluğa. Bu sese dayanamıyorum. O da bu okuldaki diğer zengin sürtükler kadar zayıf, Çakal'kazanabileceğini düşündü.

Onun kazanacak bir ruhu yok.

Telefonum çalıyor ve Ash'in kapıyı açması için başımı sallıyorum, çantamı kadar Avery ile sessizce mırıldanıyorum. Kapıyı kapatıyor ve çantayı ayaklarımın dibine bırakıyor. Bayan Vivienne'gözleri çantaya takılıyor ve hıçkırıkları boğazında düğümleniyor.

"Bırak onu, Blaise. Hepiniz gidip dışarıda bekleyin." Diyorum ve çantanın fermuarını yavaşça açıyorum, gözlerinin bu hareketi takip etmesinin tadını çıkarıyorum. Sosyopat değilim ama sonunda tatmin edici hissettirmiyorsa siktir et.

Bu kaltaktan kurtul.

Plastik örtüyü bulmak için etrafı kazıyorum, sabit ellerle yayıyorum. Sabırlı ve hazırlıklı olmak, aceleci kanıtları daha sonra çalışmaktan çok daha kolay.

Bayan Vivienne ben onun ölümüne hazırlanırken izliyor ve hıçkırıkları yeniden başlıyor, ta ki o histerik olana kadar. Ash yüzünü buruşturuyor ve Blaise'in kolundan tutarak onu kapıdan dışarı çekiyor, ben Harley'le kadar. Ona iç çekiyorum ama o bunu görmezden geliyor.

"Beni hiç dinledin mi? senden saklamaya çalışmıyorum, sadece izlemek zorunda kalmaman gerektiğini düşünüyorum." Homurdanarak üniformamı ve plastik tulumu dantelli iç çamaşırımın üzerine geçirdim. Ash'e beni biraz daha seçmesini söylemem gerekecek.

Harley'nin gözleri Bayan Vivienne'i izlediği yerden hiç şaşmıyor. Yanlış bir hareket yaparsa sanırım boynunu kıracak. "Blaise acemi ve Ash'in kadınları öldürmeyi zorlaştıran bir geçmişi var, hain sürtükler olsalar bile. Umurumda değil. Sana silah çekti, gitmesi gerek."

saçlarından tutup göz hizasına gelene kadar eğildim. Gözyaşları bende işe yaramıyor, hem de . Bana kirli hapları Annabelle' verdiğini söylediği an kaderini mühürlemişti.

"Çakalla yatağa girdiğin an kendini öldürdün. Seni ona geri etseydim, sırf çığlıklarını duymak için önce seni parçalara ayırırdı. Bu saçmalıktan hoşlanmıyorum, bu yüzden yaptığın şey için dünyadaki tüm acıyı hak etmene rağmen önce seni öldüreceğim. Bir şey değil."

Sonra işe koyuluyorum.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

SORUNLA ILGILENMEK BEŞ SAAT SÜRÜYOR.

Öldüğünde ve kalbi durduğunda yapmam gerekeni en az karmaşayla yapabiliyorum. Ben çalışırken kimse bize diye Avery araya girerken Blaise'i birkaç siyah küvet almaya gönderiyorum. Harley yardım etmeye çalıştığında onunla tartışıyoruz ve sonunda kapının yanındaki sandalyeye oturup sadece izlemeyi kabul ediyor. Ne yaptığımı ve neden yaptığımı açıklayana kadar benimle uğraşır, ona bir cesedi taşımak ve daha kolay temizlemek için parçalara ayırmanın en uygun yolunu öğretiyorum.

Hâlâ bir ton kan var.

Koku çok iğrençti ve ceset, plastik örtü ve kıyafetim küvetlerde kapatıldıktan sonra tüm pencereleri açtık ve zemini çamaşır suyuyla oarak kokuyu ve etrafa yayılmış olabilecek DNA kalıntılarını yok ettim. Bu iş bittikten sonra Harley kapıyı kırıyor ve Blaise'e küvet kapmasını, kendisinin de diğerini almasını söylüyor. Ash iki çantamı da alıp omuzlarına asıyor. Sabah Illi'ye teslim edene kadar küvetleri saklamak için birlikte personel otoparkına gidiyoruz.

"Bu şeyin içinde ne var ki bu kadar ağır?" Blaise homurdanıyor ve Harley ona başını sallıyor.

Ash, "Sınav notlarını gördüm, o kadar da aptal olmadığını biliyorum" diye homurdanıyor.

Blaise önce ona, sonra da bana göz kırpmıyor. İçimi çektim. "Bu... sorundan bir şekilde kurtulmalıyız. Onu bir haliya sarmak hepimizi bir saniyede ıslahevine gönderirdi."

Blaise alay ediyor. "Avery bunun olmasına asla izin vermez... Kahretsin, puma burada mı? İğrenç! Onu buna nasıl ettin?"

Harley bir kahkaha patlatıyor ama bu daha çok benimle dalga mı geçiyorsun tarzında bir ses. "Onu bükmedi. Amcığı parçalara . On İki'in bir üyesini becermek kız ellerini kirletmekten korkmadığını bilmelisin."

Blaise göz kırpmıyor. Sonra bir daha. Sonunda bana bakıyor ve şöyle diyor: "O küçük bıçakla mı? Kahretsin, bu çok zor bir iş gibi görünüyor."

Hay .

O gerçek mi?

"Kemik testerem var. Bu boku sessizce taşıyıp bu işi bitirebilir miyiz? dönmezsek Avery küplere binecek." Dedim ve hepsi homurdanarak onayladı.

Her iki küveti de Maseratiye yüklediğimizde bacağım ağrıyor. Çok dar ve Harley yer darlığından yakınmaya başlayınca Blaise tersliyor: "Ben bagajı için seçmedim ki! Taşınacağımızı nereden bilebilirdim ki... bu saçmalık. Gelecek yıl için lanet bir kamyon alacağım."

İnledim. "Gelecek yılı düşünmek istemiyorum. Avery'ye geri dönelim."

Ash beni durduruyor ve az önce yaptığım işin izleri cildimin her santimini yavaşça kontrol ediyor. Titiz olduğum için endişelenmiyorum ama beni çeviriyor ve kansız olduğumdan emin olana kadar kıyafetlerimi çekiştiriyor.

Ortamı yumuşatmak için bir şaka yapıyorum. "Bir noktayı kaçırdıysam suçu regl dönemime atabilirim."

Bana ters ters bakıyor ve sonra kolunu belime dolayarak ağrıyan bacağımla yürümeme yardım ediyor. "Çok tuhafsın, Mounty."

Onunla alay ettim. "Yani şaka tuhaf ama iş değil mi? Sen de en az benim kadar sapkınsın Beaumont."

Akşam yemeği için yemekhaneye vardığımızda Avery tedirgindi. Zarar görmediğimden emin olana kadar tıpkı ağabeyinin yaptığı gibi vücudumu tarıyor. Ona biraz çarpık bir şekilde gülümsüyorum ama hâlâ çoğunlukla insanım. Yeni ve gelişmiş Lips, ben okuldayken bile Kurt derisi giyen Lips'in şımartılmaya ihtiyacı yok. Artık dokunmaktan çekinmiyor.

Ailem olduğu için çok mutluyum.

Ash akşam yemeği için ne istediğini sorduğunda Blaise suratını buruşturuyor ve ben de onların alaylarını duymazdan geliyorum. Şimdi yiyemem, en azından yarına kadar yiyemem ve ilk defa beni zorlamıyorlar.

Harley gayet iyi yiyor.

Blaise bu manzara karşısında gülmekten kendimi alamıyorum, dramatizmine rağmen ahlaki çizgileri hepimiz kadar bulanık.

O gece yatağa girdiğimde, Harley ve Ashin arasına sıkışıp Blaise'in kanepeden gelen yumuşak horultusunu dinlerken, lanet bir bebek gibi uyuyorum.

Kimse ailemin peşinden gidip hayatta kalamaz.

Yılsonu toplantısı bu yıl son birkaç yıla kıyasla daha sakın geçiyor.

Hiçbir şey için endişelenmiyorum ve fısıltılar bile tamamen kesildi. Hannaford'daki her öğrenci bana ve küçük aileme karşı gelen herkesin ortadan kaybolduğunu fark etti.

Hepsi çok korkmuş.

Blaise'in çok küçük bir farkla kazandığı koro hariç her derste sınıf birincisi oluyorum. Gücenmek yok ve yüzündeki kendini beğenmiş ifade göğsümü en iyi şekilde acıtıyor. Harley ve Ash ikinci oldular, Harley Ash'ten daha fazla derste birinci oldu ki eminim gelecek yıl dersler tekrar kadar bu konuda böbürlenecektir. Dürüst olmak gerekirse bu konuda biraz korkuyorum.

Odalarımızı toplamak için iki gün harcadık ve ayrılma vakti geldiğinde Blaise, Maserati'deki kuvetlerin günlerce içinde kalması nedeniyle ne kadar kötü kokacağı konusunda homurdanıyor ve sinirleniyor. Kayıp olduklarını görünce şok oluyor ve ben de ona gülüyorum.

"Gerçekten onları ortalıkta bırakacağımı mı düşündün? Illi onları bizim için aldı."

Blaise kaşlarını çatıyor ve çantalarımızı koymak için bagajı açıyor. "Arabaya nasıl girdi lan? Bu şeyin alarmları delirmiş."

Harley ona güler. "Anahtar. Aradığında ona setimi verdim. Bu şey için neden bu kadar kıymetli davranıyorsun? En azından hâlâ tek parça."

Blaise yüzünü buruşturur ve başını sallar. Kimse 'stang'den bahsetmeyi sevmez.

Blaise surat assa da Avery'ye ön koltuğu veriyorum ve birlikte Körfez'e geri dönüyoruz.

Avery bize çiftliğindeki tadilatları anlatmaya başlıyor ve ben de güvenlik sisteminin yenilenmesi için Çakal'ı aramayı aklıma bir kez daha not ediyorum. Karga'yı aramamın imkanı yok, Ash onu görürse derisini yüzer ve bu durumda tek yardımcım Harley'nin onu olur.

Aynı otelde kalıyoruz, aptalca bir şekilde bir rutine bağlı kalmaktan daha iyisini bilmeliydim.

Avery ile birlikte yürüyorum, çocuklar arkamızdan gelirken birbirine kenetlenmiş, aptallar gibi didişip tartışıyorlar. Avery kapıda donup kalıyor ve ben kafamı kaldırdığımda otel odasında iyi giyimli bir haydut görüyorum.

Ash de aynısını yaparken ben etrafından dolanarak onu koruyorum ama gözleri şok olmuş gibi bakmıyor. Temkinli ve bilmiş görünüyorlar. Kahretsin, bu iyiye işaret değil.

"Baban seni yemeğe davet . Geç kalmayacaksın. Reddetmeyeceksin. Başka misafir davet etmeyeceksin. Kurt ve Karga ikisi de katılacak. Eğer için neyin iyi olduğunu biliyorsan, kardeşini bulacak ve onu da getireceksin. Akşam dokuzda."

Sonra daha önce önünden bile geçmediğim bir yerin adını sayıyor, şehrin çok dışında ve çıkıp gidiyor. Avery inliyor ve alnını omzuma yaslayarak yere yığılıyor.

"Bir hafta izne ihtiyacım var." Mırıldanıyor ve ben iç çekiyorum. Hepimiz öyle değil miyiz?

Ash bara doğru yürüyor, bardaktan tamamen vazgeçiyor ve şişeden derin yudumlar alıyor. Blaise ona bir blunt sallıyor ve balkona doğru gözden kayboluyorlar. Gözlerimi onlara dikiyorum ama Avery onlara küfürler yanlarına gidiyor.

"Daha saatler var. Kafası rahat olmadan oraya gitmeyecektir." Harley arkamdan mırıldanıyor ve ben de başımı sallıyorum. Bundan hoşlanmıyorum ama bu benim seçimim değil.

Saatlerce kanepede sessizce oturduktan sonra duşa giriyorum ve sıcak suyun bana bu geceyi ailemizden birini kaybetmeden nasıl atlatacağıma dair lanet olası cevapları vermesi için dua ediyorum.

Avery üzerinde sadece ipek bir bornozla banyonun lavabosuna oturur ve suratını asar. "Atticus'u görmek istemiyorum. Ona çok kızgınım, onu bir daha görmek istediğimden emin değilim."

Saçımı ovalıyorum ve omuz silkiyorum. "Neden? Yani, sana kim olduğunu söylemediğini biliyorum ama... gerçek onu biliyorsun."

Gözlerini bana dikti. "Onu mu savunuyorsun? Ash sana tükürecek."

Ona homurdanıyorum, tam bir hanımefendi. "Hayır, en iyi arkadaşıma sorunun tam olarak olduğunu soruyorum, böylece bütün gece cehenneme döndüğünde doğru savaşları seçecek kadar bilgim olacak."

Gözleri yumuşuyor ve iç geçiriyor, sanki beynine biraz mantıklı bir şeyler sokmaya çalışıyormuş gibi başını hafifçe aynaya vurmak için arkasına yaslanıyor. "Beni hala korunması gereken değerli küçük bir kız olarak görüyor. Bana On İnkiler'in bir üyesi olduğunu söylemediği için kızgın değilim, beni senden bir nesneymişim gibi satın almaya geldiği için kızgınım. Rory de benim hakkımda aynen böyle düşünüyordu ama Rory bir dikkat dağıtıcıydı, Atticus değil."

Gözlerinde yaşlar var ama yüzündeki ifade çok sert. Tanrım, boku yemiş. O kadar kötü ki kendini gömdüğü bu saçmalıktan asla çıkaramayabilir.

"Belki de ona senin Avery Beaumont olduğunu hatırlatmanın zamanı gelmiştir ve senin için bir anlam ifade ettiği için ona yumuşak tarafını göstermiş olabilirsin ama bu seni daha az acımasız, gaddar bir diktatör yapmaz. Onu kendi oyununda yen çünkü Aves'in gerçekte kiminle uğraştığına dair hiçbir fikri yok."

Bana gülümsüyor ve bir havlu uzatıyor. "Bu aptal çocukların hiçbiri yapmaz."

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

AVERY'NİN BANA GIYDIRDIĞI ELBİSEDEN NEFRET EDİYORUM AMA İTIRAF ETMELİYİM Kİ O İŞİNİ BİLİYOR. TAM UYDUM. Restoran gösterişli, abartılı ve içinde durmak korkutucu. Garsonların yarısını tanımıyor olsaydım çok rahatsız olurdu ama Joseph Beaumont erişimimi hafife almış.

Şef garsona başımı sallıyorum ve o da bana saygıyla başını eğiyor. Ash benimle alay ediyor. "Körfezde tanımadığın kimse var mı?"

Omuz silkiyorum ve bizi koltuklarımıza götürmesini bekliyorum Crow çoktan salonda bizi , malt viskisini yudumluyor, Luca da yanında şık bir takım elbise içinde. Harley'nin yumrukları iki yanında kenetlenirken iç çekiyorum.

"Kurt."

Ona başımı sallıyorum ve "Biz bugün On İki miyiz, yoksa arkadaş mıyız? Ben arkadaşlarıma beni Kurt diye çağırtmam."

Harley, Ash ve Avery'nin başına gelen her şey için onu kanlı bir şekilde dövmek istemiş gibi Atticus'a ve bu adam seyirci kalırken, ben de ona konuşmamızı hatırlatmak için bileğini hafifçe tutuyorum.

Bu adamdan hoşlanmadığımızı açıkça ortaya koyarak hiçbir şey kazanamayız.

"Bağışlayın beni, sizi Kurt'tan başka bir şey olarak görmeye alışık değilim." Atticus'un gözleri Avery'ye kayar ve kıyafetini yavaşça incelemesi Harley için bardağı taşıran son damla olur.

"Senin kanınla yıkanacağım, seni çıkarıcı, omurgasız *amcık*." Tıslıyor ve Blaise onu boğmadan önce zar zor başarıyor.

"HA! İşte orada! İşte çocuğun içindeki fevri İrlandalı. Onu suçladığımı söyleyemem, ailemize yaptığın bu pislik için haftanın her günü boğazını keserdim." diyor Illi, takım elbisesiyle her zamanki gibi tehlikeli görünerek geliyor.

Biraz ağzım bakıyorum ve sonra telefonumla bir fotoğraf çekiyorum, ona küçük bir kız öğrenci gibi kıkırdıyorum. O anda hepimizin karşı karşıya olduğu tehlike umurumda bile değil. Çünkü Illi. İçinde. Takım Elbiseli.

Bana sırtıyor ve omuz silkiyor. "Buraya bir tane olmadan giremezsin ve ben de olay çıkarmak istemedim."

Ash bana kaşlarını çatıyor ve ben de gülüyorum, "Düğününde takım elbise bile giymemişti! Şimdi onu takım elbise içinde görmek çok saçma. Odie bunu gördüğünde dedi?"

Illi kıkırdıyor ve Ash'in yanına geldiğinde, ikisinin de bilmiş ve saygılı bir şekilde başlarını salladıklarını görünce şaşırıyorum. Avery ve Atticus arasında bir duvar gibi duruyorlar, sanki ben fark etmeden en iyi arkadaş olmuşlar gibi. Bu ne zaman oldu böyle?

Atticus açık tehditlerine aldırmadan doğrudan onlara bakıyor. "Avery-"

Sesi buz gibi. "Hayır, teşekkür . Olduğum yerde gayet iyiyim. Lips, seninle buluşmamızı

beklemekten

İlli ile birlikte."

İşte benim kızım. Ben sırtıyorum ve Illi de bunu hemen kavrayıp onun yanındaki sandalyeye oturuyor ve bir kolunu onun sandalyesinin arkasına atıyor.

Ne Ash de Harley herhangi bir şekilde gerilmiyor ama Atticus sanki o kolu koparıp atmayı planlıyormuş gibi Körfez Kasabına bakıyor.

İlli Atticus'a göz kırptıyor. "Odie küçük kulübümüzün çok eşli yaşam tarzını benimsemeye karar verdi ve küçük Buz Kraliçesi'ni *seviyor*."

Blaise nefesinin altında kıs kıs güler. Harley onun kaburgalarına dirsek atıyor ama yüzündeki sırtıma onu ele veriyor.

Atticus aklını kaçırırsa Avery'yi sağ salim çıkarmak için mücadeleye dalmaya tamamen hazır bir şekilde bekliyorum. Illi'nin kolları gevşek ve rahat ama Atticus'u bir saniye içinde terlemeden ikiye bölebileceğini biliyorum.

Sessizlik gidiyor sonunda bir garson gelip bizi arka taraftaki özel masamıza yönlendiriyor. Illi ayağa fırlıyor ve mükemmel bir centilmen gibi Avery'nin ayağa kalkmasına yardım ediyor, Ash'le birlikte arkamdan yürümesi için ona rehberlik ediyor. Sonra arkaya geçiyor, herkesi izliyor ve işler kötüye gittiği anda satırını sallamaya hazır.

Masaların arasından özel alana doğru ilerlerken Ashe dönüp bir kaşımı kaldırıyorum. Ne sorduğumu biliyor ve bana gözlerini deviriyor.

"Seni bulmam için beni aradığı gece, sen ona bulmamasını söylediğin halde, o kadar da kötü biri olmadığına karar verdim." Başımı salladım. "O kadar da kötü değil mi?"

Blaise gülüyor, parmakları kolumda dans ediyor. "Star, o da artık ailemizin bir parçası. Belki *yakın* ailemizin değil ama aile toplantılarında takıldığımız uzak bir kuzenimiz gibi çünkü diğer herkes berbat."

İlli bana kıkırdıyor, her kelimemizi . "Gördün mü evlat? Ben birlikte içmek için sabırsızlandığın havalı kuzenim."

Harley homurdanıyor. "Ortadan kaybolacak bir cesede ihtiyacımız olduğunda aradığımız kuzen. Ne kadar kullanışlı."

Avery kıkırdıyor ve şöyle diyor: "Ash'in onaylamasına sevindim. Artık erkek seçimlerime burun kıvırmıyor çok güzel."

Atticus'un omuzları o kadar geriliyor ki pahalı takım elbisesi bile bunu saklayamıyor. Onunla tanıştığım andan beri bu adama karşı çok temkinli olduğumu ve onun zayıflığının buz gibi bakışları ve sevdikleri için çok büyük bir kalbi olan diktatör en iyi arkadaşım olduğunu düşünmek.

ne olursa olsun, onu destekleyeceğim.

Bizi avlayanlar listesine onu da eklemek zorunda kalsak bile.

Garson bizi arka odaya götürüyor, orada Joseph Beaumont Senior masada oturmuş bizi bekliyor.

"Mounts Bay'den bir kenar mahalle sürtüğünün elbise içinde bu kadar güzel görünebileceğini kim düşünebilirdi ki? Joey'nin bakılırsa iğrenç biri olduğunu düşünmüştüm ama cazibeni görebiliyorum."

Sesi tüylerimi diken ediyor.

Genç Alice Arbour'u insan olduğuna nasıl ikna etti? Tam bir canavara benziyor.

Atticus yanıma geliyor ve bir sandalye çekerek oturmamı işaret ediyor. Harley ona bir bakış attı,

sonra sağma oturuyor ve Avery soluma oturuyor. Teker herkes masanın benim tarafıma oturuyor, Illi hariç kapının yanında nöbet tutuyor, bıçağı ellerinin arasında ileri geri dans ediyor.

O lanet şeyi Senior'un boğazına fırlatmasını isteyeceğim.

"Çağrılmaktan hoşlanmıyorum." Atticus bir peçete alıp sanki gerçekten yemek yemeye hazırlanıyormuş gibi kucağına koydu. Şu anda midemin yemek yemesine imkân yok. Hiçbir şekilde.

"Crawford'un işe yaramaz üçüncü oğlunun ne istediği neden umurumda olsun ki? Ah. Ama dışarı çıktın ve kendine yeni bir isim , değil mi? Mounts Bay'in köylüleri de kralları da beni etkilemiyor."

Onu izlerken ağzımı kapalı tutuyorum.

Ash haklı, o ve Avery bakışlarını bu aşağılık adamdan alıyorlar. Sanırım Ash otuz yıl sonra böyle görünecek, ama sadece tüm insanlığı içinden çıkarılmışsa. Ash ile Senior arasındaki fark, Avery ile paylaştığı ruhu. Senior'a bakıyorum ve onda çocuklarından hiçbir şey göremiyorum. En azından ikizlerde.

Joey'i çok fazla görüyorum.

Etrafıma bakıyorum ama psikopat herif ortalıkta görünmüyor. Avery'ye bakıyorum ve o da bana başını hafifçe sallıyor. Hay sikeyim.

"Buraya *Karga* ile konuşmaya gelmedim. Çocuklarımı benden alabileceğini düşünen küçük kızla konuşmak istiyorum."

Tekrar Senior'a bakıyorum ve bakışlarımı ve nefes alış verişimi her zamanki gibi sabit tutarak onu . bir canavar ama şimdiye kadar karşılaştıklarımın en kötüsü değil.

"alabileceğimi sanmıyorum, *zaten* aldım. Sadece artık benim olduklarından emin olman için buradayım. Şartları tartışabiliriz ama hiçbir şey bu gerçeği değiştirmez."

Senior'un gözleri Joey'ninkiler gibi yüzümde ve boynumda geziniyor, sanki zayıf noktayı arıyor. Yemi yutmuyorum.

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve kendine bir içki çağırmak için bileğini oynatıyor. "Peki şartlarını kabul etmezsem ne yapacaksın? İkisi için de planlarım var."

Korumalarının her , sekizine birden bakarak büyük bir gösteri yapıyorum. "Adamlarıma seninkilerden daha çok para yatırırdım. Dürüstçe mi? Kasap'ın hiç yardım almadan hepsinin icabına bakacağına bahse girerim."

Senior kadehini dudaklarına götürüyor ve bana gülümsüyor, dudaklarındaki acımasız kıvrımla kanımı donduruyor. "Ben herkesin sahibiyim. Seni tutuklayacak polis de benim, duruşmana çıkacak yargıç da. Seni her gece yatağına yatıracak ve duşta okşayacak hapisane memurları benim. Öğretmenleriniz, taksi şoförleriniz ve arkadaşlarınız da benim. Sanırım beni hafife alıyorsun, küçük kız."

Omurgamdan aşağı akan korku damlasının belli olmasına izin vermiyorum. Elleri uzanıyor olabilir, hayatlarımıza karışmış ve yaygınlaşmış olabilir, ama kadar güçlü olmadığını biliyorum. Yoksa neden Şeytanla anlaşmaya çalışsın ki?

"Ve beni hafife aldığını *biliyorum*." diye cevap sesim titremiyor.

Bana bir omuz kaldırıyor ve sonra bakışlarını Ash'e diyor. Gözlerindeki sadist bakış kanımda bir şeyleri yakıyor ve neredeyse masanın üzerine tırmanıp boğazını kendim keseceğim.

"Kardeşin nerede? Onu da getirmeni söylemiştim."

Zihinsel olarak onu öldürmek istiyorum.

Ash gözünü kırpmadan ona bakıyor ve kalbim neredeyse gururdan patlayacak. "Nereden bilebilirim ki? O benim sorumluluğumda değil."

Senior'un gözleri bir parça kısılır. "Varoş amcıklarıyla geçirdiğin zaman sana kendini unutturmuş evlat."

Avery'nin bacağı benimkine doğru geriliyor ve elimi masanın altından onunkine sokuyorum.

"Bir daha asla evine adım atmayacağım. Bir daha asla senin kurallarına göre yaşamayacağım. Bir daha asla Joey'e bakıcılık yapmayacağım ve onun dengesiz oyunlarını örtbas etmeyeceğim." Ash hafifçe öne eğilerek tıslıyor. Illi kapının yanında nefesinin altından mutlu bir şekilde gürlüyor, hepimize izlediğini ve kan dökmeye hazır olduğunu hatırlatıyor.

Hmm,azardan da öte. Hepsinin kanını akıtmak için can .

Senior'un yüzündeki öfke, "Kardeşinden çok daha fazlası olabilirsin. Sana bakıyorum ve her santimimde kendimi görüyorum, tüm kana susamışlığı ve öfkemi. Keşke rahmindeki o küçük amcık tarafından bozulmasaydın, belki o zaman bir erkek olurdun."

Gözlerimi deviriyorum ve ellerimi önümde masanın üzerinde kenetleyerek bakışlarını tekrar çekiyorum. Bu küçük güç gösterisiyle işim bitti. Eve gidip Beaumont Malikânesi'nin duvarlarına nasıl tırmanacağımı ve bu pisliği uykusunda, satın alınmış polis gücünün onu kurtaramayacağı bir yerde, sessizce nasıl deşeceğimi planlamak istiyorum.

"Ben artık gidiyorum. Daha verimli bir akşam yemeği toplantısı umuyordum ama tek yapacağımız kimin aletinin daha fazla zarar verdiği konusunda övünmekse ben ."

Senior bileğine bir kez daha vurur ve garsonlar yemeğin ilk tabağını getirmeye başlar. "İstersen gidebilirsin küçük kız ama Avery hiçbir yere gitmiyor. Onun için bir alıcı buldum ve takas onun doğum gününde yapılacak."

Alıcı mı?

Takas mı?!

Lanet olası cesedimi çiğnemen lazım.

Garson tabağını koymak için hareket ettiğinde sadist bunu söylemek için ağzımı açıyorum. Ama bu bir tabak değildi.

Bir karton kutu. tam adım yazıyor.

Masadaki hiç kimse konuşmuyor. Harley kutuyu fark etmemiştir, kan dolaşımına pompalanan ve beynini bulandıran öfkeyi kontrol altına almaya çalışmakla meşguldür. Avery'teni beyazın ötesinde, alnını ince bir ter tabakası kaplıyor ama şimdi kutuya bakıyor.

Senior bunu bana neden versin ki?

Başından kafaları o mu gönderiyordu? Neden? kaldırıp ona bakıyorum ama kaşlarının arasındaki en küçük çizgiyle kutuya bakıyor. Yani ondan değil. Hay sikeyim.

Karga da Senior'dan gözlerini ayırmıyor.

Biftek bıçağını alıp kutuyu açıyorum. Koku daha az , kafanın son ikisinden çok daha yeni öldürüldüğü belliydi.

Kapakları kaldırıyorum ve ilk defa kafanın üstünde bir not olduğunu görüyorum. Önce onu alıyorum, aptalca çünkü parmak izlerini kaldırabiliriz önce Illi'den eldiven almalıydım ama beynim hiç düzgün çalışmıyor. Kelimeler büyük el yazısı harflerle yazılmış ve tüylerim diken diken oluyor.

Kimse kanıma dokunamaz.

Hay sikeyim. Başka kimi ki?! Öldürdüğüm insanları düşünüyorum ama sayıyı azaltmak için çok fazla insan var. Hay sikeyim.

Avery nefes almayı kesiyor, ciğerleri çalışmayı bırakıyor.

Aşağı bakıyorum ve Joseph Beaumont Jr'ın boş, cansız gözlerine bakarken kalbim boğazıma fırlıyor.

Joey öldü.

Sikeyim.

Lips, Avery, Harley, Ash ve Blaise son için geri dönecekler.

Kopyanızı buradan ön

sipariş verin: [Hannaford](#)

[Hazırlık Dördüncü Yıl](#)

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap Laura Frazier tarafından hazırlanmıştır.

O benim bir numaralı amigom, beta-okurum ve sevgili arkadaşım. En zor anlarda elimden tutuyor ve huysuzluk yaptığımda da bana sineye çekmemi söylüyor. Ve ona teşekkür etmek için, kafaların kutularda olduğu ve Harley'nin hastanede komada olduğu bölümlerde onu bağladım. Sana ne kadar teşekkür etsem az. Cidden, sen en iyisisin.

Meclisimizi tamamlayan Katy'ye. Böylesine inanılmaz, sadık, nazik, mükemmel bir destekçi ve arkadaş olduğun için teşekkür ederim. Küçük Meclisimiz için her şeyi yaparım derken ve bir gün o M/M kitabını senin için yazacağım! Sadece Laura'yı okumaya ikna etmeliyiz!

Laura Marrero'ya beta okuma yaptığı, amigoluk yaptığı, seksi erkeklerin fotoğraflarını değiş tokuş ettiği, saçmalıklarımı dinlediği ve bağımsız kitap topluluğunun böylesine destekleyici bir üyesi olduğu için teşekkür ederim. Bana ulaştığın için çok mutluyum!

Facebook grubumdaki herkese, hepiniz bana hayat veriyorsunuz ve tüm bu yolculuğu çok eğlenceli hale getiriyorsunuz. Kara lekeli kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

Hannaford Prep'e bir şans veren muhteşem okuyucularıma da teşekkür ederim. Çılgın bir yolculuğa dönüşüyor ve umarım son yıl için geri gelirsiniz.

YAZAR HAKKINDA

J Bree bir hayalperest, yazar, anne, çiftçi ve kedi bakıcısıdır. Önceliklerinin sırası her gün değişir.

Avustralya'da kimsenin adını bile duymadığı bir kırsal kasabada küçük bir çiftlikte yaşıyor. Günlerini kitaplarındaki erkek arkadaşlarının hayalini kurarak, eşinin şaraplık üzümün nasıl yetiştiğine dair sızlanmalarını dinleyerek ve iki çocuğuna atıştırma bir sürtük gibi davranarak geçiriyor.

J'nin bir sonraki kitabının ne zaman öğrenmek istiyorsanız, lütfen <http://www.jbreeauthor.com> adresindeki web sitesini ziyaret edin ve haber bültenine kaydolun veya Facebook'taki [Breezie's Wolves](#) grubuna katılın

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.